LUCRURI PE CARE AM VRUT SĂ LE SPUN

dar nu le-am spus

MONICA MURPHY

AUTOAREA BESTSELLERULUI *UN MILION DE SĂRUTURI ÎNTR-O VIAȚĂ*

LITERA

NEW MOON

NEW
MOON

MONICA MURPHY

LUCRURI PE CARE AM VRUT SĂ LE SPUN

dar nu le-am spus

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA DUMITRU

LITERA
București

Things I Wanted to Say (But Never Did)
Monica Murphy
Copyright © 2021 Monica Murphy
Toate drepturile rezervate

Lucruri pe care am vrut să le spun
(dar nu le-am spus)
Monica Murphy

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corectori: Cătălina Călinescu, Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-781-4
ISBN EPUB 978-630-319-922-1

PROLOG

În trecut

Îmi amintesc când l-am văzut prima dată.

El nu m-a observat și a fost mai bine. Așa, puteam să mă uit la el cu nerușinare, fascinată de structura osoasă a feței lui și de felul în care se mișca. Nu zâmbea niciodată.

De ce nu zâmbea?

Eram mult mai tineri pe atunci. Inocenți? Nu cred că ăsta e cuvântul care l-ar putea descrie pe vreunul dintre noi. Văzuserăm și făcuserăm atât de multe, încât în momentul în care ne-am întâlnit din nou, era prea târziu să oprim totul. Să ne oprim.

Să oprim întunericul.

Mi-am însoțit părinții la o petrecere din Manhattan. Mama n-a vrut să mă ia. Jonas, tatăl meu vitreg, a insistat.

„Las-o să vadă cum trăiesc cu adevărat cei unu la sută“, a spus râzând.

Mama s-a încruntat. Îi place să creadă că face parte din cei unu la sută, pe când Jonas spune că doar lucrează pentru ei.

Clădirea în care am intrat era în Upper East Side, cu portari prietenoși și securitate serioasă peste tot. Holul era construit din sticlă și marmură. Lucios și sclipitor. Probabil arătam ca o țărăncuță, cu capul dat pe spate ca să mă uit la tavanul înalt, amețită de luminile strălucitoare de deasupra noastră.

– Haide, a spus iritată mama, care mă ținea atât de strâns de braț încât mă ciupea.

Drumul cu liftul a fost lin. Rapid. Am ajuns la ultimul nivel, iar când ușile s-au deschis, parcă am pășit într-o altă lume. Nu ne-a întâmpinat nimeni când am intrat în apartamentul cu terasă. De fapt, nu era nimeni în apartament.

Totul era alb. Mobila, pereții. Tablourile uriașe agățate peste tot erau singurele pete de culoare. Majoritatea erau abstracte. M-am oprit în fața unuia dintre ele și mi-am lăsat capul într-o parte, încercând să-mi dau seama ce putea fi. Mama aproape m-a târât de lângă el, mormăind că nu ar trebui să aibă artă vulgară la vedere, în prezența copiilor, iar Jonas doar a râs, întrebând ce copil și-ar putea da seama ce este.

Atunci mi-am dat seama: tabloul era un prim-plan al unui vagin.

Se auzea zgomot de peste tot. Pe măsură ce am înaintat în apartament, era tot mai puternic, până am ajuns în fața unui perete din sticlă, cu oameni care se plimbau de colo-colo, în grupuri mici. Vorbind, vorbind, vorbind. Bând, bând, bând.

Am rămas uluită. Impresionată. Era genul de lucruri pentru care trăiam. Căsătoria mamei cu Jonas Weatherstone ne-a schimbat viața. Făcea foarte mulți bani. Bani adevărați. Mama lucra la agenția imobiliară a lui Jonas și s-au îndrăgostit. Și-a părăsit soția pentru mama. Divorțul lor a fost complicat, dar până la urmă mama și Jonas s-au căsătorit. Îmi plăcea să locuiesc cu Jonas. Era bun cu mine. Apartamentul nostru era mare, dar nu ca acesta.

Nu mai văzusem niciodată unul ca acesta.

Când am ieșit pe terasă, în fața noastră s-au ivit zgârie-norii. Păreau atât de aproape, încât ar fi putut fi atinși. Luminile orașului licăreau și sclipeau, dar nu am băgat de seamă. Eram prea ocupată să iau câte o gură din paharele de șampanie lăsate pe masă. Lichidul cu bule mă gâdila

pe gât și mă făcea să mă simt ciudat. Am savurat senzația stranie. Mă amețea și mă ajuta să uit de probleme. Cum ar fi părinții mei. Sau fratele meu vitreg.

De toate.

M-a zărit bând pe ascuns și s-a apropiat încet. Am pus paharul jos și m-am prefăcut că mă uit la altceva. Eram singurii doi copii de la petrecere. Eu aveam paisprezece ani. Bănuiam că și el la fel.

Era vara de dinaintea începerii liceului, iar eu mă simțeam foarte matură. Aveam sâni și erau mai mari decât ai prietenelor mele. Descoperisem că să mă ating într-un anumit loc în timp ce stau seara în pat îmi provoca o stare de frenezie și căutam acel sentiment cât de des puteam. Yates încerca să se apropie de mine când eram singură, în timp ce părinții noștri erau la muncă. O dată, și-a băgat mâna în pantalonii mei, încercând să mă atingă acolo, dar l-am plesnit.

E dezgustător. E fratele meu.

Chiar dacă numai vitreg.

În ciuda faptului că eram dezgustată, încercările lui Yates de a se apropia de mine mă făceau să mă simt dorită. Să știi că cineva te dorește îți dă putere. La această petrecere, îmbrăcată într-o rochie neagră, fără bretele, mă simțeam mai mare.

Iar atenția acestui băiat, frumos și intens, îmi stârnea curiozitatea.

Cine e? Ce vrea de la mine?

– Vrei să ai paharul tău? întreabă el, făcând semn către paharele abandonate pe masa de lângă mine.

Le golisem pe toate.

Mă uit la el și văd că mă privește. Poartă pantaloni negri, o cămașă albă, iar mânecile suflecate îi scot în evidență antebrațele. Părul lui e șaten, aproape auriu, dar nu chiar blond-închis, iar chipul e uimitor. Arogant.

Perfect.

Mă ridic și stau în fața lui, bucurându-mă de aprecierea care îi licărește în ochii albastru-deschis.

– Da, te rog.

Îl urmez la bar. Vorbește cu barmanul și îi strecoară o bancnotă de cincizeci, în timp ce eu rămân acolo, extrem de impresionată. Îmi dă paharul și ia o doză de bere pe care o bagă în buzunar.

– Nu-ți place șampania? îl întreb, uitându-mă în jur și ținând piciorul paharului cu două degete.

Nu se uită nimeni la noi, așa că iau o gură.

Delicioasă.

– Nu. În plus, cea ieftină îmi dă dureri de cap.

Nu știu diferența, prin urmare îl cred pe cuvânt.

Mă mulțumesc cu ceea ce primesc, așa că nu am de gând să refuz acest pahar, plin și gratuit, de șampanie.

Îl urmez înăuntru, iar liniștea îmi provoacă un fior pe șira spinării. Sau poate e din cauza aerului condiționat dat la maximum, nu știu. Înaintăm și mai mult prin casă, până ajungem într-un hol întunecat, unde toate ușile dormitoarelor sunt închise.

– Tatăl meu e într-una dintre acele camere, trăgându-i-o mamei tale, spune degajat în timp ce sorb din pahar.

Aproape că-l scuip în față. Îl privesc cu gura căscată, clipind.

– Ce-ai spus?

Expresia lui rămâne neschimbată.

– Ce ai auzit.

– Mama mea e căsătorită.

– Și tatăl meu. De parcă ar conta.

Ridică din umeri, apoi scoate cutia de bere din buzunar. O desface și soarbe spuma înainte să ia o gură zdravănă.

– Nu ar face asta. Nu spune nimic, așa că simt nevoia să clarific. Să se culce cu tatăl tău.

Mi se pare foarte matur să-i spun asta acestui băiat în timp ce beau șampanie. Mai iau încă o gură, lăsând bulele să-mi zăbovească mai mult pe limbă.

– Dar o face. Mama ta e o curvă.

Golește cutia de bere, apoi o strivește în palme și o aruncă pe jos, provocând un zăngănit strident.

Devin brusc furioasă. Eu și mama nu ne înțelegem mereu, dar el nici măcar nu o cunoaște.

– Nu poți spune asta.

– Serios? Tocmai am făcut-o. Își înclină capul, cu ochii mijiți. Scăldați în furie. Și e atât de tânăr. Și eu sunt furioasă uneori, dar nu așa. Și tu ești o curvă? Ca mama ta?

– Să te ia dracu', izbucnesc și îi arunc șampania în față.

Tresare, ștergându-se ușor cu mâna. Rămân pe loc, respirând greu, știind că ar trebui să plec, dar sunt prea

fascinată privind ce se întâmplă.

Privindu-l pe el.

E ca și cum nici măcar nu mi se întâmplă mie. Și nu am mai făcut așa ceva în viața mea. Cine sunt? Când am devenit atât de curajoasă? Sau atât de proastă?

– Ești o nenorocită, șuieră el. La fel ca mama ta.

– Ești un dobitoc, îi replic, gata să mă întorc și să plec, dar el mă apucă de braț.

Mă oprește.

Degetele lui îmi intră în carne, strângându-mă mult prea tare de braț, iar eu mă lupt să mă smulg din strânsoarea lui, încercând să scap de el.

– Dă-mi drumul!

– Nu.

Rânjește, iar eu îmi dau seama, calmă, că e un diavol care se ascunde în spatele unui chip de înger. Mă împinge la perete, iar eu mă prăbușesc precum o păpușă, aproape căzând la podea. Mă apucă înainte să cad, ridicându-mă brusc, și își lipește corpul de-al meu. Mă domină, la cel puțin un metru optzeci înălțime, dar e slab. Uscățiv. Yates e mai voinic. Mai musculos. Dar are șaisprezece ani. E mai mare.

Băiatul acesta este doar atât.

Un alt băiat.

– Ce faci? îl întreb, luptându-mă cu el.

Făcând asta, îl simt și mă intrigă. E tare peste tot. Solid. Mai puternic decât pare.

– Cred că îți place.

Încă are același rânjet pe față când își apropie de mine partea de jos a corpului. Mai simt ceva.

E excitat.

Rămân înțepenită, incapabilă să mă mișc.

– Mama ta i-o suge tatălui meu de cel puțin două ori pe săptămână, șoptește. Se întâlnește cu el în biroul lui. Spun că iau prânzul.

Mă holbez la el. Nu am idee despre ce vorbește. Adică, știu la ce se referă, dar ea nu face asta.

Nu. Are. Cum.

– Ai buze făcute pentru supt, îmi spune și aproape că înfloresc la auzul complimentului înainte să-mi spun că sunt bolnavă și nebună și că el a spus-o ca pe o insultă.

– Taci, șoptesc, iar el zâmbește.

– Vrei să mi-o sugi?

– În nici un caz.

Ridic bărbia, părând o prințesă arogantă.

Cum ar fi să i-o sug unui băiat? Fetele fac asta. Tot timpul. Odată am găsit o revistă în camera lui Yates și m-am furișat cu ea în camera mea. Poze cu fete dezbrăcate. Cupluri în mijlocul actului. Penisul lui în vaginul ei. Gura lui pe sfârcurile ei. Penisul lui în gura ei, în timp ce îl privește cu ochi mari și cu degetele între picioarele ei.

Mă gândesc acum la asta și mă cuprinde o căldură profundă, care mă copleșește.

Sau poate e de la șampanie.

– S-ar putea să-ți placă, spune cu o urmă de zâmbet.

Dinții lui sunt perfect drepți. Pariez că e foarte frumos când zâmbește. Dar sunt sigură că nu zâmbește prea mult.

– N-o s-o fac, îi spun cu convingere.

– Ai mai făcut asta?

Clatin din cap.

– Lasă-mă să fiu primul.

– Nu.

Îl împing, dar nu se clintește.

– Haide. Mama ta e curva tatălui meu. Și tu poți fi a mea. Își înclină capul în direcția ușilor închise de pe holul întunecat. După cum ți-am spus, sunt într-una dintre acele camere chiar acum. Pariez că mama ta e în genunchi pentru el, spune disprețuitor. Că înghite fiecare picătură de spermă. Ai putea face același lucru pentru mine.

– Du-te dracu'!

Cuvintele lui sunt exasperante, dar și puțin tentante. Nu m-am gândit niciodată la spermă, sau la înghițit, sau la penisuri în gură în timp ce vorbeam cu un băiat. Nimeni nu mi-a mai vorbit așa vreodată.

Nimeni.

Râde.

– Nu, du-te dracu' tu. Familia ta e bolnavă.

– Cred că familia ta e cea bolnavă, îi spun în timp ce-l împing cu șoldurile ca să-l dau la o parte.

Nu ajută deloc. Doar îmi amintește că e tare. Și nu pot să nu mă gândesc că e tare pentru mine.

Am prietene care deja au făcut sex. Lana a făcut-o cu David în sala de sport în timpul balului de la sfârșitul clasei a VIII-a. Mai târziu ne-a spus că a mers ciudat

timp de o săptămână pentru că penisul lui era foarte mare. Mi-a fost greu să cred, dar nu am spus nimic.

Acum sunt curioasă.

Penisul lui pare mare, nu că aș avea cu ce să-l compar. Vreau să-l văd.

Să-l ating.

– Dă-mi drumul, îi zic printre dinți și mă zbat puțin. Cred că îi place. Parcă și mie îmi place. Puterea lui. Că sunt prea slabă ca să mă eliberez. Ce spune asta despre mine? Sunt bolnavă. Nebună. Ciudată.

Întotdeauna am avut ceea ce eu numesc „întuneric". Nu am mai întâlnit niciodată pe altcineva care să se comporte de parcă l-ar avea.

Se apropie, cu buzele la câțiva centimetri de ale mele, și îi simt respirația. E caldă și miroase ușor a bere.

– Obligă-mă.

Din instinct îmi deschid buzele, gata să țip, iar el știe.

Dar mă sărută.

E dur, un adevărat șoc. Rămân complet nemișcată.

Buzele lui se întrepătrund cu ale mele, fără pricepere, dar nici eu nu sunt mai pricepută. Însă știu că poate fi mai bine de atât. Mai delicat de atât.

Îi prind buza de jos într-ale mele și trag de ea. Încetinește. Se relaxează. Apoi sărutul devine languros. Scoate limba și mă ia prin surprindere. Deschid buzele, iar limba lui o atinge pe a mea.

Primul meu sărut adevărat e cu un băiat care a făcut-o pe mama curvă. Care a spus că aș putea fi curva lui. Ar trebui să-l împing de pe mine. Să-i mușc limba până rămâne fără ea. Să-i trag un genunchi între picioare.

Dar nu fac nimic din toate astea. În schimb, îl las să mă sărute și, să mă ierte Dumnezeu, îmi place. Căldura mi se prelinge prin vene, încălzindu-mă din interior în exterior, și mă țin de el. Are mâinile pe talia mea. Îl apuc de partea din față a cămășii. Erecția lui tresare, iar locul acela secret, pe care l-am descoperit recent, mă furnică.

Asta voia Yates de la mine. Perversul dezgustător! N-am să-i dau niciodată asta, pentru că suntem rude și e scârbos.

Dar cu cât mă sărută mai mult băiatul misterios, cu atât sunt mai dispusă să-i ofer tot ce vrea.

Ne sărutăm atât de mult încât nu știm cum de mai respirăm. Într-un final, se oprește, iar eu deschid ochii și

mă uit la buzele lui întredeschise și umflate. Ridică privirea și văd că se uită la mine.

Se întinde spre tivul fustei și îmi bagă degetele pe sub ea ca să mă atingă pe coapse, iar eu îmi mușc buza de jos.

– Ești udă?

– Despre ce vorbești?

Știu, dar el e atât de tânăr. Ca mine. Știm că sexul se întâmplă. Avem acces la toate filmele porno de pe internet.

Îmi vorbește ca unui adult. Băieții pe care îi știu nu-mi ating nici măcar sânii, iar tipul ăsta s-a dus direct la locul dintre picioarele mele.

– De parcă nu ai ști.

Pare dezgustat, iar eu sunt pe cale să spun ceva, să protestez. Să-l insult.

Dar mă sărută din nou, făcându-mă să uit. De data asta e mai bine. Bănuiesc că l-am învățat ce trebuie. E lent și moale, și îmi mângâie limba cu a lui, făcându-mă să-l doresc. Îmi explorează gura în detaliu, limbile noastre se tachinează și simt fiori de dorință în tot corpul. Cumva, îl ating, îi pun mâna pe partea din față a pantalonilor, iar el se împinge în palma mea, lăsându-mă să simt cât e de tare.

Ceva pulsează între picioarele mele și vreau să mă atingă.

Nu.

Vreau ca el să mă atingă.

– Nici măcar nu te cunosc, șoptesc printre buzele lui.

Se depărtează cu un zâmbet diabolic.

– Mincinoaso!

– Nu te cunosc.

Sunt confuză. De ce ar crede că mint?

– Ești în casa mea. Tatăl meu e unul dintre cei mai bogați oameni din lume. „Nici măcar nu te cunosc."

Își bate joc de mine, cu voce pițigăiată. Sună ridicol.

Clocotesc de furie. După tot ce s-a întâmplat, își bate joc de mine? Nu-mi pasă cât de bine a ajuns să sărute, e un nesimțit.

– Dă-te la o parte.

De data asta îl împing de pe mine și se clatină înapoi, eliberându-mă. Încep să mă îndepărtez grăbită, aproape împiedicându-mă de paharul de șampanie de pe jos. Probabil l-am scăpat când ne-am împins mai devreme.

Nici nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat.

Mă strigă, dar îl ignor, alergând cât pot de repede. Tremur, dar ies din casă, înapoi pe terasă, să o caut pe mama. Pe tatăl meu vitreg, care îmi e practic ca un tată. Dar nu-i văd nicăieri.

Îl aud pe băiat. Mă strigă pe nume, deși nu i-am spus niciodată cum mă cheamă. Panicată, mă uit în jur, speriată că o să mă prindă, pregătindu-mă, când simt o mână pe umăr, dar...

Mă întorc și descopăr că e mama.

– Summer! Ce faci? Pari îngrozită.

Mă simt ușurată. Nu e încuiată într-o cameră trăgându-și-o cu alt bărbat, e aici. Cu mine. La petrecere.

– Mamă!

Mă arunc în brațele ei, o strâng puternic după talie, iar ea râde, părând surprinsă. De când am terminat clasa a VIII-a, ne certăm încontinuu. Toți prietenii mei se duc la internatul Lancaster și acolo vreau să merg și eu. Sunt disperată să merg acolo.

Dar Jonas nu e de acord. Vrea să merg la St. Anthony unde a fost și el. În oraș. E o școală bună, dar o să fiu singură. Prietenii se vor distra la internat, iar eu voi fi blocată aici.

Singură. Cu Yates, care va fi în clasa a XI-a, și el nu se va opri. O să mă ducă la epuizare, până voi ceda în fața lui.

– Draga mea, ce s-a întâmplat? Tremuri.

Mă mângâie pe spate ca să mă liniștească, în timp ce mă lovește teama că e ultima dată când face asta. Să mă creadă tânără și inocentă. Parcă o parte din mine a fost furată în seara aceasta, iar băiatul acela a furat-o cu buzele, limba și mâinile neastâmpărate.

Încerc să râd și mă depărtez de ea, disperată să mă prefac.

– Sunt bine. Sincer. Am crezut că... te-am pierdut.

– Ai obrajii cam roșii. Se încruntă și îmi cuprinde fața în mâini. Nu ai băut, nu-i așa?

Fac tot ce pot ca să mimez nevinovăția.

– Nu, mamă. Doamne! Sigur că nu.

– Bine. A fost prea ușor. Nu pot să cred că m-a crezut pe cuvânt. Stai departe de șampanie. Știu cât de mult îți place să bei pe ascuns.

Mă înroșesc și mai tare.

Acum e rândul ei să se uite în jur și o analizez. O analizez cu atenție.

Și ea e roșie în obraji. Are părul ciufulit la spate, de parcă ar fi trebuit să-l pieptene. Îi lipsește un cercel. Iar rochia pe care o poartă e șifonată și mototolită. De parcă ar fi trebuit s-o aranjeze.

Nu.

Arată așa cum mă simt eu. Deși nu am făcut sex cu băiatul acela, l-am lăsat să mă sărute și pentru o clipă m-am pierdut.

Mama arată de parcă s-a pierdut pentru cel puțin o jumătate de oră. Poate mai mult.

– Unde ai fost? o întreb, pe un ton acuzator.

– Am fost aici tot timpul. Se uită din nou la mine, strâmbând din buzele proaspăt rujate. Tu unde ai fost?

– Chiar aici. Tot timpul.

Mă uit peste umăr și îl văd pe băiat acolo, uitându-se la noi. În spatele lui stă un bărbat, versiunea mai în vârstă a băiatului. Este extrem de atrăgător și are o aură în jurul lui care arată că deține totul. Băiatul se uită la mine.

Bărbatul se uită la mama mea.

Băiatul ridică o sprânceană și dă din cap spre mine. Mă întorc cu spatele la el pentru că nu vreau să mai văd aroganța de pe chipul lui idiot și atrăgător. Știu că mi-am dat seama. El își dăduse seama deja.

Și să-l ia naiba, avea dreptate.

CAPITOLUL 1

SUMMER

Clasa a xii-a

Merg pe holurile goale de la internatul Lancaster, cu capul în pământ, analizându-mi picioarele în timp ce le pun unul în fața celuilalt. Iar, și iar, și iar. Noii mei mocasini lucioși mă strâng, iar fusta de lână verde cu albastru îmi provoacă mâncărimi pe coapse. Mi-am

amintit cât de mult îmi doream să vin aici în vara dinainte de clasa a IX-a și cât de furioasă eram că părinții mei nu voiau să plătească suma exorbitantă de care era nevoie ca să mergi la Lancaster.

Acum sunt aici, doar pentru un an. Ultimul meu an de liceu. E sfârșitul lui august și, deși aerul e rece datorită brizei oceanului, e sufocant în clădirea asta veche, cu lambriuri frumoase de lemn și vechiul sistem de ventilație. Oare au căldură și aer condiționat aici?

Probabil că nu.

– Haide, spune mama printre dinți, pocnind din degete în dreptul taliei ca să mă facă să merg lângă ea.

Mă grăbesc să țin pasul cu ea și ridic capul ca să văd cum alți elevi trec pe lângă noi și ne privesc cu expresii curioase, uitându-se la uniforma familiară a liceului Lancaster pe care o port.

O fată nouă. Un transfer. Sunt sigură că vor fi curioși. Sunt sigură că îmi vor căuta numele pe internet și vor afla despre scandalul din familia mea.

Am scăpat aproape nevătămată. Mama s-a asigurat de asta. Nu avea să permită ca viitorul meu să fie distrus. Știe oameni și s-a folosit de puterea aceea ca să fie sigură că voi fi protejată.

De aceea sunt aici, la liceul Lancaster. Cel mai prestigios internat de pe Coasta de Est. Înființat de cele mai bogate și mai vechi familii din țară. Familia Lancaster există de mult, de pe vremea familiilor Vanderbilt, Astor sau Rockefeller. Banii lor sunt atât de vechi, încât majoritatea nici nu știu exact de unde provin.

La fel ca mine. Am auzit că poate din transporturi. Petrol? Au cumpărat toate terenurile disponibile de pe Coasta de Est, apoi le-au vândut de-a lungul anilor. Nu știu. Nici nu prea îmi pasă. Știu doar că sunt putred de bogați.

Timp de mulți ani, mama mea, cea decentă și formală, a avut o aventură scandaloasă cu Augustus Lancaster al V-lea.

– Am ajuns, spune mama melodios, și aud tremurul din vocea ei.

Are emoții pentru mine, iar eu îmi îndrept spatele, vrând să demonstrez că nu mi-e frică. Biroul de admiteri.

Deschide ușa, iar eu intru prima, zâmbindu-i femeii mai în vârstă care stă în spatele mesei înalte de lemn. Se

ridică ușor în picioare, îmbrăcată într-un costum cu fustă albastră, cu o jachetă care abia îi acoperă bustul generos.

– Bună dimineața!

Femeia îi zâmbește mamei mele înainte să se uite la mine.

– Tu trebuie să fii Summer Savage, spune cu un zâmbet mult prea prietenos.

– Eu sunt mama ei, Janine Weatherstone.

Întotdeauna întinde mâna de parcă ar fi o regină care își salută supușii loiali. Îmi dau seama că asta nu o impresionează deloc pe femeie, dar tot îi acceptă mâna, dând ușor din vârful degetelor.

– Mă bucur să vă cunosc. Suntem încântați să o avem pe Summer aici pentru ultimul ei an de liceu. Expresia de pe chipul femeii devine solemnă. O adevărată tragedie ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Mama o săgetează cu privirea. E ultimul lucru despre care vrea să vorbească, mai ales cu un străin.

– Vă mulțumesc, spune sec. Domnul Matthews este disponibil?

Femeia își îndreaptă spatele.

– Bineînțeles! Am crezut că vreți orarul lui Summer ca să poată pleca. Mă tem că prima oră a început deja.

Îmi aruncă o privire critică. De parcă e vina mea că am întârziat.

N-am avut ce face dacă mamei i-a luat o veșnicie să-și împacheteze lucrurile și să plece din camera de hotel, plângându-se tot timpul că nu a dormit suficient. Eu, pe de altă parte, eram trează de la ora 6, prea agitată ca să mai pot dormi.

– Da, vă rog, dați-ne orarul, cere mama. Și trebuie să vorbim cu domnul Matthews înainte să meargă la ore. Sunt sigură că îi va scrie un bilet de voie.

– Sigur.

Femeia, care probabil e secretara directorului, îmi înmânează un bilet roz pal. Mama i-l smulge din mână și se uită la lista de cursuri, iar eu aștept, nerăbdătoare să arunc o privire.

– Nu are ora de engleză avansați, spune mama, aruncând orarul spre mine, evident iritată.

Mă cuprinde dezamăgirea în timp ce mă uit pe orar. Engleză. Religiile lumii. Matematică. Franceză avansați.

Urmează o oră de pauză imediat după prânz, iar ultimul curs e Guvernul american.

– Sunt mulțumită de orar, îi spun mamei, dar ea strânge din buze și clatină din cap.

– Ești o scriitoare excelentă, Summer. Mereu mâzgălești în jurnalele alea ale tale, spune mama.

Vorbește încet, dar văd cum secretara ciulește urechile.

Mă înroșesc și ridic din umeri.

– Nu e mare lucru. Vă rog să nu schimbați orarul. E în regulă.

– Haideți să vă conduc în biroul directorului Matthews și îl puteți aștepta acolo, spune femeia, făcând semn către o ușă întredeschisă din spatele ei. Momentan este în campus, dar îl voi anunța că îl așteptați. O să vină imediat.

O urmez pe mama în biroul înghesuit, și amândouă ne așezăm pe scaunele din fața biroului imens și ornamentat, în timp ce secretara închide ușa cu un zgomot ușor. În momentul în care mama știe că suntem singure, se întoarce spre mine, încruntată.

– Cum adică nu vrei la ora de engleză avansați? șuieră ea.

– Nu vreau să cauzez probleme. Am devenit doar o umbră a mea de când a avut loc accidentul, pentru că nu vreau să atrag atenția. E suficient faptul că ai reușit să tragi niște sfori ca să ajung aici.

– Măcar atât puteam să fac, ținând cont de cât timp îl cunosc pe Augie, murmură ea, referindu-se la fostul ei amant.

Cel care a ajuns să divorțeze de soția lui din cauza aventurii pe care mama mea a avut-o cu soțul ei timp de mai mulți ani. A fost un scandal imens. Unul care a ajuns peste tot pe internet și în ziare. I-a frânt inima tatălui meu vitreg. Și l-a înfuriat.

Nu a fost o experiență plăcută.

Ușa se deschide brusc cu un scârțâit și intră un bărbat mai în vârstă, atrăgător. Directorul Matthews, presupun. Ne zâmbește, făcând riduri în colțurile ochilor căprui, cu un zâmbet larg, care îi scoate în evidență dinții albi, strălucitori. Închide ușa și se duce în spatele biroului, ca un soi de barieră, apoi îi întinde mâna mai întâi mamei.

– Doamnă Weatherstone, este o plăcere imensă să vă cunosc, zice, pe un ton cald, cu o expresie amabilă.

Mama se ridică în picioare și dă repede mâna cu el.

– Vă mulțumesc că v-ați întâlnit cu noi, domnule Matthews.

Amândoi se așază pe scaune, zâmbindu-și, iar eu clipesc uitându-mă la ei. E ca și cum au uitat de mine.

– Ea este Summer, spune mama, făcând semn din cap spre mine.

– Summer, ne bucurăm să te avem aici, la prestigiosul nostru liceu, zice domnul Matthews, cu voce caldă și sinceră. M-am uitat personal pe foaia ta matricolă și sunt impresionat de orele tale. Și de note.

– Vă mulțumesc.

Sunt o elevă bună. Puțin scăpată de sub control în primii ani și înnebunită după băieți, dar întotdeauna am avut note bune.

– Dar ai avut ceva probleme la început, continuă el, uitându-se în ochii mei. Presupun că ți-ai revenit de atunci.

Îmi îndrept spatele și aprob din cap.

– Da, domnule.

– Nu este înscrisă la ora de engleză avansați, spune mama, în timp ce îi arunc o privire încruntată. Summer este o scriitoare excelentă. A fost în redacția ziarului la liceul anterior. A câștigat premii pentru activitatea ei literară. Este excepțională.

– Ah, mă tem că aici, la Lancaster, este un privilegiu să ajungi în clasa de engleză avansați, nu un drept. Elevii din clasa domnului Figueroa au muncit din greu în ultimii trei ani. Îi alege singur la sfârșitul clasei a XI-a și nu sunt decât douăzeci de elevi în clasă. Domnul Matthews își sprijină brațele pe birou, cu mâinile împreunate. Mă tem că nu o pot înscrie pe Summer fără acordul lui.

– Poate ați putea să vorbiți cu el.

Vocea mamei e melodioasă. Plăcută.

Domnul Matthews continuă să zâmbească.

– Mă tem că nu.

– Poate îmi puteți face o favoare.

Vocea ei devine puțin mai serioasă.

– Este clasa lui Figueroa, nu a mea.

Mamei îi dispare zâmbetul.

– Poate ar trebui să apelez la domnul Lancaster și să vedem ce poate face pentru mine.

Vreau să mor. Mă simt atât de prost! Nu-mi pasă de ora de engleză avansați. Nu vreau să ies în evidență. Și sigur nu vreau să fac vreo scenă. Să intru într-o clasă cu douăzeci de elevi care au urcat în ierarhie în ultimii trei ani ar fi un coșmar. M-ar urî cu siguranță.

Lui Matthews îi tremură puțin buzele, iar privirea i se încețoșează.

– O să rezolv.

– Aveți grijă să se întâmple. Mama zâmbește din nou și inspiră adânc, uitându-se la mine. Asta îi va afecta dramatic orarul?

– Nu. Nu ar trebui.

Se încruntă în timp ce se întoarce către computerul de pe biroul său. Începe să tasteze, iar monitorul e întors spre noi suficient încât să văd că apar datele mele pe ecran.

Foaia matricolă. Note de la foștii profesori și de la terapeutul meu de-a lungul anilor. Notele din partea conducerii ocupă majoritatea spațiului.

„Summer este deranjantă la ore. Devine agresivă fără motiv."

„A fost prinsă fumând în baie. Două zile de suspendare."

„A fost prinsă făcând sex în sala de sport. Cinci zile de suspendare."

„Reținută și percheziționată. I s-au găsit în ghiozdan pastilele de Xanax prescrise mamei ei. Două zile de suspendare."

Și toate acestea s-au întâmplat până la sfârșitul clasei a X-a.

Tatăl meu vitreg, odihnească-se în pace, a dat milităria jos din pod după incidentul cu Xanaxul. A amenințat că mă trimite la școala militară pentru restul anilor de liceu. Am plâns și am implorat, l-am rugat în genunchi să nu mă oblige să plec. M-au înscris. Urma să se întâmple.

Atunci aventura mamei mele cu Lancaster a devenit publică și el a uitat de mine. În schimb, s-a concentrat asupra mamei. Ne-am mutat. Am găsit un apartament mai mic. Presa era atât de preocupată de familia mea, încât m-am închis în mine. Am încetat să mai provoc probleme la școală și m-am concentrat doar asupra studiilor. Mi-am pierdut toți prietenii. Mama a insistat pe lângă Jonas. Iar. Și iar.

Până când ne-am mutat înapoi în casa lui, în primăvară. Yates s-a întors curând de la facultate și a fost foarte fericit să mă vadă. A aprins lumânări în camera lui și m-a obligat să merg la el în noaptea aceea. Mi-a pus mâna la gură și în pantaloni înainte să...

– Și va trebui să schimbăm câteva dintre orele tale, spune domnul Matthews, întrerupându-mi gândurile, dar asta nu ar trebui să fie o problemă.

Mai tastează de câteva ori, trăgând ecranul spre el, de parcă și-ar fi dat seama că puteam citi totul despre mine. Mama continuă să se prefacă, dar am văzut cum strânge din buze și cum i se întunecă privirea.

Aceste amintiri nu sunt plăcute. Nu eram fericită, nici pe departe. Nimeni nu mă asculta. Mi-am găsit pacea absolută abia când am scăpat de Yates și am rămas doar eu cu mama. Să locuiesc cu el și să fiu nevoită să am de-a face cu el tot timpul, dar mai ales insistența lui, au reușit să mă doboare. De mai multe ori decât aș putea număra.

A fost... oribil.

Să știu că urma să-mi petrec toată vara cu el, vara dinaintea ultimul an de liceu, m-a împins până la limită. Am făcut ceva ce e aproape... înspăimântător.

Dar asta m-a ajutat să scap de el.

Pentru totdeauna.

– Tocmai am scos la imprimantă noul tău orar. Vivian îl va avea pregătit pentru tine. Succes astăzi, Summer, spune directorul Matthews, privindu-mă cu subînțeles.

„Vei avea nevoie."

Pot să aud cuvintele nespuse, plutind în aer.

Fără să-și dea seama de nimic și mulțumită că a obținut ce a vrut, mama se ridică, iar eu o urmez, luptându-mă cu emoțiile care m-au cuprins.

– Vă mulțumim că ați înțeles nevoile noastre, zice mama. Suntem foarte recunoscătoare.

– Bineînțeles. Orice pentru... o prietenă a domnului Lancaster.

Îmi dau seama de emfaza directorului. Mama iese din micul birou cu capul sus, smulgând orarul proaspăt printat din mâinile lui Vivian, fără să-i spună măcar mulțumesc când trecem pe lângă ea. Vivian murmură ceva printre dinți, iar eu mă prefac că nu o aud, deși am auzit-o.

– Curvă, șoptește ea.

Acest cuvânt o urmărește pe mama peste tot pe unde merge, iar ea este expertă în a ignora lumea. Nu știu cum face. Îmi aduc aminte de băiatul pe care l-am cunoscut. Fiul bărbatului cu care a avut aventura, cel care m-a făcut curvă. Amintirile acelea nu-mi dau pace, mai ales când stau în pat, seara târziu. Îmi aduc aminte cum m-a făcut să mă simt. Cuvintele lui crude, sărutul lui brutal.

De atunci am căutat mereu acel sentiment.

CAPITOLUL 2

SUMMER

Intru mai devreme la ora de engleză avansați, având în vedere că deja am lipsit la prima oră, și mă duc spre catedra la care stă un bărbat imens, brunet, vorbind cu câteva eleve. Fetele sunt drăguțe, cu uniforme imaculate, cu păr blond auriu aproape la fel, lung și cu cărare pe mijloc. Din felul în care își lasă capul pe spate și râd la ceva ce le spunea profesorul par lipsite de griji, și le invidiez pentru cât de confortabil se simt. Sunt atât de încrezătoare, de sigure pe ele, și înțeleg de ce. Sunt aici de trei ani; au investit timp și acum sunt în vârf, în clasa a XII-a. Gata să conducă școala.

Și iată-mă pe mine, dând buzna la ora lor datorită mamei mele autoritare, de parcă locul meu este aici. Nu este.

Iar eu știu asta.

Când se întorc să se uite la mine, cu priviri pline de dispreț, mă eschivez și îi întind domnului Figueroa orarul, cu degete tremurânde.

– Bună ziua. Sunt înscrisă la această oră.

Se uită pe orar, încruntându-se.

– Mă tem că s-a produs o greșeală.

Nu spun nimic. Doar mă uit prin clasă, prefăcându-mă că nu știu ce s-a întâmplat în biroul directorului.

Figueroa ridică telefonul de pe birou și formează un interior din trei cifre.

– Bună. Da. O am aici pe – se uită pe orar – Summer Savage, care susține că e înscrisă la ora de avansați.

Rămâne tăcut, ascultând orice îi spunea directorul Matthews, iar eu aș vrea să mă înghită pământul. Este evident că fetele ascultau, străpungându-mă cu privirea, iar una dintre ele se apleacă și îi șoptește ceva la ureche celeilalte, acoperindu-și gura cu mâna ca să nu le pot auzi.

Nici nu încearcă să ascundă că vorbesc despre mine. Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă.

– Înțeleg. Vorbește încet. Puțin sec. Bine atunci. Mulțumesc. Închide telefonul și se uită la mine cu o expresie impasibilă în timp ce îmi înapoiază orarul. Poți să mergi și să te așezi, domnișoară Savage. Ora va începe în câteva minute.

Ascult indicațiile lui și mă așez chiar în față, în partea cea mai îndepărtată a clasei. Scot un caiet nou și un pix, smulgând capacul cu dinții înainte să deschid caietul și să-mi trec mâna peste pagina goală. Simt nevoia de a scrie în jurnal, dar este băgat adânc în ghiozdan și nu vreau să-l scot doar ca să-l bag înapoi.

Jurnalul meu conține toate gândurile mele. Toate sentimentele. Notițe și mâzgăluri. Bucăți de hârtie pe care am vrut să le păstrez. O chitanță de când am fost cu prietenii la cafeneaua aceea nouă ca să-l vedem pe Harry Styles. Un bilet de la Yates, în care mă amenință. Un șervețel mototolit, stropit cu șampanie din seara aceea de la petrecere, când l-am sărutat pe băiatul acela îngrozitor. E albastru-închis, cu un „L" mare, alb în mijloc.

De la Lancaster.

Câteodată îmi place să răsfoiesc jurnalul, să-mi trec degetele peste bucățile de hârtie și să-mi recitesc scrierile. Unele sunt greu de citit, așa cum sunt cele din noaptea cu incendiul. Interacțiunile cu fratele meu vitreg. Cearta cu tatăl meu vitreg. Certurile cu prietenii mei.

Altele mă fac să zâmbesc sau să-mi fie dor de vremurile de demult, când eram tânără și inocentă și credeam că există oameni buni în lume.

Acum nu mai sunt sigură că există vreunul.

Elevii încep să intre rând pe rând în clasă, fiecare privindu-mă confuz. Se așteptau să cunoască fiecare

persoană din clasă, așa că înțeleg de ce îi bulversez.

– Bun, suntem toți aici? Cred că da. Figueroa se ridică și se duce spre tabla albă, unde scrie „Romeo și Julieta" cu marker albastru. Bine ați venit la ora de engleză avansați. E cu adevărat o onoare să fiți aici. Zâmbește. Clasa chicotește. Face semn către tablă cu markerul. Asta ați avut de citit pe timpul verii. Sper că sunteți pregătiți pentru temele pe care vi le voi da.

Mă privește cu îndoială și îi zâmbesc, scriind „Romeo și Julieta" pe primul rând al paginii mele. Este prea ușor. Am citit cartea în clasa a X-a. O să am nevoie de recapitulare, dar nu sunt îngrijorată.

– Sunt sigur că ați observat cu toții că avem o nouă elevă. Vă rog să o salutați pe Summer.

Nu-și ia privirea de la mine în timp ce vorbește, iar eu mă uit prima în altă parte, jenată în fața privirii lui pătrunzătoare.

Câteva persoane murmură saluturi, dar nu prea multe. Sunt convinsă că urăsc faptul că sunt aici. În ochii lor, sigur consideră că nu am ce căuta aici.

Ușa se deschide brusc și înăuntru intră un băiat, cu capul întors, în timp ce țipă la cineva de pe hol. Ușa se trântește în urma lui și totul înăuntrul meu se trezește la viață. Îmi îndrept spatele. Mă trec fiori. Inima îmi bate nebunește. Rămân fără aer, iar fruntea mi se umple de broboane de transpirație.

Știu cine e. Mi-am spus că nu va fi aici, dar m-am înșelat.

Este.

Whit Lancaster. Băiatul care m-a sărutat. Care a vrut să se culce cu mine și m-a făcut curvă când eram aproape adolescenți. E mai înalt decât îmi aminteam. Mult peste un metru optzeci, iar umerii lui par atât de lați pe sub uniforma albastru-închis. Aroganța lui e palpabilă. Intră în clasă de parcă ar fi a lui și, practic, chiar este.

Până la urmă, logoul este numele familiei lui.

Mă holbez, fascinată de chipul lui magnific. E mai frumos decât îmi aduc aminte. Dureros de frumos. Ochi albaștri pătrunzători, pometi înalți, nas acvilin, mandibulă pronunțată. Gura lui este apetisantă, cu buzele roz-închis, și își arată dinții aruncându-i profesorului nostru un zâmbet extrem de fals.

– Whit. Mă bucur că ai reușit să ajungi, spune Figueroa sec.

Fetele chicotesc. Whit se încruntă.

– Îmi pare rău.

Nu pare să-i pară rău deloc. Vocea lui este mai groasă decât ultima dată când l-am auzit vorbind. S-a schimbat ceva.

Nici măcar nu se uită la mine, iar eu stau nemișcată, încovoindu-mi umerii și plecându-mi capul. Nu vreau să mă vadă. Să mă recunoască.

Ar fi un dezastru. Mă urăște.

Cu toată ființa lui.

De ce am crezut că e cu un an înaintea mea la școală? Cum de am dat-o în bară atât de rău? Nu știu cum am ajuns la această concluzie, dar odată ce mi-a intrat în cap, așa a rămas.

Greșeala mea, una foarte mare.

După întâlnirea noastră din noaptea aceea, când am întrebat-o pe mama cine era bărbatul și mi-a spus numele lui, l-am căutat pe Google. Una dintre primele imagini care a apărut era cu familia Lancaster, toți cei cinci membri. Tatăl, înalt, mândru și atrăgător. Mama, slabă, arogantă și rece. Cele două fete frumoase cu zâmbete similare, stăteau în față, îmbrăcate în rochii identice. Whittaker Augustus Lancaster stătea lângă tatăl său, mai înalt decât el. Pe expresia lui se citea furia pe care abia o ascundea, atât de puternică încât aproape o puteam simți. Cu cât studiam mai mult fotografia, cu atât deveneam mai curioasă.

Ce fel de familie erau? În fotografie păreau perfecți, dar știu că fotografiile mint. La paisprezece ani, nu l-am crezut pe Whit când mi-a spus că mama are o aventură cu tatăl lui. Nici măcar nu-mi puteam imagina așa ceva. Îmi iubeam tatăl vitreg ca pe propriul tată și credeam că și mama simte același lucru.

Mai târziu am aflat că mă înșelam.

Scandalul a ieșit repede la iveală. La jumătatea clasei a X-a, lumea a aflat despre divorțul familiei Lancaster, din cauza unei poze scandaloase cu Augustus Lancaster într-o ipostază compromițătoare.

Cu mama.

Mama mea care era mereu ca scoasă din cutie, fără un fir de păr nelalocul lui. Prinsă ieșind dintr-un hotel

mizerabil din centrul orașului, cu ochelari de soare imenși care îi acopereau fața și purtând doar un trenci de la Celine, abia prins în talie, și de mână cu Augustus, în timp ce vântul îi sufla marginea trenciului, suficient cât să-i scoată la iveală picioarele lungi și goale.

Până la șold. Fără urmă de chiloți.

Presa a luat-o razna. Au insinuat că era dezbrăcată pe sub trenci, iar eu am presupus că aveau dreptate.

La fel ca toată lumea.

Nu se întâmpla nimic altceva în lume la momentul acela, așa că a devenit un scandal național. Unul după care familia Lancaster nu și-a mai revenit niciodată. Nici familia noastră nu a mai fost la fel.

Fiind cel mai mare dintre cei trei copii și băiat, Whit este moștenitorul averii familiei. Adică unul dintre moștenitorii averii numeroaselor familii Lancaster. Dar tatăl lui este fiul cel mai mare al fiului celui mai mare al fiului celui mai mare...

Acest lucru se întâmplă pe parcursul a generații întregi. Ei fac parte din vechea clasă bogată, atât cât de veche poate să fie în țara asta. Liceul Lancaster există de mai bine de o sută douăzeci de ani și fiecare membru al familiei Lancaster a învățat aici înainte să plece la universitate și spre alte lucruri mai importante și mărețe.

Aventura mamei mele cu Augustus le-a schimbat viețile pentru totdeauna. Mama lui Whit, Sylvia, membră a familiei Whittaker din Rhode Island, o altă familie foarte bogată, deși nu la fel ca familia Lancaster, a primit o sumă considerabilă în urma înțelegerii de divorț. Nici unul dintre soții Lancaster nu are voie să discute despre termenii divorțului, sau motivul exact pentru care au divorțat, în primul rând. Există o clauză de confidențialitate. Dar toată lumea știe de ce s-a sfârșit căsnicia lor.

Din cauza mamei mele.

Deși avem bani, suntem considerați săraci în comparație cu familia Lancaster, iar banii fac ca o persoană sau o familie să fie de neatins în anumite cercuri. Ceea ce a însemnat că mama a fost aruncată în fața lupilor, adică a paparazzilor, a publicațiilor de scandal, și au distrus-o. Toată viața ei a fost făcută bucăți și împrăștiată prin orașul New York. Oamenii au bârfit. Blogurile și revistele de scandal i-au strigat numele cu

satisfacție, publicând iar, și iar, și iar poza aceea cu piciorul dezgolit. Emisiunea „20/20" de pe ABC a făcut o ediție specială de două ore despre aventură și urmările devastatoare după ce a avut loc incendiul.

Am tendința să-mi scot din minte incendiul. Scandalul familiei noastre s-a terminat cu o tragedie, în timp ce familia Lancaster a scăpat aproape nevătămată. Banii te protejează. Te feresc. Cei care câștigă la jocul vieții câștigă atunci când au cei mai mulți bani.

Nedrept, dar cine a spus că viața e dreaptă? Eu am învățat asta pe calea cea grea.

Uite-i pe cei din familia Lancaster. În ciuda aventurii și a scandalului izbucnit odată cu ea, familia Lancaster a reapărut la fel de minunată ca întotdeauna. Încă mai apar din când în când fotografii cu toată familia. Familia întotdeauna modernă care încă se poate înțelege în ciuda divorțului. Fac toate acestea pentru copii, spun ziarele.

În timp ce eu și mama am rămas cu reputația pătată și defăimate. Distruse și excluse din societatea care înainte ne accepta, mai ales pe ea și pe Jonas, cu brațele deschise.

Deodată mă lovește un gând: oare surorile Lancaster sunt și ele aici?

Ar trebui să fie.

Sylvie și Carolina sunt superbe. Una dintre ele e dansatoare, nu-mi aduc aminte care. Dar să ducă mai departe numele Lancaster este în totalitate responsabilitatea lui Whit.

Cu capul încă plecat, mă uit cum Whit merge prin fața băncilor și se așază pe rândul cel mai îndepărtat de mine, în partea cealaltă a clasei. Chipul lui e de piatră și pare îmbufnat în timp ce se uită urât la profesorul din fața noastră.

Aș fi putut să jur că Whit e mai mare decât mine. În timpul primei și singurei noastre întâlniri, s-a purtat ca și cum ar fi fost mai mare. Părea atât de obosit, de parcă ar fi trăit și ar fi făcut deja de toate și nu ar mai fi fost impresionat.

Și acum pare la fel. Nu s-a schimbat prea mult în trei ani. Pare complet plictisit de viață.

Sunt recunoscătoare că nu m-a văzut.

Rămân înțepenită pe scaun în timp ce Figueroa își continuă ora, pălăvrăgind despre relația dintre doi

adolescenți îndrăgostiți care sacrifică totul, inclusiv propriile vieți, pentru ceea ce ei cred că este iubire.

– Dar ce este iubirea? întreabă Figueroa la un moment dat. Erau mai tineri decât sunteți voi acum. Istoricii cred că Julieta nu avea nici paisprezece ani. Putem să presupunem că Romeo era mai mare, șaisprezece, poate șaptesprezece ani maximum. La optsprezece ani ar fi trebuit să fie căsătorit și chiar să fie tată.

– Ei, pe dracu', bombăne unul dintre băieți, făcând pe toată lumea să râdă.

– Într-adevăr, zice Figueroa, încruntându-se la băiat, care doar îi zâmbește. Dar așa erau lucrurile atunci. Așa au fost timp de patru sute de ani. Abia în perioada modernă recentă am acceptat ca oamenii să se căsătorească pentru prima dată la o vârstă mai înaintată. De asemenea, din ce în ce mai mulți oameni devin părinți la o vârstă târzie. Ar trebui să le mulțumiți părinților voștri pentru asta.

– Nu am de gând să le mulțumesc părinților mei pentru nimic.

Aceste vorbe sunt rostite de Whit.

– Domnule Lancaster, întotdeauna apreciez comentariile dumneavoastră pline de culoare la orele mele. Sclipitor și amuzant ca întotdeauna.

Sarcasmul din tonul domnului Figueroa este evident. Cuiva nu-i place să aibă un nume celebru în clasa lui.

Dar bănuiesc că nu poate face absolut nimic în această privință.

Continuă discuțiile despre Romeo și Julieta, iar eu iau notițe din belșug pentru tot restul orei. Nu vreau să atrag atenția nimănui. Nici a profesorului, care mă urăște pentru că i-am fost impusă, deși nu are nici cea mai vagă idee cum sunt sau cum sunt notele mele, și nici a elevilor care au muncit din greu pentru locul lor aici, în timp ce particip la această oră de parcă locul era deja al meu.

Mă întreb dacă asta este valabil și în cazul lui Whit. Oare obține pur și simplu tot ce își dorește datorită numelui său de familie? Sau chiar e inteligent? Se descurcă bine la școală? Ori se comportă ca un dobitoc și nu face nici un efort? Nu trebuie să respecte regulile stricte ale internatului, nu la fel ca noi, ceilalți.

Sună clopoțelul și îmi strâng lucrurile în grabă, îmi arunc ghizdanul pe umăr și ies din clasă fără să mă uit

înapoi. Țin orarul strâns în mână și mă uit la el, văzând că următoarea oră este matematica.

Materia care îmi place cel mai puțin.

Holul larg este plin de elevi; fiecare dintre noi se grăbește spre clasă și toți arătăm la fel în uniformă. În Manhattan am mers la o școală privată, dar nu trebuia să purtăm uniformă. Nu sunt obișnuită cu fusta de lână care îmi provoacă mâncărimi sau cu cămașa sufocantă cu nasturi. Iar jacheta?

O urăsc. Transpir în momentul acesta.

Mă uit la fustele celorlalte fete în timp ce trec pe lângă ele. Unele dintre ele sunt extrem de scurte și presupun că și le îndoaie în talie. Nu pot să nu observ că toate au un păr foarte frumos. Manichiură în culori vii. Un mod de a ieși în evidență în mulțime.

Am părul șaten prins într-o coadă simplă la spate. Nu am ojă pe unghii și nici machiaj pe față. Puțin rimel la ochi este singurul efort pe care l-am făcut pentru a arăta bine în această dimineață și mi se pare că sunt absolut banală în comparație cu aceste fete.

Poate acesta este un lucru bun. Nu vreau să ies în evidență. Nu vreau să mă observe nimeni. Dacă aș fi știut că Whit învață aici, nu aș mai fi vrut niciodată să vin. Faptul că nu am aflat că învață la Lancaster, în ciuda întregii munci de detectiv pe care am făcut-o în legătură cu familia Lancaster, e o greșeală de începător. Ar fi trebuit să știu mai bine de atât.

Ar fi trebuit să știu.

În timp ce internetul e plin cu bârfe despre aventura mamei mele cu Augustus și există multe cărți și numeroase articole despre generațiile Lancaster anterioare, nu există prea multe informații despre generația actuală. Poate din respect pentru intimitatea lor, având în vedere vârsta acestora. Whit nu iese în evidență. Are un văr, Brook Lancaster, care este influencer pe Instagram. Are propriul canal de YouTube și un succes uriaș pe TikTok. El este cel care are parte de toată faima.

Poate Whit preferă să stea departe de lumina reflectoarelor.

Intru la ora de matematică și mă așez în spatele clasei, hotărâtă că acela va fi locul meu pentru restul zilei. Nu știu de ce m-am așezat în față la ora de engleză. Doar ca

să sfidez? Figueroa mă frustra. Având în vedere că suntem în clasa a XII-a la ora de engleză avansați, *Romeo și Julieta* este o lectură banală.

Dar nu am de gând să mă plâng. Sunt chiar recunoscătoare, având în vedere că deja am citit cartea. Măcar nu trebuie să recuperez nimic.

O femeie în vârstă intră în clasă și închide ușa trântind-o. Se duce în față cu pași rapizi, eficienți, și se întoarce spre noi zâmbind fals.

– Bine ați venit la ora de matematică! Dacă nu știți cine sunt, numele meu este domnișoara Falk[1]. Adică nu vă puneți cu mine.

Zâmbește.

Nimeni nu râde. Se pare că o iau în serios.

Ne dă programa și ne spune ce așteaptă de la noi. Ne distribuie manuale și o singură foaie cu teme, spunând că vrea să ne verifice nivelul, iar când mă uit pe ea, mă încrunt citind întrebările.

– E vreo problemă? întreabă domnișoara Falk, oprindu-se chiar lângă pupitrul meu.

Ridic privirea și văd că mă privește cu atenție.

– Nu, doamnă.

Și clatin din cap.

– În regulă. Bine ați venit la Lancaster, domnișoară Savage!

Pleacă mai departe.

Câțiva se întorc să se uite la mine și le zâmbesc ușor înainte să-mi plec capul. Urăsc atenția. Nu vreau să-și dea seama cine sunt. Întotdeauna am urât că port numele tatălui meu. Un bărbat pe care abia îl cunosc. Un bărbat căruia nu-i pasă de mine, căruia nu i-a păsat niciodată. Am vrut să am numele Weatherstone, ca mama și ca tatăl meu vitreg, Jonas. Chiar și ca fratele meu vitreg, Yates.

Yates Weatherstone e un nume greu de spus. La propriu și la figurat.

Mi se strânge stomacul când mă gândesc.

Intru la ora de franceză, formată dintr-un grup mic, plin de entuziasm. Profesoara e tânără, ne roagă să îi spunem Amélie și vorbește franceză cu însuflețire. Chiar e din Franța, iar majoritatea persoanelor din clasă sunt fete, ceea ce mă ajută să mă relaxez. Mă prezint tuturor la ora de franceză, iar ei îmi zâmbesc și încuviințează din cap, cu fețe prietenoase.

Primele fețe prietenoase pe care le-am văzut toată ziua.

La ora prânzului, mă duc la cantină, impresionată de varietatea de mâncare. Îmi fac o salată la barul de salată, apoi mă strecor printre mesele aglomerate, urând că nu cunosc pe nimeni. Câteva fete de la ora de franceză mă văd și îmi fac semn să vin la ele, iar eu mă așez la masa lor, mâncându-mi salata în tăcere, în timp ce ele vorbesc lângă mine.

– Doamne, uite-l pe Whit, spune una dintre ele, punându-și mâna la piept. E atât de frumos! Jur că a devenit mai atrăgător peste vară. E atât de bronzat!

Nu am cum să mă întorc să mă uit la el. Sunt sigură că m-ar recunoaște dacă m-ar vedea. Bineînțeles că m-ar recunoaște. Presa nu mi-a publicat fața în ziare, dar el știe exact cine sunt. Așa cum și eu știu cine este.

– E sadic, spune cealaltă fată. O cheamă Jane și nu e deloc banală. Arată ca un fotomodel cu trăsături perfecte și trupul înalt și zvelt. Am auzit că îi place să rănească fetele atunci când... se culcă cu ele.

– Despre ce naiba vorbești? întreabă cealaltă.

Mă uit la ea, încercând să-mi amintesc cum o cheamă, dar nu reușesc.

Au fost prea multe lucruri noi ca să mi le pot aduce aminte pe toate, inclusiv nume.

Jane se apropie și vorbește mai încet.

– Farah a avut ceva cu el anul trecut. Nimic serios, dar și-au făcut de cap. S-au cuplat. A spus că e foarte pretențios. De câte ori o săruta îi punea mâna la gât. Ca și cum încerca să o țină nemișcată. A spus că uneori o strângea, ca și cum chiar ar fi încercat... să o sugrume.

Cealaltă fată icnește, surprinsă. Eu nu spun nimic, deși bineînțeles că ceea ce a spus mi-a trezit imaginația. Nu m-a speriat. Nici nu m-a șocat.

Mi-l pot imagina bucurându-se de asta. Era brutal când avea paisprezece ani. Oare până unde ajunge imaginația lui acum?

– Asta e dezgustător, spune disprețuitor fata al cărui nume nu mi-l pot aminti.

Jane zâmbește și își aruncă părul peste umăr.

– Mie mi se pare destul de excitant.

Mă uit la ea. Mă uit cum face baloane din guma roz, nu mănâncă nimic la prânz și are niște gesturi pedante.

Fata aceasta nu i-ar putea face față lui Whit Lancaster. Ar distruge-o cu o simplă atingere. Cu o privire.

– E atât de frumos, încât cred că aș putea să ignor ciudățeniile lui. Fata, al cărui nume tocmai mi l-am adus aminte – e Caitlyn –, râde, înainte să se uite la mine. L-ai cunoscut deja pe Whit?

Confirm ușor din cap, dar nu spun nimic. Nu neg și nu confirm nimic verbal.

– Familia lui deține liceul. E de neatins.

– Îți place la Lancaster până acum? întreabă Jane, dându-și părul după ureche și spărgând un balon de gumă.

– Sunt multe de asimilat, răspund sincer, înainte să iau o gură de salată.

– Stai la cămin? Sau ești elevă de zi? mă întreabă Caitlyn.

– Cămin, răspund și cobor privirea.

Datorită faptului că mama îl cunoaște pe Augustus Lancaster, am reușit să obțin o cameră de o persoană în ultimul moment, ceea ce sunt sigură că e nemaiauzit. Asta înseamnă că nu împart camera cu nimeni. Am auzit că aceste situații sunt rare.

Din nou, obțin favoruri speciale, mulțumită legăturii pe care mama o are cu familia Lancaster. Ceea ce e cam aiurea, dar în fine. Trebuie să profit de tot ce pot.

– Unde ai învățat înainte? întreabă Jane, sorbind din sticla cu apă.

Ochii îi licăresc în timp ce mă studiază și sunt sigură că încearcă să afle cine sunt.

Nu am încredere în ea. Are ceva care îmi dă fiori pe șira spinării. Dar, bineînțeles, nu am încredere în nimeni. Nu *mai* am.

Odată ce te-ai ars de atâtea ori, e greu să mai lași garda jos.

– La Billington în Manhattan, răspund zâmbind slab.

Amândouă par impresionate.

Este una dintre cele mai bune școli private din Manhattan. Jonas făcea parte din consiliul școlii când Yates învăța acolo. De aceea a reușit să scape cu atât de multe lucruri – toată lumea își întorcea privirea datorită donațiilor generoase ale lui Jonas și poziției lui în consiliu.

Am făcut lumii întregi o favoare când m-am ocupat de Yates. Nu că mi-ar fi mulțumit cineva.

Nu că cineva ar ști exact ce am făcut.

Pălăvrăgim tot restul pauzei de prânz, iar punctul dintre umerii mei se încălzește din ce în ce mai tare pe măsură ce trece ora. De parcă cineva s-ar uita la mine. Nu îndrăznesc să mă uit în spate.

De teamă că, dacă aș face-o, aș da de privirea rece și critică a lui Whit Lancaster.

CAPITOLUL 3

SUMMER

După prânz avem o pauză, deși, de fapt, e o pauză de studiu. M-am dus la bibliotecă, am găsit un loc liber în fundul sălii imense și m-am așezat la o masă mică, goală. Mi-am scos caietul de matematică și mi-am făcut temele în grabă, distrasă de arhitectura frumoasă. E veche, cu tavane înalte și ferestre gotice din vitralii superbe. Ceva ce ai vedea într-un film cu vrăjitoare și vârcolaci.

Am primit un mesaj, iar când l-am verificat am văzut că e de la mama.

Te acomodezi?

Nu îi răspund încă. Nu că i-ar păsa. E deja în drum spre casă, spre apartamentul pe care l-a moștenit după moartea lui Jonas. Nu mai urcă la etajul cinci. Are bani cât să trăiască pentru tot restul vieții. Dacă am noroc, poate îmi va lăsa și mie puțini după ce moare.

Știind cât de mult îi place să cheltuiască, probabil nu voi fi atât de norocoasă.

Mai sunt și alți oameni la bibliotecă, și toți vorbesc în șoaptă, cu capetele apropiate, bârfind, zâmbind și râzând. Mă uit la ei și mi se face dor de prietenii mei de la vechea școală. Mi-e foarte dor de ei. Dar când a ieșit la iveală scandalul despre mine și Yates, chiar înainte să aibă loc

incendiul, nu am putut să mai dau ochii cu nimeni. Toată lumea știa ce-mi face.

Și nimeni nu a făcut absolut nimic să-l oprească.

Îmi înăbuș furia și mă concentrez din nou asupra temelor la matematică, fără să aud sunetul pașilor, până când o voce caldă, feminină mă salută.

Aproape îmi sare inima din piept. Ridic privirea și văd o fată lângă masa mea.

Îmi zâmbește timid și are părul blond și lung, mai jos de umeri. Aproape până la talie. Are chipul palid, ochii de un albastru profund și zâmbește cu buze rotunde, de un roșu aprins, care contrastează cu pielea albă.

– Ești nouă.

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc și eu.

– Sunt.

– Pot să stau cu tine?

Fac semn către cele trei scaune goale de la masa mea.

– Te rog.

Se așază pe scaunul cel mai apropiat de mine și își trântește zgomotos ghiozdanul pe masă. O privesc în timp ce umblă prin el și scoate o carte de istorie pe care o lasă să cadă pe masă cu o bufnitură răsunătoare. De undeva din depărtare aud înfundat pe cineva: „St!" și sunt sigură că s-a auzit de la recepție.

– Urăște zgomotul, îmi spune fata zâmbind ușor.

– Cine?

– Bibliotecara. Domnișoara Taylor. E la fel de bătrână ca această clădire. Fata râde, iar eu nu pot decât să o acompaniez. E un sunet molipsitor, și imediat mă simt în largul meu alături de ea. Mult mai în largul meu decât cu celelalte două la prânz. Ai observat că există câteva profesoare nemăritate care lucrează aici? Cred că e ultimul loc în care ajung profesorii virgini înainte să moară.

Râde și mai tare. Îmi aduce aminte de un înger, dar e clar că are o minte diabolică.

Îmi place tot mai mult fata asta.

– Îți place aici? mă întreabă.

– E drăguț, îi spun, ridicând din umeri și uitându-mă din nou la tema la matematică.

Mai am de rezolvat o problemă și am terminat.

Se apleacă spre mine și vorbește în șoaptă:

– E ușor.

Ridic o sprânceană.

– Crezi?

– Știu. Se uită în spate, parcă asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă, înainte să se întoarcă la loc, spre mine. Eu sunt în clasa a XI-a. Tu ești în clasa a XII-a?

Confirm din cap, întrebându-mă de unde știe.

– Da.

– Ai fost la Billington? Fluieră ușor când ridic din sprâncene. Locul ăla e extravagant.

– Și locul ăsta nu este?

Am vocea seacă și inima îmi bate cu putere.

De unde știe unde am învățat?

Ridică din umeri.

– Nu e mare lucru.

Cuvintele ei sunt pline de dispreț. E clar că liceul Lancaster nu o impresionează.

– Mereu ai învățat aici? o întreb.

E singura explicație pentru care nu vede frumusețea acestui loc. Clădirile vechi, capela gotică cu acoperișul înalt și ascuțit care se ridică spre cer. Terenurile verzi și bogate, pădurea din spatele campusului și oceanul de dincolo, care se izbește de țărm.

E ca un vis.

– Toată viața mea.

Își dă ochii peste cap și oftează exagerat. Cel puțin, așa mi se pare.

– De unde știi atât de multe lucruri despre mine? o întreb curioasă, dar nu deranjată.

Are un fel de a fi care nu este deloc amenințător.

– Am metodele mele. Și acces, spune, misterioasă. Știu că numele tău este Summer Savage. Frumos nume, apropo. Foarte... primar. Ești din Manhattan. Te-ai înscris în ultima clipă, deși termenul final de înscriere la liceul Lancaster trecuse de mult.

Felul în care a spus „final". Parcă s-ar bucura de cuvânt.

– Ți-a fost desemnată o cameră de cămin de o singură persoană. Ceva aproape imposibil, ținând cont de situația înscrierilor, deci trebuie să știi pe cineva de foarte sus. Poate pe bătrânul și dragul Augustus? În plus, am auzit că ți-ai făcut apariția la ora de engleză avansați în dimineața asta, ceea ce sunt convinsă că i-a înfuriat pe mulți. Toate fetele alea au muncit din greu ca să fie la ora

lui Figueroa, disperate să se apropie de el. S-a încurcat cu câteva dintre ele, dar nu ai auzit asta de la mine. Deci da, sigur știi pe cineva. Îmi zâmbește, iar ochii ei albaștri licăresc. Prietenii sus-puși te pot duce atât de departe.

Îmi dau seama cine e și stau mai dreaptă, urând groaza care îmi provoacă fiori pe șira spinării. Fata asta ar trebui să mă urască. Probabil chiar mă urăște.

– Mă numesc Sylvie, apropo. Sylvie Lancaster. În clipa în care se uită cu atenție la mine, își lasă capul pe spate și începe să râdă. Atât de tare, încât o aud pe domnișoara Taylor spunându-i din nou să tacă. Nu ne-am mai întâlnit până acum, dar am impresia că știu totul despre tine.

– Și eu la fel, recunosc cu vocea răgușită.

Să vorbesc cu ea e ca și cum aș fraterniza cu inamicul.

Periculos.

– Haide, nu fi atât de șocată. Nu-mi pasă ce a făcut mama ta cu tatăl meu. Face un semn din mână, fără să-i pese de poveștile scandaloase despre părinții noștri. Mama a fost hotărâtă să-i facă viața cât mai grea tatălui meu pe parcursul căsniciei lor. Asta a fost singura lui cale de scăpare.

– Chiar crezi asta? o întreb șocată.

Pentru ea parcă nici nu contează, în timp ce fratele ei m-a tratat ca pe o prostituată de rând când eram copii. Aproape adolescenți.

Mă gândesc la ce spuneau colegele despre el, cum îi place să strângă fetele de gât când le sărută. În ciuda depravării, mă simt intrigată. Nu m-ar deranja să aflu cum este să simt mâinile mari și calde ale lui Whit în jurul gâtului meu, în timp ce mă împinge la perete și mă chinuie cu buzele lui.

Doamne, sunt bolnavă! Serios.

– Am locuit cu ei toată viața mea. Un martor la dezastrul pe care îl numeau căsnicie. Da, chiar cred asta, spune pe un ton solemn. Fratele meu mai mare crede că mama ta e diavolul în persoană și dă vina numai pe ea. Sora noastră mai mică e de părere că tata e cel care a stricat totul și obișnuia să se certe cu el în fiecare zi din cauza stării delicate a dragei noastre mame înainte să găsească o cale de scăpare.

– Și tu ce crezi? am întrebat-o.

– Cu toții sunt răspunzători pentru acțiunile lor, nu-i așa? Sunt adulți. S-a gândit cineva la copii? Nu. Dar când se gândește vreunul dintre ei la copii? Nu-mi dă șansa să răspund. Sunt toți niște egoiști. Absorbiți de lumea lor. De ce crezi că există un internat cu numele familiei noastre pe el? Ca să ne arunce aici și să uite de existența noastră.

Sylvie explică toate acestea într-o manieră atât de logică încât totul are sens. Sunt sigură că are dreptate. De ce nu se gândesc niciodată la copii?

Niciodată. Părinții mei ne-au neglijat pe mine și pe Yates atunci când conta cel mai mult. Din ce alt motiv ar fi fost atât de îndrăzneț când îmi făcea avansuri? Știa că o să scape basma curată.

Păi, i-am arătat eu lui.

– Fratele tău știe că sunt aici? o întreb, sperând ca tonul meu să pară relaxat.

– Nu. Da? Nu știu sigur. Nu am vorbit despre tine și nu l-am auzit niciodată să-ți pronunțe numele. Deși eu și Whit nu vorbim prea mult. I se pare că sunt o bătaie de cap.

Nu pare deloc deranjată.

– Cum ai aflat atât de multe informații despre mine?

– Am accesat ilegal fișierele școlii. Zâmbește larg, în timp ce eu o privesc cu gura căscată. E un sistem arhaic. Și bunica ar putea să-l spargă, și a murit acum doi ani.

Nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs.

– Știe cineva că spargi sistemul liceului?

– Doar câteva persoane. Acum și tu ești una dintre ele. Zâmbește discret, cu ochii licărind. Dacă ai vreodată vreo problemă cu o notă, spune-mi. Pot s-o rezolv pentru tine.

Pocnește din degete.

– Am note bune, o asigur.

– Deocamdată.

Zâmbește, fără să-și schimbe expresia, dar eu îmi pierd ușor zâmbetul.

Sunt convinsă că mi-a văzut dosarul de la Billington și a citit cu lăcomie fiecare detaliu, analizând fiecare suspendare cu satisfacție abia reprimată. Droguri, insolențe și sex în campus. Am fost un coșmar. Primii doi ani de liceu au fost grei. Mă răzvrăteam. Era un țipăt de ajutor. Voiam atenție, indiferent că era bună sau rea. Dar nimeni nu m-a ascultat. Ba mai rău, erau gata să mă

trimită departe, la școala militară, de parcă asta m-ar fi ajutat.

Presupun că să plec departe de Yates ar fi rezolvat totul, dar nu am vrut să o fac așa. Într-una dintre ultimele nopți în care eram cu toții împreună, ca o familie, la mult timp după ce toată lumea s-a culcat, m-a ținut în brațe și mi-a spus cât de dor o să-i fie de mine după ce voi pleca. Atunci am realizat că era convins că nu vreau să plec pentru că asta însemna să fim despărțiți.

Și nu era cazul. Absolut deloc.

Cel puțin, nu era cazul pentru mine.

– Pari a fi o persoană cu multe secrete, spune Sylvie, trezindu-mă la realitate.

Clipesc ca să mă concentrez asupra ei și observ că mă privește cu ochii mijiți.

– Sunt o carte deschisă, mint.

Nu spune nimic. Nu are de ce.

Pentru că nu mă crede. Nici nu trebuie. Am tot felul de secrete.

Și fiecare dintre ele este îngrozitor.

Mă grăbesc la ora despre Guvernul american chiar înainte să sune clopoțelul, aruncându-i o privire prin care îi cer scuze profesorului din spatele catedrei. Am stat prea mult la bibliotecă, bucurându-mă de conversația cu Sylvie și simțindu-mă tot timpul vinovată din cauza legăturii pe care o aveam cu fratele ei. Nu am deschis subiectul. Nici ea nu a vorbit despre el. Doar atunci.

E mai bine așa.

Clasa e plină și toate băncile sunt ocupate, cu excepția câtorva din spate. Mă grăbesc spre ele, fără să mă uit pe unde merg, mă împiedic de un ghiozdan din fața mea și mă trezesc întinsă pe podea.

Parcă toată clasa e martoră la căderea mea în dizgrație și izbucnește în râs.

Rămân acolo pentru o clipă, cu obrazul lipit de podeaua rece și cu genunchii pulsând din cauza aterizării dureroase. Simt o briză răcoroasă în spatele coapselor și îmi dau seama că mi s-a ridicat fusta, scoțând la iveală pantalonii scurți negri, pe care sunt foarte bucuroasă că mi i-am pus peste lenjerie.

Profesorul vine în grabă spre mine. Îi aud scârțâitul pașilor pe podea.

– Ești bine? mă întreabă.

Auditoriul meu pare că s-a calmat puțin, dar încă mai aud râsete. Șoapte aprinse, toți vorbind despre mine.

Un băiat întreabă direct:

– Ea cine dracu' este?

Îmi revin rapid, mă ridic în genunchi și îmi îndepărtez părul de pe față. Aud cum cineva trage brusc aer în piept, parcă șocat, și, când mă uit în stânga, îmi dau seama că sunt practic față în față cu îngerul căzut din visele mele.

Diavolul din coșmarurile mele.

Whit Lancaster. Care mă privește de parcă ar fi văzut o fantomă.

Apuc strâns breteaua ghiozdanului și mă ridic, întorcând privirea și așezându-mă pe cel mai apropiat scaun gol.

Exact în spatele lui Whit.

La naiba!

Profesorul îi privește cu asprime pe toți, făcându-i să tacă înainte să înceapă să vorbească, dar nu am nici cea mai vagă idee ce spune. Nu pot să aud nimic din cauza bătăilor rapide ale inimii. Îmi răsună în urechi, prin vene, și încerc să-mi țin respirația. Până când nu mai pot și expir profund, un aer mentolat, de la guma pe care o mestecasem la bibliotecă.

Doamne, sper să nu observe!

Mă uit la podeaua din fața mea și mă încrunt. M-am împiedicat de ghiozdanul lui Whit. Bineînțeles că m-am împiedicat. Sunt parcă în transă, cu tot corpul tremurând și genunchii usturându-mă din cauza loviturii. Mă uit la bancă și n-am curaj să-mi ridic privirea, de teamă că o să-l surprind uitându-se la mine. Când îndrăznesc într-un final să mă uit în sus...

Îi văd ceafa.

Expir încă o dată și îmi scot biblioraftul, caietul și creionul meu mecanic preferat, cu mâinile încă tremurându-mi. Sunt pregătită să iau notițe, deși profesorul, sprijinit de catedră, cu brațele încrucișate, ne vorbește despre el și despre ceea ce așteaptă de la noi în acest an.

Ne oferă programa și simt că inima îmi sare din piept. Whit va trebui să se întoarcă și să-mi dea foile. Aștept, cu mâinile transpirate, mișcând din genunchi, iar când elevii

de pe rândul meu încep să dea programa în spate, mă uit cum teancul din ce în ce mai mic ajunge la Whit.

Dar nu îmi dă o copie. Le ține pe amândouă, cu umerii drepți și privirea către profesor. Simt nevoia să-l împung cu creionul în spinare și să-i cer programa.

În schimb, ridic mâna.

– Da? mă îndemnă profesorul cu ochi calzi.

Sunt sigură că se simte inconfortabil din cauza căzăturii de mai devreme.

– Nu am primit programa.

Se încruntă.

– Asta e ciudat. Le-am numărat.

Ia o copie de pe biroul lui, se apropie de mine și îmi dă foaia de hârtie.

– Mulțumesc, îi spun.

Profesorul continuă să vorbească tot restul orei, dar nu îl ascult. Nu mă pot concentra la nimic altceva decât la faptul că Whit stă fix în fața mea și mă ignoră intenționat – slavă Domnului! Îi simt mirosul. Cald, înțepător și extrem de masculin. Îi analizez părul. Era blond-închis, aproape șaten. Scurt, tuns la perfecție și puțin mai lung deasupra. Pare moale. Sunt sigură că dacă mi-aș trece degetele prin el, șuvițele s-ar lipi.

Într-un final sună clopoțelul, anunțând sfârșitul orei și al zilei. Rămân acolo, nemișcată, în timp ce toată lumea din jurul meu își adună lucrurile și fuge, practic, din clasă. Încep antrenamentele pentru cei care fac sport. Au făcut un anunț la prânz. Aștept să plece Whit, ca să ies după el, dar și el se mișcă încet.

Adică se întoarce încet spre mine.

– Ce dracu' cauți aici?

Vocea lui este joasă și privirea, tăioasă.

– Învăț aici, îi răspund fără aer.

– Ba pe naiba! exclamă el și se depărtează de mine.

De parcă ar fi luat ciumă dacă s-ar fi apropiat mai mult.

Îl urăsc. Chiar îl urăsc. Dar sunt și atrasă de el. Atracția este acolo, trăgându-mă mai aproape de el și mă întreb dacă și el simte asta.

– Sunt înscrisă, îi răspund în timp ce îmi iau ghiozdanul ca să-mi bag lucrurile. Fie că-ți place, fie că nu.

Se încruntă.

Mă încrunt și eu.

Până la urmă, el vorbește primul.

– Frumoasă căzătura de mai devreme. Cred că te-a durut să cazi în genunchi așa. Rânjește. Deși sunt sigur că ești obișnuită să stai în genunchi.

Insulta lui este dureroasă ca o rană de cuțit.

– Să te ia dracu', îi spun și mă ridic în picioare.

Whit se ridică și el, blocându-mi drumul. Este mult mai impresionant decât era în urmă cu mai bine de trei ani. Mai înalt. Mai mare. Mai puternic. Dar refuz să-l las să mă sperie.

– Sunt convins că ți-ar plăcea dacă ți-aș trage-o, spune, pe un ton grav și provocator. Nu știu cum de profesorul nu aude, probabil este pierdut în spațiu. Ești o curvă ieftină, la fel ca mama ta.

Trec pe lângă el în ultima clipă și reușesc să scap, fără să mă uit în urmă. Râsul lui mă urmărește până pe holuri și nu dispare până nu ies din clădire, și îmi dau seama că e doar în capul meu. În gândurile mele.

Pline de râsetele lui. Amintindu-mi că, într-adevăr, sunt fiica mamei mele.

Doar o curvă ieftină.

CAPITOLUL 4

SUMMER

Primele două săptămâni de școală sunt aproape la fel. Mi-am învățat orarul, am încercat să-mi dau seama cum sunt profesorii și ce vor de la noi, am făcut teme în fiecare seară, deși nu era foarte greu. Întotdeauna ne iau ușor la începutul anului. Este la fel în toate liceele. Încă nu mi-am făcut prieteni. Au apărut zvonuri conform cărora Whit mi-a pus piedică intenționat în prima zi de școală, iar asta le-a trezit multe întrebări. În plus, oamenii au fost martori la discuția neplăcută pe care am

avut-o luni, la sfârșitul orelor. Și încet, dar sigur, am devenit paria școlii.

Nimeni nu vorbește cu mine. Toți poartă botnița Lancaster. Nu am mai văzut-o pe Sylvie din prima zi de la bibliotecă, deci nu mă pot baza nici măcar pe prietenia ei. E ca și cum am devenit o fantomă și nimeni nu mă vede.

Ar fi trebuit să știu că asta se va întâmpla. Din clipa în care am realizat că Whit e în campus, am știut că șansa mea de a avea un ultim an de liceu cât de cât normal se dusese pe apa sâmbetei. În a doua zi de școală a aflat că eram cu el la ora de engleză avansați, dar eu refuz să-l privesc.

S-a uitat urât la mine când a intrat în clasă, mereu în întârziere și cu atitudinea aceea nonșalantă prin care îi spunea lui Figueroa că nu-i pasă.

Sunt convinsă că toți angajații școlii îl urăsc.

Cuvintele otrăvitoare pe care le-a spus despre mine mi-au distrus reputația, încet și sigur. Până în punctul în care oamenii se strâmbau când mă întâlneau pe holuri. Fetele cu care luasem prânzul în prima zi se prefăceau acum că nu mă văd. Sau mă loveau cu umărul în cămin, așa cum făcuse Caitlyn cu câteva zile în urmă.

Era ca și cum ar fi încercat să mă alunge de aici, dar refuzam să plec. La prânz se așeza la cantină sau afară, mereu înconjurat de fete și de aceiași trei băieți. Chad, Elliot și Spencer, care sunt în clasa a XII-a, la fel ca noi, și provin din familii influente, dar nu la fel de influente ca a lui Whit. Am fost surprinsă că diavolul avea prieteni, dar presupun că ajungi să fii diavol având o personalitate persuasivă și mult șarm.

Sună a ceva ce ar spune mama.

Nu i-am spus ce se întâmplă. Sub nici o formă nu vreau să-i povestesc despre Whit și despre ce face. Ea crede că lucrurile merg bine la școală și că mă descurc. Dacă i-aș spune că am o problemă cu Whit, l-ar contacta pe tatăl lui. Apoi ar fi iadul pe pământ.

Pentru mine.

Prin urmare, nu am spus nimic. M-am mutat pe celălalt rând la ora despre Guvernul american, așa că nu mai stăteam exact în spatele lui. M-am obișnuit să-mi petrec prânzul la bibliotecă. Îmi fac toate temele acolo, mai ales că am ora de studiu după aceea. Seara iau niște mâncare de la cantină și mă duc în camera mea, unde

stau singură. Îmi fac un duș. Citesc sau mă uit la ceva pe Netflix sau orice altceva. Zilele mele sunt la fel. Plictisitoare.

Singuratice.

Dacă mă prefac că nu exist, atunci nu exist. Până la sfârșitul celei de-a doua săptămâni de școală, pare că și Whit a uitat de mine, iar asta îmi dă un sentiment liniștit de ușurare.

Dar nu prea multă ușurare. Nu am cu adevărat încredere în el. Ar putea avea un plan secret.

Însă când este atât de aproape îmi stârnește curiozitatea. Îl privesc uneori la prânz, în cele câteva momente în care sunt la cantină. Cum vorbește cu fetele și cum ele îi sorb fiecare cuvânt de parcă ar fi o celebritate. Sunt atentă la fiecare oră pe care o avem cu el și de fiecare dată când îl strigă un profesor, mereu dă răspunsul corect. Este deștept.

Și este și periculos.

Toată lumea se dă bine pe lângă el. Când numele și blazonul familiei tale sunt pe școală, cred că asta e de la sine înțeles. Profesorii și angajații. Fiecare elev. Singurii care nu par impresionați de statutul lui sunt cei trei prieteni ai săi, deși îl tratează cu o reverență discretă care îi arată că el e șeful. Fetele flirtează cu el, cu el și cei trei prieteni ai săi mai ales, într-o manieră atât de disperată, încât sunt demne de milă. Sunt penibile.

Eu îl tratez așa cum mă tratează și el pe mine: nu vorbesc cu el. M-a făcut curvă. Nimic nu s-a schimbat. Mă urăște.

Îl urăsc.

Mă uit la el acum. E ultima pauză a zilei. Vineri. E cu un scaun în fața mea, în stânga, direct în raza mea vizuală. Lovește marginea băncii cu creionul într-un ritm regulat enervant. Mă uit urât.

Nici măcar nu se uită spre mine.

Părul îi cade pe frunte și buzele îi sunt curbate într-un zâmbet vag. Dar pe fața lui nu se citește nici o urmă de fericire. Doar linii aspre și umbre întunecate. Are o față atât de frumoasă! Rece și aspră, precum statuile din grădinile campusului.

Profesorul pornește un videoclip scurt, după ce stinge becurile; singura lumină provine de la televizorul imens de pe perete. Este un videoclip cu evenimente curente, în

care se vorbește despre starea actuală a lumii și viitorul nostru sumbru, așa că îl ignor imediat.

Sunt suficient de deprimată.

În clipa în care domnul Stein pleacă din clasă, atmosfera se schimbă. Toată lumea își scoate telefoanele. Încep să vorbească. Eu mâzgălesc o pagină goală din caiet, înclinându-mi capul, pentru ca părul să-mi cadă în jos și să-mi acopere fața. Nu vreau să mă vadă nimeni. Îmi scriu numele cu litere mari și albastre. Desenez flori în jurul lui. Apoi scriu numele lui Whit și în jurul lui schițez mici chipuri de diavol, cu coarne lungi și ascuțite.

– Chiar asta crezi despre mine?

Tresar când îi aud vocea gravă, familiară și închid caietul, apoi ridic privirea și îl văd pe Whit stând lângă mine. Cumva s-a strecurat în banca goală de alături și s-a apropiat în tăcere de mine. Cum de nu am observat?

– Crezi că sunt diavolul? insistă văzând că nu spun nimic.

Mă întorc cu spatele la el, sugerându-i să mă lase în pace.

– Bănuiesc că ți-am făcut viața un calvar, spune relaxat, de parcă avem o conversație normală.

Tot nu spun nimic.

– Mă gândeam că vei plânge de disperare până acum, după ce i-am întors pe toți împotriva ta, continuă. Ești mai puternică decât am crezut.

Mă întorc încet cu fața la el, iar privirile noastre se întâlnesc, a lui absorbindu-mă. Chiar și în lumina difuză văd licărirea albastră, iar ochii lui înfometați par gata să mă devoreze. Deschid gura, dar nu scot nici un sunet.

În fond, ce aș putea spune?

– Bănuiesc că nu prea îți pasă cine te place și cine nu, nu-i așa? Zâmbește abia vizibil. Atât timp cât obții ce vrei, tu câștigi până la urmă.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

– Nu e un joc, îi spun încet.

Ridică dintr-o sprânceană.

– Uite-o că vorbește.

Mă uit urât la el.

– Te înșeli, Savage. Viața e un joc și aproape toată lumea din camera asta pierde. Face pauză pentru o clipă. Cu excepția mea.

Aroganța lui e incredibilă.

– Doar pentru că ai bani, îi reamintesc.

– Și putere. Am atât de multă putere încât aproape îmi iese prin toți porii. Se apropie, iar eu mă dau în spate, vrând să fug de el. Tuturor le e frică de mine. Fac tot ce le spun fără să pună întrebări.

– Ca atunci când le spui să mă ignore?

Rânjește.

– Da. Toți sunt niște oi.

– Și tu ești păstorul?

– Eu sunt nenorocitul care deține pământul pe care pasc oile. Un pas greșit și pot să le măcelăresc pe toate. Mă analizează puțin, iar eu rămân tăcută, străduindu-mă să nu vorbesc. Nu vreau să mă dau de gol cu nimic. Nici cuvinte, nici emoții. Cum l-a convins mama ta pe tatăl meu să te lase să vii aici atât de târziu?

„Nu am nici cea mai vagă idee", aș vrea să-i spun.

Dar nu zic nimic.

– Îl are cu ceva la mână? Sau s-a pus în genunchi ca de obicei și i-a supt-o pentru taxele tale școlare?

Nici măcar nu tresar la auzul cuvintelor lui, știind că așteaptă o reacție de la mine. Îmi dau seama după cum mă privește, de sus până jos. Mai atent la ochi și la buze. Așteptând un semn.

Refuz să-i ofer unul.

– Pot să fac o înțelegere cu tine. Să-ți fac viața mult mai ușoară, spune, cu vocea mult mai joasă și persuasivă.

– Care sunt termenii?

Îmi păstrez tonul relaxat. Calm.

Zâmbește.

– Mi-o sugi și mă lași să-mi dau drumul pe sânii tăi timp de o săptămână și le iau botnița tuturor.

Doamne, este un porc. Vrea să-și dea drumul pe sânii mei?

Fără să vreau, îmi vine în cap o imagine. Stau în genunchi în fața lui Whit. Cu buzele în jurul penisului său. Știu că e mare. Trebuie să fie. Mă îndoiesc că vreun Lancaster ar avea penisul mic și îmi aduc aminte de forma în mâna mea, din seara aceea când l-am atins. Sunt dezbrăcată, nu am sutien, cu sânii afară, așa cum îi place. Îl mângâi și îl las să-mi penetreze gura, atât de adânc încât îl simt pătrunzând în străfundul gâtului, iar în momentul în care este aproape de final, geme feroce și

iese, împrăștiindu-și sperma pe pieptul meu, până îmi curge de pe sfârcuri.

Apoi șterge sperma ușor, cu degete tremurânde, încă tulburat de orgasm. Îmi mângâie buzele și mă pune să i le sug, iar eu înghit sperma fără să protestez. Văd în fața ochilor cum s-ar desfășura totul și îmi dau seama că fanteziile mele sunt puțin bolnave, mai ales când te gândești la experiența mea sexuală anterioară.

– Lasă-mă să-mi dau drumul pe fața ta și se termină totul după cinci întâlniri, se oferă.

Pentru o secundă sunt tentată, dar îmi scot imediat din minte imaginea delicioasă.

Ce naiba este în neregulă cu mine?

– Nu.

– Trei zile. Și pot să-mi dau drumul pe sânii tăi, face o contraofertă.

Mă holbez la el, incapabilă să-mi găsesc cuvintele.

– O să scad la două dacă mă lași să te pipăi aici, în clasă.

Zâmbește atât de larg încât aș putea să jur că dinții lui albi m-ar putea orbi chiar și în întuneric.

– Sub nici o formă.

Încerc să nu mă foiesc pe scaun gândindu-mă la degetele lui Whit pe sub fusta mea. În chiloții mei. Între picioarele mele, mângâindu-mi pielea umedă care mă furnică...

– Te gândești la asta.

Vocea lui atotștiutoare îmi întrerupe gândurile.

– Nu, chiar nu.

Ne uităm unul la altul și îmi cobor privirea spre gâtul lui. Văd cum îi pulsează venele, cât de repede și, în mod ciudat, mă consolează faptul că îl tulbur la fel de mult cum mă tulbură și el pe mine.

– Înmormântarea ta, spune, pe un ton indiferent. Îi voi face pe toți să se întoarcă împotriva ta.

– Nu ai făcut deja asta?

Nu știu cum reușesc să vorbesc pe un ton atât de calm când, pe dinăuntru, tremur pentru că este atât de aproape. Mă amenință cu un șantaj sexual. Ar trebui să mă simt jignită. De ce nu mă simt jignită?

„Pentru că ești atrasă de el. În ciuda a tot ceea ce a spus și a făcut, te încântă ideea de a fi cu el. Tânjești după ce îți poate oferi."

– Ai dreptate, spune el. Am crezut că o să cedezi. Puțin sex oral și toată lumea te-ar iubi? Mi se pare o înțelegere bună, dacă mă întrebi pe mine. Știu că nu e ușor să fii fata cea nouă aici, mai ales când cineva din familia Lancaster te urăște.

– Nu toți membrii familiei Lancaster mă urăsc, spun eu, referindu-mă la Sylvie.

Obrajii lui Whit se înroșesc imediat și gura i se încleștează de furie.

– Dacă te referi la tatăl meu, atunci ești o curvă mai mare decât credeam.

Spune cuvintele atât de tare, încât unii își întorc capul spre noi. Își ia ghiozdanul și se ridică în picioare, ieșind din clasă fără să mai spună vreun cuvânt.

Îl privesc cu respirația întretăiată. Simt cum mă privește toată lumea, curioasă, șoptind încontinuu. L-au auzit. Cum ar fi putut să nu-l audă? Regele lor m-a făcut curvă, iar acum voi plăti prețul. Chiar mai mult decât o fac deja.

A făcut să pară că umblu cu tatăl lui, când nici măcar nu l-am întâlnit vreodată. E mai mult un mit. Un personaj fictiv care a jucat un rol în viața mea fără ca măcar să mă cunoască.

Acum Whit crede că m-am culcat cu tatăl lui ca să-mi asigur locul la liceul Lancaster. Chiar crede că aș putea decade atât de mult încât să mă culc cu bărbatul care a avut o aventură de câțiva ani cu mama mea? Nu pot să înțeleg cum a ajuns să se gândească la asta.

Dar, când vine vorba de Whit, sunt multe lucruri pe care nu pot să le înțeleg.

CAPITOLUL 5

SUMMER

– Dă-te dracului din calea mea, șuieră un băiat chiar înainte să mă împingă.

Mă lovesc cu umărul de perete și tresar, dar nici măcar nu se uită spre mine. Continuă să meargă, bătând palma cu un alt băiat care vine la el. Se uită peste umăr la mine și începe să râdă înainte să plece mai departe.

Asta este viața mea. În ultimele trei săptămâni am fost complet ostracizată. Am devenit sacul de box al celor de la liceul Lancaster și, deși am suportat totul, comentariile răutăcioase, șoaptele când trec pe lângă ei, privirile urâte, totul a devenit cam mult și eram pe punctul de a izbucni.

La început, lucrurile au fost la fel. Mă ignorau. Se prefăceau că nu exist. Chiar și profesorii au început să-și dea seama ce făceau ceilalți elevi. Dacă aveam un proiect de grup, nu eram inclusă. Când profesorii îmi strigau numele, cineva vorbea peste mine, ca și cum nu existam.

În ochii lui Whit nu meritam să exist, deci nici în ochii celorlalți.

După o vreme, profesorii au încetat să mă mai strige.

Dar în ultima săptămână lucrurile au luat o turnură oarecum violentă. Și de fiecare dată când se întâmpla ceva, de fiecare dată când careva mă împingea, până la urmă îl vedeam cu Whit, ca și cum ar fi avut nevoie de aprobarea lui pentru că a făcut o treabă bună.

Este dezgustător. Este cel mai mare agresor din liceu și nici măcar nu trebuie să ridice vreun deget. Îi pune pe ceilalți să facă ce vrea și să mă trateze ca pe ultimul om.

A început pauza de prânz și mă duc la cantină. Nu primesc nici o privire înțelegătoare sau vreun salut de la fetele din încăpere. Toate mă văd ca pe un dușman. Cei din clasele mai mici sunt îngroziți să fie văzuți cu mine, de teamă că vor fi tratați urât. Nu am nici un aliat aici. Nici măcar pe Sylvie, care a dispărut complet. Nu am mai văzut-o în campus în ultimele șase săptămâni, din prima zi de școală.

Mă așez la coadă și mă uit la sendvișurile deja pregătite din frigider. Ar trebui să-mi iau unul. Aș putea mânca jumătate acum și să păstrez restul pentru cina de mai târziu. Așa nu aș mai fi nevoită să ies din camera mea toată seara.

Demn de milă, dar adevărat. Camera mea e singurul refugiu. Acolo îmi petrec majoritatea timpului, mai puțin serile în care ies pe furiș și alerg pe aleile care duc spre ocean. Cei din administrație au avertizat fetele să nu mai iasă după ora 17. Soarele apunea din ce în ce mai

devreme, iar pădurile din jurul plajei erau întunecate și nu voiau să ni se întâmple ceva.

Eu sfidez această regulă. Lumea se poartă atât de urât cu mine în timpul orelor, încât timpul acela este singurul moment relaxant și nu am de gând să-i las să-mi răpească asta. Este singurul moment în care mă simt liniștită, cu căștile în urechi, ascultând muzică și pierzându-mă în sunetul ritmic al pașilor mei pe asfalt. Niciodată nu am înțeles adrenalina alergătorilor până de curând. Acum mi se pare că alerg după ea cu fiecare ocazie.

Mă așez la coadă, după ce îmi iau un sendviș, o pungă de chipsuri și o apă. Toată lumea vorbește în jurul meu, dar nimeni nu vorbește cu mine.

– Am auzit că se întâlnește cu băieții după ce se dă stingerea, șoptește o fată către grupul ei de prietene care se află fix în spatele meu.

– Care băieți?

– Whit. Elliot. Spencer și Chad, spune fata. Îi bagă pe furiș în camera ei.

– Mda, pentru că are o cameră de o persoană și nu trebuie să aibă de-a face cu vreo colegă.

– Whit e cel cu apartamentul. Am auzit că se întâlnesc în camera lui, spune altcineva.

Vorbesc despre mine.

– În fine. Tot ce știu e că i-o trag pe rând. Sau că cineva i-o trage în timp ce-i face sex oral altcuiva. Ca într-o orgie adevărată, ca în filmele porno. Ptiu! Râd toate stânjenite. Ce dezgustător!

Simt cum mă cuprinde furia, dar reușesc să o controlez. Pot spune orice vor, eu știu că nu e adevărat.

– Am auzit și că i-o suge tot timpul tatălui lui Whit. Așa își plătește taxa, spune una dintre celelalte fete.

– Scârbos! E bătrân.

– Așa mamă, așa fiică.

Fac un pas în față, înghițindu-mi cuvintele. Casiera se mișcă îngrozitor de încet, vorbind cu toată lumea și zâmbind larg. Chiar nu putea să-și facă treaba și coada să se miște mai repede?

– O, poate o împart. Poate fac sex în trei cu tatăl lui Whit, țipă una din celelalte fete, apoi toate încep să râdă.

Nu mai suport.

Mă întorc și mă încrunt la ele. Știau că eram acolo în tot acest timp, de asta au spus toate lucrurile acelea în primul rând, dar nu se așteptau să reacționez. De obicei nu o fac. Este prima oară când mă apăr.

Se opresc încet din râs și se uită la mine, așteptând.

– Sunteți dezgustătoare, le spun.

– Măcar eu nu mă culc cu tatăl cuiva ca să fiu înscrisă, mă provoacă una dintre ele.

Este tânără. Frumoasă. Rea ca un șarpe. Una dintre admiratoarele lui Whit.

– Măcar mie nu-mi curg balele după penisul lui Whit Lancaster, disperată să-l încerc, îi răspund.

– Ești o nenorocită, izbucnește ea.

– Iar tu ești o jigodie fără inimă care se machiază prea mult, ripostez.

Icnește. La fel și prietenele ei. Brusc, o umbră se apropie de noi, iar eu înghit în sec și îmi plec privirea, zărind o pereche de pantofi negri, lucioși, lângă mocasinii mei uzați.

– Domnișoară Savage, spune directorul Matthews. Veniți în biroul meu, vă rog.

Îl privesc cu gura căscată și fac semn către fete.

– Și ele?

– Ce-i cu ele? repetă, ridicând din sprâncene.

– Ele au început. Vorbeau urât despre mine. Eu doar încerc să mă apăr...

Îmi piere vocea și închid gura. Degeaba vorbesc.

Nimeni nu mă ascultă. Nimănui nu-i pasă.

– Nu rezolvăm problemele jignindu-i pe ceilalți la acest liceu, mai ales folosind cuvinte atât de urâte ca cel pe care te-am auzit spunându-l. Vine mai aproape și mă apucă de braț. Și chiar v-am auzit spunându-l. Haideți cu mine, vă rog.

– Și prânzul meu? îl întreb fără vlagă.

Așez articolele la întâmplare pe un raft din apropiere.

– Cred că va trebui să săriți peste prânz astăzi, spune vesel, conducându-mă afară din cantină.

Aud cum fetele izbucnesc în râs când mă îndepărtez. Ies din clădire, iar când mă uit în dreapta, îl văd pe Whit alături de lacheii lui. Nu-și ia ochii de la mine în timp ce merg alături de director precum o criminală care este dusă la camera de gazare.

Ce porcărie!

Când ajungem în biroul lui Matthews, închide și încuie ușa, apoi se sprijină de birou. Mă așez pe scaunul din fața lui și sunt atât de aproape de el încât simt cum pantalonii i se freacă de genunchii mei. Încerc să mă dau în spate, dar fără rost.

Este în spațiul meu personal și nu am cum să-l evit.

– De ce ai făcut-o jigodie pe domnișoara Atherton?

Spune cuvântul cu atâta lejeritate că, pentru un moment, mă ia prin surprindere.

– M-a făcut nenorocită.

– Deci asta înseamnă că e în regulă.

Tonul lui este enervant de calm.

– Spunea lucruri oribile despre mine. Toate spuneau.

Ridică o sprânceană.

– Cum ar fi?

Refuz să repet poveștile lor. Orice a auzit e suficient de rău.

– Mă acuză că fac... lucruri vulgare cu unii dintre băieții din campus.

– Faci lucruri vulgare cu unii dintre băieții din campus? mă întreabă și își încrucișează brațele la piept.

Tonul lui acuzator mă lasă fără cuvinte. Nu mă crede.

– Bineînțeles că nu. Toată lumea mă urăște.

– Totuși, toți vorbesc despre tine, deci presupun că unii dintre ei te plac. În special băieții.

Când ridic privirea ca să mă uit urât la el, văd că deja mă analizează și se uită la tivul fustei, deasupra coapselor mele. Mă întind și trag de ea, încercând să ascund cât mai multă piele.

– Am mai văzut astfel de lucruri, domnișoară Savage. Majoritatea sunt exagerate, dar întotdeauna există un sâmbure de adevăr undeva acolo.

Se apleacă, deranjant de aproape, iar eu mă feresc.

– Și băieții mă urăsc, șoptesc. Toți mă urăsc.

Mă analizează, cu ochi alunecoși. Mă uit în ochii lui, fără să dau înapoi sub privirea lui pătrunzătoare. Nu am nimic de ascuns. Nu eu am greșit. Singura mea greșeală e că i-am spus unei jigodii că e o jigodie.

A meritat-o.

– Dacă găsim vreun băiat în camera dumneavoastră, veți fi exmatriculată, spune, extrem de serios. Nu puteți primi persoane de sex opus în camera dumneavoastră după ce se dă stingerea.

O spune de parcă am făcut asta deja.

– Și dacă aș fi lesbiană? Atunci ar fi în regulă? întreb.

Strânge ferm din buze, până îi dispar aproape complet.

– Nu sunteți lesbiană.

– Nu ar trebui să faceți presupuneri, îi răspund încet.

Se îndreaptă, încă uitându-se urât la mine, cu mâinile în șolduri.

– Veți primi detenție.

– Pentru ce?

– Pentru că ați insultat-o pe domnișoara Atherton. Să faceți pe cineva jigodie este împotriva regulamentului școlar, spune și se duce în spatele biroului, unde se așează pe scaun.

Respir ușurată, relaxându-mă acum când nu mai este atât de aproape.

– Câte zile de detenție?

– Trei. Astăzi. Și luni și marți, săptămâna viitoare. Ah, și nu aveți voie să participați la meciul de fotbal din seara aceasta, spune în timp ce scoate un carnețel roz dintr-un sertar și scrie ceva în el.

Mare scofală! Urăsc fotbalul. Și cu cine aș putea sta ca să văd meciul? Nimeni nu mă place. Nu am prieteni.

Îmi dă biletul pentru detenție.

– Puteți pleca.

Îmi iau ghiozdanul și mă ridic, gata să scap de acolo.

– Domnișoară Savage?

Mă opresc și mă uit peste umăr la directorul Matthews.

– Aș avea grijă ce vorbesc dacă aș fi în locul dumitale. Vocabularul acela s-ar putea să-ți facă din nou probleme.

Ies din birou fără să mai spun vreun cuvânt, cu capul sus și cu stomacul chiorăind. Mă grăbesc spre cantină, unde ajung chiar când sună clopoțelul și reușesc să găsesc alt sendviș, nu preferatul meu, dar asta e, și o pungă de chipsuri, o apă și o coca-cola înainte să mă duc la casă.

– Am închis, spune casiera ferm.

– Nu și tu, îi zic, cu vocea tremurândă.

Mă uit în jur la cantina aproape goală, rugându-mă să nu mă vadă nimeni pe punctul de a ceda. Pentru că sunt foarte aproape de a cădea la podea și a izbucni într-o criză de plâns.

– Bine, spune iritată, apoi scanează produsele și îmi spune totalul.

Îi plătesc și îi spun să păstreze restul, apoi mă întorc și plec grăbită de acolo, lovindu-mă de un perete ferm și cald acolo unde ar fi trebuit să fie ușa.

– Summer Savage, unde pleci?

Mă apucă de brațe, iar eu ridic privirea și dau ochi în ochi cu Elliot Macintosh care zâmbește la mine. Este unul dintre prietenii lui Whit.

Sunt convinsă că a auzit toate poveștile. Și crede că sunt adevărate. Crede că poate să profite de mine și că eu o să mă supun cu umilință.

– Dă-mi drumul, murmur, strângând cu putere la piept mâncarea și băutura.

Ar fi trebuit să le pun în ghiozdan înainte să plec, dar mă grăbeam prea tare.

– Ce ai acolo? întreabă, înclinându-și capul ca să vadă ce am în mâini. Un prânz târziu, deci? Vrei să-l împărțim? Să mergem la tine în cameră și să stăm puțin împreună?

– Lasă-mă în pace!

Mă trag din strânsoarea lui și continui să merg, direct spre bibliotecă. Elliot se ține după mine, iar picioarele lui lungi îl ajută să mă prindă din urmă cu ușurință, în timp ce eu fac tot posibilul să nu mă uit la el.

– Calmează-te, păpușă. Te grăbești cam tare.

Râde. Îl privesc pe ascuns. Are ochii și părul închise la culoare, pielea măslinie și buze pline. La fel de frumos ca Whit, dar într-un alt fel.

Dar trupul meu nu se cutremură în prezența lui. Aceasta este diferența monumentală.

– Nu trebuie să ajungi la oră? îl întreb în timp ce o iau la stânga.

Zăresc biblioteca în depărtare.

– Aș chiuli pentru tine. Se întinde și mă apucă de braț, făcându-mă să mă opresc. Hai să petrecem puțin timp împreună. Să ne cunoaștem.

– Nu pot. Am oră.

De parcă acesta ar fi fost singurul motiv pentru care nu voiam să petrec timp cu el.

Zâmbește relaxat.

– Nu, nu ai. Ai ora de studiu. La fel ca mine. Hai să stăm la bibliotecă. Știu un loc liniștit, printre rafturi, unde nu o să ne deranjeze nimeni.

Încerc să mă eliberez, dar mă apucă mai strâns.

– Nu.

– Haide. Se apropie de mine, atât de aproape, încât mă atinge cu corpul lui. Știu că ai cedat cu Whit. A spus că să ți-o tragă a fost o experiență de neuitat. Lasă-mă și pe mine să încerc.

O iau razna de furie la auzul cuvintelor lui și, fără să mă gândesc, ridic genunchiul și îl lovesc pe Elliot între picioare.

– Curvă nenorocită! urlă el, dându-mi drumul ca să-și acopere zona inghinală cu mâinile, în timp ce se prăbușește la podea.

O iau la fugă, încă ținând în mână mâncarea și băutura, și văd ușile bibliotecii din ce în ce mai aproape. Simt cum lacrimile îmi curg pe obraz, umezindu-mi pielea, și nici măcar nu realizez că plâng.

Nu mai pot suporta. Nu mai pot. Tachinările. Răutatea. Violența. Durerea. Minciunile. Whit le spune oamenilor că facem sex?

Doamne, ar vrea el! Arogant nenorocit!

Îl urăsc. Îi urăsc pe toți.

Nici măcar nu-mi dau o șansă. Iar profesorii și angajații stau cu brațele încrucișate și permit să se întâmple toate acestea. Văd ce se întâmplă; pur și simplu le e frică să-l înfrunte pe liderul lor neînfricat.

Și nu e un lider neînfricat. E un copil de șaptesprezece ani care se comportă ca un vampir. Adică pare că le-a văzut și le-a făcut pe toate, pe parcursul a milioane de vieți, și acum se plictisește de moarte.

Nu pot să-l suport.

Iar partea cea mai grea din tot ce se întâmplă este că mă ignoră. De parcă nu aș exista. Am avut de-a face cu astfel de comportamente toată viața. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum. Dar nu m-am obișnuit.

Mă îndoiesc că o să mă obișnuiesc vreodată.

Una dintre uși se deschide și în prag apare Whit, cu un zâmbet larg, uitându-se numai și numai la mine. De parcă ar fi așteptat să mă salute. Se uită la prietenul lui, care este încă la podea, tăvălindu-se de durere, iar eu mă opresc, gâfâind, cu lacrimile încă pe obraji.

– I-ai făcut rău lui Elliot? mă întreabă șocat.

– L-am lovit între picioare, îi spun încântată, sperând să creadă că îi pot face și lui același lucru.

Stau mai dreaptă și simt cum lacrimile mi se usucă pe obraji. De parcă le-aș fi cerut să se oprească și m-au ascultat.

– Și am auzit că ai făcut-o jigodie pe Lady Atherton? ridică din sprâncene.

– Așa este.

Ridic bărbia, urând că încă am în brațe prânzul și cina. Mă simt stupid.

Vulnerabilă.

– Nu te înșeli. Doar că nimeni nu-i spune vreodată că este.

– Eu am făcut-o, spun încruntată.

Se holbează la mine.

– Încetează să mai spui că ne-o tragem, îi cer.

Pare surprins pentru o clipă, înainte ca expresia lui să devină normală.

– Niciodată nu vorbesc despre tine.

– Mincinosule, șuier.

– Cine ți-a spus că am zis asta?

– Prietenul tău fără ouă.

Fac semn cu capul către Elliot.

Whit zâmbește în colțul gurii.

– El e mincinosul.

– Sigur.

Nu-l cred pe Whit. El e nenorocitul care a convins pe toată lumea să se întoarcă împotriva mea. Are toată puterea în acest campus și toți fac ce le cere. Chiar și adulții. Probabil se tem că își vor pierde locul de muncă dacă îl înfruntă.

– Nu mă crezi? întreabă Whit.

Clatin din cap.

– Ești mai deșteaptă decât am crezut, murmură foarte încet.

Dar eu îl aud și mă gândesc că probabil mă crede atât de proastă încât să cred orice din ceea ce spune.

M-am săturat de asta. Vreau doar puțină liniște. Mai am un curs înainte de cel despre Guvernul american, iar ora aceea este tortură absolută, ținând cont că participă și Whit. Nu știu de ce îmi irosesc oxigenul pe un cretin care nu vrea decât să mă distrugă.

Este suficient.

– Lasă-mă să intru, îi zic și fac un pas în față, încercând să trec pe lângă el.

Mă oprește punându-mi mâna pe șold, iar atingerea lui îmi dă fiori. Rămân complet nemișcată, concentrându-mă pe locul unde degetele lui mă ating. Chiar și prin lâna groasă a fustei, prin bumbacul cămășii băgate în fustă, tot îl simt. Ca o înfierare, arzătoare și eternă, precum o cicatrice permanentă. Mi se face pielea ca de găină și respir sacadat.

Dorința surdă, familiară a apărut în vintrele mele.

Și mai jos.

Suntem atât de aproape. Ca un cuplu pregătit să iasă pe ringul de dans și să se legene împreună pe un cântec romantic. Nu l-am mai văzut niciodată la bibliotecă la ora asta și îmi provoacă un șoc.

Atingerea lui mă șochează.

Îmi țin capul plecat, uitându-mă la cureaua de la pantalonii lui. La partea din față a pantalonilor albaștri ai uniformei. Brusc, sunt tentată să întind mâna și să-l ating. Să simt cum se umflă și crește pentru mine, până e tare ca piatra. Știu că mă dorește și simt cum dorința radiază din el, plutind spre mine.

Dar nu fac asta. Nu pot să-l ating. Îl urăsc.

Chiar îl urăsc.

În schimb, rămân pe loc, așteptând.

– Ai secrete, Savage. Simt cum se târăsc pe pielea ta. Gata să iasă la iveală, murmură, cu capul plecat și buzele la tâmpla mea. Când o să le împărtășești cu mine?

– Niciodată, șoptesc rece. Mai bine mor.

Chicotește, iar cu cealaltă mână mă mângâie pe față. Își trece degetul arătător pe obrazul meu. Îmi urmărește mandibula. Ușor ca o pană. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Mă străbate un fior, extrem de evident pentru el, și urăsc rușinea care mă cuprinde pentru că nu-mi pot controla corpul când este în preajma mea.

– Cred că ți-ar plăcea dacă mi-aș pune mâinile în jurul gâtului tău și te-aș lăsa fără aer. Știind că sunt ultimul chip pe care l-ai vedea.

Cuvintele lui ar trebui să mă facă să paralizez de frică. Dar nu se întâmplă asta. Dorința mă învăluie în ciuda furiei pe care o simt și spun primul lucru care îmi vine în minte.

– Am auzit că îți place să faci asta. Să strângi fetele de gât.

Regret aceste cuvinte chiar în clipa în care le rostesc. Nu vreau să creadă că e prezent în mintea, în gândurile, în visele și în coșmarurile mele, deși este. Mă bântuie oriunde mă duc. Numele Lancaster este peste tot în campusul acesta nenorocit, iar el este singurul Lancaster de care sunt interesată. Peste tot sunt lucruri care amintesc de el, nu pot să scap.

Nu mai suport.

– Unde ai auzit asta?

Pare amuzat.

Închid ochii. Trag aer în piept când îmi pune ușor mâna în jurul gâtului. Ca o amenințare.

O promisiune.

– În p... prima zi de școală. Caitlyn și Jane mi-au spus la prânz.

Bâlbâitul e o slăbiciune și îmi reamintesc că trebuie să fiu puternică.

Chicotește și vine mai aproape de mine, trăgându-mă în bibliotecă alături de el, până suntem ascunși într-un colț întunecat de lângă intrare. Ușa pe care o ținea deschisă cu trupul lui se trântește și aud cum domnișoara Taylor ne spune de la recepție să facem liniște.

– Sunt niște jigodii care și-ar dori să le ating, spune, încă amuzat. Deci ați bârfit despre mine?

– Ele au bârfit, îl corectez.

– Și tu nu ai avut nimic de spus.

– Nu știu nimic despre tine.

Începe să mă strângă mai tare, aplicând puțină presiune.

– Mincinoaso! Știi niște lucruri.

– Cum ar fi?

– Gustul buzelor mele. Textura limbii mele. Cât de lung am penisul.

Încep să tremur. Are dreptate. Știam toate lucrurile acelea.

– Asta s-a întâmplat acum mai mult de trei ani.

– Îți aduci aminte.

– Bineînțeles că da. Ezit doar o clipă. M-ai făcut curvă. Ca de obicei.

– Deci porecla a rămas. Măcar sunt consecvent. Strânsoarea lui devine mai moale și mă mângâie, coborând spre gulerul cămășii. Curva mea frumoasă. Ești chiar mai frumoasă decât îmi aminteam.

Mă mândresc cu complimentul lui, dar îmi amintesc că trebuie să mă opresc. Este o insultă, mascată prin cuvinte frumoase.

– Aveam doar paisprezece ani.

– Atât de tânără, atât de inocentă. Bând șampanie și sărutând un băiat pe care nici măcar nu-l cunoșteai. Purtând o rochie din care aproape îți ieșeau sânii. Dacă atunci erai inocentă, sunt sigur că ai fost coruptă până acum, mă tachinează.

Îndrăznesc să ridic privirea și văd că rânjește. Dacă ar ști cât de adevărate sunt cuvintele lui!

– Dă-mi drumul.

– Îmi place să văd că ai coloană vertebrală, Savage. Mă strânge din nou de gât, mai tare de data asta, lăsându-mă fără aer. Ține-o tot așa.

Îmi dă drumul și pleacă fără să se uite înapoi, ieșind grăbit pe ușa bibliotecii. Eu rămân în nișă, înghițind cu greu, disperată să-mi recapăt suflul și să-mi liniștesc inima care bate nebunește. Urăsc faptul că m-am bucurat de interacțiunea noastră. De degetele lui pe pielea mea, de amenințarea subtilă din spatele lor. Vreau să simt durerea. Să mă las în mâinile lui, implorând în tăcere.

Urăsc că vreau asta.

Că îl vreau pe el.

CAPITOLUL 6

WHIT

După ce plec de la bibliotecă, mă duc la Elliot, care este încă chircit pe podea, ținându-și bijuteriile ca un laș, și îl înghiontesc ușor în spinare.

– Ridică-te, nenorocitule.

Se ridică, clătinându-se, cu fața schimonosită de durere. Nu aș fi crezut-o în stare pe Summer Savage, dar l-a doborât pe Elliot și ăsta nu era un lucru ușor. Este

prietenul meu. Loial până la moarte, dar este și un mare nenorocit cu o gură al dracului de mare.

Adică este slab. Și nu pot să am oameni slabi în cercul meu.

Este pe cale să dispară.

– Nenorocita aia m-a lovit între picioare, murmură Elliot șocat, dând din cap înainte să scuipe pe jos.

– Nu-i spune așa, îi cer, cu vocea extrem de calmă.

Sunt pe punctul de a mă năpusti asupra lui.

– Cum să nu-i spun? Nenorocită? E o nenorocită. Nici măcar nu a ezitat. M-a lovit direct la boașe. A durut al dracului de tare.

– Ai meritat-o. Mai fac un pas spre el. Îi văd broboanele de transpirație de pe frunte. Chiar l-a aranjat bine. I-ai spus ceva.

Se încruntă, încercând să-și amintească.

– Ce? I-am spus multe lucruri.

– Ceva ce nu ar fi trebuit să spui.

Frica îi licărește în privire, dar dispare, înlocuită de iritare.

– Ce, că i-ai tras-o? Știm cu toții că vrei...

Îl apuc de gât cu ambele mâini și îl strâng. Simt cum oasele fragile cedează ușor sub degetele mele și îmi dau seama cât de ușor mi-ar fi să-l omor. Mă zgârie, chinuindu-se atât de tare și irosind atât de multă energie. Ce idiot!

– I-ai spus că povestesc că ne-o tragem. N-o facem... încă.

Mă privește, cu ochi bulbucați și îmi dau seama că nu poate să vorbească. Asta îmi dă atât de multă satisfacție, încât nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Să nu mai vorbești niciodată cu Summer Savage, mă auzi? Dacă te văd măcar uitându-te la ea, o să-ți tai bijuteriile și o să te pun să le mănânci.

Elliot încuviințează din cap atât cât poate, adică nu prea mult, având în vedere că îl sugrum cu ambele mâini. Este roșu la față, transpirat, și îi dau drumul înainte să-mi murdăresc degetele de sudoarea lui.

Dezgustător.

Respiră greu, gâfâit, aplecându-se și sprijinindu-și mâinile pe genunchi în timp ce tușește, atât de tare încât plămânii i se cutremură. Îl privesc cu dispreț, cu un

rânjet pe care nu mi l-aș putea șterge de pe buze oricât de mult aș încerca.

Urăsc oamenii slabi. Îl cunosc pe Elliot de multă vreme, dar când o panaramă drăguță care își cumpără locul în campus poate să-l pună la pământ cu un genunchi delicat, știu că nu voi mai rămâne prieten cu el pentru mult timp.

Este clar că este mai puternică decât el.

– Nu e o curvă, îi spun în timp ce își recapătă suflul, aplecat, astfel încât nu se poate uita la mine. Probabil nici nu vrea. Lașul. Tu ești curva care nu-i poate face față.

Plec de lângă el fără să mă uit înapoi, spre capelă. Nu este nimeni acolo la ora asta și am nevoie de singurătate.

De pace.

Mintea mea este haotică. Plină de gânduri despre Summer. Ce altceva e nou? Urăsc că mă gândesc numai la ea. Sunt un bărbat obsedat. Oricine ar crede că m-am obișnuit cu sentimentul având în vedere că sunt obsedat de ea de când aveam paisprezece ani. Însă gândurile mele legate de ea nu s-au diminuat deloc. A fost întotdeauna acolo, undeva în mintea mea, bântuindu-mă în cele mai ciudate momente sau când mă așteptam mai puțin.

Când am văzut-o la ora despre Guvernul american în prima zi de școală, când am fost martor la căzătura ei în fața băncii mele, am fost complet șocat. Nimeni nu m-a pregătit pentru sosirea ei. Nici măcar sora mea hacker Sylvie, or fetița aia știe tot ce se întâmplă în campus. M-am dus la ea să îi cer socoteală?

Nu.

Slăbiciune, refuz să arăt așa ceva.

În clipa în care mi-am dat seama că Summer are de gând să pretindă că nu exist, am întors pe toată lumea împotriva ei. Dar nimeni nu a reușit să o doboare. Mergea prin campus, pe holuri, la cantină, la bibliotecă, prin grădini de parcă era la ea acasă. Își ținea capul sus, nasul în vânt, ca o regină. Deasupra tuturor.

Până la urmă, eu am doborât-o.

Își depreciază frumusețea, lucru pe care nu-l înțeleg. Celelalte fete se chinuie cât de mult pot să pară unice. Părul, machiajul, unghiile, bijuteriile, toate ies în evidență. Înțeleg de ce. Uniforma le limitează și vor să se pună în valoare.

Summer nu face nimic ca să accentueze ceea ce are, dar tot iese în evidență... cel puțin pentru mine. Fără machiaj. Cu părul șaten, strălucitor, prins într-o simplă coadă de cal, cu șuvițele lungi și ondulate alunecându-i pe spate. Îmi vine să le înfășor în jurul pumnului și să trag. Pielea ei palidă, obrajii îmbujorați, gura...

Gura ei e pură fantezie. Buze pline, care cer să fie mușcate, mai ales cea de jos. Mi-ar plăcea să-mi înfig dinții în pielea ei și să trag. Să-i văd buzele în jurul penisului meu.

Vreau asta mai mult decât orice. Să o văd pe Summer Savage în genunchi în fața mea, jucându-se cu penisul meu cu buzele ei perfecte, lăsându-mă să-mi dau drumul pe sânii ei voluptoși. Pe fața ei. Are aproape optsprezece ani și pare experimentată. Sigur a mai făcut sex oral de multe ori. Ce mai contează dacă îmi face și mie de câteva ori? Aș chema turma înapoi, iar tortura ei s-ar termina.

Atât de simplu.

Dar m-a refuzat, iar pe mine nimeni nu mă refuză. Am văzut cum i s-au dilatat pupilele când m-am oferit să o pipăi chiar acolo, dar tot m-a refuzat. Am fost atât de furios când a menționat că nu toți membrii familiei Lancaster o urăsc; pur și simplu m-a scos din minți.

Și am făcut-o curvă suficient de tare încât să audă toată lumea.

Asta a meritat. Cum altfel aș fi putut să o fac să cedeze? Le-am cerut oamenilor să pună și mai multă presiune. Fiți răi, le-am spus. Jucați murdar. Urmăriți-o.

Vânați-o.

S-o ia naiba cu comportamentul ei de sfântă. Crede că e mai presus de orice, dar nimeni nu este. Toți mi se supun mie.

Până la urmă, și ea o va face.

CAPITOLUL 7

SUMMER

Chiulesc de la ora despre Guvernul american.

Nu pot suporta gândul de a da ochii cu Whit după conversația noastră de la bibliotecă. Urăsc că mi-a compromis spațiul în care mă simțeam sigură. Singura încăpere în care nu-l găsisem încă. A stricat și asta. Nu am unde să merg pentru a scăpa de el.

Mi-a furat biblioteca prin simpla prezență.

Mă retrag în cămin și îmi mănânc prânzul. În loc să păstrez jumătate de sendviș pentru mai târziu, îl mănânc pe tot. Inclusiv chipsurile și sucul. Mă simt înfometată după interacțiunea cu Whit, cu Elliot, cu toate. Cearta cu fetele de la coadă. Să-l ascult pe Matthews bălmăjind, spunând cu ușurință cuvântul jigodie de două ori, mă consumase. Chiar și casiera răutăcioasă de la cantină aproape îmi provocase o cădere nervoasă.

Să-l impresionez pe Whit cu cât de bine țintesc nu face parte din planurile mele. Dar, cumva, complimentul lui mă ajută să mă simt bine. Cuvintele lui mă întăresc, în ciuda cruzimii care se ascunde în spatele lor. Încă vrea să mă distrugă. Știu că vrea. Vrea să fac tot ce-mi cere, iar fiecare lucru e ceva sexual.

Oare ar fi fost atât de îngrozitor să devin jucăria sexuală a lui Whit Lancaster? Probabil. Cred că îi place umilința și tot felul de alte lucruri ciudate, mult prea versate, pe care nici un adolescent nu ar trebui să le știe. Oare ce i s-a întâmplat de e atât de distrus?

N-am idee.

Să mă ascund în camera mea de cămin nu a fost cea mai inteligentă idee. Îmi este și mai greu să ies și să mă duc la ora de detenție. Verific biletelul roz și văd că trebuie să ajung într-una din clasele de la etaj, dintre clădirea principală, așa că mă îndrept într-acolo, urcând scările cu picioare greoaie. Nici una dintre școlile la care am fost nu organiza ore de detenție vineri după-amiază. Billington avea școala de sâmbătă, care era îngrozitoare. Am avut parte de mult timp acolo și am urât fiecare secundă.

Presupun că șaizeci de minute de detenție într-o după-amiază frumoasă de vineri nu vor fi chiar atât de rele.

Intru pe ușa deschisă a clasei și găsesc înăuntru o mână de alți elevi. Unul dintre ei este aplecat peste bancă, cu capul pe ghiozdan, folosindu-l pe post de pernă, încercând să doarmă. Câțiva își fac temele. Alții îl

privesc îmbufnați pe bărbatul care stă în spatele catedrei cu o urmă de zâmbet pe față.

Directorul Matthews.

De ce își pierde timpul supraveghind ora de detenție?

O fată stă pe ultimul rând, lângă o fereastră deschisă, iar părul ei lung, blond-deschis, flutură ușor în bătaia vântului de afară.

Este Sylvie Lancaster.

– Summer Savage, era cât pe ce să te trec ca absentă. Asta ar fi însemnat încă o zi de detenție, spune Matthews cu încântare.

Nu răspund nimic. Doar mă îndrept către banca goală de lângă Sylvie, hotărâtă să mă așez, când Matthews ne avertizează:

– Nu stați unii lângă alții, vă rog. Și nu vorbiți.

Mă duc la următoarea bancă de pe rând și mă așez, bucuroasă că mi-am adus ghiozdanul și pare că am venit de la ore.

Matthews va vedea absența de la ora despre Guvernul american și până la urmă voi avea probleme. Voi face și mai multe ore de detenție și urăsc asta, dar este prea târziu acum.

Ne uităm cu toții cum directorul se ridică și se duce spre ușă. Este pe cale să o închidă când cineva intră brusc, împingând ușa și pe director ca să poată intra.

Este Elliot. În clipa în care privirile ni se întâlnesc, zâmbește.

– Ai întârziat, izbucnește Matthews.

– Îmi pare rău, domnule.

Sylvie oftează zgomotos. Mă uit la ea și o văd căscând, ținându-și la gură mâna delicată. Și asta a fost zgomotos.

– Să nu mai întârzii, îi spune Matthews înainte să se întoarcă la catedră. Doar ca să reamintim regulile, ora de detenție se termină în mod oficial la 16.00. Pentru moment, timpul vostru îmi aparține. Nu veți vorbi, nu vă veți uita la telefon, îl voi confisca dacă îl văd, și nu veți dormi. Mă refer la tine, Garza.

Matthews îi lovește marginea băncii și Garza se ridică, trezit din somn și uitându-se confuz în jurul lui.

Cineva chicotește. Cred că Sylvie.

– Vă sugerez să vă faceți temele. Poate să citiți în avans. Dacă vă prind făcând altceva, am un subiect interesant pentru un eseu de cinci sute de cuvinte care va trebui

predat până la miezul nopții, rânjește Matthews. Mă întreb dacă îl face fericit să tortureze elevii. Ne-am înțeles?

Doamne, ce îngâmfat nenorocit!

Încuviințez din cap. Câțiva murmură că da.

– Vreau să vă aud. Ne-am înțeles? repetă.

– Da, domnule, spunem toți la unison.

– Bine.

Aprobă din cap.

Mă aplec spre stânga și îmi deschid ghiozdanul ca să-mi scot manualul de matematică, iar în clipa aceea, deasupra lui aterizează o bucată de hârtie. Când ridic privirea, o văd pe Sylvie zâmbindu-mi rapid înainte să reînceapă să scrie în caietul deschis.

Așez pe birou manualul și caietul, ascunzând bilețelul sub copertă. Apoi iau creionul și deschid manualul la ultima lecție, iar caietul la o pagină goală.

Cu mare, mare grijă, despăturesc bilețelul de la Sylvie.

„Cum îți merge în instituția noastră minunată?"

Mă cuprinde furia. Nu are cum să nu știe cât de îngrozitoare au fost lucrurile pentru mine, mai ales în ultima vreme. Este atât de evident. Și capul răutăților este fratele ei nenorocit. Nu ezit să-i împărtășesc gândurile mele. Nu îmi este prietenă. Este dușmanul meu.

„Îngrozitor. Fratele tău e un dobitoc. Nu încerca să fii drăguță. Sunt sigură că și tu mă urăști."

Îndoi hârtia la loc, privindu-l pe Matthews tot timpul. Este pe telefon, derulând, și derulând, și derulând cu degetul arătător, presupun că pe rețele de socializare.

Nenorocitul!

Cu toată discreția de care sunt capabilă, îi arunc înapoi bilețelul. Zboară odată cu briza – l-am văzut când mi-am întors capul ușor spre stânga –, plutind prin aer înainte să cadă pe podea. Sylvie ridică piciorul și calcă pe el, apoi trage hârtia spre biroul ei.

Nu vreau să scriu eseul acela idiot despre care vorbea Matthews. Dacă ne prinde, o să mă enervez. Mai ales din moment ce comunicarea cu Sylvie este o pierdere de timp.

Era de așteptat ca singura persoană cât de cât interesantă și care pare interesată de mine să fie sora celui mai mare idiot din campus.

Minutele trec, pot să aud ticăitul ceasului de pe perete, în clasa liniștită, și începe să mă ia somnul. Să lucrez la matematică nu mă ajută. Lovesc caietul cu creionul iar și iar, din ce în ce mai repede, până când Matthews ridică privirea și se uită urât la mine.

– Termină, spune cu blândețe.

Îmi plec capul, iar privirea îmi este atrasă de bucata de hârtie care ajunsese cumva între picioarele mele. Făcând un spectacol din asta, îmi închid manualul trântindu-l și mă aplec să-l bag în ghiozdan. Scot *Romeo și Julieta* și bag hârtia în carte, înainte să o pun pe bancă. Matthews mă privește în tot acest timp, cu enervarea evidentă pe chipul lui. Deschid cartea, prefăcându-mă că citesc.

Continuă să mă privească mai mult decât este nevoie, până când ridic privirea și văd că se uită din nou la telefon. Deschid bilețelul încet, îndesându-l între pagini, și citesc răspunsul lui Sylvie.

„Nu știu ce se întâmplă. Știu că probabil nu mă crezi, dar am fost bolnavă și nu am venit în campus în ultima lună. De asta nu ne-am mai văzut. M-am întors astăzi și am avut probleme la ora de istorie pentru că am fost obraznică cu profesoara. De asta sunt la detenție. E stupid. Nu am aceeași putere ca Whit, dar am ceva putere. Poate pot să te ajut, dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat."

Vreau să o cred, dar este greu. Cum adică a fost bolnavă? Cred că nu a fost în campus. Nu am văzut-o deloc, deci are sens. Dar bolnavă? Oare suferă de vreo boală, de o afecțiune, de dependență de droguri?

Strâng din buze și mă concentrez asupra cuvintelor pe care le-a scris, citindu-le din nou. Încep să scriu, fără să ofer prea multe detalii, în caz că Matthews ne-ar fi prins aruncându-ne bilețele și am fi avut probleme.

„Hai să vorbim după detenție. Îți spun atunci ce s-a întâmplat."

Împăturesc bilețelul și întind brațul în jos, ținându-l între degete. Îl las să cadă exact în clipa în care cineva strigă:

– Domnule director Matthews!

Mă cuprinde groaza și simt un nod în stomac, fiind pe punctul de a vomita. Era Elliot. Mă uit la el și văd că mă privește rânjind, cu ochi arzători. Este gata să se răzbune pe mine pentru ce i-am făcut mai devreme.

– Da, Elliot? întreabă Matthews.

– Sylvie și Summer își trimit...

Sylvie începe să tușească violent. Zgomotos. Cutremurător. Mă uit la ea îngrijorată și văd că este aplecată peste birou, cu mâinile la gură, tremurând din tot corpul. Mă ridic de pe scaun și mă duc la ea, punându-i mâna pe spate. Simt cum tremură, continuând să tușească, iar Matthews se ridică și vine spre noi.

– Ești bine, Sylvie? întreabă, pe un ton cald.

– Nu pare să fie bine, îi spun, simțind frica în vene.

N-a mințit. Sună îngrozitor, deci probabil își revine din ceva. Este atât de mică, de slabă, nu înțeleg cum de nu leșină după tot efortul de a tuși.

– S... sunt, șuieră. Sunt b... bine, zice respirând cu greu.

– Hai să mergem în cabinetul asistentei, spune Matthews, uitându-se în jur. Mă întorc imediat.

– Nu puteți pleca, domnule Matthews, continuă Sylvie. Are vocea răgușită și cuvintele abia se aud. Fără vlagă. P... pot merge s... singură.

Începe din nou să tușească și mă uit în jur, văzând expresiile de pe chipul tuturor. Majoritatea nu par deloc afectați, ca și cum ar mai fi fost martori la așa ceva și erau plictisiți.

– Sub nici o formă. Cineva trebuie să meargă cu tine. Se uită la mine. Vrei să o duci tu, Summer?

Nu-mi vine să cred că mă lasă. Elliot era pregătit să ne dea de gol, iar acum Matthews ne lasă să plecăm.

– Da, domnule.

– Las-o acolo și vino imediat înapoi. N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece minute. Ai înțeles?

Îmi aruncă o privire.

Încuviințez din cap.

Sylvie își adună lucrurile și o aștept, îngrijorarea făcându-mă să vreau să-i spun să se oprească. Îmi doresc să o ajut, dar brusc pare perfect capabilă. Matthews se duce înapoi la catedră și se așează, uitându-se la băiatul care era gata să ne dea de gol pentru că ne trimiteam bilețele.

– Aveai ceva de spus, Elliot?

– Nu contează, bombăne el, îmbufnat. Lăsați.

Ieșim din clasă, iar Elliot nu-și ia ochii de la noi, privindu-ne încruntat. Este supărat. Îmi dau seama, dar nu-mi pasă.

Este clar că nici lui Sylvie.

În timp ce coborâm pe scări și ne îndreptăm spre ieșire, Sylvie inspiră adânc și îmi zâmbește.

– Asta a durut ca naiba, dar a meritat ca să scăpăm de acolo, spune ea.

Deschid ușa și ieșim afară, întâmpinate de briză și de soarele strălucitor.

– Ai tușit așa ca să creezi o diversiune?

– Am fost nevoită. Elliot avea de gând să-i spună lui Matthews ce făceam, zice ea, ca și cum o criză de tuse ar fi alegerea logică.

– A sunat dureros.

– A fost îngrozitor. Dar, din nou, a meritat. Mă împinge spre dreapta, către clădirea administrației. Măcar am scăpat de detenție. Îmi pare rău că trebuie să te duci înapoi.

– Prefer să am o pauză decât să stau acolo tot timpul. Mi se făcuse somn.

– E cel mai plictisitor lucru din lume. E naspa că Matthews stă acolo și se joacă pe telefon tot timpul. Parcă o face intenționat, spune ea.

– Sunt convinsă că da. Ezit. Întotdeauna supraveghează ora de detenție?

– Da, cred că îi dă satisfacție, să ne tortureze.

– Și eu m-am gândit la asta.

Sylvie se oprește în fața clădirii administrației și îmi atinge brațul, făcându-mă și pe mine să mă opresc.

– Whit îți face viața un iad în campus?

Confirm din cap. Ochii ei calzi și vocea joasă m-ar putea face să plâng dacă nu am grijă.

Oftează și se uită spre capelă.

– Nimic nu-i place mai mult decât să tortureze o fată care îl interesează. A mai făcut asta. E ca băiatul acela din clasa I care te aleargă și te lovește, dar de fapt te place.

– Nu îl interesez. Nu în felul acela, spun cu fermitate, mințind cu ușurință. Poate că nu mă place, dar sigur e interesat de mine. Mă urăște pentru ce a făcut mama cu tatăl vostru.

– Ura lui e concentrată în direcția greșită. Ar trebui să fie supărat pe tatăl nostru.

– Și pe mine e supărat.

– Whit e extrem de loial. Asta înseamnă și că îi e loial mamei noastre, deși e o viperă, așteptând încolăcită momentul perfect să atace, spune Sylvie cu amărăciune.

Tonul și cuvintele ei mă iau prin surprindere. Nu am mai auzit pe nimeni care să o vorbească de rău pe Sylvia Lancaster. Toate articolele despre divorțul familiei Lancaster l-au prezentat pe Augustus ca pe un bărbat care nu a putut să și-o țină în pantaloni niciodată, iar pe soția lui ca pe sfânta protectoare a familiei.

– Nu înțeleg de ce Elliot era atât de hotărât să ne pârască, continuă Sylvie pe măsură ce ne apropiem de clădire. E prieten cu Whit. Ceea ce înseamnă că nu ar trebui să se grăbească să mă bage în belele.

Îi povestesc ce se întâmplase mai devreme. Cum m-a apucat Elliot și cum l-am lovit cu genunchiul între picioare ca să scap. Nu îi dau detalii despre întâlnirea cu fratele ei și despre lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia.

Acel incident nu contează.

– Vai, Doamne, asta e minunat, spune Sylvie, încântată, după ce mi-am terminat explicația. A căzut la pământ? Serios?

Vântul se întețește, suflând pe lângă noi, și îmi ridic privirea spre cerul acoperit de nori negri, amenințători.

– A căzut ca un sac de cartofi.

Începem să râdem și este atât de plăcut, de relaxant. Cel mai relaxant moment pe care l-am avut de când am venit aici. Până când râsul lui Sylvie se transformă într-o criză de tuse, pieptul pulsând din cauza efortului.

– Nu putem râde, îi spun și o mângâi pe braț. Haide. Se face frig afară. Să mergem în cabinetul asistentei.

– Îl voi ruga pe fratele meu să-și retragă dulăii, spune când intrăm în clădire. Nu joacă corect. Deși niciodată nu o face, deci nu ar trebui să fiu surprinsă.

Nu spun nimic. Poate să-l roage să-și retragă așa-zișii dulăi, dar nu cred că el o va face. Nu va fi fericit până nu voi pleca din campus. Chiar și atunci, plecarea mea probabil nu-l va satisface.

După ce mă asigur că Sylvie rămâne în grija asistentei, mă grăbesc să mă întorc la ora de detenție, aproape alergând. Nu vreau să mi se mărească pedeapsa pentru că am stat mai mult decât trebuia. Intru în clasă și dau din

cap către Matthews, care își ridicase privirea spre mine. Nu spune nimic.

Nici eu.

Se pare că am trecut testul.

Revin la eseul despre Romeo și Julieta, luând notițe. Scriu și rescriu prima propoziție. Asta îmi ia tot restul orei și tresar când Matthews anunță:

– Sunteți liberi. Să aveți un weekend plăcut.

Toată lumea își adună în grabă lucrurile. Matthews se duce și închide fereastra, oprind valul de aer rece care intra.

– Nu e de mirare că a început să tușească, îl aud spunând.

Ha! Poate nu este chiar atât de rău. Dar tot nu am încredere în el.

Sunt pe cale să ies din clasă când îmi dau seama că Elliot încă este acolo și mă privește urât. Se ține după mine în timp ce mă grăbesc pe hol și alerg pe scări.

Nu spune nimic, iar asta este înspăimântător. Aș fi preferat să urle la mine.

– Pleacă, îi spun când ajung afară.

Nu mai este nimeni în jur. Soarele a dispărut complet, ascuns de norii negri, amenințători, de pe cer și în depărtare se aud tunete.

– Nu e nimeni aici care să te salveze, spune rânjind larg.

– Nu am nevoie să fiu salvată. Vrei să te lovesc iar între picioare?

Face un pas în spate.

– De ce ești așa?

– Așa cum?

– O nenorocită.

Mă întorc și încep să merg contra vântului care mă face să mă chinui. Îl urăsc pe tipul ăsta. Nu înțeleg de ce am devenit brusc o țintă, dar mă neliniștește. Și are dreptate.

Nu este nimeni în jur care să mă salveze.

Mă îndrept spre cămin, mergând mai repede. Îl aud pe Elliot în spatele meu, înjurând, dar cuvintele se pierd în furtuna care stă să înceapă. Picăturile de apă mă lovesc una după alta și îmi dau seama că plouă.

Încep să alerg.

În câteva minute ajung în căminul fetelor și închid ușa în urma mea. Mă întorc spre geam și văd cum Elliot se apropie. Noul meu obicei de a ieși la alergat mă face să fiu mai rapidă, dar gâfâi destul de rău, iar inima îmi bate de trei ori mai repede.

Ajunge la geam și începe să bată cu pumnii în ușă, făcându-mă să tresar. Zâmbește, iar vântul îi flutură părul negru peste frunte, în timp ce jacheta i se desface. Fac un pas în spate, cu gura uscată, când își trece degetul peste gât și apoi arată spre mine.

Apoi se întoarce și pleacă.

CAPITOLUL 8

SUMMER

Furtuna nu durează mult. Plouă aproximativ treizeci de minute, suficient cât să strice terenul de fotbal care fusese pregătit pentru meciul din seara aceasta, și care acum este plin de noroi. Stau la fereastra din camera mea și privesc ploaia, cuprinsă de dorul de casă.

Dar nu am o casă la care să mă întorc. Nu cu adevărat. Chiar dacă aș implora-o pe mama să mă lase să mă întorc, nu m-aș simți confortabil în apartamentul acela. Nu cu toate amintirile pe care le am acolo. Cu pozele de familie. Cu micul altar pe care l-a făcut pentru Jonas și Yates. Mi-a trimis o poză cu el săptămâna trecută și mi s-a părut ciudat că a făcut așa ceva. Poze cu ei pe o masă mică. Lumânări aprinse și o figurină cu o rugăciune și cu mâinile împreunate. Ba chiar și cu o mică Biblie groasă pe masă.

Nu mergem la biserică. Nu prea ne rugăm. Nu înțeleg de ce ar organiza un asemenea tribut religios pentru ei, dar poate și ea își gestionează propria vinovăție.

Am înțeles asta. Chiar mai bine decât crede ea.

Mă uit pe geam la grupurile de elevi care se duc spre terenul de fotbal ca să vadă meciul. Sunt atât de mulți,

încât mă simt în siguranță să ies din cameră și să merg după mâncare la cantină atunci când începe meciul. Nu este nimeni acolo, cu excepția câtorva elevi care par foarte tineri, probabil în clasa a IX-a, care stau împreună la o masă și șușotesc înflăcărați, privindu-mă suspicioși când trec pe lângă ei.

Probabil și ei știu că sunt dușmanul. Și sunt doar în clasa a IX-a.

Cum nu este nimeni prin preajmă, adică Whit, lacheii lui și turma de oi, reușesc să-mi iau o salată proaspătă și o supă, pe care le mănânc în liniște, cu căștile în urechi, în timp ce mă uit la un serial nou de pe Netflix.

După ce termin, mă duc înapoi în camera mea, mă schimb într-o pereche de colanți și un hanorac și mă încalț cu adidașii mei preferați de alergare. E beznă afară, furtuna a încetat și toată lumea este la meci.

N-avea să mă deranjeze nimeni.

Cu căștile încă în urechi, alerg prin grădini, unde statuile sunt învăluite de licăriri aurii datorită luminilor de deasupra. Sunt frumoase. Un înger delicat. O femeie care plânge. Un tânăr furios, cu fața întoarsă, privind în depărtare cu maxilarul încleștat.

Îmi aduc aminte de Whit.

Toate îmi aduc aminte de el. O frumusețe incredibilă, sculptată în piatră. Rece și nepăsătoare. Deși de fiecare dată când mă atinge nu simt decât căldură. Flăcări din vârful degetelor lui, care îmi dau foc.

Mă fac să ard.

Alerg mai repede, iar pulsul îmi crește, în timp ce îmi croiesc drum spre pădure. Este atât de întuneric! Mai întuneric decât de obicei din cauza norilor care încă plutesc pe cer, iar eu mijesc ochii, încercând să văd. Pașii îmi răsună pe aleea pietruită și atât timp cât rămân pe ea, nu mă voi rătăci. Pot să văd pietrele, chiar și pe întuneric.

Aleea șerpuiește printre desișurile de copaci care mărginesc campusul și îl despart de plajă. Chiar și cu căștile în urechi aud zgomotul oceanului, valurile tulburi, apa învolburată după furtună. Închid muzica și mă opresc, gâfâind și absorbind sunetul ritmic.

Dacă aș intra în vârtejul apei acum, nimeni nu mi-ar simți lipsa dacă aș dispărea. Probabil cei de la școală ar da o petrecere, în frunte cu Whit. Mama ar fi tristă, ar

adăuga și poza mea la altar, dar ar merge mai departe. Toată lumea i-ar spune cât e de puternică.

Și chiar este. Dar poate toată puterea asta e doar o mască pentru ceea ce e cu adevărat.

Lipsită de emoții. Istovită.

Nu știu.

Oceanul mă tentează, mai ales după ziua cumplită pe care am avut-o, dar după ce ascult valurile câteva minute, mă îndepărtez de drumul care duce spre plajă și mă îndrept spre campus. Îmi spun că sunt mai puternică de atât. Dacă aș intra în apa aceea și aș lăsa-o să mă înghită, ei ar învinge. Și, deși i-am spus lui Whit că nu e un joc, poate că avea dreptate până la urmă.

Viața e doar un joc, iar eu sunt prea tânără să cedez. Nu pot să pierd.

Nu încă.

Să știu că am fost tentată, dar totuși nu am cedat mă face cumva să mă simt mai puternică. Îmi dă mai multă forță. Alerg cu pași siguri înapoi spre campus, alegând drumul care merge spre dreapta și nu trece prin grădini, ci printr-un tunel format din copaci și tufișuri, care se împreunează în vârf, creând un umbrar deasupra aleii, extrem de răcoritor pe timpul verii.

Nu că îmi voi petrece vreodată verile în Newport, în campus. Școala oferă un program, dar nu am participat la el și în curând o să termin liceul. Începând cu luna iunie nu va mai trebui să văd niciodată acest campus. Voi avea în mână diploma și voi pleca ținând capul sus.

Sper. Dacă nu o să mă distrugă înainte.

Nu o vor face. N-o să-i las. N-o să-l las.

Un tunet bubuie deasupra mea și mă sperii, scoțând un țipăt înainte să grăbesc pasul. Ploaia începe să cadă în rafale ritmice, iar fulgerele luminează cerul iar și iar, însoțite de tunete furioase, și îmi dau seama că sunt cu adevărat în pericol aici.

Aș putea fi lovită de fulger, electrocutată pe loc. Greu de crezut, dar având în vedere cât ghinion am avut în ultima vreme, este foarte posibil.

Încep să alerg pe aleea acoperită, înconjurând un zid imens de iederă, când se aude o altă bubuitură puternică ce cutremură pământul, urmată de fulgere ce străbat cerul întunecat și luminează pământul. Văd pe cineva. Înalt. Îmbrăcat în negru. Este acolo.

Apoi dispare.

Înghit cu greu și încetinesc, apropiindu-mă cu grijă de locul în care l-am văzut, cu inima bătând nebunește. Opresc muzica, mă uitat în jur și îmi scot căștile din urechi, apoi le bag în buzunarul hanoracului. Oriunde ar fi plecat, nu poate fi prea departe. Probabil era alt alergător.

Nu-i așa?

Un alt tunet bubuie și mă sperie. În aceeași clipă, cineva mă cuprinde de gât pe la spate și mă izbește de un corp puternic, deșirat. Se apropie de urechea mea și șoptește cu o voce groasă:

– Te-am prins.

Recunosc imediat vocea și înțepenesc.

Elliot.

Închid ochii și rămân complet nemișcată, spunându-mi că trebuie să rămân calmă. Pot să mă descurc cu asta. E hotărât să se răzbune, presupun, și pot să intru în jocul lui pentru puțin timp. Trebuie să-mi adun puterile și să profit de ocazie la momentul potrivit.

– Ești atât de proastă, spune pe un ton amenințător. Singură aici. Nu mai e nimeni în jur. Toată lumea e la meciul de fotbal.

– Tu de ce nu ești la meci? îl întreb, mândră că par atât de calmă.

– Am fost suspendat un meci din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai devreme, spune și mă strânge și mai tare de gât. Mă apasă cu antebrațul gros, amenințând să mă lase fără aer. Jigodie proastă! Nu meriți.

În fața noastră apare brusc un alt băiat, complet necunoscut, îmbrăcat și el în negru. Se apropie încet de noi, zâmbind înspăimântător.

– Ea este? îl întreabă pe Elliot.

– Da. Ce părere ai?

Mă analizează din cap până în picioarele încălțate în adidașii uzi fleașcă.

– Nu sunt genul care să lovească femeile, dar pare o adevărată nenorocită care merită o palmă sau două.

– Exact asta ziceam și eu, aproape urlă Elliot râzând. O ții tu și dau eu primul.

– De acord, spune celălalt băiat, încuviințând din cap.

Acum este momentul să acționez.

Mă lupt cu Elliot și reușesc să scap din strânsoarea lui, dar celălalt băiat mă apucă imediat de mijloc, mă învârte și mă ridică, ținându-mă cu picioarele în aer. Apoi mă trântește la pământ și se pune deasupra mea, țintuindu-mă pe potecă. Pietrele mici mă înțeapă în cap și în tot corpul, băiatul își apropie chipul de al meu, iar picăturile de ploaie care i se preling pe față curg pe obrajii mei.

– Continuă. Îmi place când se luptă, spune plin de dorință, ca și cum ar mai fi făcut asta.

– Dă-te dracului de pe ea! E a mea prima dată, țipă Elliot, trăgându-l pe celălalt băiat de pe mine.

Încep să plâng când Elliot îmi încalecă șoldurile, stând deasupra mea cu pumnul strâns în aer. Crezusem că vor să mă violeze, nu să mă bată.

Furia mă cuprinde, secându-mi lacrimile, apoi încerc să-l dau la o parte de pe mine, dar nu reușesc. Este în avantaj și știe asta.

– Jigodie nenorocită! șoptește, iar dinții îi lucesc în întuneric. O să te distrug.

Pare mulțumit, ca și cum l-ar excita asta, lucru care mă înfurie și mai tare. Mă lupt cu putere, ridicându-mi șoldurile cât de tare sunt în stare și îl fac să cadă de pe mine, într-o parte. Îl lovesc cu piciorul în stomac și cade pe spate, gemând zgomotos, iar expresia de pe chipul lui este plină de furie când se năpustește din nou spre mine.

Brusc, dispare. Celălalt băiat țipă.

– Ai grijă! Ce dra....

Cineva îl lovește cu pumnul în gură și el se prăbușește. Mă uit șocată la ce se întâmplă, în timp ce ploaia cade ritmic cu picături mari, iar fulgerele pâlpâie încontinuu deasupra noastră și îl luminează pe Whit, îmbrăcat în cămașa albă și pantalonii bleumarin, întorcându-se în ultima clipă spre Elliot, chiar înainte să-l lovească în față.

– Whit! țip când lasă capul pe spate după ce Elliot îl lovise cu pumnul în fața frumoasă.

Sar în picioare, ducându-mă spre Elliot, pregătită să-l trag la o parte de pe Whit.

Whit îl împinge pe Elliot și se răsucesc amândoi pe jos, iar mâinile și picioarele li se împletesc în timp ce fiecare se luptă ca să obțină controlul. Stau lângă ei, complet neajutorată și fără să știu ce să fac. Scot telefonul și încep să formez numărul de urgență, când Whit țipă la mine.

– Pune dracului telefonul ăla jos!

Întrerup apelul și mă uit urât la el, dar și îngrijorată. Celălalt băiat se clatină ridicându-se, cu fața deja umflată după lovitura lui Whit, iar eu țip când Elliot vrea să lovească din nou.

Dar de data aceasta Whit este pregătit. Oprește lovitura lui Elliot și îi dă cu toată puterea un pumn în stomac. Continuă să se bată, și sunetul loviturilor se aude iar și iar în timp ce încearcă să se distrugă unul pe celălalt, până când Whit rămâne în picioare, deasupra lui Elliot, care, chircit pe jos, își acoperă abdomenul, încercând să se protejeze.

– Ticălos nenorocit, spune Whit, gâfâind și dându-și părul la o parte de pe față. Aveai de gând să o omori în bătaie.

– Nenorocita o merită..., începe Elliot, dar Whit îl lovește, făcându-l să geamă.

– Dobitocule! Ești terminat. Distrus. Whit îl scuipă, direct pe față. Să putrezești în iad, Elliot! Nu mai ai ce căuta aici.

– Haide, frate! E doar o târfuliță căreia vrei să i-o tragi. Ce contează ce se întâmplă cu ea? se vaită Elliot.

– Pare că mai degrabă e târfulița căreia tu vrei să i-o tragi.

Whit îl lovește din nou, în timp ce ploaia se întețește și devine atât de zgomotoasă încât abia îl mai aud.

Din greșeală ating telefonul și pornește din nou muzica. Melodia „Streets" de la Doja Cat se aude încet din căștile pe care le am încă în buzunar, în timp ce Whit țipă la Elliot:

– Ai douăzeci și patru de ore. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Whit se întoarce spre celălalt tip, care privește speriat toată interacțiunea.

– Nici pe tine nu vreau să te mai văd. Plecați dracului de aici! Amândoi!

Elliot se ridică și își masează mandibula, tresărind.

– Faci o greșeală.

– Singura mea greșeală e că am avut încredere în tine, spune Whit mârâind ușor. Du-te dracului, dobitocule! O să-mi asum riscurile.

Mă uit, fără să respir, cum se holbează unul la altul, speriată că ar putea începe să se bată din nou. Îmi bag repede căștile în urechi ca să nu le pierd.

Dar până la urmă Elliot se îndepărtează încet, iar celălalt tip îl urmează, până când dispar în întuneric. După ce nu-i mai văd, mă întorc cu grijă spre Whit și observ că se ține cu mâna de coaste.

Este rănit.

Fiul risipitor. Prințul bogat este încă în picioare după ce s-a luptat pentru mine, nu cu unul, ci cu doi băieți.

Probabil ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Probabil ar trebui să-i mulțumesc.

Stă cu spatele la mine în timp ce se uită cum fuge prietenul lui, Elliot, iar ploaia îi udă hainele și cămașa lui albă devine transparentă. Materialul i se lipește de piept, evidențiind mușchii fermi de dedesubt, iar eu mă holbez, fără să mă pot abține. Ridic privirea spre fața lui și trag adânc aer în piept când văd vânătaia care i se formează pe obraz. Zgârietura de pe mandibulă.

Rămân nemișcată, gândindu-mă ce să fac. Ar trebui să fug. Aș putea pretinde că nu i-am văzut pe el și pe Elliot în seara aceasta, și nici bătaia. Am putea să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată. Sunt calmă și gata să fug, când ridică privirea, cu nasul în aer, de parcă m-ar fi adulmecat, precum un animal.

Rămân încremenită, asemenea statuilor din jur, tremurând de frică în sinea mea. Ziua fusese deja prea lungă. A trebuit să înfrunt prea multe lucruri și să o termin cu o altă întâlnire îngrozitoare cu Whit Lancaster...

Nu știu dacă mai pot rezista.

Îi întâlnesc privirea albastră, înfricoșătoare. Ne uităm unul la altul și nu-mi pot îndepărta privirea. Nici el nu poate. Melodia se aude în continuare, îmi răsună în cap, atât de potrivită pentru acel moment.

„Ca tine, ca tine

Ca tine, oo...

Mi-a fost greu să găsesc pe cineva ca tine."

Are o zgârietură într-o parte a gurii. Văd cum îi curge sânge pe bărbie. Se întoarce cu fața la mine, iar eu icnesc, ducându-mi mâna la gură.

Whit îmi evocă mereu statuile din grădinile campusului. Frumoase. Perfecte. Reci.

Fără inimă.

Acum îl văd pe zeul de neatins dintre noi, muritorii, rănit, sângerând...

Uman.

Vine spre mine clătinându-se, dar totuși impozant. Puternic, în ciuda a ceea ce pățise. Ochiul drept a început să i se umfle și nu i se mai deschide complet. Pe unul dintre pometii proeminenți are o zgârietură roșie care se învinețește. Își mișcă buzele, parcă vorbind cu mine, așa că îmi scot o cască din ureche și aud ultimele cuvinte pe care mi le spune.

– ... nu ar fi trebuit să fii singură aici. Ești bine? Idiotul de Elliot!

Scuipă, iar saliva lui e roșie.

Brusc, mă înfurii. Cine naiba este el ca să-mi spună ce să fac? Să se comporte de parcă i-ar păsa? A venit în apărarea mea și și-a distrus fața din cauza mea. Serios?

Puțin îi pasă de mine.

Whit a recunoscut că este sursa chinului prin care trec la școală. Toți mă hărțuiesc; el, mai mult decât oricine.

– Măcar nu sunt eu cea care sângerează peste tot pe potecă, îi răspund, făcând semn spre el.

Zâmbește. Are sânge pe dinți și îmi aduce aminte de un diavol frumos. Un înger căzut. Parcă citindu-mi gândurile, își întinde brațele, arătând ca și cum și-ar fi luat zborul. Din poziția asta se vede clar cât de udă îi este cămașa albă și pot să văd pielea de dedesubt. Areola închisă la culoare a sfârcurilor. Mușchii și tendoanele, felul în care pieptul i se ridică și coboară când gâfâie.

Mă trec fiori și îmi impun să mă opresc.

– Gura aceea o să-ți facă probleme într-o zi, Savage, spune, cu același zâmbet diabolic. Nici măcar nu poți să-mi mulțumești că ți-am salvat pielea. Sper că știi că ăia doi te-ar fi bătut măr.

– Probabil tu i-ai pus să facă asta și apoi ai apărut ca să-i oprești, sperând că o să cred că ești salvatorul meu, îi răspuns. Nu am încredere în tine.

– Ar fi trebuit să-i las să-și facă de cap cu tine, continuă, în timp ce zâmbetul îi dispare.

– Dobitocule! bombăn și încerc să trec pe lângă el, nerăbdătoare să încep să alerg și să uit că această întâlnire a avut loc.

Dar știm amândoi că nu îl pot ignora, iar el nu mă poate ignora pe mine. Nu-l pot lăsa singur aici, chiar dacă el era cel care a organizat asta. Exista prea multă istorie între noi.

Whit mă ia de braț când încerc să trec pe lângă el și mă oprește.

– Unde crezi că te duci?

– Cât mai departe de tine. Încerc să mă eliberez, dar mă strânge și mai tare de braț. Dă-mi drumul!

– Lasă-mă puțin, spune cu o grimasă, clătinându-se, iar eu îl apuc de celălalt braț, ajutându-l să-și recapete echilibrul. Încă își acoperă toracele cu o mână, furios. La naiba, cred că idiotul ăla mi-a fracturat o coastă.

Șocul mă învăluie, la fel ca ploaia. Rănile lui sunt mai grave decât credeam.

– De ce ai făcut asta?

– Ce să fac? întreabă, uimit. Să te salvez de idioții care voiau să te rupă în bătaie în mijlocul unei furtuni? Ah, păi nu știu. Credeam că o să te bucuri că am apărut.

– Ce căutai aici?

– Ar trebui să te întreb același lucru.

– Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, îi amintesc, cu voce calmă și gânduri haotice.

Ne uităm unul la altul în timp ce ploaia cade peste noi necontenit. Clipesc ca să scap de picăturile de pe gene și îl privesc cu atenție când se mișcă. Se strâmbă. Întind mâna spre el, vrând să-i ating buzele, dar își întoarce fața.

– Nu contează. O să fiu în regulă.

Nu-mi răspunde la întrebare, iar faptul că este atât de aproape de mine, că depinde de mine, că are nevoie de mine, îmi creează o stare de panică. El nu are nevoie de nimeni. Este mai presus de atât.

Este mai presus de mine.

Dar chiar și zeul acestei școli sângerează și sunt martoră la asta chiar acum. Ploaia curăță sângele, dar îmi dau seama că are dureri. Ochiul vânăt are să fie ceva strașnic. Cum o să explice asta?

– Nu pari în regulă, îi spun. Poate ar trebui să te duci la asistentă...

– Nu, mă întrerupe, pe un ton ferm, cu o privire rece. Și să nu îndrăznești să spui nimănui ce ai văzut. Ai înțeles? Asta rămâne aici. Între noi.

Cine naiba se crede? Doamne, este exasperant!

– Ești atât de idiot! țip la el.

– Să nu uiți asta niciodată, Savage. Se smucește, clătinându-se în spate și cade în fund cu o bufnitură

zgomotoasă. La naiba, geme și se întinde pe spate în mijlocul potecii, cu brațele întinse.

Nu se mișcă. Pur și simplu stă întins acolo, pe poteca pietruită, printre bălțile care se transformă încet în noroi, în timp ce ploaia cade peste el, și ține ochii închiși. Îl studiez o clipă, simțind cum se dă o luptă în mine. Aș putea să-i întind mâna și să-l ajut să se ridice. Să-l duc înapoi în camera lui extravagantă care nici măcar nu face parte din cămine și să uit că această întâlnire s-a petrecut vreodată.

Sau aș putea să-l las aici, să-și dea seama singur cum să ajungă înapoi în camera lui. Nu ar fi ca și cum l-aș abandona. Nici măcar nu vrea ca lumea să știe ceva din ce s-a întâmplat.

Hotărâtă, mă întorc și plec spre cămin.

– Unde naiba pleci? țipă prin ploaie.

Mă uit peste umăr și văd că se ridică din nou, cu genunchii îndoiți. Cu picioarele în bălțoace.

– Ce-ți pasă?

– Vino înapoi aici! îmi cere.

– Du-te dracului!

Încep să merg, dar vinovăția nu-mi dă pace. Îmi provoacă noduri în stomac. Îmi împunge inima.

Sufletul.

E cea mai îngrozitoare ființă umană de pe planetă. Mi-a făcut viața un iad de când am ajuns în internatul ăsta idiot. A convins întregul internat să mă chinuie în fiecare zi și nu se va opri. Nu până când nu obține ce vrea.

Și ceea ce vrea…

Sunt eu.

În genunchi, supusă lui. Să-l las să mă umilească. Să mă convingă să fac lucruri murdare, sexuale, care sigur îmi vor plăcea și de care mă voi simți foarte vinovată. E un degenerat bolnav. Rănit. Distrus.

Dar atinge ceva ascuns adânc înăuntrul meu. Ceva ce nu înțeleg. Mă face să simt. Momentul nostru împreună de când aveam paisprezece ani a durat cel mult cincisprezece minute, dar mi-a rămas întipărit în minte pentru totdeauna. Aș vrea să știu cum e să-l sărut acum. Să-l ating acum.

Să mă atingă.

Ar trebui să-l urăsc pentru ce a făcut. Pentru cum mi-a spus. Pentru lucrurile prin care am trecut din cauza lui.

Dar nu pot să... îl las pur și simplu aici. M-a salvat. În ciuda a tot ceea ce mi-a făcut, până la urmă m-a ajutat. Și vremea e îngrozitoare. Dacă e rănit grav? Cu hemoragie internă?

Ca o idioată, mă întorc și mă duc înapoi la el. Mă urmărește cum mă apropii, din ce în ce mai șocat cu fiecare pas pe care îl fac.

– Dă mâna.

Se uită cu o grimasă la mâna mea întinsă, apoi la mine.

– Te-ai întors.

– N-ar fi trebuit. Ești cel mai mare idiot.

Râde.

– Șarmul meu te-a convins.

– Asta și faptul că m-ai salvat. Îmi flutur degetele. Dă mâna sau plec. Și nu mă mai întorc.

Whit nu e prost. Mă ia de mână, iar eu îmi proptesc picioarele în nămol, încercând să-l ridic. Dar bineînțeles că îmi alunecă mâna din strânsoarea lui și mă dezechilibrez, căzând cu fundul în noroi.

În ciuda durerii și a rănilor de pe față, în ciuda ploii care cade peste noi, începe să râdă.

– Ar trebui să-ți vezi fața, spune, dând din cap.

Doamne, e oribil.

Sunt convinsă că arăt umilitor în timp ce mă ridic în picioare din nămol. Și el face același lucru, chinuindu-se și gemând, probabil din cauza durerii îngrozitoare.

Foarte bine. Sper să aibă dureri atât de mari încât să nu poată dormi în noaptea asta. Merită măcar atât pentru toate lucrurile prin care am trecut din cauza lui. Nu-mi pasă dacă m-a salvat de prostul de Elliot și de prietenul lui.

– O să reușești? îl întreb după ce face un pas spre mine.

– Vrei să...

Vocea i se pierde și el privește în jos o clipă, înainte să ridice capul, în timp ce picăturile de ploaie îi cad peste genele dese. Bineînțeles că observ asta. În ciuda faptului că a fost bătut și că e plin de noroi, încă e superb. Îngerul căzut care vrea să mă atragă spre întuneric.

– Vreau să ce? îl întreb, încrucișându-mi brațele.

Îmi dau seama că plouă mai încet. Tunetele și fulgerele au dispărut complet.

– Mă duci în camera mea? Mai face un pas spre mine, mă atinge cu brațul, iar eu îl sprijin, dându-mi seama că

nu se ține prea bine pe picioare. Știu că sunt mai greu decât tine și nu mă aștept să mă cari, dar m-ar ajuta dacă ai putea să mă ghidezi până acolo.

Nu vreau să văd sanctuarul intim care este dormitorul lui Whit. Bănuiesc că și Sylvie locuiește în clădirea cu apartamente private.

– N-ar trebui să te ajut, îi spun cu precauție, păstrând distanța.

Îl privesc ca pe un șarpe pregătit să atace. Nu am încredere în el. O să se întoarcă împotriva mea cumva. O să facă să pară că m-am furișat în camera lui și voi deveni târfa campusului.

Deși nu m-ar mira să am deja acest titlu.

– Nu ar trebui, este de acord.

Ne uităm unul la altul, în timp ce picăturile de ploaie se preling pe noi. Încă se ține de stomac și mă întreb cât de grav e rănit la coaste. Fisurate? Rupte? E într-o stare gravă dacă sunt rupte. Și dacă situația se agravează când el se mișcă?

Mă uit peste umăr și văd căminul meu care se întrezărește în depărtare. Îmi vine o idee, una absolut ridicolă, dar acesta este momentul să o pun în aplicare. Nu e nimeni în jur. Toți sunt la meci. Avem destul timp.

– Poți să mergi? îl întreb și mă apropii de el.

Îi pun mâna în jurul taliei și îl țin bine, încercând să ignor căldura pe care o emană și care mă arde prin cămașa udă.

Începem să ne mișcăm, cu pași grei, iar fața lui e contorsionată de durere. Se sprijină de mine, aproape cu prea multă greutate și îmi încordez picioarele, încercând să-mi păstrez echilibrul.

– Am impresia că nu pot să respir, mormăie.

De la coaste. Nu are ce altceva să fie.

Hotărâtă, îl ghidez spre clădirea mea.

– Mergem în camera mea, îi spun.

– Ce dracu'? În nici un caz! Râde, dar imediat închide gura. Sunt sigură că asta a durut. Dacă mă prinde cineva în camera ta, o să fii exmatriculată.

– Ba nu o să fiu. Și tu te vei asigura de asta.

Mergem unul lângă altul; el își ține brațul pe umărul meu, iar eu continui să-l țin de mijloc.

– Ce vrei să spui?

Face pauză după fiecare cuvânt, ca și cum i-ar fi fost greu să vorbească, și încerc să nu las acest detaliu să mă îngrijoreze.

Dar mă îngrijorează.

– Ești un Lancaster. De neatins. Vom spune adevărul și nu voi păți nimic, îi spun simplu când ne apropiam de ușile duble ale clădirii.

– Nu aveți un monitor care stă la recepție? întreabă.

– Sunt toți la meci. Când am plecat să alerg nu era nimeni la recepție.

Sper că încă e așa.

– Îți asumi un risc, Savage, spune cu admirație. Nu știu dacă e un act de curaj sau o prostie.

„Probabil amândouă", sunt cât pe ce să-i spun.

Dar tac din gură.

CAPITOLUL 9

SUMMER

Reușesc cumva să-l aduc în camera mea, deși nu este ușor. A trebuit să ne oprim de multe ori. A tușit o dată și am crezut că s-ar putea să leșine, dar poate doar mă îngrijoram prea mult. A trebuit să-l împing la perete și să-l țin acolo, rugându-mă să nu-și piardă cunoștința. Este mult prea greu. N-aș fi avut cum să-l ridic.

După ce reușesc să-l aduc în camera mea, îl ghidez spre scaunul de la biroul meu și îl ajut să se așeze. Îmi dau seama repede că tremura din cauza frigului și a hainelor ude.

Și eu tremur.

– Vin imediat. Ridic degetul arătător în fața lui, încercând să pară că vorbesc serios. Nu te mișca.

– Nu aș putea nici dacă aș încerca, spune cu vocea răgușită și încearcă să zâmbească, dar nu reușește.

Îl las în camera mea și mă duc în baia comună, de unde iau câteva prosoape și o cârpă. Mă duc la chiuvetă

și dau drumul la apă, lăsând-o să curgă până se înfierbântă, apoi ud cârpa și o storc înainte să opresc apa. Mă grăbesc înapoi în cameră, știind că nu avem prea mult timp înainte ca meciul să se termine și toată lumea să se întoarcă la cămin.

Trebuie să pun hainele lui și pe ale mele în uscător. Nu pot permite ca cineva să-și dea seama că am haine de băiat acolo, deci trebuie să le amestec cu alte lucruri. Nu va părea neobișnuit dacă spăl vineri seara. Nimeni nu mă place la școala aceasta. Nu am prieteni.

Ce altceva aș putea face?

Intru în cameră și îl găsesc tot pe scaun, cu pantalonii la picioare. Mă privește cu o grimasă.

– Ia chestiile astea de pe mine, geme el.

Iritată, îngenunchez în fața lui, îi scot pantofii, apoi șosetele și vreau să-i apuc pantalonii, când îmi dau seama că sunt și chiloții acolo.

Ridic ușor privirea și văd că rânjește la mine. În ciuda a tot ceea ce se întâmplă. În ciuda durerii, a hainelor ude și a situației nebunești în care ne aflăm, are o privire arogantă și știu exact de ce.

– Nu-mi imaginam că așa va fi prima dată când vei îngenunchea în fața mea, dar merge, rostește tărăgănat.

– Ești un mare măgar. Îi trag pantalonii și chiloții și le dau drumul pe podea. Scoate-ți cămașa.

Ridică o sprânceană.

– Scoate-ți. Cămașa, repet, mai apăsat de data asta.

– Vrei să mă dezbrac? Nu știu cât de bine voi putea să....

Îl întrerup.

– Vreau să-ți bag hainele în uscător.

– Ah, spune el părând dezamăgit. Fetele bogate ca tine știu să bage la spălat?

– Da. Nu trebuie să pari atât de surprins, răspund pufnind și fac ochii mari când începe să-și desfacă nasturii cămășii cu degetele lungi și elegante.

– O să privești? întrebă, părând plictisit în timp ce descheie ultimul nasture.

Cămașa i se desface, iar eu încerc să trag cu ochiul. Dar camera nu este prea bine luminată de singura lampă aprinsă de pe biroul meu, așa că nu pot să văd nimic. Și sunt curioasă.

Vreau să văd totul.

– Cred că da, spun pe un ton indiferent, ca și cum faptul că e aproape dezbrăcat în camera mea nu mă afectează.

– Îți arăt dacă îmi arăți și tu. Dă din cap spre mine. Și tu ești udă.

Hainele mele sunt atât de ude încât picături de apă cad pe covor.

Mă simt rebelă, așa că îmi dau jos hanoracul și îl arunc peste grămada de haine ale lui Whit, îmi scot pantofii și șosetele. Apoi încep să-mi dau jos colanții, încet, fără să-mi iau ochii de la Whit în tot acest timp.

Nu-și întoarce privirea. Continuă să se uite la mine de parcă am fi într-o competiție pentru a vedea cine clipește primul. Whit cedează, coborându-și privirea spre picioarele mele pentru o clipă, când îmi scot de tot colanții.

Parcă ar fi fost lipiți de mine.

– Chiar o să-ți dai jos toate hainele. În fața mea.

Nu pare să mă creadă.

– Nu am nimic de ascuns, îi spun, savurând provocarea, felul în care mă privește, de parcă n-ar ști unde să se uite mai întâi.

Sunt plină de surprize, mă gândesc. Are impresia că sunt o fată timidă și proastă pe care poate să o hărțuiască.

Se înșală.

Îl privesc și eu. Stă complet dezbrăcat pe scaunul meu, cu excepția cămășii desfăcute, și îmi dau seama că e puțin ciudat.

Întreaga situație e ciudată.

– Nici eu, spune el.

– Eu prima?

Nu știu de unde am atât de mult curaj, dar mă las dusă de val.

– Dacă insiști.

Zâmbește. Se strâmbă. Ochiul vânăt se închide la culoare și îl face să pară mai dur și mai brutal.

Prințul a fost rănit în luptă. Iar eu va trebui să mă prefac că nu am fost martoră la asta. Ca și cum n-aș ști ce s-a întâmplat.

Ar trebui să fie ușor. Nu e ca și cum am vorbi în fața altor oameni.

Îmi duc mâinile la spate și îmi desfac ușor sutienul. Se desprinde și las bretelele să cadă ușor, apoi îl arunc în

grămada de haine.

– Frumoși, așa cum mi-am imaginat, murmură el, uitându-se doar la sânii mei.

Perversul.

Nu mi-e rușine cu corpul meu. A fost folosit și l-am folosit. În acest moment e o armă de distrugere în masă, iar Whit este ținta mea. Sunt complet pregătită să îl distrug.

Deși cred că am un avantaj, având în vedere că e rănit și se ascunde în camera mea. Chiar și așa, când ești în război, trebuie să profiți de orice oportunitate care apare.

Îmi pun mâinile în șolduri și apuc marginea chiloților. Inima mea încetinește, apoi începe să bată din nou într-un ritm regulat și puternic. Privirea lui e caldă. Mă analizează. Se lasă pe spate pe scaun, și știu că ar trebui să arate ridicol, aproape dezbrăcat, doar cu o cămașă udă pe el.

Dar nu arată ridicol. Deloc. Eu ar trebui să am controlul acum, dar el este cel sigur pe el, așteptând să fac următoarea mișcare.

– O să-i dai jos?

– Vrei să vezi? îl tachinez.

– Știi al dracului de bine că da, spune zâmbind.

Enervată, îmi dau chiloții jos, iritată când se opresc în jurul genunchilor. Mă chinuiesc puțin, dar reușesc să scap de ei, și rămân acolo, lăsându-l să se bucure de priveliște.

Și exact asta face. Se uită fără rușine la punctul dintre picioarele mele, ridicând ușor din sprâncene.

– Nu te epilezi.

De ce aș vrea să o fac frumoasă când nu o vede nimeni? Singura persoană care o vedea nu aș fi vrut să mă atingă. La un moment dat am încercat să devin cât mai dezgustătoare pentru el.

Nu a funcționat. Nu-i pasă. Tot lua ceea ce își dorea.

– Îl tund, spun, ceea ce e adevărat. Îl aranjez puțin.

– Îmi place. Se uită la mine cu privirea lui arzătoare. Încrederea ta e o surpriză, Savage. Îmi place și asta.

Nu ar trebui să mă bucur la complimentele lui, dar o fac. Și e atât de frig aici, sfârcurile mi se întăresc, mă dor și le frec cu mâinile încercând să alin durerea, dar nu funcționează.

– E rândul tău, îi spun.

– Nu știu dacă pot să stau în picioare.

– Aud cumva un pretext?

Cu un geamăt, apucă spătarul scaunului și se ridică în picioare, clătinându-se. Sunt tentată să-l ajut, dar îmi aruncă o privire urâtă când fac un pas spre el, așa că nu mă mai mișc. Își dă jos cămașa, întâi un umăr, apoi pe celălalt. Foarte, foarte încet.

Până când rămâne complet dezbrăcat, ca mine.

Are umerii și pieptul late. Abdomenul lui... are pătrățele. Complet plat. Buricul în interior. Păr pe coapse. Iar penisul lui lung și gros e pe jumătate tare. În clipa în care mă uit la el se întărește și mai mult.

– Impresionată? întreabă, părând iritat.

– E în regulă, răspund ridicând din umeri și căscând.

Whit râde. Geme. Apoi cade înapoi pe scaun cu un zgomot puternic.

– Se pare că nu o să se întâmple nimic aici în seara aceasta, spun cu satisfacție și mă întorc spre șifonier, de unde îmi iau un hanorac curat și o pereche de pantaloni de trening cu care să mă îmbrac.

Mă încalț cu papucii și mă întorc din nou cu fața la el. Privește cu invidie hainele mele curate și calde, iar eu îi fac semn spre pat.

– Ar trebui să te odihnești.

– În patul tău?

– Nu, pe scaun. Îmi dau ochii peste cap. Bineînțeles că în patul meu. Ah! Era să uit. Mă duc la dulap și iau unul dintre prosoapele pe care le-am adus și cârpa, acum rece. Ai nevoie de ajutor? îl întreb când se ridică și face cei câțiva pași care îl despart de pat.

– Sunt bine, murmură, gâfâind ca un om în vârstă.

Îmi cobor privirea spre fundul lui, și observ gropițele de la baza coloanei vertebrale. Îmi imaginez cum ar fi să le sărut. Să-l mușc de una dintre fese, apoi de cealaltă.

Mă înroșesc și mă duc la el, trăgând pătura și așternuturile înainte ca Whit să se prăbușească pe saltea. Îi învelesc trupul gol și umed cu pătura și cearșaful. Îi ofer un prosop, dar se încruntă.

– Ca să-ți usuci părul.

Refuză oferta mea clătinând din cap.

– Nu.

– Măcar lasă-mă să te spăl pe față. Se încruntă și mai tare. Ca să-ți curăț rănile.

– Du-te și pune-mi hainele în uscător mai întâi, îmi spune, cu o voce din ce în ce mai slabă. Ochii i se închid, de parcă ar fi brusc lovit de un val de oboseală. Înainte să se întoarcă toată lumea.

Are dreptate, așa că fac ceea ce mi-a spus și mă duc în spălătoria comună, unde arunc hainele în uscător și îl pornesc. Patruzeci de minute ar trebui să fie suficiente ca să se usuce cât de cât. Apoi voi aștepta să se dea stingerea și îl voi ajuta să se furișeze de aici. Monitorul adoarme până la urmă, deci nu va mai fi nimeni la birou când vom pleca.

Dar există camere de supraveghere. Cineva ne-ar putea vedea. Oare cât de des sunt monitorizate? Poate Sylvie ne-ar putea ajuta cu talentele ei de hacker.

Poate Whit n-o să vrea ajutorul surorii lui. Poate nu vrea ca ea să știe ce se întâmplă între noi.

Și ce se întâmplă, de fapt, între noi? Habar n-am.

Clătesc cârpa încă o dată cu apă caldă, mă întorc în cameră și mă duc direct la el. Stă întins, cu telefonul în mână, tastând furios. Ridică privirea când ajung lângă pat, cu aceeași încruntare familiară care e ciudat de reconfortantă.

Sunt mai obișnuită să fie crud cu mine decât orice altceva, iar asta nu e deloc sănătos.

– Am adus o cârpă caldă cu care să te spăl pe față.

I-o arăt.

– Mă descurc, spune.

Pune telefonul pe pat lângă el, apoi se ridică și se întinde după ea. Mișcarea îl face să tresară de durere, iar eu țin cârpa la distanță de el.

– Nu, lasă-mă să fac pe asistenta pentru o clipă.

– Doar dacă pot să mă joc cu tine de-a doctorul mai târziu, murmură el.

Îl ignor și mă așez lângă el, iar el se dă mai încolo ca să-mi facă loc. Îi analizez chipul. Zgârietura adâncă de pe obraz. Vânătăile roșii, movulii, care se formează în jurul ochiului. Pielea i se umflă, iar ochiul pare mai mic și mi-aș dori să am niște gheață să-i pun acolo. Până dimineață nu-l va mai putea deschide din cauza umflăturii. O să încep cu rănile mai ușoare și o să trec la cele profunde după aceea.

– Nu arăți prea bine, șoptesc în timp ce îi curăț tăietura de la colțul gurii.

– Ar trebui să-l vezi pe tipul celălalt, spune.

– L-am văzut. V-am văzut pe amândoi. Îi șterg ușor zgârietura de pe obraz. E adâncă, iar el scrâșnește din dinți când fac asta. De ce erai acolo?

– Nu contează.

Răspunsul lui mă irită.

– N-o să spun nimănui ce s-a întâmplat.

– Nu pot să am încredere în tine, Savage. N-am de gând să-ți spun nimic, rostește irascibil. Vreau doar să știi că... o să rezolv problema.

– Cum?

– Nu-ți face griji pentru asta! murmură.

Furia mă face să frec prea tare pielea fragilă din jurul ochiului, iar el șuieră de durere.

– Nu vreau să fii prințul meu pe cal alb.

Râde.

– Crede-mă, nici eu nu aș fi vrut să-ți salvez fundul drăguț în seara asta.

Îl împing.

– Atunci găsește pe altcineva care să-ți îngrijească rănile.

– Aș putea aduce aici alte o sută de panarame care să facă exact ceea ce faci tu, chiar acum. N-ar trebui să fac decât asta.

Pocnește din degete.

Ce nesimțit arogant!

Mă uit prin cameră, ca și cum aș căuta pe cineva.

– Nu văd pe nimeni care să se grăbească să o facă.

Mă privește urât, fără să spună nimic.

Eu mă bucur în tăcere.

– Elliot e un idiot, spune după câteva clipe, în timp ce îi curăț sângele uscat de pe față. Oare cel care l-a lovit purta un inel? Printre vânătăile imense se văd și mici tăieturi. Am presimțit că are de gând să-ți facă ceva.

Sunt derutată de declarația lui.

– Cum adică ai presimțit că o să-mi facă ceva?

– L-ai făcut să pară un fraier mai devreme, în fața bibliotecii. Nu i-a plăcut asta. Zâmbește, închizând ochii. Idiotul a fost pus la punct de o fetiță firavă. E terminat. Serios, nimeni nu mă înfruntă în campus și scapă cu asta.

Mâna îmi înțepenește, încă ținând cârpa sub ochiul lui.

– Cum adică „e terminat"?

Deschide ochii, albaștri și strălucitori.

– Elliot. E terminat.

– Dar credeam că sunteți prieteni, spun, confuză.

– L-ai lovit între picioare și l-ai pus la pământ. Iar el se răzbună încercând să te atace. Uită-te la tine. Meriți să-i distrugi reputația?

Dă din mână spre mine înainte s-o așeze pe pat.

Iau cârpa de pe fața lui și mă ridic, insultată.

– Ești un idiot! Risc totul ca să te ascund în camera mea și să te ajut, și așa mă răsplătești?

– Ce-am făcut? Am zis doar să te uiți la tine. Mijește ochii și își ţuguie buzele, iar tăietura de la colț i se înroșește, inflamată. Dacă nu are grijă, va rămâne cu o cicatrice. Ești doar o fată. Firavă și provocatoare, care l-a pus la pământ cu un singur genunchi, de parcă ar fi fost lipsit de apărare. De asta era atât de supărat. Nu îl învinovățesc. Ești un nimic și totuși te plimbi prin campus de parcă ți-ar aparține și nu e așa, Savage. E campusul meu. Ar trebui să fugi de frică ori de câte ori mă uit la tine.

– Ești un porc, îi spun și îl împing cu putere înainte să mă ridic.

Se strâmbă de durere și se întoarce pe o parte, cu spatele la mine. Nici măcar nu-mi mai pasă. Sper să aibă dureri pentru totdeauna. Sper ca o coastă să-i fisureze plămânul și acesta să i se umple cu lichid. Ar muri din cauza asta.

Nu aș simți nici o urmă de remușcare dacă s-ar întâmpla asta. Absolut nici una.

O merită. Pentru felul cum vorbește cu mine. Pentru cum se poartă cu mine. Pentru ceea ce-i pune pe oameni să-mi facă. Nu-mi pasă că m-a ajutat mai devreme. A făcut asta din motive egoiste. Nu a avut nici o legătură cu mine.

De ce ar trebui să-l ajut? E dezgustător. Cea mai rea persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

– În secunda în care hainele tale se usucă, te dau afară din camera mea.

– O să mă vadă cineva când plec, spune către perete, părând enervat.

– Nu-mi pasă. Poți să le explici ce cauți în căminul fetelor la ora asta. Și ai face bine să nu pomenești numele meu.

– Sau ce? Mă privește peste umăr. Mă amenințI, Savage?

Nu are rost să neg.

– Da, te amenințI. Mă duc spre pat și mă aplec deasupra lui, cu gura atât de apropiată de a lui încât îi simt respirația. Atât de apropiată încât aș putea să-l sărut. Aproape sunt tentată să o fac. Te amenințI. Dacă spui că te-am ajutat să te furișezi în camera mea, o să le spun că ai încercat să mă violezi. Că m-ai imobilizat și mi-ai băgat penisul în gură și m-ai obligat să ți-l sug.

Mijește ochii, dar nu spune nimic.

– Nu o să ai probleme, având în vedere că numele tău blestemat e peste tot în școala asta și ești de neatins, dar nici eu nu voi avea probleme. Nu am nici o problemă să le spun tuturor că m-ai agresat sexual, așa că nu mă provoca, îi spun, împingându-l ușor în umăr înainte să mă ridic.

Îmi urmărește fiecare mișcare în timp ce mă duc spre ușă, ținând în brațe cârpa și prosopul.

– Cred că te-ar excita asta, spune încet. Să te imobilizez, să ai penisul meu imens între buze. Să-l sugi. Fac pariu că ai înghiți fiecare picătură.

Ignor tot ce spune. Altfel ar însemna să-i arăt că îmi provoacă o reacție. Imaginea lui țintuindu-mă la pat, cu penisul în gura mea și cu expresia aceea arogantă pe chip tot timpul...

Mă trece un fior și încerc să ignor gândul, dar nu pot. Este acolo, în mintea mea, rulând iar și iar, ca un film. I-ar plăcea la nebunie să mă domine, iar eu...

Eu m-aș bucura de fiecare secundă.

Doamne, ce e în neregulă cu mine?

– Mă duc să-ți aduc hainele, îi spun, cu mâna pe clanță. Să nu te miști.

Îl aud chicotind ușor când ies pe ușă.

Merg pe hol, cu pași apăsați, și când ajung la spălătorie arunc prosoapele murdare și cârpa într-un coș imens. Uscătorul încă se rotește, dar îl deschid ca să verific hainele.

Încă sunt destul de ude. Va mai dura ceva.

Frustrată, trântesc ușa uscătorului și îl pornesc din nou. Mă uit la hainele care se învârt iar și iar, rozându-mi unghiile și rugându-mă să se usuce mai repede.

Îl urăsc atât de mult! E dezgustător. Are probleme grave și e clar că urăște femeile. Nu are nici un pic de respect pentru ele, mai ales pentru mine. Și e surprins că am reușit să-l dobor pe idiotul de Elliot cu un genunchi? A fost ușor. A căzut la pământ ca un sac de cartofi.

Dar dacă Whit nu ar fi apărut mai devreme, Elliot s-ar fi răzbunat pe mine. Mă cuprinde groaza și mi se strânge stomacul, gândindu-mă la ce ar fi putut face.

Whit mă salvează, dar mă tratează ca pe un gunoi. Nu înțeleg.

Oare e narcisist? Sau poate are alte probleme mintale. Nu m-ar mira ca întreaga lui familie să fie nebună. Sylvie e puțin ciudată, dar măcar e de treabă. Și familia mea e nebună, cred că toți oamenii sunt, într-un fel sau altul.

Se aud voci de pe hol și tresar când îmi dau seama că lumea începe să se întoarcă. Scot hainele din uscător, sunt puțin mai uscate, dar nu cu mult, și le strâng la piept. Nu le pot lăsa în uscător să le găsească altcineva.

Mă opresc în ușă și mă uit la fetele care trec. Nici una nu se uită la mine. Se pricep atât de bine să urmeze instrucțiunile. Whit le-a spus să mă ignore și asta fac.

Are dreptate. Toate sunt niște oi fără minte.

Când traficul se mai liniștește, ies în grabă și mă duc spre camera mea, lipindu-mă de ușă când un grup de fete trece pe lângă mine. Două dintre ele sunt Caitlyn și Jane.

Așa-zisele mele prietene din prima zi de școală.

– Târfă, murmură una dintre ele printre dinți, și toate izbucnesc în râs.

Nu spun nimic, roșie la față. Dacă ar ști cine este în camera mea în clipa asta, ar muri de gelozie.

Și ar avea confirmarea că sunt, într-adevăr, o târfă.

Cel puțin în ochii lor.

Întind mâna și apăs ușor clanța, deschizând puțin ușa înainte să mă strecor înăuntru și să o încui. E întuneric în cameră. Și liniște. Lampa e stinsă. Draperiile sunt trase, lăsând să intre lumina strălucitoare a lunii. Mă duc să mă uit pe geam, surprinsă să văd cerul senin.

Furtuna a dispărut, ca și cum nu ar fi avut loc.

Mă duc la grămada de sub pătură și îl zgâlțâi de umăr, dar nu răspunde. Nici măcar nu se mișcă. Îl apuc iar de umăr.

Nimic.

Dau ocol patului și mă uit la el de pe partea cealaltă, la fața plină de vânătăi. Lumina lunii îl înconjoară într-o licărire argintie și îmi dau seama că doarme profund. În patul meu.

Bineînțeles că e frumos. În ciuda rănilor, a ochiului vânăt, are buzele moi, iar cu ochii închiși pare atât de... tânăr. Ca un băiețel.

Vulnerabil.

Îl urăsc.

Mă așez pe marginea patului și oftez adânc. Nici măcar nu tresare. Îi ating nasul. Îl răsucesc. Îi ating buza de jos.

Nici un răspuns.

Îmi simt ochii grei și arunc grămada de haine umede pe jos. Sunt atât de tentată să mă bag sub așternuturi și să dorm puțin. Toată experiența cu Whit m-a extenuat fizic și psihic. Ce mai contează dacă pleacă acum sau mai stă puțin? S-ar putea să fie mai ușor să se strecoare în miez de noapte și să nu-l mai văd sau să mai aud de el.

Nu aș putea fi atât de norocoasă.

Cedez, trag pătura și cearșaful și mă bag lângă el. Mi le ridic până la bărbie și mă întorc pe o parte. E un pat dublu, și totuși îngust, iar el doarme pe partea mea preferată.

Deloc surprinzător.

Îl analizez în lumina lunii, cu ochi obosiți, uimită să realizez că Whit Lancaster e în patul meu. Dezbrăcat. Rănit. Adormit. Îl urăsc, dar mă bucur atât de mult de acest moment! Noi doi, singuri, fără altcineva care să strice totul.

Poate să strice singur lucrurile.

Cum ar fi să am inima acestui băiat? mă întreb în timp ce adorm. Imposibil, îmi spun.

Nu are inimă.

CAPITOLUL 10

SUMMER

Mă trezește atingerea unor degete pe obraz.

Îmi trasează liniile feței, rând pe rând. Atât de ușor, încât aș putea crede că nu se întâmplă.

Dar se întâmplă. Îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat înainte să adorm. Când l-am văzut pe Whit. Cum l-am adus în camera mea. Că m-am dezbrăcat în fața lui – încă nu pot să cred că am făcut asta – și că m-am enervat pe el. Știe cum să ia ceva bun și să-l transforme în ceva cu totul îngrozitor. Se autodistruge și trage pe toată lumea după el.

E o trăsătură oribilă. Dar și el e o persoană oribilă, deci nu ar trebui să mă mire.

Dar acum nu pare atât de oribil. Simt cum mă privește, pătrunzător. Înfometat. Îmi atinge colțul gurii. Îmi mângâie buza de jos.

Mă trec fiori și sunt tentată să-mi despart buzele, să-i apuc degetul și să-l sug. Asta l-ar surprinde. Probabil i-ar plăcea la nebunie.

Și este singurul motiv pentru care nu fac asta. Încă sunt supărată pe el.

Îmi atinge bărbia. O ciupește. De parcă încearcă să mă trezească și e frustrat că nu reușește. Deschid ochii și văd că mă privește, zâmbind ușor, cu ochii aproape închiși, din cauza vânătăilor care s-au agravat.

– Trezește-te, prințesă adormită, spune pe un ton răgușit.

– Coboară din patul meu, îi răspund sec.

– În primul rând, tu ești cea care m-a invitat în patul tău, îmi amintește.

– Invitația a expirat. Pleacă.

Sunt pe punctul de a mă întoarce într-o parte, cu spatele la el, dar îmi pune mâna pe umăr și mă oprește.

– Ai adormit.

Mă trage ușor, strângând cu putere, și nu am de ales decât să mă întorc pe spate. Vine mai aproape, deasupra mea, și nu pot decât să mă uit urât la el, sperând că nu aude cât de tare îmi bate inima. Sau cum încep să respir din ce în ce mai repede din cauza apropierii lui.

E în patul meu. Dezbrăcat. Simt căldura corpului său. Sunt îmbrăcată, dar nu am nimic pe sub hanorac și pantaloni. Ar putea să mă dezbrace și să profite de mine într-o clipită.

Și l-aș lăsa. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat mai devreme, când Elliot m-a atacat. Deși m-a salvat, simt furie, amărăciune și ură față de băiatul care este în patul meu acum, dar aș fi în stare să omor pe cineva doar ca să știu cum este să-l simt pe Whit Lancaster înăuntrul meu.

Făcându-mă a lui.

– De ce ai avut grijă de mine? întreabă, cu voce fermă, rece.

Sună mai mult a el însuși. Mai devreme a arătat slăbiciune. Se simțea la pământ. Cine nu ar simți asta după o luptă în mijlocul unei furtuni?

Ridic dintr-un umăr, fără să răspund.

Vine mai aproape și își coboară capul lângă al meu.

– Răspunde-mi.

– Nu puteam să te las singur acolo. Ridic bărbia, sperând să nu vadă cum tremură. Așa cum nici tu nu ai putut să mă lași pe mine.

– Ar fi trebuit să mă lași. Te tratez ca pe un gunoi, spune simplu. Dar tu m-ai adus în camera ta. M-ai curățat, mi-ai uscat hainele.

Îl privesc sfidătoare, fără să pot spune vreun cuvânt. Nu am nici un răspuns pentru el.

– Ți-a mâncat pisica limba? întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

Îl privesc cu precauție, în tăcere.

– Ești uimitoare, știi asta? Vocea lui devine mai blândă și își duce mâna spre părul meu, făcându-mă să tresar. Ignoră reacția mea și îmi dă părul la o parte de pe frunte, privindu-mă gânditor. Încerci să ascunzi asta, dar fără rezultat. Ești extrem de frumoasă, și asta mă frustrează la culme, Savage.

De această dată, șocul este cel care mă lasă fără cuvinte. Crede că sunt extrem de frumoasă?

– Orice aș face, nu dai înapoi. Oricine altcineva ar fi cedat până acum. Parcă nu pot să te distrug și asta mă frustrează și mai mult. Se oprește. Ce se întâmplă în momentul ăsta în mintea ta? La ce te gândești? La același lucru ca mine?

Mă gândesc că nu aș vrea să înceteze niciodată să mă atingă.

– Te-ai uitat fix în ochii mei când ți-ai dat hainele jos în fața mea mai devreme, ca și cum nu ți-ar fi păsat. Se apropie, își apropie obrazul de-al meu și inspiră. Toată

pielea asta fină. Sfârcurile rozalii care imploră după gura mea. Picioarele lungi pe care mi le imaginez în jurul șoldurilor mele. Nu mă pot gândi la altceva decât la corpul tău.

Închid ochii, iar el mă apucă de bărbie, scuturându-mi fața.

– Deschide ochii, îmi cere.

Fac ceea ce îmi spune, tremurând. Oftez cu respirația întretăiată.

– Te sperii? șoptește.

Decid să fiu sinceră și încuviințez din cap.

– Foarte bine. Respiră deasupra buzelor mele, cu gura atât de aproape de a mea, încât simt cum se mișcă atunci când vorbește. Pentru că și tu mă sperii pe mine.

Cuvintele rămân suspendate între noi, plutind în aer. Își lipește buzele de gura mea și nu ne luăm privirea unul de la celălalt. Începe să-și miște buzele, prinzându-mi buza de sus și trăgând ușor de ea. Suspin fără să vreau, din adâncul sufletului, și închid ochii. Asta am așteptat. Tot ce am vrut de când l-am văzut din nou. Asta.

Asta.

Asta.

Mă sărută, gura lui explorează și își mișcă mâna de la bărbie, pentru a-mi cuprinde fața. Mă las în palma lui, având nevoie să-l simt, să simt ceva, orice. O să accept orice poate să îmi ofere.

Încet, face magie cu buzele, agățându-le de ale mele, și mă sărută ușor, provocator, luându-mă prin surprindere. Deschid gura ca să fac loc limbii lui și tresar când îmi linge buzele înainte să pătrundă și să o caute pe a mea. Limbile noastre se ating. Dansează. Vine mai aproape, pe jumătate deasupra mea, și îmi fac griji pentru el. Îi împing umerii ca să-l dau la o parte.

– Coastele tale, șoptesc aproape de gura lui, dar îmi înghit cuvintele și nu aud decât sunetul buzelor noastre care se ating iar și iar.

Mă pierd în acel sunet, în gustul lui, mă foiesc, încercând să mă apropii de el. Vreau să fiu cât mai aproape de el.

– Nu-ți face griji pentru mine, spune el la un moment dat și îmi apucă hanoracul. Dă-l jos.

Se întoarce pe o parte și mă ajută să-l scot. Nu am sutien, și își îndreaptă privirea direct spre sânii mei

atunci când mă dezbracă. Mă sărută pe gât. Pe claviculă. Pe piept. Am sfârcurile atât de tari, încât mă dor, și îmi arcuiesc spatele, disperată să-i simt gura. Chicotește aproape de pielea mea și sunt sigură că simte câtă nevoie am, apoi îmi sărută unul dintre sfârcuri și mă face să țip.

– Prea tare, Savage, șoptește. Poate va trebui să-ți pun botniță dacă o ții tot așa.

– Pune-mi mâna la gură ca să mă faci să tac, îi spun, iar el se ridică să se uite în ochii mei.

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

Ridică dintr-o sprânceană.

Îmi place ideea ca Whit să-mi acopere gura cu mâna. Nu știu de ce. Trezește ceva în mine. Mă face să-mi doresc lucruri pe care în mod normal nu le-aș sugera, mai ales cu voce tare.

Coboară înapoi spre pieptul meu și mă sărută peste tot. Gura lui e atât de fierbinte, iar limba lui moale și umedă îmi pictează pielea, făcându-mă să gâfâi. Îl apuc de ceafă și îmi cufund degetele în părul lui moale, trăgându-l spre mine. Când ia unul dintre sfârcuri în gură și începe să sugă, țip fără să-mi dau seama.

Ridică mâna și îmi acoperă gura, în timp ce continuă.

Gem sub palma lui când îmi suge sfârcul fără încetare. Închid ochii, concentrându-mă asupra locului în care corpurile noastre se unesc. Linge și suge. Mușcă. Doare. Îmi place. La un moment dat încerc să mă desprind de el, dar suge mai tare, strângând din obraji. Până când dă drumul cu zgomot sfârcului, înainte să se mute la celălalt și să-i ofere același tratament.

În acest timp, eu mă zbat sub el, cu pielea în flăcări și pulsul accelerând între picioarele mele, o pulsație care devine din ce în ce mai intensă.

Penisul lui e tare, lipit de coapsa mea, și atunci când termină cu pieptul meu, își ia mâna de pe fața mea, privindu-mă cu ochiul acela vânăt, îngrozitor. Are buzele umflate, iar tăietura de pe obraz și de la gură pare că a început să sângereze din nou. Întind mâna și îl ating, apoi o retrag și văd picăturile de sânge.

În ciuda rănilor, încă e tulburător de frumos. Nu pot să cred că facem asta. Că e în patul meu. Că vrea să fie aici și nu mă jignește.

Faptul că trebuie să mă gândesc la asta mă face să-mi dau seama că ceea ce este între noi nu e normal. Nici pe

departe.

Deci, ce facem?

– N-ar trebui să fac asta, murmură el. Te urăsc.

Cuvintele lui mă rănesc. Mă lasă fără aer. Mă fac să vreau să mă întorc cu spatele.

Dar nu o fac.

– De ce sunt atât de atras de tine? Nu cred că mă întreabă asta cu adevărat. Pare că se întreabă pe el însuși. Și nu am un răspuns. Fă-mă să mă opresc.

Mă sărută din nou, mă atacă brutal cu gura lui. Accept brutalitatea lui. Mă delectez cu ea. Îi răspund punându-mi mâinile în jurul gâtului său. Îmi împletesc picioarele cu ale lui și mă lipesc de pieptul lui, piele pe piele. E tare. Fierbinte. Își freacă limba ritmic de a mea și mă face să mă gândesc la sex. Vreau asta.

Îl vreau pe el.

– Fă-mă să mă opresc, repetă aproape de gura mea, apucându-mă de talia pantalonilor și coborându-i pe șolduri.

Mă ridic, ajutându-l să mă dezbrace, împingând pantalonii și aruncându-i deoparte cu picioarele.

Se așază între coapsele mele, cu penisul între noi, iar eu îmi depărtez picioarele și îi fac mai mult loc. Își lipește fruntea de a mea și mă apucă iar de bărbie, strângându-mă până deschid ochii și văd că se uită la mine. Are un ochi umflat, iar celălalt strălucește, plin de furie și de atât de multă dorință, încât e copleșitor. Încerc să-mi îndepărtez privirea, dar nu mă lasă, mă ține strâns.

– Spune-mi să mă opresc.

Nu spun nimic, tânjind după el, înfiorată. Îl vreau deasupra mea. În mine. Vreau să simt când își dă drumul. Vreau să-i văd chipul când se întâmplă asta. Vreau să știu cum arată când își pierde controlul și vreau să știu că sunt singura care îl împinge la limită.

– Summer.

Deschid ochii larg. Nu-mi spune niciodată pe nume. Mereu îmi spune Savage. Sau curvă.

Doamne, e oribil! Teribil.

– Spune-mi. Își coboară gura spre a mea. Să mă opresc.

Clatin ușor din cap, iar el mă sărută. Mai suav de data asta, gura lui se mișcă lasciv, iar limbile noastre alunecă. Se freacă de mine, iar penisul lui este atât de aproape de intrarea mea, încât nu ar fi nevoie de nici un efort ca să

alunece înăuntru. Dar nu o face. Parcă s-ar abține intenționat, iar eu ridic șoldurile, încercând să-l fac să mă pătrundă. Gem de frustrare și simt cum zâmbește. Sunt absolut sigură că îi place să mă tortureze.

– Vrei, nu-i așa? întreabă după ce întrerupe sărutul și coboară spre gât.

Îmi linge și îmi suge pielea sensibilă, frecându-și șoldurile de ale mele. Îmi trec mâinile pe spatele lui fin, trasând gropițele de la baza coloanei înainte să-i mângâi fesa fermă.

– În ciuda a tot ceea ce fac și spun, a felului în care te fac curvă și îi oblig pe toți din campus să se poarte urât cu tine, dar mai ales a felului în care te tratez, tot vrei să mă simți în tine.

Închid ochii și încerc să ignor ceea ce spune. Cuvintele lui mă dor. E umilitor cât de mult îl doresc când tot ce a făcut a fost să mă trateze ca pe un gunoi. Sunt complet bolnavă după băiatul ăsta și nu înțeleg de ce.

Se ridică de pe mine și imediat mi se face frig. Mă simt pierdută. Deschid ochii și văd cum se pune în genunchi în fața mea, își cuprinde penisul și începe să-l frece. Rămân cu privirea ațintită la degetele lui și îl privesc cum se masturbează. Penisul lui e imens. Plin de vene. Frumos. Îl strânge ușor, și o picătură de lichid alb, lăptos începe să se scurgă. Sunt fascinată de cât de brutal e cu el însuși, iar când ridic privirea văd că mă privește.

– Mori de poftă. Vocea lui e monotonă, dar ochii îi strălucesc. Se ridică și vine mai aproape, încălecându-mă, iar penisul lui este în dreptul gurii mele. Ia-l.

Îmi întredeschide buzele și face exact ceea ce am descris mai devreme. Mă hrănește cu penisul lui, centimetru cu centimetru, iar eu gem în jurul lui. Penisul puternic îi pulsează și îmi întinde buzele, găsindu-și locul în gura mea. Pot să gust lichidul sărat, mângâind cu limba pielea catifelată, chiar înainte să mă înec atunci când îmi pătrunde adânc în gât.

Iese, și urme de salivă se preling pe erecția lui, iar el pare atât de încântat încât vaginul mi se încordează.

– La naiba, te pricepi de minune. Știam că așa o să fie.

Whit mă tachinează. Intră și iese din gura mea, iar eu îl accept. Sug cu putere. Îl ling ca pe o acadea. Îl apuc de la bază și îl strâng și îl frec, exact cum făcea el cu câteva minute mai devreme. Mișcă din șolduri, în același ritm

cu mine, cu pleoapele lăsate, buzele întredeschise și fără să-și îndepărteze privirea de la ceea ce facem.

Nu mă pricep atât de bine. Nici pe departe. Am mai făcut asta doar de câteva ori și nu am prea multă experiență. Dar vreau să fac asta pentru el. Vreau să-i placă. Plăcerea de pe fața lui și gemetele care se aud din pieptul lui îmi provoacă fiori în tot corpul.

Grăbește ritmul, intrând și ieșind din gura mea, iar eu îl las. Mă cuprinde un sentiment neobișnuit, care pare să mă copleșească, și îmi dau seama imediat ce este.

Putere. Poate că par supusă, ca și cum aș fi forțată să fac asta, dar eu sunt cea care îi oferă plăcere. Eu sunt cea care are penisul lui în gură. Și o să-l fac să-și dea drumul.

Iar asta mă face să mă simt puternică.

Corpul i se încordează, geme animalic când își scoate penisul dintre buzele mele și începe să-l frece nebunește, când un jet alb țâșnește din vârf. Își dă drumul iar și iar, tremurând și gemând, împrăștiindu-și sperma pe pieptul meu. Stau acolo și îl privesc complet fascinată. Pe chipul lui se citește agonia, are ochii închiși și își ține penisul de bază.

Cât e de frumos! L-am făcut să aibă un orgasm atât de puternic.

Deschide ochii încet și se uită cu o expresie indiferentă la dezastrul pe care l-a făcut. E din nou Whit cu care sunt obișnuită.

Whit pe care nu-l plac în mod special.

Își trece degetele prin propria spermă și le ridică spre buzele mele. Deschid gura imediat, curățând lichidul dulceag și acrișor de pe degetele lui, fără să-mi iau privirea de la el în timp ce-l ling.

– Ești o fată foarte murdară, șoptește, cu ochii întredeschiși și o expresie satisfăcută. E rândul tău.

– Da, răspund sincer când își îndepărtează degetele.

Punctul dintre picioarele mele pulsează atât de tare, încât am impresia că o să-mi dau drumul doar dacă mă atinge.

– Poate nu ar trebui să-ți ofer asta. Poate e vorba doar despre mine în seara asta. Se apleacă și mă sărută foarte ușor. Sunt un egoist nenorocit. Nu-mi place decât să iau și să iau. Așa funcționează familia Lancaster. Te-aș putea obliga să-mi faci din nou sex oral. Ai face asta. Știu că ai face-o.

Mă cuprinde furia și încerc să-l împing de pe mine. Nu face altceva decât să râdă, un sunet aproape diabolic.

– Sau aș putea să ți-o trag până îmi dau drumul, asigurându-mă că tu nu reușești. Ar fi ușor, continuă el.

Nu sunt atât de sigură de asta. Simt că sunt atât de aproape încât aș exploda la o simplă atingere.

– Aș putea să-ți fac sex oral. Ce zici de asta? Ridică dintr-o sprânceană. De parcă aș spune nu. Să te ling peste tot. Să te penetrez cu degetele. Pariez că ești strâmtă deși știu că nu sunt primul. E imposibil să fiu primul. Nu la cum te comporți.

Dacă încearcă să mă facă să-mi fie rușine, reușește. Probabil ar fi dezgustat dacă mi-ar ști povestea. Cu cine am fost. Am încercat să șterg totul din mintea mea, mai ales acum, dar nu mă ajută prin ceea ce spune.

– Te-ai atins vreodată și te-ai gândit la mine? mă întreabă relaxat, zâmbind larg când vede ceva pe fața mea. Un licăr în privirea mea. O tresărire în bărbie. Ceva care mă dă de gol. Ai făcut asta. Spune-mi, realitatea e la fel de bună ca fantezia?

– Nu am de unde să știu din moment ce eu sunt cea care a oferit până acum, îi răspund, referindu-mă la momentul epic de mai devreme în care i-am făcut sex oral.

Pieptul meu e încă lipicios din cauza spermei lui, dar refuz să mă șterg.

– Atunci hai să testăm teoria asta, spune și se așază deasupra mea.

Se mișcă atât de repede încât nu am timp să spun sau să fac nimic, decât să rămân acolo și să accept. Mă gândesc la rănile lui de mai devreme. Acum câteva ore abia se putea mișca, iar acum e atât de rapid. Se prefăcea? A fost un truc ca să ajungă în camera mea?

Poate.

Probabil.

Nu-mi pasă. Mă sărută pe abdomen, iar cu o mână mă ține de șolduri, nemișcată. Încep să respir din ce în ce mai repede, atât de nerăbdătoare să-i simt gura pe corpul meu, încât mă tem că s-ar putea să-mi dau drumul prea repede și să ratez toată distracția.

Dar sunt și disperată să am orgasm. Am tot corpul tensionat, fiecare mușchi încordat. Îmi atinge părul

pubian, apoi coboară până când gura lui pricepută și grațioasă îmi atinge vaginul.

Scot un sunet înăbușit, iar el ridică privirea și se încruntă la mine.

– Nu face zgomot, îmi cere.

Fac tot posibilul să-l ascult. Dar, Doamne, e atât de greu! Gura lui este cea mai frumoasă tortură pe care am experimentat-o vreodată. Și limba lui. Îmi depărtează coapsele cât de mult posibil înainte să-mi atace vaginul cu eficiență, fără să rateze vreun loc. E peste tot, pătrunzându-mă cu limba. Caută printre petalele mele. Îmi prinde clitorisul între buze și îl suge.

Doar de asta e nevoie. Un orgasm mă fulgeră și mă face să țip, iar eu îmi acopăr gura, bucurându-mă de el, urând că s-a întâmplat atât de repede.

A fost atât de rapid. Prea rapid. Nu o să mai am orgasm în seara asta. Știu că nu o să se mai întâmple.

– La naiba, ești atât de receptivă, murmură aproape de pielea mea, apoi atacă iar.

Mă penetrează cu un deget și continuă să mă sărute acolo. Mai bagă un deget, întinzându-mă larg. Limba lui se mișcă din ce în ce mai repede și ține același ritm cu degetele, până când le îndoaie și atinge un punct înăuntrul meu care îmi face tot corpul să tremure.

„Ah! Continuă să faci asta", aș vrea să-i spun.

Dar parcă știe. Nu se oprește. E necontenit. Poate își dă seama după felul în care mă mișc sau după șuvoiul de lichid care se scurge din mine. Sunt atât de udă, încât aud limba lui care mă linge și degetele care mă penetrează. Sentimentul e din ce în ce mai aproape și mai intens. Mă grăbesc spre el, îmi las capul pe spate și îl apuc pe Whit de cap, ținându-l strâns. Rămân fără aer, nu pot să respir. Nu pot să res...

Un alt orgasm mă lovește de nicăieri și mă lasă fără orice urmă de oxigen și fără nici un gând. Sunt complet absentă. Ușoară. Nu renunță, încă îmi linge pielea și continuă să mă pătrundă cu degetele. Mă frec de fața lui fără rușine, iar orgasmul care mă străbate mă face să-mi dea lacrimile. E prea mult. Prea copleșitor. Până când mă prăbușesc, cu respirația întretăiată, amețită și cu inima bătând nebunește.

Jur că am crezut că o să leșin.

Mă sărută pe interiorul coapsei, apoi pe cealaltă, suav. Ca și cum ar ști că îmi revin după avalanșă și corpul meu e încă sensibil. Se ridică până ajungem față în față și simt cum erecția lui mă împinge.

– Ți-ai dat drumul de două ori, spune plin de mândrie și mă sărută.

Îmi simt gustul pe buzele lui. Pe limba lui. Pare că își dorește asta pentru că sărutul lui e posesiv. Brutal.

Îi răspund cu entuziasm, delectându-mă cu gustul meu de pe buzele lui și gemând. Îmi înghite toate sunetele, iar sărutul devine sălbatic. Neglijent.

Așa mă face să mă simt.

Sălbatică.

Mi-am pierdut controlul cu Whit, dar nici măcar nu-mi pasă. Parcă m-a transformat într-o fetiță nevoiașă și lipsită de control care nu poate fi satisfăcută decât de el.

Întrerupe primul sărutul, îmi dă părul de pe față și mă studiază cu atenție, părând să încerce să mă descifreze.

„Nu te deranja. Nu există speranță pentru mine", îmi vine să-i spun cu ochi sticloși, copleșită. Extenuată.

– Culcă-te, șoptește și închid ochii ca și cum aș fi ascultat comanda, iar corpul meu relaxat se prăbușește pe saltea.

Până când nu-mi mai aduc aminte nimic altceva. În afară de el. Și de mine.

CAPITOLUL 11

WHIT

Nu mă așteptam la asta.

Imediat ce mi-am dat seama că Summer a adormit, am ieșit din patul ei și nu am știut unde să mă uit mai întâi. Mă face să fiu foarte confuz. Nu o înțeleg deloc și totuși o înțeleg. Ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi nu a fost ca nici o altă experiență sexuală pe care am avut-o, și am avut câteva. Nu sunt un înger. Nimeni nu se așteaptă să

fiu. Sunt un egoist nenorocit care ia întotdeauna ce vrea, oricând vrea.

Nu mă aşteptam să se întâmple asta cu Summer Savage, mai ales în seara asta, deşi tentaţia a existat dintotdeauna.

Să fiu cu ea, să spun toate lucrurile acelea îngrozitoare mi se pare... natural. Şi ei i-a plăcut. Am văzut flacăra din ochii ei, cât de repede a fost de acord cu tot ce i-am spus să facă. Vrea să fie controlată. Iar mie îmi place să o controlez.

Cumva, deşi ne urâm unul pe celălalt, ne potrivim perfect.

Poate mi-a rămas întipărită în minte când aveam paisprezece ani, în seara ceea când am sărutat-o prima dată. Când m-a învăţat cum să sărut. Acum ştiu că nu aveam nici cea mai vagă idee ce făceam şi doar am copiat ce am văzut în filme. În filmele porno. Ce naiba? Am sărutat alte fete aşa, dar nici una nu a încercat să mă corecteze. Poate nu ştiau. Eu nu ştiam.

Dar ea m-a făcut mai blând. M-a învăţat că săruturile nu au legătură cu forţa brută, ci mai degrabă cu persuasiunea suavă. Îi sunt dator pentru această lecţie.

Iar ea îmi e datoare pentru că am salvat-o de idiotul de Elliot. Şi ea m-a salvat. Poate că i-am bătut pe Elliot şi pe prietenul lui dobitoc, dar au reuşit să mă lovească şi să mă rănească. Faptul că m-a adus în camera ei ca să aibă grijă de mine e surprinzător.

Urăsc să rămân dator oamenilor. E cel mai rău lucru pe care îl poţi face, un semn de slăbiciune. Şi nu urăsc nimic mai mult decât slăbiciunea.

Deci am nevoie de ceva, orice pot găsi în camera asta mică a ei. Ceva ce-i aparţine.

Ceva ce pot folosi împotriva ei.

Nu sunt împotriva şantajului. Ştim amândoi asta. Iar acum că a adormit liniştită după orgasmul epic pe care i l-am oferit, ar trebui să fie uşor să caut printre lucrurile ei şi să găsesc ceva personal. Ştiu că ascunde un secret pe aici pe undeva. Fata asta are prea multe secrete.

Şi vreau să le aflu pe toate.

Văd ghiozdanul pe jos şi umblu prin el, fericit că lumina lunii care pătrunde în cameră îmi permite să văd. E plin de caiete şi manuale, nimic interesant, dar le verific pe fiecare în parte ca să mă asigur că nu ascund

nimic. Găsesc un bilețel împăturit care probabil a fost trimis între ea și sora mea. Recunosc scrisul lui Sylvie și mă încrunt când văd ce și-au scris.

Sylvie încearcă să devină prietena ei. Nu pot permite asta.

Nu vreau.

Las bilețelul unde l-am găsit și închid ghiozdanul la loc, mutându-mi privirea spre biroul ei. E al naibii de frig aici, dar nu vreau să mă îmbrac încă. Știu că hainele sunt încă umede. Văd hanoracul larg pe care Summer îl purta mai devreme și îl ridic de jos, punându-l pe mine. Puțin cam scurt, dar merge.

Mă duc la grămada de haine de lângă pat și îmi iau pe mine chiloții, strâmbându-mă când îi simt umezi pe piele. Am enervat-o pe Summer mai devreme și cred că nu mi-a uscat hainele de tot. La naiba!

Dar tot a meritat, după ce s-a întâmplat între noi.

Fata asta e expertă la sex oral. Sună îngrozitor? Da. Încă o consider o curvă? Confirm.

Dar acum e curva mea, iar eu nu împart.

Mă duc la biroul ei și încep să cotrobăi. Nu sunt prea multe lucruri pe el. Câteva caiete – pare obsedată de ele. Apoi încep să umblu prin sertare, uitându-mă tot timpul peste umăr ca să mă asigur că nu se trezește. Găsesc o grămadă de fotografii vechi și mă uit prin ele. Poze în care apare o versiune mai tânără a lui Summer alături de prietenii ei. Toți zâmbesc, cu părul în vânt și priviri limpezi, lipsite de griji, cu excepția lui Summer. Ceva întunecat se întrevede în ochii ei. Ceva misterios. Zâmbește larg, dar se vede durere în privirea ei.

Mă cuprinde furia. Cine i-a făcut rău?

Nu știu.

Poate nu vreau să știu.

Pun pozele înapoi și deschid următorul sertar, unde găsesc un jurnal negru, gros, de piele, parcă rugându-mă să-l deschid. Fac asta fără nici o ezitare, ridicându-l în lumina care pătrunde pe fereastră. Pe copertă este un abțibild pe care cineva a scris ceva, bănuiesc că Summer.

„Lucruri pe care am vrut să le spun..."

Bingo!

Deschid jurnalul și nu văd decât cuvinte. Atât de multe cuvinte! Răsfoiesc paginile și îmi dau seama repede că este un jurnal în care își scrie gândurile și visurile. Liste.

Mici bucăți de hârtie, câte o fotografie din loc în loc. Diferite date. L-a început... în urmă cu mai bine de trei ani.

Este jurnalul lui Summer. Un jurnal al vieții ei personale, într-o singură carte.

Îl închid și apoi împing ușor sertarul.

Mă îmbrac repede, în liniște. Nu mă mai îmbrac cu cămașa de la uniformă. O las pe jos din moment ce îi iau hanoracul.

Și jurnalul.

Am obținut ce aveam nevoie. Sunt sigur că jurnalul e plin de informații și că le pot folosi împotriva ei. Mâine va încerca să pretindă că nu s-a întâmplat nimic între noi. Se va comporta ca și cum nu am atins-o și nu am făcut-o să ardă niciodată. Va pretinde că nu a avut penisul meu în gura ei sau degetele mele între picioare. Va pretinde că nu și-a dat niciodată drumul în gura mea și că nu am simțit cum pulsează pe limba mea.

Se va preface că ce s-a întâmplat între noi nu a existat, dar la naiba cu asta! O să-i spun că am ceva ce-i aparține și că singura modalitate ca secretele ei să fie în siguranță este să se întâlnească cu mine în continuare până termin cu ea.

Pentru că asta se va întâmpla... pot să garantez. O să mă plictisesc. O s-o dau laoparte și o să-mi văd de viață, poate chiar o să-i dau jurnalul înapoi. La un moment dat.

Sau poate că nu.

Mă duc spre pat și o privesc cum doarme, ignorând sentimentul ciudat care îmi răsare în piept. Inima parcă mi-ar fi strangulată. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu e nimic pentru mine. Doar o partidă bună. Și nici măcar nu i-am tras-o încă.

Gândurile mele încep să rătăcească și mă gândesc la Elliot și la prietenul lui din oraș care au încercat să mă bată. M-am luptat cât de mult am putut și m-am apărat destul de bine, având în vedere că au fost doi împotriva mea. Toate astea au început din cauza lui Summer. Imediat după școală, Elliot a început să mă tachineze. Că o să facă primul sex cu Summer. Cretinul!

Avea să facă asta pe naiba! Dobitocul o să moară înainte să pună mâna pe ea.

E a mea.

Țin jurnalul strâns în mână și mă aplec să o sărut ușor pe frunte, inhalând mirosul ei ametitor. Se mișcă în somn, bolborosind ceva fără sens, apoi se întoarce într-o parte, iar pătura alunecă și rămâne cu spatele gol.

Sunt tentat să mă urc înapoi în pat și să profit de ea, dar îmi spun să mă opresc. Trebuie să plec dracului de aici. Deja am stat prea mult.

Ies din camera ei cât de încet pot. I-am dat mesaj lui Sylvie legat de camere și mi-a spus că se va ocupa de ele. Nimeni nu va ști că am fost în camera lui Savage.

În afară de ea.

CAPITOLUL 12

SUMMER

Mă trezesc încet, auzind păsărelele care ciripesc în fața ferestrei, de parcă aș fi într-un desen animat Disney, lucru care știu că nu e adevărat.

Mai degrabă trăiesc într-un coșmar, unul din care nu reușesc să scap.

Draperiile sunt încă trase, iar lumina soarelui este mult prea puternică. Deschid puțin ochii și îi închid imediat la loc, acoperindu-i cu mâna, disperată să evit camera mult prea luminoasă.

E prea mult. Mă dor ochii. Inima îmi bate cu putere. Mă doare tot corpul. Mă simt mahmură și nici măcar nu am băut noaptea trecută. Mă mișc între așternuturi și îmi dau seama că încă sunt dezbrăcată și că mă dor coapsele.

Amintirile revin, una câte una. Toată noaptea trecută. Furtuna. Elliot care mă amenința. Cum m-a pus la pământ. Whit care a venit pe neașteptate în apărarea mea. Până a fost bătut. Rănit. Destul de rău. Și l-am adus în camera mea. M-am dezbrăcat pentru el. L-am urmărit cum se dezbracă pentru mine. L-am urât. L-am dorit. M-am trezit și am simțit că mă atinge. Am mers mai

departe. Întotdeauna am știut că se va întâmpla asta. Era inevitabil. Și a fost uimitor.

Bineînțeles că a fost.

Mi se pare că tot ce s-a întâmplat între noi a fost un vis. Că nu s-a întâmplat niciodată. Nu mai e în camera mea. Nu știu când a plecat, dar nu mai e. Dacă ar mai fi aici, i-aș simți prezența. Aș simți că e în pat cu mine.

Îmi dau încet mâna de la ochi și îi deschid, uitându-mă la tavan și gândindu-mă la noaptea trecută. La capul lui între picioarele mele, la gura lui pe vaginul meu, lingând și căutând, atingând fiecare centimetru.

Mă încordez doar gândindu-mă la asta.

Ceea ce e între mine și Whit nu e normal. Nu știu cum să definesc. Nu am știut că poți simți atât de multe când ești cu o persoană pe care o urăști. Să te excite cineva care spune lucruri atât de îngrozitoare. Parcă îmi controlează tot corpul și felul în care acesta reacționează, dar nu mă deranjează.

Deloc.

Parcă tânjesc după el.

Când îmi amintesc ce ne-am spus unul altuia, ce am făcut, începe să mi se facă rău. Poate ar trebui să-mi fie rușine. L-am lăsat să mă folosească. Practic, a făcut sex cu gura mea, ca într-un film porno devenit realitate și, deși nu m-a deranjat în momentul acela, acum nu simt altceva decât rușine.

Nu ar fi trebuit să facem asta. Nu ar fi trebuit nici să-l las să-mi facă sex oral. Dar orgasmul acela a fost uimitor. Jur că mi-am pierdut toate funcțiile corpului pentru o clipă. Zburam. În aer. Pluteam. Chiar înainte să mă prăbușesc.

Îmi bag mâna între picioare și mă ating acolo. Sunt lipicioasă. Udă. Mă frec încet. Încă sunt umflată și sensibilă după noaptea trecută.

Nu mă opresc, retrăind cele mai murdare clipe pe care le-am trăit cu Whit. Parcă nu mă pot opri. Îmi amintesc că, la un moment dat noaptea trecută, am deschis ochii și l-am văzut pe Whit cu gura în cel mai intim loc al corpului meu, privindu-mă. Nu mi-am putut lua privirea de la el, iar el știa asta. A scos limba, cu un gest aproape obscen, și m-a lins.

Mă trece un fior și închid ochii strâns. Chipul lui Whit mă bântuie. Îmi dau drumul. Doamne, îmi dau drumul

atât de tare! Nu la fel ca noaptea trecută, dar întreg corpul mi se cutremură și îmi înăbuș un geamăt care e pe cale să-mi scape.

Pot să-mi provoc un orgasm doar gândindu-mă la el.

Ce am făcut?

După ce-mi revin, mă dau jos din pat, cu pași nesiguri, simțind podeaua rece cu tălpile goale, în ciuda soarelui care strălucește. Văd cămașa albă mototolită și o ridic, realizând că e a lui Whit.

Mă îmbrac cu ea și închei câțiva nasturi. Miroase ca el și eu inspir adânc, dorindu-mi să fie încă aici.

Dar ce aș face dacă ar fi? Cum aș reacționa în preajma lui?

Întrebarea mai importantă este: cum s-ar comporta el în preajma mea?

Asta vreau să se întâmple și probabil se va întâmpla. Cunoscându-l pe Whit, probabil își va bate joc de toată seara. Pentru el a fost doar o întâmplare. Nu înseamnă nimic. Nu reprezint nimic, mai ales în ochii lui. M-ar face să mă simt ca un gunoi, m-ar distruge cu cuvintele lui, cu privirile și furia lui, apoi m-ar lăsa să mă descurc singură.

Brusc, mă trec fiori și deschei nasturii cât de repede pot, dând cămașa jos și aruncând-o la podea. Îmi iau halatul agățat pe spatele ușii și îl trag pe mine, înainte să mă duc la birou.

Am nevoie de jurnal. Trebuie să scriu tot ce s-a întâmplat între noi ieri ca să nu uit. Biblioteca. Detenția. Momentul în care l-am găsit pe Whit și l-am adus aici.

Deschid sertarul în care îmi țin jurnalul, dar nu e acolo. Mă încrunt, căutând prin mormanul de caiete și jurnale pe care îmi place să le cumpăr și nu le folosesc, dar nu e acolo. Caut și în celelalte sertare. Pe birou. În ghiozdan.

Nu e aici.

Mă uit prin cameră și mă cuprinde panica. Știu ce s-a întâmplat. Știu.

Nenorocitul l-a luat.

Îmi încleștez pumnii și am nevoie de toată tăria ca să nu încep să urlu din răsputeri. Dar asta nu ar face decât să atragă atenția celorlalți și e ultimul lucru de care am nevoie acum.

Whit mi-a furat jurnalul. Cel mai intim lucru al meu. L-aș lăsa să-mi fure corpul, inima, tot ce am, înainte să-l las să arunce vreo privire în jurnalul meu.

Iar acum îl are. E în mâinile lui.

Mă prăbușesc pe pat, cu fața în pernă, și mă întreb dacă aș putea să mă sufoc cu ea. L-ar putea citi chiar acum. Am jurnalul acela de ani de zile. Prima noastră întâlnire e descrisă în el. Înainte să știu cine este. Am aflat la puțin timp după ce am scris, dar asta nu a schimbat felul cum mă făcea să mă simt.

Oribil. Minunat.

Mai sunt și alte lucruri acolo. Yates și ceea ce am făcut. Ce mi-a făcut. Toate lucrurile acelea sunt îngropate adânc în jurnalul meu, unde le e locul, dar sunt acolo. Și Whit le poate citi când vrea. Vorbesc despre divorț. Despre problemele de la școală. Despre cum prietenii mei m-au abandonat când aveam mai mare nevoie de ei. Despre mama. Despre Jonas. Despre tatăl meu biologic, care abia știe că exist.

Toată suferința mea e în jurnalul acela, și nu trebuie să-l citească nimeni. Nici măcar mie nu-mi place să-l recitesc prea mult. Trecutul trebuie să rămână acolo... în urma mea.

Iar acum e în mâinile unui băiat care îmi face viața un iad în fiecare zi. Un băiat care ar face orice să mă distrugă complet. Inclusiv să le arate și altora jurnalul meu. Mi-l pot imagina râzând cu prietenii lui în timp ce citesc anumite pasaje. O să fiu bătaia de joc a întregii școli.

Ba mai rău. Autoritățile ar putea afla despre ceea ce am făcut. Aș putea fi interogată. Aș putea fi...

Arestată.

Îmi acopăr fața cu perna și țip iar și iar, înăbușit. Țip până când mă doare gâtul. Și continui țip, știind că mă va durea să vorbesc, dar nu-mi pasă. Ce mai contează?

Oricum nimeni nu vorbește cu mine.

*

După ce fac duș, îmi petrec cea mai mare parte a zilei de sâmbătă în camera mea, încercând să-mi fac temele. Nu mă pot concentra și sunt foarte obosită. Până la urmă, dorm tot restul după-amiezii și mă trezesc când cineva bate tare la ușă.

Mă ridic brusc, dându-mi părul la o parte de pe față, și mă uit în jur. E întuneric în cameră și s-a întunecat și

afară. Iau telefonul și mă uit la ceas. Puțin peste ora 18. Ar trebui să mă duc la cantină și să iau cina.

Bătaia în ușă se aude din nou. Mă duc cu pași ușori și îmi sprijin capul de ușă, de parcă asta mi-ar spune cine e pe partea cealaltă. Sâmbăta și duminica se poate intra în cămine, iar oaspeții pot sta până la ora 20. Dar pe mine nu mă vizitează nimeni. Nu pot decât să bănuiesc că cine bate la ușă aduce probleme.

– Summer! Știu că ești acolo, se aude o voce oarecum familiară.

Deschid încet ușa și o văd pe Sylvie stând acolo, cu același zâmbet cald. E îmbrăcată într-un hanorac roz, larg pentru corpul ei, și colanți negri, încălțată cu adidași albi. Îmi face cu mâna.

– Părul tău e vraiște.

Îmi pun mâna în cap și simt părul încă umed.

– Am dormit puțin.

– Mi-am dat seama. Ai avut o noapte grea.

Mișcă din sprâncene ca și cum ar ști tot ce s-a întâmplat între mine și fratele ei, iar eu o iau de mână și o trag în cameră, închizând ușa în urma ei.

– Ce ți-a spus? o întreb fără să respir.

Sigur a vorbit despre mine cu Sylvie, pur și simplu, știu asta. Trebuie să însemne ceva, nu-i așa?

– Dacă te referi la fratele meu tăcut care nu-mi spune nimic, atunci nimic, spune și începe să se plimbe prin cameră, plină de curiozitate. Se întoarce să se uite la mine. Nu ai nimic agățat pe pereți.

Ridic din umeri. Am poze în sertare. Cu prietenii mei. Cu familia mea. Dar prietenilor mei nu le mai pasă de mine, iar familia mea e dusă cu pluta. De ce aș vrea să-i văd în fiecare zi? Ar fi doar o amintire a vechii mele vieți. Eram mai fericită atunci?

Uneori. Uneori, nu.

Își trece degetele peste marginea biroului, umblând prin teancul de caiete. Scormonitul ei mă enervează, dar nu are ce să găsească. Cel mai important lucru din viața mea nu mai e acolo.

E la fratele ei.

– Îmi plac caietele tale, spune și se uită din nou la mine.

Nu e nimic înșelător în afirmația ei. Nu îmi caută secretele. Îmi relaxez umerii, dar încă sunt agitată.

– Mulțumesc, îi răspund, defensiv ca de obicei.

– Și eu sunt obsedată de ele, am foarte multe, spune, continuând să se uite prin cameră. E un magazin drăguț în centru. Ar trebui să vii cu mine odată. Probabil ai cheltui foarte mulți bani acolo, ca și mine.

– De ce vrei să fii prietena mea? o întreb cu precauție, trecând direct la subiect.

Pentru o clipă nu spune nimic, doar mă privește. Fac același lucru, observând din nou cât este de slabă. Cum hainele atârnă pe ea, iar colanții nu fac decât să-i evidențieze picioarele ca două scobitori.

– Mă intrigi. Cred că îl intrigi și pe Whit, deși nu ar recunoaște niciodată asta cu voce tare. Sylvie ezită pentru o clipă. M-a rugat să întrerup camerele de supraveghere din căminul tău noaptea trecută.

Inima îmi sare din piept. Am uitat complet de camerele de supraveghere. Care m-au surprins intrând cu Whit. Care l-au surprins plecând din camera mea în miez de noapte.

– Ce vrei să spui?

Sunt surprinsă că par atât de calmă în timp ce pe dinăuntru tremur.

– Mi-a dat mesaj noaptea trecută și m-a întrebat dacă pot să intru în sistem și să opresc camerele din această clădire. Cea în care locuiești tu. Am făcut asta pentru el, fără să pun întrebări. Oricine a făcut ceva nepotrivit seara trecută nu va fi prins, explică ea, cu ochii mari.

Simt cum mă înroșesc și îmi îndepărtez privirea.

– De dimineață am început să mă gândesc. De ce îi pasă lui Whit de acest cămin? Și de ce noaptea trecută? Am investigat puțin și am văzut că tu ești una dintre elevele care ocupă o cameră. Una de o persoană. Sylvie zâmbește și îmi amintește de o pisică. A specificat și că se referă la camerele din partea vestică a clădirii. Și uite unde stai, într-o cameră din partea vestică.

Nu spun nimic. Dacă aș protesta, aș părea vinovată. E mai bine să tac din gură.

– Nu vreau și nici nu am nevoie de detalii picante, dar o să presupun că tu și fratele meu ați fost împreună noaptea trecută. Ridică una din sprâncenele delicate. Încă o dată, nu spun nimic. Și trebuie să recunosc, sunt impresionată. Whit de obicei nu se culcă cu fete care învață aici, mai ales dacă sunt noi.

– Cu cine se culcă atunci, dacă nu cu fete de la această școală? întreb mirată, dorindu-mi să pot lua întrebarea înapoi de îndată ce mi-a ieșit pe gură.

Nu ar trebui să îmi pese. Nu îmi pasă.

Ba da.

– Fete din familii de care familia noastră e apropiată. Oameni cu care socializăm. Uneori, cu fete pe care le cunoaște în oraș. Râde, probabil când vede șocul de pe fața mea. Asta s-a întâmplat anul trecut. S-a culcat cu multe fete din oraș, spunând că nu pun niciodată întrebări și că sunt fetele perfecte cu care să se cupleze.

– Ți-a spus el asta?

– I-a spus celui mai bun prieten al lui, Spence, care mi-a spus mie. Expresia de pe chipul ei devine misterioasă. Eu și Spence suntem... eram... apropiați.

Interesant.

– Îl placi?

– El mă place. Nu știu ce simt eu pentru el. Să știi că sunt pe moarte, așa că nu are rost. Când am rămas cu gura căscată, a întins mâna, izbucnind în râs. Vorbesc serios. Nu am o stare de sănătate prea bună, așa cum spune mama, și am fost cât pe ce să dau ortul popii de câteva ori în viață. Am doar șaisprezece ani.

– Tu și Whit sunteți apropiați de vârstă.

– Lina are paisprezece ani. Mama ne-a făcut unul după altul, ca pe niște pui de găină. Ouăle noastre au ieșit, pac, pac, pac! Ea și tata probabil au fost foarte ocupați în perioada aceea a vieții lor. Cred că au fost fericiți. Nu știu. Poate că nu. Sylvie zâmbește. Spera să aibă numai băieți, așa că eu și Carolina suntem dezamăgiri.

– Și tata a fost dezamăgit că am fost fată, îi spun, fără să știu dacă e adevărat, dar mă simt mai bine să cred asta.

– Bărbații și descendența lor. Nu înțeleg. Și fetele pot să continue familia, doar că nu ducem numele mai departe, ceea ce ne face inutile, cred. Privirea ei atentă se concentrează din nou asupra camerei mele, ca și cum ar căuta ceva anume. Vrei să vii la cină cu mine?

– La cantină?

– Îh, nu. Cum poți să mănânci mâncarea lor îngrozitoare în fiecare zi? Hai să mergem undeva. Ochii îi joacă și bate din palme. Te rog! E un restaurant italian în oraș – preferatul meu.

Nu am ieșit din campus, deși cei din ultimul an au voie să plece în weekend, atât timp cât se întorc până la ora stingerii, bineînțeles. De fapt, nici nu aș fi știut unde să merg și nu aș fi avut cu cine.

Sincer? Mi-era frică să plec. Mi-era frică să mă duc într-un loc necunoscut și să risc să fiu încolțită de oameni care mă urăsc. Sunt prea mulți oameni în acest campus care mă detestă. De ce să le ofer șansa să facă ceva îngrozitor?

– Haide, Summer. Te rog! spune Sylvie, așteptând un răspuns. Ține mâinile în fața mea și pare că se roagă, iar expresia de pe chipul ei frumos este imploratoare. Va fi distractiv.

– Bine, răspund oftând, iar ea începe să țopăie și, dintr-odată, i se declanșează o criză de tuse.

O conduc spre pat și o ajut să se așeze pe marginea saltelei, apoi scot din ghiozdan o sticlă cu apă și i-o dau. Desface capacul și ia o gură între accesele de tuse. Apoi încă una. Până când se oprește.

– Nu pot să fac efort, spune șuierând. Încă îmi revin.

– Din ce îți revii, mai exact?

– Pneumonie, și nici măcar nu e iarnă. Zâmbește, dar fără putere. Trebuie să-ți aranjezi părul înainte să plecăm. Arată dezastruos.

Îmi ating din nou părul și mă uit în oglinda de pe perete. Chiar arată îngrozitor. L-am spălat, apoi am adormit imediat, deci e oribil. Și încă umed.

– O să-l împletesc, îi spun și mă întorc spre ea. Și o să mă și schimb.

– Nu trebuie să te îmbraci prea elegant. Eu așa merg. Face semn către hainele ei. Vai, va fi atât de distractiv! Dar pregătește-te. O să-ți pun un milion de întrebări.

Îi zâmbesc forțat.

Exact de asta îmi este frică.

CAPITOLUL 13

SUMMER

Restaurantul la care m-a adus Sylvie e micuț și pitoresc. Și extrem de aglomerat. E sâmbătă seara și toată lumea a ieșit, iar trotuarele sunt pline de oameni care așteaptă să intre într-un restaurant sau un bar. Sylvie intră în restaurantul preferat de parcă ar fi al ei și vorbește cu fata care ne conduce la masă de parcă ar fi prietene vechi, făcându-ne rost de o masă în câteva minute.

– Ajută să cunoști pe cineva, îmi spune Sylvie făcându-mi cu ochiul, înainte ca fata să ne conducă la masa noastră.

Ceilalți oameni din sala de așteptare aglomerată se uită urât la noi când mergem prin restaurant, enervați că nu am stat la coadă.

Dar pe Sylvie nu o interesează furia lor.

După ce ne așezăm, îmi spune care sunt felurile ei de mâncare preferate și îmi face recomandări în funcție de ce i-am spus că îmi place. Comandă pentru amândouă limonadă cu căpșune și brânză la grătar ca aperitiv, iar eu deschid gura să protestez când o aud. Mă face să tac dintr-o privire.

– Ai încredere în mine. E delicioasă.

Sunt sigură. O să mă îngraș cu cinci kilograme doar după cina din seara asta.

Cuvintele mamei mele mă urmăresc peste tot pe unde merg când vine vorba de mâncare, mai ales la restaurante. Mai ales în cele în care se servesc mâncăruri apetisante, pline de calorii. Mama mea e atât de slabă încât fotomodelele par grase în comparație cu ea. Dieta ei e formată din alcool și medicamente pe bază de rețetă, aproape nimic altceva. Mănâncă foarte rar. Fusese bulimică – mi-a spus acest lucru când aveam treisprezece ani – și mânca tot ce putea. Când era mai tânără, în vremurile în care heroina era la modă – a făcut referire la ele de mai multe ori.

Ceea ce însemna că era la modă la mijlocul anilor '90.

Credea că și eu dau semne de bulimie, dar, după cum s-a dovedit, mâncam încontinuu din cauza unui puseu de creștere. Sunt predispusă la îngrășat. Asta mi-a spus în vara în care am împlinit treisprezece ani, când eram leneșă și îmi petreceam majoritatea zilelor calde de vară în camera mea și abia ieșeam din casă. Trebuia să fiu atentă la ce mănânc și să fac sport. Era un tiran al

mâncării și monitoriza tot ceea ce mâncam. Mă certa atunci când mă prindea mâncând de la fast-food, ceea ce pe vremea aceea se întâmpla destul de des.

Acum nu mai pot mânca pâine sau paste fără să-i aud vocea în mintea mea, iar asta este îngrozitor. Nu sunt grasă, dar nu o să fiu niciodată la fel de slabă ca mama. Sau ca Sylvie. E atât de slabă încât îi văd venele albastre prin pielea palidă a brațelor subțiri. Hainele atârnă pe ea de parcă nu ar avea pic de carne pe oase, iar fața ei e atât de ascuțită, încât pometii par tăioși. Are bărbia țuguiată și buzele pline, rozalii, în contrast cu pielea albă. E superbă, la fel ca Whit.

– Te holbezi, îmi spune ea când pleacă chelnerul.

Am clipit ca să mă pot concentra.

– Îmi pare rău. Dar ești atât de...

– Slabă?

– Nu, neg eu, deși e adevărat. E slabă ca o prăjină. Aș putea să o rup pe din două. Ești frumoasă.

– Ah! Pare surprinsă. Și încântată de compliment. Mulțumesc. De multă vreme nu a mai folosit cineva acest cuvânt ca să mă descrie. Toată lumea e atât de preocupată de greutatea mea. Știu că arăt ca un schelet. Înainte să mă întorc la școală mama mi-a spus că sunt o grămadă de oase. Iau suplimente cu proteine, dar nu mă ajută deloc. Nu pot să iau în greutate. Zâmbește. Apoi se uită în jur, parcă vrând ca oamenii să-i acorde atenție, dar nimeni nu o face, lucru care pe mine nu mă deranjează. Whit își face griji pentru mine, dar i-am spus că nu are rost. Sunt pe moarte.

Inima îmi tresare când îl menționează pe fratele ei. Și cât de relaxată pomenește de moartea ei.

– Sunt convinsă că familia ta e foarte îngrijorată pentru tine.

– Nu e nevoie. După cum am spus, sunt pe ducă. Râde de expresia mea îngrozită. Ce-i? E adevărat! Moartea e ceva ce toți înfruntăm până la urmă, Summer. Doar că eu trebuie să o înfrunt mai devreme decât majoritatea. Și e în regulă. Sunt norocoasă dacă ajung la optsprezece ani. Poate până atunci voi face și sex. Poate un băiat îmi va face sex oral măcar. Tu ești virgină?

Întrebarea ei mă lasă fără cuvinte pentru un moment. Mă gândesc la cine mi-a furat virginitatea și mă încrunt.

– Nu.

– O, a fost atât de nasol? Îmi pare rău. Se apleacă peste masă și își coboară vocea. Credeam că vreau să mă păstrez pentru persoana potrivită, dar mă tem că persoana potrivită nu va apărea până să-mi sune ceasul. Acum sunt nerăbdătoare să o fac cu oricine pot, doar ca să văd cum e. Serios, vreau doar să aflu cum e ca altcineva să-ți provoace un orgasm.

Îmi place că e atât de deschisă. Sinceră. Sylvie nu seamănă deloc cu fratele ei.

– Nu vrei să fie cu o persoană specială? Eu așa mi-am dorit înainte, când eram tânără și incredibil de naivă. Până când am fost epuizată și am cedat. O fată își poate proteja virtutea doar până la un punct.

– Crede-mă, nu există nici o persoană specială în viața mea, altfel mi-aș trage-o nonstop. Ospătarul se oprește la masa noastră ca să ne lase băuturile. Arată frumos paharele pline de cuburi de gheață, limonada așezată în straturi perfecte de lichid galben și roșu, cu marginea paharului îmbrăcată în zahăr rozaliu. Sylvie ia băutura cu nerăbdare și soarbe prin pai, eliberând un zgomot de satisfacție după ce pleacă ospătarul. Băutura asta? E specială. Băieții pe care îi cunosc eu? Nici unul dintre ei nu contează pentru mine. Bine, poate doar unul, dar se culcă cu oricine, iar pe mine mă pune pe un piedestal, ca și cum aș fi fragilă, de neatins. Nu mă vede în felul acela. Ezită pentru o clipă. Ca pe o fată cu care să se culce.

Mă surprinde să o aud vorbind așa, pentru că mi se pare o fetiță delicată, dar nu cred că ar trebui să simt asta. E doar cu un an mai mică decât mine.

– Te referi la Spencer?

– Este singurul pe care l-aș lăsa să mă vadă dezbrăcată. Whit spune că nici unul dintre prietenii lui nu e suficient de bun pentru mine, și poate că are dreptate, dar nu vreau pe cineva suficient de bun pentru mine. Doar vreau... pe cineva. Știi? Tușește și își pune palma la gură ca să se abțină. Când ești ca mine, viața e făcută să fie trăită. Chiar acum. Nu pot să aștept. S-ar putea ca totul să se termine mâine.

Vreau să întreb ce e în neregulă cu ea, dar mă tem că s-ar putea să fie nepoliticos și nici nu vreau să-mi bag nasul. În schimb, o las să pălăvrăgească în continuare, atentă la fiecare cuvânt legat de familia ei. De fratele ei. Nu e de ajuns, dar e suficient pentru moment, și nu pot

să nu mă întreb unde e acum. Ce face. Poate e în camera lui și îmi citește jurnalul.

Simplul gând îmi provoacă furie, așa că îl ignor.

E sâmbătă seara. Sunt convinsă că nu e singur.

– Spune-mi despre tine, zice Sylvie după ce primim mâncarea, iar farfuria cu brânză este așezată pe masă, între noi. Apucă o bucată din brânza fierbinte, care se întinde înainte să se rupă, și o înmoaie în sos, apoi ia o mușcătură zdravănă. Știu că Jonas Weatherstone e tatăl tău vitreg.

– A fost, o corectez și iau o gură din limonada dulce-acrișoară.

– Da. A fost. Expresia ei devine sumbră. Incendiul a fost îngrozitor. Ești norocoasă că nu ai fost acolo.

– Ba am fost acolo, recunosc, iar ea face ochii mari. Doar că am reușit să scap. Mama m-a salvat.

Îmi plec privirea, încercând să par copleșită de emoție. Și cred că sunt. Copleșită de vină. De anxietate. De îngrijorare. Nimeni nu și-a dat seama ce s-a întâmplat cu adevărat, cu excepția mamei mele. Iar ea nu a spus nimic.

Amândouă vom duce secretul în mormânt.

– Asta e îngrozitor. Și ți-ai pierdut și fratele vitreg, continuă ea. Când Jonas încă era căsătorit cu prima lui soție, venea la noi acasă. Whit și Yates se jucau împreună când erau copii.

Am simțit un nod în stomac, când m-am gândit că se cunoșteau. Că amândoi mă cunoșteau pe mine.

Intim.

– Pe măsură ce a crescut, a căpătat... o reputație, continuă Sylvie. Fratele tău vitreg. Am auzit că a fost dat afară de la câteva școli pentru agresiune sexuală.

Confirm din cap și mă șterg la gură de firimituri imaginare. Nu am mâncat nimic, pentru că nu am deloc poftă de mâncare.

– Cred că totul s-a dus la vale când au divorțat părinții lui. Asta s-a întâmplat și cu familia noastră, spune ea, ridicând din umeri. Dar asta e viața. Whit a devenit obsedat de control când a plecat tata prima dată. Începuse să se certe la cuțite cu el. Era îngrozitor. Iar eu și Lina nu făceam altceva decât să plângem. Până la urmă ne-au trimis la terapie.

– Sunt convinsă că nu a fost ușor, murmur eu.

Ia o altă bucată de brânză, ținând-o cu degetele delicate și rupând-o în bucăți pe care le lasă să cadă pe farfurie înainte să le înmoaie în sos.

– A fost o ușurare. Când a plecat tata, toți am putut răsufla ușurați. Chiar și Whit, deși nu ar recunoaște asta în ruptul capului. Problema cu Whit e că e făcut din același aluat ca tatăl nostru. Vede totul în alb și negru. Nu există gri. Corect și greșit. Da sau nu. Faci sau nu faci. E extrem de încăpățânat și este extrem de greu să te înțelegi cu el.

Îl descrie perfect, nu pot decât să încuviințez din cap, în semn că sunt de acord.

Sylvie zâmbește, cu o privire plină de subînțeles.

– M-ai păcălit. Vorbesc din nou despre mine, iar tu abia ai spus câteva cuvinte.

– Nu mă deranjează. Mă pricep să ascult, îi spun.

– Dar vreau să știu mai multe despre tine. Se întinde peste masă și își trece degetele peste mâna mea pentru o clipă, înainte să le tragă înapoi. E atât de interesant că ești aici! La Lancaster sunt aceleași fețe în fiecare an. Mă plictisesc atât de repede de ele! De elevi. De profesori. De angajați. Jur că ăsta este unul dintre motivele pentru care mă îmbolnăvesc atât de tare. Mă satur să văd pe toată lumea din campus. Am nevoie de mai multă adrenalină în viața mea.

– Cum ar fi moartea? nu mă pot abține să întreb.

Sylvie râde.

– Da. Cum ar fi moartea. E mult mai interesantă, crede-mă. Acum povestește-mi despre tine. Nu te abține. Vreau să știu totul.

– Nu sunt prea multe de spus. Nu am frați. Cu excepția lui Yates, dar el nu se pune. Să mă gândesc la el ca la fratele meu mă face să vreau să vomit. Tatăl meu nu face parte din viața mea. Iar eu și mama avem o relație dificilă.

Mai ales după incendiu, după decese și după ce am realizat că nu ne mai avem decât una pe cealaltă, lucru care nu o liniștește prea mult pe mama. Cred că mă urăște pentru ce am făcut. Dar asta înseamnă că suntem chit pentru că și eu o urăsc pentru ce a făcut.

Sau, mai bine zis, pentru ce nu a făcut.

– Și tu ai avut de-a face cu moartea, la fel ca mine, spune Sylvie, cu o expresie curioasă. Cu incendiul.

Spune-mi cum a fost noaptea în care s-a întâmplat.

Mă cuprinde neliniștea. E ceva despre care nu am mai vorbit de când am discutat cu poliția. E un subiect tabu între mine și mama. Preferăm să uităm că s-a întâmplat.

– Nu-mi aduc aminte prea multe, recunosc pe un ton spășit. M-am trezit înconjurată de mult fum, iar mama mă scotea din cameră.

Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, până la cel mai mic detaliu. Dar nu vreau să-i povestesc.

– Mama ta e o eroină, spune Sylvie, cu vocea plină de uimire. Ți-a salvat viața.

Ridic din umeri, fără să dau prea mare importanță.

– A făcut ce ar face orice mamă în situația aceea.

– Ha! Am impresia că mama mea m-ar lăsa să ard, spune Sylvie cu amărăciune. L-ar salva pe Whit. Poate pe Carolina.

– Și-ar salva toți copiii, îi spun pe un ton blând și mă întind să o mângâi pe mână.

Sylvie își trage mâna și o flutură în semn de dispreț.

– Discuția asta devine prea serioasă. Hai să vorbim despre altceva. Gata, știu! Spune-mi despre problemele de la Billington. I se luminează ochii, mici sclipiri joacă în paloarea albastră profundă. Nu o să pretind că nu ți-am citit dosarul când am spart sistemul, pentru că am făcut-o și sunt neagră de invidie pe experiențele pe care le-ai avut. Îmi plac poveștile picante despre fete bune care au devenit rele. Varsă tot.

Adevărul e atât de plictisitor! Eram tipica adolescentă rebelă care se răzvrătea. Era un strigăt de ajutor. O situație în care orice fel de atenție e bună. Eram un dezastru. Încercam să scap de presiunea de acasă, de presiunea de la școală. Voiam să cresc prea repede, prea devreme, dar aveam nevoie de mama pentru că îmi era frică.

Și, desigur, mai era Yates. Era peste tot. A început când am împlinit treisprezece ani și mi-au crescut sânii. Se holba tot timpul la ei. A intrat în baie când făceam duș, m-a privit prin ușa de sticlă.

Uneori, pentru că puteam, pur și simplu, îl lăsam să se uite. Asta îl satisfăcea și îl făcea să mă lase în pace.

Până când nevoia a devenit prea mare. Până la urmă, a ajuns să mă urmărească încontinuu. Să încerce să mă prindă singură. Să încerce să se furișeze în camera mea.

Mama era mult prea preocupată de problemele ei și de aventura cu Augustus Lancaster, unul dintre cei mai bogați bărbați din țară, dacă nu din lume, ca să vadă ceea ce se întâmpla în fața ochilor ei. În propria casă. Încă nu sunt sigură că știe tot ce s-a întâmplat între mine și Yates. Am încercat să-i spun la un moment dat, dar a început să plângă când am spus numele lui Yates.

Așa că m-am oprit.

Îmi dreg glasul și încerc să-i spun despre celălalt băiat care a făcut parte din viața mea la vremea aceea.

– A existat un băiat.

Pe chipul lui Sylvie se citește încântarea.

– Bineînțeles. Așa începe mereu totul.

– Era cu câțiva ani mai mare. Superb. Încrezător. Arogant.

Mă gândesc la Whit. Și el e așa, ba chiar mai mult. Și puțin răutăcios.

– Ăștia sunt cei mai răi.

– Îngrozitori, sunt de acord. Dar m-a ales pe mine dintre toate celelalte și m-am simțit specială. Dorită. Apreciată. Era rău, părinții mei urau totul la el. Lua droguri. Bea prea mult. Eu aveam doar paisprezece ani și am împlinit cincisprezece când eram cu el. M-a convins să încerc diferite lucruri, iar eu am fost de acord.

E adevărat. Era un băiat de la școală. Era un băiat în clasa a XII-a când eu eram în clasa a IX-a, scandalos. Yates îl ura, iar asta m-a făcut să-l iubesc și mai mult. Îl chema Daniel. M-a învățat să fumez, cum să suflăm fumul unul în gura altuia și cum să fiu beată la școală, dar să-mi păstrez autocontrolul. Avea mâini convingătoare și era fermecător.

Era o distracție pe care o căutam la acea vreme. Era drăguț, puțin prostuț. Și puțin răutăcios, exact cum i-am spus lui Sylvie.

– Cum ar fi?

– Droguri. Alcool. Sex.

Ridic din umeri, sperând să nu-mi ceară detalii, dar știind că probabil o să întrebe.

– El e cel cu care te-au prins în sala de sport.

Confirm din cap. Nu făceam sex, dar eram aproape.

– L-au exmatriculat. Avea optsprezece ani. Eu aveam cincisprezece ani. Eram minoră.

– Scandalos! Sylvie își duce mâna la gură. Dar ai vrut, nu-i așa?

– Bineînțeles, am izbucnit, în defensivă. Cu Daniel mereu voiam, dar el a fost cel care a avut probleme. El a fost amenințat cu închisoarea de Jonas și de mama.

Când tocmai cel care practic mă viola oricând avea ocazia trăia sub acoperișul lor. Fiul lui Jonas.

„Nu-l poți numi viol dacă îți place", mi-a spus Yates la un moment dat, după o ceartă. „Vrei asta. Mă vrei pe mine."

Vinovăția pe care încă o simt e copleșitoare. Mă ridic brusc în picioare și mă lovesc de marginea mesei, făcând totul de pe ea să se zgâlțâie.

– Trebuie să merg la toaletă, îi spun înainte să plec în grabă, fără să mă uit înapoi.

Nu e nevoie să mă uit. Sunt convinsă că Sylvie e șocată și se întreabă de ce am plecat așa.

Dacă nu ai trecut prin asta, e greu să descrii cum e, să ai de-a face cu amintirile care te bântuie și felul în care te fac să te simți. Cum apar de nicăieri, atunci când te aștepți mai puțin. Cum îți urcă în gât. Se târăsc pe pielea ta. Și te înghit cu totul. Sunt mereu în mintea ta, așteptând momentul perfect să strice totul. Precum cina cu o nouă prietenă.

Cum pot fi prietenă cu Sylvie când Whit e fratele ei? Care acum are jurnalul meu intim pentru că l-a furat? Care, dacă ar vrea, ar putea să ajungă la sfârșitul acelui jurnal și să citească însemnările ascunse și să-și dea seama exact ce s-a petrecut între mine și Yates. Și ce am făcut ca să-l opresc.

Am găsit toaleta micului restaurant în spatele clădirii și m-am încuiat înăuntru, sprijinindu-mă de ușă și uitându-mă la reflexia mea din oglinda de pe peretele opus. Par atât de tânără în seara asta, cu părul împletit în două codițe, fără machiaj, cu hanoracul gri de la North Face și colanții negri, încălțată cu adidași alb-negru de la Dior, îmbrăcată aproape la fel ca Sylvie.

Amândouă arătăm ca niște copii. Suntem copii. Dar eu am făcut și am văzut multe și mă simt bătrână. Epuizată.

Dezgustată.

Mă îndepărtez de ușă; mă duc la chiuvetă, dau drumul la apă și mă spăl pe mâini, apoi mă clătesc pe față cu apă rece. Mă ajută să capăt puțină culoare în obraji, iar după

ce mă șterg, îmi aranjez părul. Stau puțin mai dreaptă. Îmi amintesc de fata care eram în urmă cu doi ani. Alergând după visuri și fugind de coșmaruri.

Încă sunt fata aceea. Dar visurile au dispărut de mult și coșmarurile sunt mereu pe urmele mele.

Oftând hotărâtă, deschid ușa și văd două femei de vârstă mijlocie pe hol, care așteaptă să intre la toaletă. Mă privesc cu dispreț, cu ochii mijiți și buzele țuguiate. Mă judecă fără să mă cunoască. Probabil mă urăsc pentru că sunt tânără, în timp ce ele se agață de tinerețea lor cu unghiile lor false, care arată ca niște gheare.

Le întorc privirea și îmi dau codițele peste umeri, mergând mai țanțoșă când trec pe lângă ele. Ies de pe holul îngust și mă duc spre restaurant, când văd pe cineva la masa lui Sylvie, în partea opusă a sălii.

Whit Lancaster.

Care se uită la mine.

Mă opresc în mijlocul restaurantului, șocată de prezența lui. Privirile noastre se întâlnesc. Rânjește. Eu mă încrunt. E cu prietenii lui și îi însoțesc câteva fete. Inclusiv Jane și Caitlyn. Stau de o parte și de alta a lui, amândouă râd, îl ating cu mâinile precum niște fluturi, plutind deasupra lui, parcă neștiind ce să facă. Jane ia prima o decizie și îi pune mâna pe antebraț. Caitlyn îi pune mâna pe umăr și își lasă capul spre al lui, cu gura la urechea sa. Buzele i se mișcă în timp ce îi șoptește ceva, dar el nu o bagă în seamă. Amândouă sunt disperate să-i capteze atenția, dar el nu pare să fie conștient de prezența lor.

Nu face altceva decât să se uite la mine cu chipul lui frumos, momentan plin de vânătăi. Ochiul vânăt se vede de la o poștă și îl poartă ca pe o medalie de onoare. Jocul lui Whit Lancaster nu cunoaște rușinea. Dacă lumea vorbește despre bătaia în care evident a fost implicat, nimeni nu-i spune lui nimic despre asta.

Înclin din cap. Face același lucru, îndepărtându-se de Caitlyn, parcă încercând să scape de ea și de gura care nu-i mai tace.

Clipesc.

Și el clipește.

Bine. Pot să joc jocul ăsta.

Întredeschid buzele și scot puțin limba, cât să se vadă doar vârful. Îmi mușc buza de jos și îmi iau ochii de la el

pentru o clipă, apoi ridic din nou privirea.

Își linge buza de jos, iar ochii îi licăresc. Mă fac să mă gândesc la un lup, gata să atace.

Să mă atace pe mine.

Totul se întâmplă în câteva secunde, dar mi se pare că au trecut minute întregi. O tachinare plină de agonie.

Îl urăsc.

Serios, chiar îl urăsc.

Fără să-mi pese că cedez prima, îmi iau ochii de la el și mă duc înapoi la Sylvie, așezându-mă la locul meu. Îi zâmbesc și observ că e încruntată.

– Îmi pare rău pentru asta, îi spun, chiar trebuia să mă duc.

– E de la limonada cu căpșune. Și pe mine mă trece aproape imediat. Îmi acceptă ușor explicația deloc convingătoare și bate cu degetul în paharul aproape gol. Și al meu arată la fel. Am mai comandat încă două.

– Mulțumesc.

– Păcat că nu au vodcă în ele, râde ea.

– Nu prea mai beau, îi spun.

– De ce?

– Mi se pare că nu am control.

– Și fratele meu spune același lucru. Despre băutură, despre droguri. În ultima vreme nu prea îl mai interesează. Vrea să aibă controlul, tot timpul. Dar asta este ceva tipic pentru Whit. E obsedat de control.

N-am auzit niciodată ceva mai adevărat.

Își sprijină bărbia în mâini și mă analizează.

– Îți place fratele meu?

– Nu, răspund imediat și mă uit în dreapta.

Poate să mă vadă fără nici o problemă. Mă întreb dacă și-a dat seama de asta. Dacă a fost conștient de prezența mea din clipa în care a intrat în restaurant în timp ce eu am stat aici, fără să suspectez nimic.

Probabil. Sunt sigură că m-a urmărit. Dar sunt la fel de sigură că arăt îngrozitor. Râzând și vorbind. Sorbind limonadă de căpșune. Îmbrăcată ca o vagaboandă, cu excepția adidașilor de firmă din picioare. Sunt convinsă că îi plac fetele drăguțe și perfecte, care beau doar apă și mănâncă salată. Care poartă rochii fără chiloți ca să aibă acces mai ușor.

Perversul.

Sylvie râde.

– Îmi place sinceritatea ta. E atât de relaxantă.

– Ești înconjurată de mincinoși? o întreb.

– În mare parte. Oameni care ar spune orice doar ca să mă mulțumească... Am avut de-a face cu ei toată viața. E destul de enervant. Întotdeauna mi-am dorit o prietenă care să fie sinceră cu mine. Care să aibă opinii în loc să fie mereu de acord cu mine. Sylvie își dă ochii peste cap. Fetele de genul ăsta mă înnebunesc.

– Și pe mine, îi spun cu sinceritate.

Păstrăm tăcerea când ospătarul ne aduce comanda.

Imediat ce pleacă, începem să mâncăm, apetitul revenindu-mi brusc. Sunt hămesită, mi-e poftă de carbohidrați și devorez pastele îngrozitor de repede, cu pâine, fără să-mi pese că Whit poate vedea cum mă îndop.

Dă-o naibii de salată! Dați-mi toate pastele.

Sylvie ține ritmul la fiecare îmbucătură, întrecându-mă cu apetitul ei, din moment ce a mâncat și toată brânza prăjită. Am continuat să mâncăm până am fost sătule, cu mâinile pe burtă, gemând și oftând.

– Mă simt îngrozitor, îi spun.

– Și eu, dar a meritat pe deplin, scâncește ea.

– Ai dreptate.

Fac tot posibilul să nu mă uit spre Whit, iar asta mă înnebunește. Sper că faptul că nu mă uit la el îl înnebunește și pe el. Merită să creadă că nu-mi pasă că e în același restaurant. Mi-ar plăcea să mă duc să vorbesc cu el. Dar nu așa trebuie să fac acest joc cu Whit. Confruntarea nu ar funcționa. Trebuie să fiu vicleană. Șireată.

La fel de șireată și vicleană ca el.

Ospătarul ne aduce nota, iar Sylvie scoate cardul ei de credit negru și i-l întinde.

– Lasă-mă pe mine să plătesc cina, îi spun.

– Nu, fac eu cinste. Poți să plătești data viitoare, zice Sylvie, zâmbind ușor.

Îmi place asta. Că menționează că va exista o dată viitoare. În sfârșit, simt că am o prietenă. Una care nu va fi intimidată de Whit sau care să cadă ușor pradă influenței lui.

Fiind sora lui, poate să-l sfideze.

La fel ca mine.

Așteptăm ca ospătarul să se întoarcă cu cardul de credit al lui Sylvie când simt că se apropie... Aerul devine încărcat și încep să amețesc. Apar umbre pe masă, și ridic privirea ca să-l văd pe Whit, alături de Spencer. Chad stă pe partea cealaltă, lângă Spence. Fetele sunt în spatele lor, chicotind și hlizindu-se agitate, probabil încântate de ideea unei confruntări.

Oare nu ar muri să știe că i-am supt penisul lui Whit noaptea trecută?

– Whit. Chad. Sylvie zâmbește. Spence. Se încruntă la el, cu o expresie care îmi aduce aminte de fratele ei. Ce vă aduce în acest loc minunat?

Îmi place că nu le acordă nici o atenție fetelor.

– Foamea, spune Chad zâmbind.

Spencer se încruntă la ea și își bagă mâinile în buzunare.

Whit nu spune nici un cuvânt. Are o expresie rece. Nenorocitul nici măcar nu se uită la mine.

– Ați cunoscut-o pe prietena mea? întreabă Sylvie în glumă, făcând semn spre mine.

Toți știu cine sunt, iar ea știe asta. Poate încearcă să fie drăguță. Măcar să-i facă să fie politicoși și să mă salute. Îi aud murmurând „Da", dar nici unul nu se uită la mine.

– Nu pot să spun că ne-am mai întâlnit până acum, spune Whit și se întoarce să se uite la mine, cu o expresie indiferentă, absolut inexpresivă.

De parcă nu m-ar fi sărutat peste tot noaptea trecută. De parcă nu eu sunt cea care l-a lăsat să-și dea drumul pe pieptul meu, ca un animal care își marca teritoriul.

– Whit, izbucnește Sylvie, dar el o ignoră.

– Cum spuneai că te numești? mă întreabă ridicând bărbia și analizându-mă în totalitate. Privirea înfometată de noaptea trecută a dispărut complet și a fost înlocuită de privirea rece pe care o știu atât de bine. Frumoase codițe, spune sarcastic. Arăți ca un copil.

Nici măcar nu stau să mă gândesc. Iau limonada care mi-a mai rămas, mă ridic în picioare și i-o arunc direct în față. Închide ochii în ultima secundă, în timp ce lichidul îl lovește direct, ba chiar și pe fetele din spatele lui, care icnesc.

Chiar înainte să înceapă să țipe.

– Du-te dracului, îi spun printre dinții încleștați, apoi mă uit la Sylvie, care ne privește plină de satisfacție. Fetei

îi place drama. Plec. Mulțumesc pentru cină, Sylvie.

Spunând asta, le întorc spatele și mă îndepărtez.

CAPITOLUL 14

SUMMER

Am ieșit afară într-o secundă, iar aerul rece mă învăluie, făcându-mă să tremur. Am venit aici cu Mercedesul lui Sylvie și mi-ar fi ușor să chem un taxi, dar nu în fața restaurantului. Nu vreau să risc să dau nas în nas cu Whit atât de repede după ce i-am aruncat băutura în față.

Nu-mi vine să cred că am făcut asta. A fost o prostie, dar și... palpitant. A meritat-o. Urăsc că e atât de rece și de crud. De parcă nu aș conta. De parcă gura lui nu m-ar fi atins peste tot. De parcă nu m-ar fi sărutat cu disperare.

Merg repede, fără să mă uit în urmă, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de restaurant, și îmi croiesc drum prin mulțimea de oameni de pe trotuar. Pot să jur că am auzit pe cineva strigându-mă, un bărbat, și încep să merg mai repede, ca să nu mă ajungă.

Fac dreapta la intersecție, mergând la întâmplare către ceea ce pare a fi o stradă rezidențială, liniștită; mă uit peste umăr și nu văd pe nimeni. Merg mai încet, convinsă că am scăpat, când apare de după un gard, direct în calea mea.

Whit.

Mă opresc brusc, șocată să-l văd acolo. Probabil a găsit o scurtătură. Nenorocitul!

– Nu te apropia, îl avertizez și fac câțiva pași în spate.

Zâmbește.

– Mai ai vreo băutură ascunsă la spate?

Nu spun nimic. Sunt calmă, gata să fug, și, parcă simțind asta, zâmbetul îi dispare.

Apoi se năpustește spre mine.

Încerc să fug, dar mă prinde de după mijloc și mă oprește, împingându-mă în gard. Mă las în voia lui și încetez să mai lupt din prima clipă în care mă atinge. Am pielea ca de găină acolo unde mă atinge, corpul meu e familiar cu al lui și îi răspunde în consecință. Căldura lui mă pătrunde, iar mirosul său curat mă învăluie și mă îmbată. Mă amețește.

– De ce mi-ai aruncat băutura în față? mă întreabă, cu privirea plină de furie.

Nu i-a plăcut umilirea publică. Sunt convinsă că pe Whit Lancaster nu-l iau prea multe lucruri prin surprindere și mă simt bine să știu că nu se aștepta la asta. L-am făcut să pară un idiot în fața unui restaurant întreg, în fața prietenilor lui și a proastelor ălora. În fața altor oameni. Oameni care probabil știu exact cine este.

Da, mă urăște. Sunt convinsă că sentimentul s-a intensificat de zece ori.

– De ce ai spus că nu mă cunoști? îl întreb.

De aceea m-am simțit umilită și a trebuit să mă răzbun pe el. Încearcă să pară o persoană specială, dar e la fel ca toți ceilalți. Vrea un singur lucru în privat. Mă ignoră complet în public.

Nu sunt de acord cu asta. Refuz să-i permit să joace acel joc cu mine. Deja sunt expertă la asta.

– Pentru că nu te cunosc. Deloc. Vine mai aproape și îi simt respirația mentolată pe față. Sunt convins că o să aflu mai multe despre tine când voi continua să îți citesc jurnalul diseară.

Va continua? Dumnezeule!

Mă lupt cu el, iar asta îl face să mă strângă mai tare, parcă încercând să mă lase fără aer.

– Mi l-ai furat, idiot nenorocit!

Ignoră insultele mele. După satisfacția din privirea lui, cred că îi place asta.

– Ascunzi cele mai întunecate secrete acolo?

Vocea lui mă tachinează.

E rândul meu să-l ignor.

– Îl vreau înapoi, îi spun pe un ton ferm.

Rânjește, găsind plăcere în a mă înfuria.

– Nu.

– Dă-mi-l!

Îmi astupă gura și se apropie.

– Nu ești în măsură să-mi ceri nimic. Eu sunt cel care controlează povestea, Savage, și o să faci ce-ți spun. E clar?

Nu răspund. Nu pot face altceva decât să mă uit la el, cu ochii mari și inima bătând cu putere. E liniște în cartier. Nu mai e nimeni în jur. Probabil ar putea face orice cu mine și nimeni nu ne-ar auzi. Nimeni nu l-ar prinde.

Iar eu aș ceda, așa că ce rost are?

– Vrei jurnalul înapoi? mă întreabă.

Încuviințez din cap, frecându-mă cu ceafa de gardul aspru de lemn din spatele meu, și simt cum mi se agață părul în așchiile lemnului.

– Va trebui să-l câștigi. Își relaxează mâinile și mă mângâie pe obraz și pe bărbie cu degetul mare. Atingerea lui e ușoară, deși mă ține cu putere. Vrei să mă întrebi cum?

Ne privim cu precauție și văd cum expresia i se schimbă încet. Furia dispare și e înlocuită de foamea pe care o cunosc atât de bine, iar corpul mă trădează și răspunde în felul său. Mă relaxez în strânsoarea lui, corpul mi se topește și nu mă pot gândi decât la ce mi-ar putea face, simțind cum anticiparea îmi coboară pe coloană, până între picioare.

Simțind că cedez, îmi dă drumul de tot, iar eu șoptesc:

– Cum?

– Făcând orice vreau eu să faci, șoptește, uitându-se la corpul meu înainte să-și ridice din nou privirea. Îți voi poseda corpul, sufletul și pe tine. Dacă te vreau în camera mea la miezul nopții, o să vii în fugă. Și o să mă implori. Când o să vreau sex oral, o să mă satisfaci, fără să pui întrebări. Dacă vreau să-ți gust vaginul ăla frumos, o să mi-l oferi pe tavă, iar eu o să mă bucur de el ore întregi. Când vreau să ți-o trag, indiferent de momentul zilei sau unde ești, nu poți să mă refuzi. Ai înțeles?

Tot corpul mi se încălzește auzind promisiunea din cuvintele lui și încerc să mă opresc.

Ceea ce propune e...

Degradant.

– Pentru cât timp? întreb, surprinsă că par atât de calmă.

Pe dinăuntru sunt un dezastru, excitată și răzvrătită. Să fiu la dispoziția lui Whit oricând vrea nu mi se pare

o propunere rea.

Ceea ce înseamnă că ceva e foarte în neregulă cu mine. Sunt sigură de asta.

– Pentru cât timp vreau eu. Zâmbește și imaginea îmi face inima să tresară. Îmi cuprinde fața în palme și îmi dă capul pe spate, șoptind aproape de buzele mele: Târfa mea personală, pe care o pot folosi cum vreau, când vreau. Va fi amuzant, Savage. O să ți-o trag în fiecare gaură. Și tu vei accepta. Ascultătoare.

Vaginul mi se încleștează și am chiloții uzi.

– Nu, spun cu respirația întretăiată.

Râde.

– Știi că vrei. Îmi dau seama.

Se împinge din nou în mine, arătându-mi cât e de puternic, că mă controlează, iar eu închid ochii și strâng din buze ca să nu gem. Treaba asta e atât de bolnavă. Ce s-a întâmplat cu noi de suntem atât de distruși? Văd lucruri de genul ăsta în filmele porno, în filme și chiar în cărți. Dar nu am trăit niciodată așa ceva în realitate. Nu am mai lăsat niciodată pe cineva să mă controleze în totalitate și să fac orice îmi cere, chiar dacă se uită la mine ca și cum aș fi doar o jucărie fără valoare.

– Răspunde-mi, Savage. Ne-am înțeles? Sau trebuie să fac copii după jurnalul tău și să le dau tuturor de la școală?

Doamne, nu! Asta chiar ar fi umilitor. Dacă toată lumea află ce mi s-a întâmplat, ce am făcut, aș putea avea probleme grave.

– Să știi că poți fi de acord. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru tine. Știu cât de bolnavă poți să fii. Ai atât de mult potențial. Cuvintele lui sună aproape ca un compliment și îl accept, având în vedere să sunt mai mult decât perversă. Mai ales când vine vorba de el. Îmi pune mâinile la gât și îmi aduce aminte de momentul pe care l-am trăit ieri, la bibliotecă. Își mișcă degetele și mă trec fiori, făcându-mă să scâncesc. Nimănui altcuiva nu-i place când fac asta. Ție pare să-ți placă.

Dacă m-ar strânge puțin mai tare de gât...

Mă urăsc pentru că vreau asta. Pentru că îl vreau pe el.

Închid ochii și oftez ușor când îmi mângâie buza de jos cu limba, chiar înainte să mă muște, înfigându-și dinții în pielea moale. Nu suficient de tare încât să-mi dea sângele, dar tot mă doare.

– Nu sunt o târfă, șoptesc când îmi dă drumul, iar el chicotește.

– Te rog. Ești la fel ca mama ta. Mi-a distrus familia și nu i-a păsat deloc de ce a făcut. Ca răzbunare pentru păcatele ei, o să te distrug pe tine. Singurul lucru de care îi mai pasă în viața ei mizerabilă. Mă mângâie pe o parte și mă prinde de fund ca să mă tragă spre el. În curând vei deveni atât de dependentă de mine, încât nimeni nu te va mai putea avea. O să-ți dorești ceea ce numai eu îți pot oferi și când se va termina, când voi refuza să-ți dau ce vrei... Se împinge iar în mine și simt erecția care se întinde sub partea din față a blugilor lui. E imens. Pulsează. O să știu că te-am distrus de tot și abia atunci îți vei primi înapoi jurnalul acela idiot. O să-ți descopăr toate secretele oricum, deci nu va mai conta.

Se dezlipește de mine, face câțiva pași în spate și mă lasă tremurând, lipită de gard.

– Te urăsc, îi spun cu toată sinceritatea de care sunt capabilă, pentru că e adevărat.

Îl urăsc mai mult decât pe oricine altcineva de pe lumea asta. E îngrozitor.

Oribil.

– Știu. Chicotește. Chiar m-ai „urât" noaptea trecută. Când gemeai cu penisul meu în gură. Sau când mi-am dat drumul pe sânii tăi.

– Ești dezgustător!

Rostesc cuvintele cu furie, ca pe niște gloanțe.

– Da, mai ales când ți-am băgat-o în gură. Ce nenorocit dement sunt, nu-i așa? Când ți-ai dat drumul pe fața mea? Își freacă bărbia. Își linge buzele, parcă savurând amintirea. De două ori, parcă? Data viitoare ar trebui să încercăm de trei ori.

Trei? Doamne, nu aș putea fi atât de norocoasă!

– Avem o înțelegere? Sau trebuie să mă apuc de toate copiile acelea pe care trebuie să le fac?

Își freacă mâinile încântat, parcă nerăbdător să-mi afișeze jurnalul peste tot, ca întregul internat Lancaster să-l citească.

– Da, șoptesc, părând răgușită.

Mă doare gâtul. Mă doare tot corpul. Nu am de ales.

Trebuie să fiu de acord.

Mulțumit, se apropie de mine și mă apucă de bărbie, așa cum îi place, și mă sărută.

– Ești o fată atât de bună, aproape fredonează și îmi atinge buzele cu ale lui când vorbește. Atât de dispusă când vrei. Dar mereu sfidătoare când te simți încolțită.

Inima îmi tresare când aud complimentul, și închid ochii, spunându-mi că nu pot să cad în capcană. Nu pot lăsa un alt băiat să încerce să mă controleze. Situația aceasta e diferită de celelalte, nu? Sunt mai puternică acum. Pot să suport asta.

Pot să-l suport pe el.

– Îmi place când te lupți, continuă și mă sărută din nou.

De parcă nu s-ar putea abține. Mă deschid în fața lui, iar limba lui se furișează și o linge pe a mea. Îmi bagă mâna în păr și mă trage de una dintre codițe, atât de tare, încât mă desprind de el și strig:

– Au!

Se dă în spate cu același zâmbet diabolic.

– O să te caut.

Nu spun nimic și pleacă. Îl privesc mergând până la colț, de unde o ia pe strada principală. Abia atunci mă relaxez, cu capul în jos, privindu-mi încălțările, numărând bătăile inimii, speriată că inima s-ar putea să-mi iasă din piept.

Ce-am făcut?

CAPITOLUL 15

WHIT

N-am contactat-o pe Summer Savage de patru zile. Din seara aceea când am înghesuit-o cu spatele la gard și am transformat-o într-o fetiță care tremura. Și mă privea cu ochii ei mari, căprui, în timp ce îi acopeream gura cu mâna și corpul ei se topea pentru mine. Aș fi putut să i-o trag chiar acolo și m-ar fi lăsat. Probabil m-ar fi implorat pentru mai mult. O ignor intenționat. O testez. Mă testez pe mine. Nevoia copleșitoare care mă cuprinde de fiecare

dată când mă uit la ea e prea mult și trebuie să învăț să-mi controlez pornirile.

Le scoate la iveală pe toate. Fiecare lucru întunecat dinăuntrul meu iese la suprafață când sunt cu ea. Vreau să-i fac rău. Vreau să o consolez. Vreau să o gust. Vreau să fiu înăuntrul ei.

Vreau să o consum. Să fie doar a mea, a nimănui altcuiva. Nevoi primare, necunoscute îmi curg prin vene, făcându-mi sângele să fiarbă și inima să răcnească.

Mi-e greu să înțeleg. Mi-e și mai greu să ignor. Dar am îndurat lucruri mai rele. Pot să suport asta... orice ar fi între noi. N-o pot lăsa să vadă ce-mi face.

Trebuie să am avantajul. Întotdeauna.

În loc să o contactez imediat, așa cum îmi doresc, fac tot posibilul să o ignor în timpul celor două ore pe care le avem împreună, trecând cu privirea peste ea, ca și cum nu ar fi acolo. Îi simt furia din ochi de fiecare dată când intru în clasă. Îi simt prezența imediat. Îi simt mirosul. Sunt ca un animal, disperat să mă împerechez cu singura femelă care mă aprinde, dar refuz să o ating.

E un test de control. Încerc să rămân indiferent față de ea. Îmi dovedesc ceva.

Și îi dovedesc și ei.

Am convocat imediat oile și le-am spus că ostracizarea lui Summer Savage s-a terminat. Sunt dezamăgiți, dar fac ceea ce le spun. Nu e neapărat acceptată în campus, dar nici nu mai e evitată. Aproape că mă așteptam să-mi mulțumească pentru că i-am permis să respire din nou, dar, bineînțeles, nu-mi spune nimic. Și ea mă ignoră.

E exasperant. Ea e exasperantă.

În schimb Elliot? A încercat din răsputeri să vorbească cu mine duminică după-amiază, nerăbdător să-mi explice de ce a făcut ceea ce a făcut, bâlbâindu-se ca un idiot, plin de scuze și de păreri de rău, cu fața la fel de afectată ca a mea.

Nu era nevoie de nici o explicație. Am înțeles de ce m-a atacat prin surprindere. L-am făcut de râs și, într-un fel, am susținut-o pe fata care l-a umilit lovindu-l între picioare. Mi-am arătat presupusa loialitate, iar asta l-a enervat. Cred că nu pot să-l învinovățesc.

Dar dobitocul a dus lucrurile prea departe. Atacul asupra lui Summer și mai apoi asupra mea l-a distrus pentru totdeauna din punctul meu de vedere. Am dat

câteva telefoane și imediat directorul Matthews avea plănuită o întâlnire excepțională cu Elliot la prima oră duminică dimineață. Până seara deja își împachetase lucrurile, iar părinții lui au venit la ora cinei, într-un Range Rover model vechi ca să-l ia acasă.

Până luni plecase pentru totdeauna.

Atât de ușor îmi este să scap de cineva care nu-mi place. Să scap de Elliot era un mesaj mai mult pentru domnișoara Savage decât pentru oricine altcineva. Tatăl meu a adus-o în campus, dar mi-ar fi extrem de ușor să scap de ea.

De fapt, mi-ar fi prea ușor.

Sunt la ora despre Guvernul american și o privesc, ca întotdeauna. Mă uit la ceafa ei, la părul negru prins într-o coadă de cal, și pare reținută. Are umerii lăsați, de parcă ar încerca să dispară în ea însăși.

„Te văd", îmi vine să-i spun. „Nu te poți ascunde de mine."

Încerc să fiu atent la oră, dar gândurile îmi zboară la ea, ca întotdeauna. Mă intrigă. Nu o înțeleg. Nu mă înțeleg nici pe mine atunci când sunt cu ea. Când am văzut-o la restaurant sâmbătă seara, am fost furios. Caitlyn și Jane mi-au făcut o ofertă, una pe nu aș fi crezut că pot să o refuz. Am crezut că ar fi ceea ce am nevoie ca să alung o dată pentru totdeauna toate amintirile legate de momentul în care Summer, dezbrăcată, și-a dat drumul pe fața mea.

Două fete în loc de una. Două perechi de sâni. Două vagine ude. Două guri pe penisul meu. Cum să refuz? Le-am dus la cină și i-am luat pe Spencer și pe Chad cu mine. Le-am dat peste nas spunându-le că o să fac sex în trei.

Planurile mele depravate s-au dus de râpă în clipa în care am văzut-o pe Savage, cu părul împletit, vorbind cu sora mea, fără să fie conștientă de prezența mea. Era veselă, în ciuda felului în care se poartă cu ea toată lumea de la Lancaster. Ca și cum nu ar conta, ca și cum eu nu aș conta.

Iar asta m-a înfuriat.

Caitlyn și Jane au fost extrem de dezamăgite. Nu știu dacă le-au făcut propuneri lui Chad și Spence. Nu-mi pasă. I-am abandonat la restaurant și m-am dus după

Savage ca un nebun. Și am creat o altă amintire delicioasă pentru noi. Am terorizat-o. Iar pe ea a excitat-o asta.

E un mister. Unul pe care știu că îl voi descifra până la urmă. Nu se poate ascunde de mine. Până la urmă o voi descoperi. Și fiecare secret al ei va ieși la lumină. Am putere asupra ei, iar ea știe asta.

Oare își dă seama că și ea are putere asupra mea?

Înțeleg de ce sora mea e fascinată de ea. Lui Sylvie îi plac animalele abandonate. Întotdeauna le aduce acasă. O fac să se simtă mai bine, ca și cum nu ar fi atât de bolnavă. Sănătatea surorii mele este o preocupare constantă a mamei mele, dar nu pare să se îmbunătățească deloc. De fapt, starea ei se înrăutățește. Iar fascinația lui Sylvie față de moarte e morbidă. Să o văd cu Summer, lucru care se întâmplă din ce în ce mai des, îmi dă puțină speranță. Zâmbește mai mult. Nu pot decât să bănuiesc că e datorită faptului că are o prietenă.

Dar nu-mi place. Nu vreau să se apropie atât de mult. O va răni și mai mult pe sora mea dacă va trebui să le despart, iar acesta este ultimul lucru pe care vreau să îl fac. Familia mea e cel mai important lucru pentru mine. Aș fi în stare să omor pe cineva ca să-mi protejez familia, mai ales pe surorile mele. Sunt fratele lor mai mare și e datoria mea să am grijă de ele.

Sper doar ca Summer să nu încerce să afle informații despre mine de la Sylvie, nu că Sylvie ar spune ceva.

E prea deșteaptă pentru asta.

Patru zile fără să ating pe cineva reprezintă o perioadă lungă, dar pot rezista și mai mult. Nu înțeleg ființele umane și nevoia lor de alinare, de consolare, de sex, de dragoste, de a simți... Să ai nevoie de cineva e un semn de slăbiciune. Să protejezi pe cineva, cum ar fi pe mama, pe tata sau pe surorile mele, asta e diferit. Prietenii mei cei mai buni? Îmi pasă și de ei. Suntem o armată, iar rolul lor este să mă protejeze.

Iar al meu este să îi protejez pe ei.

Dar Summer are ceva care mă face să vreau... mai mult. Din prima clipă cu ea în apartamentul părinților mei din Manhattan, am simțit că m-am schimbat. M-am simțit încărcat. O fetiță îmbrăcată într-o rochie de femeie, care bea din paharele de șampanie pe ascuns, ca o hoață. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era de vârsta mea și că sânii ei erau spectaculoși. Era doar

membre, piele și sâni mari. Ochi de căprioară, păr negru.Emana interes. Pentru mine emana sex și nici măcar nu pot explica de ce. Eram tineri.

Copii.

În seara aceea nu m-am putut gândi la altceva decât cum să o devorez. Cum aș putea să o respir, să o păstrez, să o însemnez ca să nu o atingă nimeni altcineva? Nu am știut atunci și nu prea știu nici acum.

Încă simt același lucru, după atâția ani.

După școală mă întorc în camera mea și mă uit la jurnalul care stă pe biroul meu, precum o bombă pe care mi-e frică să o detonez. Oare să îndrăznesc să-l deschid și să-i aflu toate secretele? Da, am tachinat-o în seara aceea, spunându-i că o să continui să-l citesc, dar nici măcar nu l-am deschis după seara aceea când l-am descoperit. Mă uitam la jurnalul nesemnificativ de pe biroul meu în fiecare seară și era primul lucru pe care îl vedeam în fiecare dimineață. Îmi spuneam că nu contează. Cine e ea? Nimeni. Ce înseamnă ea pentru mine? Tot nimic.

Numai minciuni, îmi spun.

Mă opresc în dreptul biroului, iar jurnalul mă tachinează, titlul de pe copertă e o provocare.

Lucruri pe care am vrut să le spun...

Nevoia de a-l citi se întețește, răsună înăuntrul meu. Mârâi, îl ridic de pe birou și îl deschid, găsind un subtitlu în interiorul coperții.

... dar nu le-am spus.

Mă așez pe pat și încep să citesc. Fragmente la început, răsfoind paginile cu nerăbdare, dornic să găsesc ceva indecent. La începutul jurnalului, cuvintele sunt scrise în stil feminin, cu litere rotunjite și inimi în loc de puncte. Cu desene pe margine, citate și versuri preferate. Liste de băieți care îi plac. Trăsături pe care și-ar fi dorit să le aibă viitorul iubit.

Nici una dintre ele nu mi se potrivește. Își dorea să fie atent și inteligent, cu un zâmbet grozav și păr moale. Îl voia înalt, cu un corp frumos, maniere și simțul umorului. Un băiat care să știe să sărute, care să ofere îmbrățișări grozave și care să aibă o familie afectuoasă.

Hm. Cred că am atins câteva dintre trăsăturile fizice și am eșuat la toate celelalte.

Număr paragrafele de la început, încercând să potrivesc datele cu vârsta pe care o avea, și îmi dau seama

că și-a început jurnalul la jumătatea clasei a VIII-a. Vorbește despre note proaste, despre viitor, prieteni și baluri. Scrie despre călătorii în Europa, despre unde va merge la liceu și cât de mult își dorește să meargă la internatul Lancaster, dar nu a reușit să intre.

Interesant.

Nu-i pomenește pe mama ei și pe Jonas, cu excepția câtorva mențiuni despre momente în care au ieșit împreună ca o familie. Vorbește despre fratele ei vitreg, un băiat pe care l-am cunoscut, dar care nu mi-a plăcut în mod deosebit. Un băiat care nu mai trăiește.

E mort. La fel ca tatăl lui.

La sfârșitul primăverii, când era în clasa a VIII-a, se plângea încontinuu de Yates. N-o lăsa în pace. Se furișa să se uite la ea în baie, dând buzna mereu când era la duș. Cum, o dată, nu a mai țipat la el să plece. În schimb, a tăcut, iar el a rămas acolo. Privind-o prin geamul ud, probabil încercând să-i deslușească silueta, presupunea ea.

În clipa în care am oprit apa, a plecat, trântind ușa în urma lui. Am fost atât de ușurată. Ce libidinos! Nu e ca și cum ar fi putut vedea ceva prin geam, dar poate dacă îl las să se uite o să fie satisfăcut. Măcar pentru o vreme. Y sigur are nevoie de o iubită ca să mă lase în pace.

Interesant. De ce nu mă surprinde că Yates Weatherstone o dorea pe sora lui vitregă? Era de așteptat. Întotdeauna a fost ciudat. Mult prea nerăbdător să demonstreze de ce era capabil, cât era de puternic, cât era de bogat. Gălăgios și impertinent, un lăudăros care nu avea cu ce să se laude. Tatăl lui lucra în industria imobiliară și acumulase o mică avere. Era un bărbat inteligent, tăcut, iar tata îl respecta, lucru care nu trebuia luat în derâdere. L-a folosit pe Jonas Weatherstone în câteva relații de afaceri ca să obțină niște proprietăți în oraș, iar când părinții mei organizau petreceri sau întâlniri de afaceri, familia Weatherstone era aproape mereu pe lista de invitați. Mi-o amintesc pe mama lui Yates, o femeie ciudată care se holba de fiecare dată când intra în casa noastră. Ca și cum nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Bănuiesc că nu mai văzuse.

Mă opresc din citit și plec din campus, pentru că am nevoie să evadez. Conduc fără o destinație anume și ajung în centru, deși am știut tot timpul că aceasta era destinația mea. Anul trecut am făcut asta de prea multe ori. În căutarea unei fete din oraș. Cineva cu care să mă pierd. Se întunecă din ce în ce mai devreme, iar luminile de pe stradă sunt deja aprinse. Majoritatea magazinelor au închis deja. Doar câteva baruri și restaurante mai sunt deschise. Mă opresc atunci când văd câteva fete lângă un stand cu fructe de mare, iar ele își întorc capul spre mașina mea când mă apropii și toate mi se par cunoscute. Una dintre ele iese în evidență.

Păr negru. Ochi căprui. Buze țuguiate, făcute să sugă. Întotdeauna mi-au adus aminte de cineva, dar nu mi-am dat seama până în acest moment.

Îmi amintește de Summer.

Opresc exact în dreptul lor. Cobor geamul pasagerului. Privirile noastre se întâlnesc și dau din cap, semn că vreau să vină la mine.

Știu cum funcționează. După cum am spus, am mai făcut asta. Îmi dau seama că am mai făcut asta înainte cu ea. E frumoasă.

Dar nu e cea pe care o vreau.

– Iarăși tu, spune plictisită și se sprijină de geamul coborât. Zâmbește, iar machiajul ei e strident. Privirea vicleană. Atotștiutoare. Mai vrei un sex oral.

Îmi amintesc totul. Ultimul sex oral pe care mi l-a făcut. Cum am ieșit și mi-am dat drumul pe fața ei. S-a înfuriat. Nu mi-a păsat.

Ne privim cu răceală și încerc să-i organizez trăsăturile. Nu funcționează. Nu e un puzzle.

Nu e Summer.

– Mai mult, i-am spus.

– Cum ar fi? ridică dintr-o sprânceană.

Vreau să o înjosesc de tot.

– Fundul tău.

Se strâmbă și pleacă de la geam.

– Puah! Nu.

Ce mironosiță!

– Atunci pleacă dracului de aici, îi spun eu înverșunat, iar ea își dă ochii peste cap, îndepărtându-se de mașină.

– Idiotule! țipă ea în timp ce eu mă îndepărtez.

Mă întorc în campus, înfometat. Enervat. Excitat. Fac un duș și mă masturbez gândindu-mă la Summer. La buzele ei pline și limba moale. La cât de bine se pricepe să o sugă și la vaginul ei delicios. Încă nu știu cum se simte să fiu înăuntrul ei.

Și vreau să știu. Mor să aflu. Vreau să o violez în toate modurile posibile. Și care e lucrul cel mai frumos?

Că m-ar lăsa. Și s-ar bucura de fiecare moment. Nu e o mironosiță. E bolnavă.

Ca mine.

După ce termin dușul, mă bag în pat și iau din nou jurnalul, pe care îl citesc până nu mai suport. E greu să fiu în capul ei. Să citesc despre bucuriile ei. Plângerile ei. Visurile ei. Speranțele și cum, încet, dar sigur, se erodează. Până când nu mai are visuri și speranțe. Încearcă doar să supraviețuiască.

O visez. Acum eu sunt cel care o privește la duș în locul fratelui ei, geamul e transparent, iar corpul ei e complet la vedere, doar pentru mine. Nu-și ia ochii căprui de la mine în timp ce își mângâie trupul umed, iar picăturile care se formează îi alunecă pe brațe. Pe picioare. Își bagă mâna între coapse și se atinge, abia zâmbind. Timidă. Tachinându-mă.

Mă duc la ea. Se îndepărtează. Baia devine din ce în ce mai mare. Încerc să o ating, dar nu reușesc. Se transformă într-un hol lung care nu se mai termină, iar eu alerg după ea, o strig pe nume, dar când se întoarce nu mai e Summer.

E fata din oraș. Zâmbește și ochii ei devin roșii.

Mă trezesc cu frisoane, întrebându-mă ce a fost asta. Sunt agitat. Complet treaz. Iau jurnalul de unde l-am lăsat, pe noptieră, și îl deschid unde am rămas.

E aproape de sfârșitul anului școlar și însemnările ei sunt mai rare. E ocupată cu tot felul de activități și îmi amintesc că și eu făceam același lucru. Una dintre însemnările din jurnal e îngrijorătoare pe măsură ce o citesc. Iar și iar.

Nu mă lasă în pace, orice i-aș spune. Nu pot să fac duș fără să-mi fie teamă că s-ar putea să privească. Încui ușa, dar tot se furișează înăuntru. Îl aud cum respiră. E din ce în ce mai zgomotos și știu ce face. Mia spune că se

masturbează. Că se atinge atunci când mă privește, ceea ce e scârbos.

E fratele meu vitreg. Vitreg, dar totuși! Îl cunosc de ani de zile. Locuim în aceeași casă de mult timp. Nu-l văd așa. E cam scârbos și ciudat, dar cred că toți băieții sunt așa. E mai rău decât alți băieți, pentru că e tăcut, mă privește mereu, oriunde aș fi. Atingându-mă în cel mai sugestiv mod.

Y pleacă din baie de câte ori opresc apa și uneori mă întreb dacă am halucinații. Dacă îmi imaginez. Vreau să-i spun mamei, dar probabil nu o să mă creadă. Sau o să mă acuze că fac mult caz pentru nimic, așa cum spune mereu.

Poate ar trebui să nu mai fac duș. Atunci m-ar considera dezgustătoare și nu s-ar mai apropia de mine.

De câte ori citesc ultimul paragraf mi se declanșează alarma. E mai mult decât un frate vitreg care o dorește pe sora lui vitregă și se distrează puțin. E o diferență de trei ani între ei. El ar fi trebuit să știe mai bine. Summer era practic un copil când a început să facă asta.

Continui să citesc în ciuda orei târzii și a faptului că în curând trebuie să mă trezesc și să mă duc la ore.

Poate o să chiulesc.

Văd o însemnare familiară despre o seară caldă de iunie. O seară pe care și eu am trăit-o.

Am cunoscut un băiat. Era atât de fierbinte. Și atât de rece. M-a făcut curvă. Cine face asta? Și vorbea serios. A spus că sunt la fel ca mama și că mama are o aventură cu tatăl lui. Nu vreau să cred asta. Îl iubesc pe Jonas ca și cum ar fi tatăl meu și dacă ea ar strica mariajul lor pentru o aventură prostească...

Mi-ar fi foarte dor de Jonas și de viața noastră. Ne oferă o viață bună. Dar poate ar fi bine să afle. Așa aș scăpa de Yates. Dar nu vreau să vorbesc despre el sau despre problemele mele.

Vreau să vorbesc despre băiat.

Era înalt. Cu ochi albaștri, frumoși și reci. I-am simțit penisul când m-a sărutat. Era tare și mă apăsa pe abdomen, iar eu l-am atins. L-am atins! Nu cu adevărat, ci prin haine. Limba lui era moale și îmi plăcea să o simt în gura mea. A fost primul meu sărut adevărat și mi-a trezit fluturi în stomac. Mi-a făcut tot corpul să amorțească

atunci când și-a frecat limba de a mea. Corpul meu parcă nu-mi mai aparținea mie, ci altcuiva. Lui?

Sunt a mea, știu asta, dar m-am simțit atât de bine să fiu lipită de un băiat ca el și să-l las să mă sărute! Capul mi se învârtea din cauza șampaniei pe care o băusem, așa că poate nu era din cauza sărutului, ci a alcoolului. Nu știu. Doar mi-a plăcut. A fost o petrecere distractivă.

Oftez adânc și închid jurnalul, aruncându-l lângă mine pe pat. Atât reușesc să citesc. Câteva paragrafe, în mare parte despre sărutul nostru și despre cum m-a pipăit. Întâlnirea cu ea din noaptea aceea mi se pare că mi-a schimbat întreaga viață. Atunci eram tânăr și furios, nerăbdător să dau vina pe altcineva pentru infidelitatea tatălui meu. Să dau vina pe el însemna să recunosc că nu e perfect și nu voiam să fac asta. Nu încă.

Le învinovățesc pe mama ei... și pe ea. De asta am făcut-o curvă. Am vrut să văd ce face. Cum reacționează. Voiam să o rănesc, pentru că sufeream și nimeni nu vedea asta. Nimeni nu vede niciodată.

În schimb, ochii ei au licărit și a început să respire greu. Am țintuit-o la perete și a cedat în fața mea cu ușurință. M-a sărutat. S-a agățat de mine. M-a învățat cum să sărut atunci când habar nu aveam ce fac.

Noaptea aceea a schimbat totul. Am vrut să găsesc pe cineva ca ea, dar nu am reușit niciodată. Pe măsură ce am crescut, am devenit și mai furios. Am văzut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd. Am făcut și lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Nimeni nu m-a oprit, așa că am continuat.

Încă fac asta. Nimeni nu mă oprește nici acum. Cu siguranță, nu Summer.

Mă gândesc la tot ce vreau să-i fac și zâmbesc. Se pare că are amintiri urâte când vine vorba despre sex. Poate aș putea să-i fac o favoare. Să o ajut să scape de toate amintirile vechi cu fratele ei vitreg și să le înlocuiască cu amintiri cu mine. Și cu ea.

Cu noi.

CAPITOLUL 16

SUMMER

Patru zile. Mă ignoră de patru zile și e mai mult decât exasperant. Nu că aș vrea să mă contacteze.

Sunt o mincinoasă. Bineînțeles că vreau să mă contacteze. Sâmbătă seară m-a lăsat prăbușită pe gard, tremurând și plină de dorință. În ciuda amenințărilor. În ciuda agresivității cu care m-a atins. A modului în care a vorbit cu mine. E un om îngrozitor, dar din nu știu ce motiv, simt că e omul *meu* îngrozitor. Nu înțeleg de ce a făcut atâtea cereri, doar ca să mă lase singură.

Sărutul m-a distrus. Buzele lui sunt o armă, iar când mă sărută, sunt complet pierdută. Slabă. Mă gândesc la sărutul lui. La degetele lui pe gâtul meu. La trupul lui lipit de al meu. Mă doare tot corpul când mă gândesc la el.

Luni dimineață ajung la ora de engleză avansați extrem de stresată, îngrijorată de ce reacție va avea.

Nu vine.

Trec pe lângă el pe hol, în pauză. Îl văd la cantină. Nici măcar nu se uită la mine. E ca și cum nici nu aș fi acolo. Se comportă astfel tot restul zilei. În fiecare zi a săptămânii de până acum. Până la urmă, fac și eu același lucru. Îmi văd de treaba mea. Merg pe holuri, intru în clase, mă plimb prin campus cu capul sus.

Să-l ia naiba cu înțelegerea lui cu tot. Încearcă să mă învețe o lecție, iar eu nu o înțeleg. Mi-a cerut să fiu dispusă să fac ce vrea și când vrea, iar asta nici măcar nu mă deranjează.

E derutant. El e derutant.

Am văzut-o pe Sylvie luni. Și-a petrecut pauza de prânz și ora de studiu cu mine la bibliotecă. Am șușotit și am bârfit. Am vrut să o întreb despre Whit, dar mi-am ținut gura. Iar după ziua de luni nu am mai văzut-o pe Sylvie și nu pot decât să bănuiesc că e din nou bolnavă, o fantomă în campus. Într-o clipă e aici. În următoarea nu mai e.

Mi-e dor de ea. E singura mea prietenă. În loc să-mi fac griji pentru Whit Lancaster și prostiile lui interminabile, mă concentrez pe școală. Am de scris o lucrare. Câteva proiecte de terminat. În mod surprinzător, nimeni de la școală nu se mai poartă urât cu mine. E o ușurare, dar nu înțeleg. Whit le-a spus să facă asta? Doar de asta e nevoie? Pocnește din degete și mă lasă toți în pace?

E uimitor cât de multă putere are în acest campus.

Înspăimântător.

Muncesc la o lucrare pe laptop când primesc un mesaj de la un număr necunoscut. Îl deschid încruntată.

Vino în camera mea la nouă. WAL

Simt fluturi în stomac de fericire. Între picioare. Am fost convocată.

În sfârșit.

Nu-i răspund la mesaj. Ce rost are? Probabil oricum nu mi-ar răspunde. Se așteaptă să apar și asta o să fac. O să fac orice e nevoie ca să-mi recuperez jurnalul. Există prea multe dovezi incriminatoare în el. Lucruri pe care nu vreau să le știe nimeni. Dacă s-ar afla și s-ar povesti acele lucruri? Aș fi terminată.

Distrusă.

Sunt sigură că asta e și ceea ce își dorește el.

În serile de weekend, ora de stingere e la 22, așa că nu am nici o problemă să ies din cameră sau din cămin. Însă va fi greu la întoarcere. Securitatea nu e cea mai bună, având în vedere cât de vechi sunt clădirile și că nu vor să distrugă structura, vechea lume, bla, bla, bla. Există camere, dar eu și Sylvie nu suntem atât de bune prietene încât să o rog să spargă rețeaua pentru mine.

În plus, dacă o rog asta, va începe să pună întrebări. Și nu vreau să răspund la ele.

Așa că îmi voi asuma riscul și mă voi ruga să nu fiu prinsă.

Sunt îmbrăcată cu hainele cu care aș ieși la alergat, aproape la fel ca în seara aceea când l-am găsit în ploaie. Colanți, o pereche de adidași Nike și un hanorac. Singura diferență e că nu port sutien. Nici chiloți. M-am gândit să port ceva sexy pe sub haine, dar nu prea am ce. În plus, sunt sigură că vrea să aibă acces ușor.

Intru în clădirea în care se află camera lui. Înainte erau camerele angajaților, dar nimeni care lucrează aici nu mai stă în campus, cu excepția monitorilor și a celor de la securitate. Iar ei locuiesc în altă clădire.

Singurii care stau acum în această clădire sunt Sylvie și Whit, iar în majoritatea timpului ea nu e aici. Celelalte camere sunt folosite pentru depozitare sau sunt goale. Nefolosite.

Irosite.

Merg pe holul întunecat, neștiind unde e camera lui. Pășesc încet, pentru că nu vreau să atrag atenția în caz că Sylvie e în camera ei. E ultima persoană cu care aș vrea să mă întâlnesc.

Brusc, se deschide o ușă lăsând lumina să se reverse pe hol, iar eu mă opresc, așteptând să văd dacă apare Whit.

Dar nu apare nimeni. Și nimeni nu vorbește. Ușa rămâne deschisă.

Încep să mă mișc din nou, încet. Cu grijă. Strâng din buze ca nimeni să nu mă audă cum respir și mă apropii de raza de lumină de pe podea. Fac un pas spre ea și îl văd, în pragul ușii.

Privindu-mă încruntat.

– Ai întârziat.

Tonul lui e sec. Privirea arzătoare.

Pipăi buzunarul din față al hanoracului, dar este gol. Ca o idioată, nu mi-am luat telefonul. Nu știu cât e ceasul.

– Cu cât? Cu un minut? îl provoc, gata de ceartă.

Strânge din buze.

– Cu trei minute, dacă e să fim exacți.

Îmi dau ochii peste cap, încercând să maschez cât sunt de neliniștită cu atitudinea mea.

– Ești dezamăgit? Vrei să plec?

Încep să mă îndepărtez și iese din cameră, apucându-mă de umăr. Atingerea lui mă arde și mă face să mă opresc, iar când ridic privirea, văd că se uită la mine.

– Nu pleci nicăieri. Avem o înțelegere, ai uitat?

Mă ia de brat și mă conduce înăuntru, închizând și încuind ușa în urma noastră. Mă uit prin cameră, respirând întretăiat, admirând totul.

Camera mea e mai mare decât cele pe care le împart fetele, dar a lui e imensă. Are un pat dublu în mijloc. Două noptiere și două șifoniere. O oglindă mare sprijinită de perete, în fața patului. Un birou pe care se află un laptop. Are și o zonă de relaxare cu televizor și canapea. O bibliotecă plină cu cărți. Pot să văd baia și un dulap. Are aici tot ce are nevoie.

– E pe gustul tău? întreabă, pe un ton răutăcios.

Mă întorc cu fața la el.

– E chiar drăguță, îi spun cu sinceritate.

– E suficient.

Îl urmăresc cum se duce spre pat. E îmbrăcat cu pantaloni de trening gri cu sigla internatului Lancaster și cu un tricou negru care îi scoate în evidență fiecare mușchi de la umeri și piept. Se așază pe saltea, cu fața la mine, cu picioarele depărtate, și se sprijină în mâini în timp ce mă analizează cu o expresie plictisită pe chipul lui superb.

– Dezbracă-te, îmi ordonă.

Ridic o sprânceană.

– Trecem direct la treabă?

– Nu ai voie să comentezi. Ai fost de acord să faci ce vreau, oricând. Face o pauză. Acum dezbracă-te.

Fără să-mi iau ochii de la el, mă descalț, inclusiv de șosete.

– Poate vreau să mă dezbraci tu.

– În acest scenariu nu ai voie să alegi, spune, iar privirea lui goală mă neliniștește. Nu mai trage de timp.

Tonul lui acid mă face să mă înfurii și îmi scot imediat hanoracul, fără să ezit, aruncându-l pe jos. Se uită la pieptul meu, doar pentru o clipă, înainte să-și ridice din nou privirea la mine.

– Continuă.

Mă întorc, prefăcându-mă pudică, dar de fapt vreau să-mi vadă fundul gol. Mă aplec în timp ce îmi trag pantalonii în jos, sperând că se bucură de priveliște. Mișc din picioare ca să îi dau jos de tot și îi împing cu piciorul înainte să mă ridic.

– Întoarce-te.

Pare exasperat și îmi place să îl enervez. Poate puțin prea mult.

Mă întorc încet cu fața spre el, fără să-mi ascund deloc corpul. La fel ca ultima dată când am făcut asta în camera mea. Numai că acum el e în avantaj. E îmbrăcat în totalitate, iar eu sunt dezbrăcată. Îmi pun mâinile în șolduri și îl analizez cu aceeași intensitate cu care o face și el, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Lipsiți de expresie. Cu ochii mijiți. Fără să zâmbim.

Impasibil.

– Vino aici, spune într-un final, iar vocea lui îmi trezește fiecare nerv.

Mă apropii de pat și mă opresc în fața lui. Pregătită să îmi ceară să mă pun în genunchi. Sunt sigură că va vrea

să mă degradeze complet, să-i fac sex oral și să-și dea drumul pe fața mea.

E bolnav. Sau și mai rău?

Imaginea aceasta din mintea mea mă excită.

– Urcă-te pe mine.

Își strânge picioarele și își bate ușor coapsa dreaptă, arătându-mi unde vrea să stau.

Mă încrunt, surprinsă de cererea lui, și îmi pun picioarele peste ale lui, ținându-mă de umerii lui lați, cu vintrele exact deasupra lui. Îi simt penisul pe sub pantalonii groși, cum îmi împinge vaginul, și mă străbate un val de dorință. E posibil să îi ud pantalonii înainte ca asta să se termine.

Mă apucă de talie, cu o atingere ușoară, deși degetele lui parcă îmi ard pielea dezgolită. Ca de obicei, mi se face pielea ca de găină și rămân așezată acolo, cu fața la el. Neștiind ce să fac.

Fără să spună nimic, îmi mângâie gâtul cu nasul, o atingere intimă care mă face să trag brusc aer în piept. Își apropie gura de urechea mea și aud cum respiră.

– Îți simt mirosul, murmură el. Aici.

Își frecă nasul de gâtul meu.

– Și aici.

Bagă mâna între noi și mă atinge, apoi îmi cuprinde vaginul.

Îl strâng mai tare de umeri și mă uit în jos, la sânii care se ridică și coboară. Se ridică și coboară cu fiecare respirație. Sfârcurile mi s-au întărit, mă dor și îmi aduc aminte de ultima dată când mi le-a supt.

– Ce vrei să fac acum? îl întreb când îmi pune din nou mâna pe șold.

– Nu te mișca, spune și îmi sărută pielea sensibilă de sub ureche. Nu spune nimic pentru o clipă, iar respirațiile noastre abia țin ritmul una cu alta. Auzi asta?

– Ce? întreb încet.

– Cum îți bate inima. Whit mă atinge pe piept și rămâne cu mâna între sânii mei. Atât de tare, Savage. Încă te sperii?

Ridic ușor capul și mă uit la el. Îmi mușc buza de jos și încuviințez din cap.

Whit zâmbește și îmi mângâie sfârcurile cu dosul palmei.

– Dacă ți-aș spune ce vreau să-ți fac acum, ai fugi țipând din camera mea. Nu ai vrea să te mai întorci niciodată. Ți-aș bântui coșmarurile pentru tot restul vieții.

Îmi sare inima la auzul cuvintelor lui și la promisiunea din spatele lor.

– Spune-mi.

Zâmbește, iar imaginea aceea mă lasă fără aer. Nu e de mirare că nu o face prea des. E devastatoare.

– Vreau să-ți marchez pielea.

– Cu ce?

– Cu gura. Se apropie și îmi sărută bărbia. Cu dinții. Mă mușcă ușor. Cu mâinile. Mă strânge mai tare, punând presiune pe pielea mea. Te-aș lega atât de strâns. Nu ai mai putea să fugi de mine.

– Nu aș vrea să fac asta, recunosc în șoaptă.

Ridică din nou privirea, iar ochii albaștri reci mă străfulgeră, de parcă ar vedea în sufletul meu. E negru și întunecat, la fel ca al lui. Cuvintele lui nu mi se par o amenințare.

Sunt o promisiune. Una pe care îmi doresc nespus să o respecte.

– Te-aș lega de pat. De mâini. De picioare. Aș vrea să le văd desfăcute, cu vaginul la vedere. Doar pentru mine. Își plimbă buzele pe gâtul meu, iar eu închid ochii, simțind fiori în tot corpul, așteptând cu nerăbdare să văd ce va spune. Dar nu l-aș atinge. Nu încă. Nu pentru mult timp. Întâi aș vrea să te văd plângând. Suspinând. Implorându-mă să te ating acolo. Să te las să ai orgasm.

Îmi suge pielea în locul în care gâtul și umărul se întâlnesc, cu putere. Dureros. Îl strâng de umeri, savurând durerea.

– Te-aș atinge peste tot, continuă. Te-aș înnebuni de dorință pentru mine. Ai uda tot patul. Te-aș săruta pe abdomen. Pe interiorul coapselor. Pe tot fundul. Te-aș mușca și ți-aș lăsa vânătăi.

Mă mișc ca să mă apropii de el, cât pot de mult, și își coboară mâinile ca să mă apuce de fund.

– Uită-te la mine, îmi cere. Fac ce spune și mă uit în ochii lui, simțind cum iau foc. Vrei să ți-o trag în seara asta.

Încuviințez din cap nebunește, nu-mi pot găsi cuvintele.

– Atunci masturbează-te. Îmi dă drumul și se sprijină din nou în mâini. Noua poziție îi împinge șoldurile în față, iar penisul lui tare mă împunge prin pantaloni. Nu o să te ating. Nu o să te sărut. Vreau să mă folosești.

Îl privesc cu gura căscată, încruntată.

– Ce... ce vrei să spui?

– Fii creativă, Savage. Zâmbește și îmi stă inima. Freacă-te cu vaginul de penisul meu. Fă ce vrei cu mine, dar eu nu o să te ating. Nici nu o să te sărut. Și nu încerca să mă dezbraci. Ai înțeles?

Asta va fi o tortură pentru mine, iar el știe asta.

Va fi o tortură și pentru el.

Mă aplec, îmi apropii gura de a lui și îi șoptesc:

– Am înțeles.

Nici măcar nu tresare. Se uită la mine cu privirea lui rece. Îmi întind picioarele și mă ridic până când ating podeaua. Îl încalec și mă frec de pantalonii lui. În sus și în jos.

În sus și în jos.

Tremur.

Îmi las capul pe spate, închid ochii și mă frec de el fără rușine. Stau cu sânii în sus, cu sfârcurile spre tavan, iar coapsele îmi tremură din cauza poziției, dar mă simt atât de bine. Îmi frec clitorisul de pantalonii lui și îi simt penisul dedesubt. Încă mă țin de umerii lui și aș putea să jur că devine din ce în ce mai tensionat. Îl înnebunesc?

Sper.

Gem și scâncesc. Îmi cobor din nou privirea spre el și deschid ochii. Încă mă privește, cu ochi tulburi. Mă dorește, dar se luptă cu asta. Încep să-mi rotesc șoldurile, mișcându-mă din ce în ce mai repede.

Nu spune nimic. Nu mă încurajează. Nu face nimic. Doar mă privește. Încearcă să rămână impasibil, dar cum poate să facă asta când îmi frec trupul gol de al lui? Simt tensiunea din mușchii lui. Văd furtuna din privirea lui.

– Ah, Doamne, șoptesc și flutur din gene.

Vreau să-mi țin ochii deschiși ca să mă uit la el, dar senzațiile care mă cuprind sunt copleșitoare. Iau o mână de pe umărul lui și îmi strâng sânul, mă ciupesc de sfârc. Șuier și îmi ling buzele. Rămân cu gura deschisă.

– La dracu'!

Tot nu face nimic. Mă privește cu aceeași expresie. Ca statuia frumoasă și rece din grădină. Rece. Inert.

Dar e o fațadă. Ochii îl dau de gol.

Mi se oprește respirația când îmi schimb poziția și îi ating capul penisului. Ah, da, chiar acolo. Încep să înjur când mă frec de penisul acoperit de material; mi se încordează tot corpul și rămân fără aer, încercând să ating punctul culminant. Sunt aproape. Centrul îmi pulsează în același ritm cu inima și țip când mă eliberez.

Cad, orgasmul mă învăluie și mă copleșește. Țip iar și iar, gâfâind nebunește în timp ce mă frec de el ca o pisică în călduri, cu mușchii încordați. Tremur. Tot corpul îmi tremură și îmi încleștez mâinile în tricoul lui, ținându-mă de el ca de o ancoră. Dacă i-aș da drumul, aș cădea.

Când se termină, deschid ochii și expir zgomotos.

Privirile noastre se întâlnesc.

– Ridică-te, spune el calm.

Mă ridic, deși picioare continuă să-mi tremure, și mă uit la pata de umezeală de pe pantalonii lui. Însă nu doar eu sunt de vină. Și el a făcut asta. Știu că și penisul lui curge.

Se uită și el în jos, apoi ridică privirea.

– Ai provocat un dezastru.

– *Sunt* un dezastru, îi spun răgușită, cu respirația întretăiată.

– Dă-i jos. Face semn spre ei. Pune-te în genunchi.

Ah, a venit momentul. Îngenunchez și îl apuc de pantaloni. Îi trag, iar el își ridică șoldurile, permițându-mi să-i trag mai jos de coapse. Penisul lui apare în fața mea, drept și gros, cu capul umed, strălucind. Mă dau înapoi când își aruncă pantalonii. Se întinde să-și dea jos tricoul și rămâne dezbrăcat, la fel ca mine.

Și ce priveliște incredibilă! Corpul lui e minunat. O operă de artă. Mușchi eleganți și tendoane ferme. Abdomenul cu pătrățele. Șoldurile puternice, coapsele groase și penisul imens.

– E rândul meu, șoptește el. Întinde-te pe pat.

Confuză, mă ridic din nou și mă duc spre pat. Se ridică și el, îndreptându-se în partea cealaltă.

– În mijloc, Savage. Grăbește-te.

Mă întind pe pat, lipicioasă între picioare, cu sfârcurile întărite și pulsând. Aș putea avea un alt orgasm în câteva secunde dacă m-ar atinge între picioare.

– Desfă-ți picioarele, spune, iar eu fac asta imediat, deschizându-mă în fața lui.

Se așază la marginea patului și începe să-și frece penisul.

– Atinge-te.

Mă încrunt.

– Ce?

– Fă ce-ți spun.

Îmi bag mâna între picioare, simțind cât sunt de fierbinte acolo.

– Ce vrei să fac?

– Vrei să-ți dictez fiecare mișcare? întreabă.

Nu spun nimic. Aștept următorul ordin.

– Înconjoară-ți clitorisul, spune, pe un ton grav.

Fac ceea ce-mi spune, folosind degetul arătător.

– Da. Nu prea tare. Începe să măresc ritmul, fără să mă pot opri. Nici prea repede. Oprește-te.

Fac o pauză, simțind cum pulsez sub degete.

– Dă-ți mâna la o parte. Nu te văd.

Nu se poate hotărî ce vrea să fac. Îmi dau mâna la o parte și îmi mișc picioarele încât să rămân cu tălpile pe saltea, cu genunchii îndoiți, depărtați, ca să mă poată vedea. Îl privesc cum începe să se frece din ce în ce mai tare, fără să-și ia privirea înfometată de la punctul dintre picioarele mele.

Se ridică fără nici un avertisment și se urcă în pat. Peste mine. Până când îmi încalecă umerii, cu penisul în fața mea.

– Lasă-mă să-mi dau drumul pe fața ta.

Știam că o să vrea asta. Bolnavul.

Dar și eu vreau asta.

Se freacă cu furie, eliberând sunete guturale. E atât de aproape. Îi simt mirosul. Îl simt pe el. Penisul lui îmi atinge fața și îmi ling buzele. Le strâng. Geme gutural și îmi tachinează gura cu capul penisului, iar eu scot limba și îl ling. Îl gust.

– La naiba, Summer!

Spune cuvintele gâtuit și simt cum sperma lui îmi curge pe față. Pe obraji. Pe buze. Valuri, valuri. Iar și iar. Geme zgomotos, iar eu deschid ochii, văzând cum se eliberează.

Pe mine.

După ce termină, întinde mâna și își bagă degetele în propria spermă, apoi îmi trasează conturul buzelor.

– Perfectă, șoptește, iar complimentul lui trezește scântei în mine.

Se dă jos din pat fără să mai spună nimic și mă lasă acolo. Tot corpul îmi tremură de nevoia de a mă elibera și am fața acoperită cu spermă. Mă gândesc să mă șterg cu mâna și sunt pe cale să fac asta când se întoarce cu un prosop umed în mână.

– Te curăț eu.

Tonul lui e rece. Aproape clinic. Ca și cum el ar fi doctorul, iar eu pacienta, nu fata cu care tocmai a făcut sex.

Stau acolo și aștept, închizând ochii în timp ce mă șterge pe față. Atingerea lui e impersonală și nu spune nici un cuvânt. Nici măcar nu gâfâie. Se controlează perfect.

E enervant.

După ce termină, se dă jos din pat și se duce înapoi în baie. Mă întorc pe o parte și îmi sprijin capul în palmă, uitându-mă în jur. Camera e cufundată în întuneric și mi-aș dori să știu cât e ceasul.

– Ar trebui să pleci.

Mă ridic când îi aud vocea groasă și îl caut în lumina difuză. Îl găsesc în pragul ușii de la baie, complet dezbrăcat și cu mâinile încrucișate la piept.

– M-am gândit că...

– Te-ai gândit greșit, mă întrerupe și se apropie de pat. Am terminat cu tine. Se apleacă, îmi ridică hainele și le aruncă spre mine. Îmbracă-te și pleacă.

Mă dau jos din pat și fac ceea ce-mi spune, îmbrăcându-mă cât pot de repede, tremurând, dar din cu totul alt motiv acum. Orice sentiment plăcut aș fi trăit, acum nu mai există. Sunt doar nervoasă.

Furioasă.

– Îmi vreau jurnalul, îi spun în timp ce mă încalț, fără să-mi mai iau șosetele.

Nenorocitul râde.

– Crezi că o ședință de masturbare o să te facă să-ți primești jurnalul înapoi? Nu prea cred.

– Mă tratezi îngrozitor, izbucnesc, urând durerea care îmi curge prin vene. Ca și cum aș fi un nimic.

– Nu ți se pare familiar? Nu așa te tratezi și tu?

Ridică dintr-o sprânceană.

Mă duc spre el, cu pumnii încleștați.

– Ce naiba știi tu despre mine?

– Mai multe decât ai crede. Te urmăresc. Te plimbi prin campus ca și cum ai fi de neatins, dar în adâncul tău nu ai deloc stimă de sine. Face un pas spre mine și se apleacă la nivelul meu. Găsește-ți valoarea, Savage, și arată-mi că meriți mai mult decât o partidă fără sens. Face un gest disprețuitor din mână. Acum ieși afară.

– Te urăsc, îi spun, iar vocea îmi tremură de furie.

– Pe tine te urăști și mai mult pentru că ți-a plăcut fiecare secundă din ce s-a întâmplat aici, spune cu un zâmbet diabolic. Acum pleacă.

Mă întorc și plec fără să mai spun vreun cuvânt.

CAPITOLUL 17

SUMMER

Vineri seară sunt singură la bibliotecă și stau la masa mea obișnuită. Am în față manualul despre Guvernul american și încerc să citesc, dar simt cum mi se închid ochii – capitolul e atât de plictisitor, iar eu sunt obosită după noaptea trecută cu Whit.

Am fugit prin campus spre camera mea, îngrozită că m-ar putea prinde cineva. Am ajuns în clădire la zece fix. Monitorul de serviciu mi-a aruncat o privire serioasă când am intrat și am crezut că m-a prins.

– Aproape ai întârziat, mi-a spus și a arătat către ceasul de pe perete.

– Îmi cer scuze, am învățat cu o prietenă, i-am zâmbit, sperând că am fost convingătoare.

Cred că am fost. M-a lăsat să plec în camera mea fără să mai spună nimic.

Mă bucur doar că nu am venit tropăind ca un animal. Toată interacțiunea cu Whit m-a înfuriat. Atitudinea lui e îngrozitoare. Și ce știe el despre ce părere am despre mine însămi? Încearcă să-mi distrugă stima de sine? În general

îmi complimentează atitudinea, iar acum pretinde că nu mă iubesc suficient de mult sau ceva de genul ăsta?

Doamne, nu-l mai suport! Nu e psihologul meu, asta e clar. E un nebun obsedat de sex care tratează femeile ca pe niște obiecte. El e cel bolnav.

Și ce este mai grav de atât? Faptul că îmi doresc să-l văd din nou. Dacă mi se pare că el are probleme, atunci e clar că și eu am.

Supărată de mine și de tot ce se întâmplă, închid manualul și o aud pe domnișoara Taylor care îmi spune să fac liniște. O ignor, îmi deschid ghiozdanul și arunc înăuntru manualul și apoi caietul. Mai sunt patruzeci de minute până la următoarea oră, dar nu o să fiu pregătită pentru testul pe care îl avem azi. La naiba!

În plus, cine dă teste vineri după-amiază? Doar niște nesimțiți sadici.

Îmi iau ghiozdanul, îl trag spre mine și îl țin în brațe, sprijinindu-mi capul de el ca pe o pernă și închid ochii. O să trag un pui de somn. N-o să mă deranjeze nimeni.

Sper.

Dar speranțele sunt pentru visători și pentru idioți pentru că, la câteva minute după ce adorm, aud pe cineva șoptindu-mi numele. Cineva de sex masculin. Deschid ochii și îl văd pe Whit printre rafturi. Dă din cap spre dreapta, semn că vrea să mă duc la el.

Ridic capul, fără să-mi iau privirea de la el și mimez „nu".

Își încleștează mandibula și vine spre masa mea, oprindu-se să mă privească de sus, ca pe o servitoare amărâtă. Eu. Sunt servitoarea lui. Care are rolul de a-l distra ori de câte ori vrea.

– Nu ai de ales, îmi spune printre dinți. Vino cu mine acum sau o să plătești prețul.

– Poate vreau să plătesc prețul, îi spun cu calm.

– Savage, aproape mârâie, iar vocea lui profundă mă învăluie.

Parcă lipsită de control, mă ridic și mă duc la el. Nu are rost să mă lupt cu asta. Să mă lupt cu el. O să facem orice am face, indiferent cât de mult aș protesta. Se va întâmpla.

Indiferent ce este între noi.

Mă ia de mână în clipa în care ajunge la mine, iar degetele noastre se întrepătrund în timp ce mă trage mai

în spate, printre rafturile interminabile cu cărți. Îl las să mă tragă după el când facem stânga, apoi dreapta. Apoi iar stânga. Ajungem atât de departe, încât nu mai văd lumină prin geamurile imense ale clădirii. Nu mai aud nici voci. Doar bâzâitul electric al luminilor de deasupra noastră și al sângelui care îmi pulsează în urechi.

Whit se întoarce spre mine, mă împinge spre cărți, iar trupul lui e aproape lipit de-al meu. Ridic capul și îl privesc sfidătoare.

– Ce vrei?

Zâmbește puțin în colțul gurii.

– Chiloții tăi.

Îmi dau ochii peste cap.

– Serios?

Confirmă din cap. Se apleacă până când fața lui e aproape de a mea și șoptește:

– Dar nu încă.

– De ce nu?

– Întâi vreau să fie uzi, spune înainte să mă sărute.

Buzele lui sunt electrice și trezesc scântei între noi. Asta am vrut noaptea trecută și nu mi-a oferit. A fost atât de rece.

Distant. Exasperant. Fără să mă sărute. Fără să se apropie. Poate că am avut orgasm, dar nu a fost de ajuns pentru mine.

Am vrut asta. Să-i simt gura peste a mea. Să mă devoreze. Un sărut e ceva intim. Apropie oamenii, chiar și străinii. E primul băiat pe care l-am sărutat cu adevărat și de atunci am fost dependentă de gustul lui.

Îmi întredeschid buzele ca să-l las să intre și își freacă limba de a mea, încercuind-o. Împingând-o. Gem și îmi întind mâinile, sprijinindu-le pe pieptul lui, strângându-l de gulerul uniformei. Îmi bagă mâinile sub fustă, mi le pune pe fund și începe să mă strângă, trăgându-mă spre el.

E tare pe sub blugi. Bineînțeles că e. Când nu e, atunci când suntem împreună? Să știu că provoc asta mă face să mă simt puternică. Deși se poartă îngrozitor cu mine, deși e crud și indiferent, tot e sub vraja mea.

„Știința înseamnă putere", îmi spunea Jonas. Și avea dreptate. Dar nu m-am gândit niciodată că s-ar aplica într-o situație ca asta.

Whit mă ridică fără efort și îmi pun picioarele în jurul taliei lui, agățându-mă de el și lăsându-l să mă consume.

Îl devorez și eu.

Ne sărutăm iar și iar, parcă timp de ore întregi. Pare că a adunat toată energia înăuntrul lui și murea de nerăbdare să o elibereze. Iar eu sunt cea care o primește, dorindu-mi mai mult.

– Noaptea trecută nu a fost suficient, murmură el după ce ne oprim.

Nu spun nimic și oftez când mă linge pe gât.

– Mă gândesc numai la tine, continuă, pe un ton aspru. Plin de iritare. Mă înnebunești. Râd scurt și mă trage de coadă, lipindu-și fața de a mea. Și nu într-un fel bun.

Mă încrunt la el, inima îmi bate cu putere și am buzele umflate în urma sărutului. Se uită la gura mea, apoi se apleacă și mă mușcă de buza de jos. Tare. Și mai tare. Abia când scâncesc și simt că mi-a dat sângele se oprește.

– Te urăsc, șoptesc, pentru că e singurul lucru pe care îl pot spune.

– Și eu te urăsc, Savage, răspunde indiferent, lăsându-mă jos și luându-și mâinile de pe mine înainte să se îndepărteze. Acum dă-ți jos chiloții.

Fără să-mi iau privirea de la el, bag mâinile sub fustă și îi dau jos, aproape împiedicându-mă când îi scot. Întind mâna și mă sprijin de raft înainte să-i arunc la pieptul lui. Prinde materialul mototolit din bumbac negru și își mângâie vintrele.

– Uzi. Îi duce la nas și îi miroase. Miros la fel ca tine.

– Ești dezgustător, izbucnesc, deși nu vorbesc serios.

Să-l privesc mirosindu-mi chiloții m-a excitat și mai tare. Doamne, sunt la fel de depravată ca el! Dacă nu am grijă, s-ar putea să mă ud pe coapse și în curând trebuie să ajung la oră.

Fir-ar, trebuie să dau testul acela.

– Îți place, spune atotștiutor. Weekendul ăsta sunt plecat.

Mă lovește dezamăgirea, dar rămân calmă.

– Ce păcat!

– O să-ți fie dor de mine? întreabă.

– Niciodată.

Curajoasă, încerc să trec pe lângă el, dar mă prinde cu o mână și cu cealaltă bagă chiloții în buzunar.

Rânjește.

– Sunt convins că o să-ți fie dor de mine.

– În visele tale, răspund, știind câtă dreptate are.

– O să-ți fie. Se apropie de mine, înghesuindu-mă. O să fii singură în patul acela mic al tău și o să te atingi gândindu-te la momentele noastre împreună. O să-mi strigi numele când ai orgasm, dar nu va fi la fel de bine. Nu fără mine. Mă mângâie cu nasul pe obraz, un gest foarte înduioșător. Aproape liniștitor. Ai nevoie de degetele mele în tine. De gura, de limba mea în vaginul tău ud. Înghit în sec și închid ochii când îi simt gura pe fața mea, oprindu-se la ureche. Ai fost făcută pentru mine, să știi. Ești la fel de bolnavă și nebună ca mine. Tremur. Respir întretăiat și mă mușcă de ureche, făcându-mă să scâncesc. Când mă întorc, o să ți-o trag.

Cuvintele lui mă excită.

– Unde pleci?

– Nu e treaba ta, spune, îndepărtându-se de mine cu un rânjet. Mulțumesc pentru cadou.

Se întoarce și mă lasă acolo, plecând fără să se uite în urmă. Mă uit după el, tremurând ca varga, urând cât îi e de ușor să... mă părăsească.

Tipic. Toți mă abandonează până la urmă.

E la fel ca ceilalți.

Mai aștept câteva minute înainte să mă întorc la masa de la care am plecat. Ghiozdanul meu e încă acolo, neatins, și știu că asta e din cauză că Whit le-a spus tuturor să mă lase în pace. Apreciez gestul, dar singurul motiv pentru care s-au luat de mine inițial...

A fost Whit.

E în același timp și protectorul, și coșmarul meu.

Îmi adun lucrurile și mă duc la baie încercând să-mi revin. Sunt un dezastru. Îmi ies șuvițe de păr din coadă și, după ce mă spăl pe mâini, îl aranjez, analizându-mă. Ochii îmi strălucesc și par puțin sălbatici. Am obrajii roșii și buzele umflate după ce ne-am sărutat. De ce îl doresc dacă se poartă atât de urât cu mine? Ce e în neregulă cu mine? Oare e vorba de faptul că întotdeauna ne dorim ce nu putem avea?

Nu știu, dar știu că pot să-l am. L-am avut. Nu în toate felurile în care îmi doresc, dar o să ajungem și acolo. O să facem sex. O să știu cum se simte ca Whit să fie înăuntrul meu.

Vintrele mi se încordează când mă gândesc la asta și îmi amintesc că nu am chiloți pe mine. Dacă vântul bate puțin mai tare când mă plimb prin campus, s-ar putea să mi se ridice fusta și să mă vadă toată lumea.

Nu prea îmi pasă.

Ușa toaletei se deschide și intră Caitlyn. Ne uităm una la alta, iar ea își dă ochii peste cap, oprindu-se la chiuveta de lângă mine ca să se spele pe mâini. O privesc fără reținere, iritată. La început era prietena mea, iar acum e dușmanul meu. Nu înțeleg.

Nu înțeleg pe nimeni de la școala asta. Ca să fiu sinceră, toți sunt îngrozitori.

– La ce te uiți? se rățoiește la mine.

– Nu ți-am făcut nimic, dar mă urăști, îi răspund sincer.

Închide robinetul și își scutură mâinile în chiuvetă înainte să rupă o bucată de hârtie. Se șterge pe mâini, cu spatele la mine. Aștept să-mi răspundă. Sigur e o tactică a ei.

În fine. Încă am timp.

Până la urmă, Caitlyn se întoarce cu fața la mine, fără nici o expresie. Jur că nimeni de la școala asta nu are emoții.

– Nu te urăsc.

Sunt surprinsă de afirmația ei.

– Nu te cred.

Ridică din umeri.

– E adevărat. Nu simt nimic pentru tine. Problema mea e că nu înțeleg de ce Whit e atât de interesat de tine.

– Nu e interesat...

– Nu încerca să spui că nu e când știi că nu e adevărat. Am văzut cum te privea la restaurant. Cum le-a spus tuturor în campus să-ți facă viața un coșmar, ca mai apoi să se răzgândească, spune ea, recunoscând ceea ce bănuiam deja. Simte ceva pentru tine și el nu simte nimic pentru nimeni în afară de familia și prietenii lui. Sigur nu pentru o fată. Doar le folosește.

Mă uit la ea, uimită de cuvintele ei, deși nu sunt cu adevărat o surpriză. Dar nu am mai auzit pe nimeni s-o spună atât de direct.

Caitlyn îl descrise pe Whit la perfecție.

– Deci, de ce tu? întreabă când nu răspund. Nu înțeleg. Nimeni nu înțelege. Nu ești deloc specială. Nu vreau să te

jignesc, să știi, dar nu înțeleg de ce e atât de fascinat de tine. Cine ești?

Îmi amintesc prima dată când l-am văzut pe Whit, la petrecerea din apartamentul părinților lui. Atunci a început? Când aveam doar paisprezece ani?

– Nu sunt nimeni, spun într-un final, îndreptându-mă spre ușă. Nu contez.

– Contezi pentru el, îmi amintește ea.

Întind mâna spre clanță și îi zâmbesc când o deschid.

– Bănuiesc că da, spun înainte să ies.

CAPITOLUL 18

WHIT

Sunt în oraș pe durata weekendului, convocat de propriul stăpân să vin la apartamentul lui. Ajung acasă la tatăl meu vineri seara, întârziind cât de mult posibil, încântat să văd că e deja în pat când ajung.

Îmi pun ceva de băut și mă duc în camera mea, aruncându-mi geanta pe marginea patului. Scot din ea câteva lucruri, pe care le pun pe noptieră, împreună cu băutura. Fără să mă gândesc, mă dezbrac de tot, trag așternuturile și mă pun în pat. Iau paharul de pe noptieră și încep să sorb din whiskyul maturat. Până când ajung să-l beau pe tot, până la ultima picătură, și îmi ling buzele, savurând arsura care îmi îmbracă gâtul.

Ca un degenerat, iau chiloții mototoliți de pe masă și îi apropii de nas, trăgând adânc aer în piept. Încă îi simt mirosul. Moscat și dulceag. Precum sexul. Amintirea gustului ei îmi invadează gura și închid ochii, plimbându-mi chiloții ei pe piept și înfășurându-i în jurul penisului meu deja tare.

Sunt al dracului de obsedat de ea și de felul în care îmi vorbește, ca și cum ar vrea să mă enerveze. Privirea ei sfidătoare de mai devreme de la bibliotecă m-a făcut să-mi doresc să o îmblânzesc. Să o fac a mea. În noaptea

dinainte, când s-a folosit de corpul meu ca să-și dea drumul, frecându-se de partea din față a pantalonilor mei... fir-ar! Am avut nevoie de fiecare fărâmă de voință ca să nu mă întind spre ea. Să o ating.

Să i-o trag nebunește.

Noaptea trecută nu știam ce vreau și s-a văzut. Am pierdut controlul situației din punct de vedere mental și am fost împrăștiat. Asta m-a frustrat. M-a făcut să fiu furios pe mine însumi.

Și pe ea, deși știu că e nedrept.

Dar când e viața dreaptă?

În mintea mea am numai imagini cu ea de noaptea trecută. Plăcerea de pe fața ei când m-am masturbat deasupra ei, felul în care și-a ținguiat buzele și a scos limba ca să mă lingă. A tresărit când primele picături din sperma mea au atins-o pe față, dar apoi a stat acolo și a acceptat. Ca o mică supusă ce e.

La naiba!

Prima dată când am fost împreună, când mi-a făcut sex oral și i-am atins gâtul cu penisul, făcând-o să se înece. Când mi-am dat drumul pe sânii ei.

Doamne!

Orgasmul vine din senin și îmi dau drumul în chiloții ei, gemând neașteptat. Apoi rămân întins acolo, iritat că s-a terminat deja. Urăsc cât de repede îmi pierd controlul acum, însă doar atunci când vine vorba de Summer.

Devine o slăbiciune. Una pe care nu o vreau și de care nu am nevoie. Poate că weekendul ăsta în oraș, cu tatăl meu, o să mă ajute să-mi revin. Distanța e cheia. Pe locul doi, dezgustul.

O să stau departe de Summer, nu o s-o doresc la fel de mult. Dacă îmi amintesc cât de mult mă face să am nevoie de ea, voi fi dezgustat.

Inspir adânc, mă șterg și pun chiloții pe noptieră. Iau jurnalul și îl deschid, găsind pagina la care am rămas.

Mama refuză să mă asculte, ignorându-mă sau schimbând subiectul de fiecare dată când încerc să vorbesc cu ea. Cred că știe ce se întâmplă, dar, cu toate acestea, nu face nimic să îl oprească. Doamne ferește să-l supere pe Jonas! Nu face decât să se agite în jurul lui, încercând să păstreze liniștea, dar și ea ascunde secrete.

La fel ca mine.

E în regulă. Nu vreau să știe cineva despre Daniel. Astăzi am chiulit din nou de la școală și am plecat într-o aventură. Chiar înainte să mergem în apartamentul lui și să-mi facă sex oral. A fost frumos. Mi-a plăcut, dar nu am avut orgasm. A încercat iar și iar să o facă, dar pur și simplu nu a mers, bănuiesc. Până la urmă l-am făcut să se oprească și i-am frecat-o cu mâna. Și-a dat drumul în mai puțin de cinci minute.

Se pare că băieților le e mult mai ușor decât fetelor.

Închid jurnalul, pentru că mă deranjează să citesc despre experiențele ei cu altcineva. Un dobitoc care nu poate să-i ofere un orgasm. Idiotul. Eu am impresia că aș putea să suflu spre ea și și-ar da drumul, atât e de sensibilă.

Doar când vine vorba de mine, gândesc mulțumit.

Doar de mine.

Cineva bate la ușă și fără să aștepte să răspund, tatăl meu dă buzna în cameră. Mă ridic și bag jurnalul sub așternuturi, încruntându-mă la el în timp ce se învârte prin cameră.

– Deja ești în pat?

Se oprește și mă privește cu sprâncenele ridicate.

– Sunt obosit.

Ridic din umeri.

– N-ai găsit nici o moștenitoare cu care să ți-o tragi? Soarbe din paharul pe care îl ține în mână. Scotch, sunt sigur. De obicei acesta este planul tău când vii în oraș.

Nu mi-a trecut prin cap s-o contactez pe vreuna dintre moștenitoarele pe care le cunosc ca să văd dacă vrea să iasă.

– Nici una dintre ele nu mă interesează.

– Mama ta nu ar fi de acord. Golește paharul și îl pune pe dulapul din apropiere, cu spatele la mine. Are umerii drepți, încordați. Pune presiune.

– Pe cine? Pe tine?

Se întoarce din nou cu fața la mine.

– Vine ziua ta. Vei împlini optsprezece ani. Vei obține ce este al tău.

Ah, voi obține fondul fiduciar.

– Și?

Am știut că ăsta este primul pas din multele moșteniri pe care le am de când eram copil. Cred că aveam opt ani.

Mai întâi moștenesc fondul fiduciar lăsat de familia din partea mamei. Apoi, la douăzeci și unu de ani, primesc banii de la bunicul din partea tatălui. La douăzeci și cinci de ani, restul averii îmi va intra în contul bancar.

Părinții mei nu vor mai putea să mă controleze financiar niciodată. Libertatea e atât de aproape încât practic o pot simți.

– Mama ta are... așteptări de la tine. I-au fost impuse. Vă vor fi impuse și ție, și surorilor tale, spune tata, fără nici o expresie.

Știu la ce se referă. Mama și tata au devenit un cuplu când erau la facultate, deși toată lumea știa cu mult timp înainte că se vor căsători. Familia Lancaster face parte din regalitatea Americii. Nu ne putem căsători cu un muritor de rând. Viitoarea mea soție trebuie să provină dintr-o anumită familie, să aibă o anumită vârstă, un anumit pedigri și să meargă la o anumită școală. Trebuie interogată, verificată și instruită. Mama se va ocupa de toate astea. Deja a ales fata perfectă pentru mine.

Dar fata aceasta nu-mi trezește nimic.

– Leticia.

Îi spun numele. Corpul, mintea, nimic nu reacționează. E egală cu zero în ecuația mea.

– E o fată minunată, Whit. Inteligentă. Frumoasă. Are o genealogie impecabilă.

– E plictisitoare. Mă îmbufnez ca un copil, supărat că tot viitorul meu a fost plănuit pentru mine. N-o vreau.

– Nu e o păpușă pe care o poți returna la magazin atunci când te saturi de ea, spune tatăl meu cu amuzament.

– E o păpușă pe care nici nu vreau să o ating, răspund, încrucișându-mi brațele.

Se așază pe marginea patului și se uită la mine.

– Știu că nu așa vrei să fie lucrurile. Eu îți spun doar ce-mi transmite mama ta. Asta vrea ea. Asta așteaptă. E hotărâtă să păstreze numele Lancaster.

– Da. Pentru că voi doi ați făcut o treabă extraordinară păstrând acest nume fără pată, îi arunc în față.

Tata se strâmbă.

– E o afirmație corectă. Și e vina mea că am divorțat. Eu sunt cel care a înșelat-o.

Doamne, e exasperant! Azi spune una, mâine alta. Își asumă responsabilitatea pentru aventură, așa cum ar

trebui, dar acum văd cum stau lucrurile. Mama l-a îndepărtat de ea. L-a împins în brațele altei femei. Nu am văzut asta atunci, când s-a întâmplat, dar încep să-mi dau seama acum.

– Mă încurajezi să fac același lucru, nu-ți dai seama? Nu sunt interesat de Leticia. E drăguță, dar nu sunt atras de ea. Nu-mi pot imagina să mă căsătoresc cu ea, să mă culc cu ea din când în când, în timp ce am aventuri cu altcineva. Ridic un deget spre el. Nu vreau viața ta. Nu mai încerca să mă obligi.

Ne uităm unul la altul, iar tata se uită peste umăr, la paharul gol de pe dulap. Sunt convins că nu ar vrea decât să mai bea ceva ca să nu mai simtă nimic.

– Uneori nu avem de ales, fiule.

– Asta e o porcărie și tu știi asta, izbucnesc. Tu și mama încercați să-mi impuneți ceea ce vă doriți și amândoi ați ajuns divorțați și nefericiți. Nu o să mă căsătoresc niciodată.

– Fiule...

– N-o s-o fac. Mi se pare că fac o criză de isterie, dar nu-mi pasă. Căsătoria e o capcană. O fațadă. Ceva ce a inventat societatea și care foarte rar are șanse de reușită. Știi că nu am nici o amintire cu voi în care să fiți fericiți? Nici măcar una. Majoritatea amintirilor mele sunt cu voi certându-vă. Țipând unul la celălalt.

Spumegând printre dinții încleștați. Țipând în șoaptă pentru ca alți oameni să nu-i audă, dar noi îi auzeam mereu. Certurile lor le speriau pe surorile mele. Servitorii erau concediați pentru că trăgeau cu urechea. Mama aducea mereu în discuție numele altor femei, iar tata nega mereu că avea o aventură.

Dar avea. Mereu. A rămas cu Janine Weatherstone ani de zile. De parcă ar fi fost dependent de ea.

Dacă seamănă măcar pe jumătate cu fiica ei, înțeleg sentimentul.

Privirea tatălui meu, atât de asemănătoare cu a mea, se concentrează pe mine.

– Bine. Vrei un sfat despre fantezii? Ceva ce ți-aș spune dacă banii și familia nu ar exista și am fi doar niște oameni normali?

Încuviințez din cap.

– Spune-mi.

– Dă-le dracului de genealogii și nume de familie importante. Găsește pe cineva care te face să arzi de fiecare dată când o privești. Cineva cu care poți să vorbești, să te certi și să ți-o tragi la fel de nebunește. Și când găsești o femeie așa, nu o lăsa să plece, spune cu vehemență. Ridică paharul și zornăie gheața înainte să ia ultima gură de alcool. Poți să faci ceea ce ar trebui ca să-ți mulțumești familia sau poți să faci ce vrei și la naiba cu lumea. E alegerea ta, Whit.

Înainte să apuc să mai spun ceva, sau să-i pun întrebări, iese din camera mea și trântește ușa în urma lui.

CAPITOLUL 19

SUMMER

Mă trezesc după ce îmi aud numele șoptit în întuneric. La început am crezut că visez. Era o voce groasă. Familiară. Îmi amintea de Whit.

Îmi aud numele din nou și mă zvârcolesc în așternuturi, încercând să dorm în continuare. Va fi un vis frumos dacă e Whit în el. Nu vreau să ratez ceva.

Cineva mă apucă de umeri.

– Savage!

Deschid ochii și văd o siluetă neagră deasupra mea. Deschid gura, gata să țip, când simt cum o mână înmănușată îmi acoperă gura, împiedicându-mă s-o fac. Inima îmi bate nebunește, iar cuvintele mele sunt înfundate de mănușă în timp ce mă zbat în strânsoarea lui.

Se apropie de mine. Are pomeți ascuțiți. Bărbie proeminentă. Buze pline și ochi reci.

Whit Lancaster. În persoană.

– Taci, șoptește, pe un ton amenințător, letal.

Mă zvârcolesc, uimită de cât de puternică e mâna lui, țintuindu-mi capul pe pat. Mirosul de piele îmi umple

nările și sunt tentată să-l muşc de degete. Întinde cealaltă mână ca să mă țină în loc, cu trupul lipit de al meu ca să nu mă mișc.

– Ce dracu', Savage?

Inima îmi bate atât de tare, încât simt că o să-mi sară din piept. Nu are cum să nu-și dea seama. Trebuie să știe cât sunt de speriată.

– Sunt doar eu, șoptește. Calmează-te.

Tonul lui e mai blând decât de obicei, așa că fac ceea ce îmi cere, liniștindu-mi corpul și mintea. Inspir tremurând, lucru greu de făcut printre degetele lui, și, parcă simțind că m-am calmat, îmi ia mâna de la gură.

Expir adânc și văd cum se ridică și începe să meargă prin cameră. E îmbrăcat în negru. Hanorac și pantaloni de trening negri. Cu adidași negri Nike și o căciulă neagră pe cap.

– De ce ești îmbrăcat așa? îl întreb răgușită din cauza somnului.

– Nu voiam să mă vadă nimeni, spune, cu spatele la mine, dând draperiile la o parte ca să se uite pe fereastră.

– Sora ta a intrat în sistemul de securitate, îi spun.

Mă privește peste umăr.

– Nu e aici. M-am furișat în căminul tău, stând ascuns.

– De ce? întreb uimită. E sâmbătă. Credeam că ești plecat în weekend.

– Am venit mai devreme. Își sprijină mâinile pe marginea ferestrei, cu un picior în față, și se uită afară în timp ce vorbește cu mine. M-am gândit încontinuu la tine.

Mă ridic în șezut, confesiunea lui făcându-mă să spun primul cuvânt care îmi vine în minte.

– De ce?

Se îndepărtează de fereastră și vine spre pat, îmi ia fața în palme și mă forțează să mă uit la el.

– Nu mă pot gândi la altceva în afară de tine. Seara trecută m-am masturbat gândindu-mă la tine. De dimineață m-am masturbat din nou gândindu-mă la tine. Nici măcar nu am făcut sex încă și sunt obsedat.

Whit îmi dă drumul, îndepărtându-se de mine de parcă aș fi bolnavă, și începe iar să se plimbe prin cameră.

– Ești îmbrăcat ca un hoț, spun cu vocea tremurândă. Ai riscat mult, furișându-te în camera mea.

– Nu risc nimic având în vedere că familia mea deține școala și nu aș avea probleme. M-ar putea găsi cu tine în pat, făcând sex, și nu aș păți nimic. Ridică un deget spre mine. Ceea ce risc în acest moment e viitorul meu. Nu că ți-ar păsa.

Mă încrunt, fără să știu la ce se referă.

– Ce legătură am eu cu viitorul tău?

– Te joci cu mintea mea și nici nu ar trebui să mă gândesc la tine, Savage. Nu însemni nimic pentru mine.

Cuvintele lui sunt crude, dar nu vorbește serios, așa că nu mă simt jignită.

– Și atunci ce cauți aici? întreb încet.

Whit își bagă mâinile în păr și îl dă la o parte de pe frunte în timp ce mă analizează.

– Nu știu.

Pare cu adevărat chinuit.

Chinul lui e puterea mea. Eu sunt cea care îi face asta. Nu știu la ce se referă când vorbește despre viitor, dar nu contează acum. Ceea ce contează e că s-a întors. S-a întors în campus din cauza mea. Pentru mine.

Dau așternuturile la o parte și mă ridic în genunchi, apucând marginea tricoului în care dormeam. Îl dau jos dintr-o mișcare și îl arunc deoparte. Nu port decât o pereche de chiloți și își coboară privirea spre pieptul meu, cu ochii licărind de pasiune. Mă pun în patru labe și mă târăsc în pat până ajung la capătul lui, iar el se oprește în fața mea, punându-mi un deget sub bărbie și ridicându-mi capul ca să nu am de ales și să mă ridic în genunchi.

– Te oferi? întreabă pe un ton înșelător de dulce și cu ochii licărind.

Aerul rece mă face să tremur. Mi se întăresc sfârcurile până încep să mă doară.

– Dacă eu sunt ceea ce vrei, atunci da.

Clipesc, șocată de confesiunea mea și de dorința din ochii lui când se uită la mine. Mă mângâie pe gât și pe claviculă. Pielea neagră, fină e moale și rece pe pielea mea înfierbântată. Închid ochii, oftând când mă mângâie pe sân.

– Mă faci să vreau lucruri pe care nu le pot avea.

Îmi ciupește sfârcul între degete și trage de el, iar eu tresar. Face același lucru cu celălalt sfârc, răsucindu-l

până țip înainte să-i dea drumul; își coboară capul ca să lingă pielea care pulsează, mult mai puțin decât aș fi vrut.

Whit își îndepărtează capul, încă uitându-se la sfârcul meu care lucește.

– De ce dracu' vreau mereu să-ți fac rău?

Pare torturat. Ca și cum ar încerca să mă amenințe, dar nu funcționează.

Îmi apuc sânii și mă mângâi singură.

– Nu poți.

– De ce nu? se încruntă.

– Pentru că îmi place prea mult cum mă atingi. Îmi trec degetul mare peste sfârcul umed și simt cum mă ud când văd ardoarea din privirea lui când îmi urmărește fiecare mișcare. Îmi place durerea.

Ochii i se întunecă de dorință.

– Ești la fel de bolnavă ca mine.

Încuviințez din cap.

– Suntem unul și același.

Înghite în sec, și văd cum mărul lui Adam i se mișcă înainte să vorbească.

– Bagă-ți mâna în chiloți.

Fac ceea ce-mi spune și îmi bag degetele în chiloții rozalii. Nu sunt deloc speciali. Dar mă privește de parcă aș purta lenjerie scumpă doar pentru el. Privirea lui mă face să fiu udă și îmi trec degetele prin lichidul de acolo. Sunt atât de udă încât sunt convinsă că aude totul.

– Dă-mi mâna, îmi cere, și îmi scot degetele lipicioase din chiloți.

Inspiră brusc și pieptul i se ridică înainte să mă ia de mână și să o ducă la gură.

Scoate limba și îmi linge încet fiecare deget. Gâfâi ușor, cu privirea ațintită la limba lui, excitată de modul în care îmi savurează degetele, parcă înnebunit de gustul meu.

– Fă-o din nou, murmură sub palma mea. Mă uit la el și îmi sărută ușor mâna. Lasă-mă să aud cât de udă ești din cauza mea.

Îmi strecor din nou degetele între coapse, întinzând cu mâna materialul din bumbac roz. Clitorisul îmi pulsează când îl frec și mă mișc din ce în ce mai repede, iar în cameră se aud numai sunetele umede. Se apleacă și mă apucă de încheietură, făcându-mă să mă opresc, cu fața lipită de a mea, și îi simt respirația pe buzele mele.

– O să ți-o trag în seara asta, șoptește.

Încuviințez din cap, cu ochii mari și fără să clipesc.

– Dar vreau să ai orgasm mai întâi, continuă și mă strânge mai tare de încheietură. Vrei asta?

– Da, șoptesc fără ezitare.

– Nu te mișca, îmi spune.

Rămân țintuită când îmi dă drumul și îl urmăresc cum se urcă în pat în spatele meu. Se întinde și își bagă capul între picioarele mele, cu fața în dreptul vaginului meu.

– Ia mâna, îmi cere.

Îmi retrag degetele din chiloți, sufocată de nerăbdare.

Rămâne complet îmbrăcat și mă apucă de coapse cu mâinile înmănușate, depărtându-le mai mult. Îmi dă chiloții cu grijă la o parte și rămân expusă, în timp ce mă studiază, apoi își întredeschide buzele și scoate limba în colțul gurii.

– Atât de udă!

Îmi tremură picioarele, îmi tremură tot corpul și aștept să facă o mișcare. Ridică gâtul și gura lui ajunge fix în punctul dintre picioarele mele și mă gâdilă cu nasul. Cu mișcări seducătoare, ușoare, care mă fac să amețesc și să simt cum pulsul mi-o ia razna.

– Așază-te pe fața mea, șoptește, dar nu fac asta.

Dacă îl sufoc? Dacă...?

Mă apucă de fund și mă trage în jos, până nu mai am de ales și fac ce îmi cere. Scoate limba și mă linge acolo. Se mișcă în cerc, căutând fiecare locșor. Degetele lui alunecă aproape de intrare, mă mângâie și mă tachinează, iar eu mă frec de fața lui. Mă uit în ochii lui, fascinată de dorința din ei și de cât de intens mă privește în timp ce mă devorează.

Își trece degetul arătător printre fesele mele cu o atingere ușoară ca un fulg. Mă trece un fior, semn că orgasmul meu se apropie, și îmi desfac mai mult picioarele, îmi las capul pe spate în timp ce mă frec de gura lui fără rușine. Mă apucă de fund și mă trage spre el, își mișcă limba mai repede și eu mă lipesc de gura lui magică, disperată după mai mult.

Când simt orgasmul, îi strig numele și mă frec înainte și înapoi pe fața lui, în timp ce îmi linge clitorisul și mă apasă cu un deget între fese. Vintrele mi se încordează și simt că amețesc, apoi îmi las capul pe spate și gem zgomotos. Nu se oprește. Încă mă sărută, încă mă mângâie între fese și mă apucă strâns de talie.

Un alt orgasm îl urmează pe primul, atât de repede că mă ia prin surprindere. Nu e la fel de puternic, dar tot mă face să tremur și să gâfâi, epuizată. Mă dor coapsele când încerc să mă ridic, iar el îmi dă drumul ca să mă pot prăbuși lângă el. Închid ochii și încerc să-mi liniștesc gândurile și inima.

Doamne, cât de intens a fost! Felul în care mă privea. În care mă atingea. Nimeni nu m-a mai atins vreodată acolo și nu știam că poate fi atât de... intens.

Aud cum se dă jos din pat. Își scoate mănușile și le trântește zgomotos pe birou. Aud foșnetul hainelor pe care și le dă jos și rămân nemișcată, cu ochii închiși, așteptând cu nerăbdare să se întoarcă.

Salteaua se lasă de la greutatea lui și îi simt degetele pe șolduri când îmi dă jos chiloții. Mă întoarce pe spate și se urcă peste mine, iar greutatea lui mi se pare aproape confortabilă când mă împinge în saltea. Îmi dă părul la o parte de pe frunte cu o atingere incredibil de delicată și deschid încet ochii, descoperind că se uită la mine, cu o privire înfierbântată care topește răceala obișnuită.

– Mai trăiești? mă întreabă sardonic.

Mă întind sub el și îi simt penisul pe abdomen.

– Nu cred.

– Ești o fetiță tare murdară, m-ai călărit nebunește.

Se apleacă și mă sărută, strecurându-și limba printre buzele mele. E acoperit de mirosul meu și îmi simt gustul când ne sărutăm. Dulce și sărat.

– Mi-a plăcut, murmur aproape de buzele lui și încep să-l mângâi pe spate.

Se ridică în mâini și se uită la mine.

– N-ar fi trebuit să vin aici în seara asta.

Ignor ceea ce spune și prefer să închid ochii și să-mi arcuiesc corpul spre el.

Whit mă apasă pe umeri și mă ține cu forța lipită de saltea.

– Ceea ce e între noi nu înseamnă nimic.

Iar încearcă să se convingă.

– Te folosesc doar pentru că am jurnalul tău, îmi amintește, cu gura la urechea mea. Îți aflu toate secretele, Savage. Ai fost o târfă de când ai început liceul.

Mă cuprinde furia. De ce trebuie să deschidă gura și să spună lucruri atât de oribile? Strică totul. Încerc să-l împing de pe mine, dar e prea greu. Prea puternic.

– Dă-te de pe mine.

– Elevei în clasa a IX-a, Summer Savage, îi plăcea să se furișeze în campus și să facă sex cu iubitul ei de optsprezece ani, șoptește în urechea mea, apoi mă apucă strâns de încheietură. Daniel era un idiot, nu-i așa?

Toate sentimentele de tandrețe față de Whit se evaporă cu fiecare cuvânt pe care-l spune.

– Taci.

– Adevărul doare? Însemnările tale devin din ce în ce mai bune. Îmi ridică mâna deasupra capului și o ține acolo în timp ce mă privește. Deși cred că unele lucruri au rămas... nespuse în jurnalul acela.

Fiori de frică se extind și mă acaparează din ce în ce mai mult. După ce relația mea cu Daniel s-a terminat, Yates și-a înfipt ghearele în mine. Ce va fi când Whit va citi însemnările acelea?

Probabil nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine.

– Păstrezi secrete și față de tine însăți, nu-i așa?

Își lipește pieptul de al meu și îi simt penisul la intrarea în vagin. Îmi ridică și cealaltă încheietură deasupra capului și mă simt captivă. Neajutorată.

Excitată.

Nu înțeleg de ce furia lui și cuvintele urâte mă excită atât de tare, dar nu pot să rezist. Suntem bolnavi. Ceea ce facem e... depravat.

Whit coboară mai jos, spre sâni, și îmi acoperă pielea sensibilă cu sărutări delicate. Suge iar și iar unul dintre sfârcuri și mă face să mă foiesc sub el. Face același lucru și cu celălalt, îl mușcă, iar eu mă chinui să scap din strânsoarea lui, țipând.

Eliberează sfârcul, apoi suflă încet spre el, pielea pulsând după mușcătura lui. Își mută atenția înapoi către celălalt sfârc. Îl linge. Îl suge. Îl mușcă. E dureros. Simt cum își înfige dinții, iar asta se transformă într-o nevoie între picioarele mele. Îi pun picioarele în jurul șoldurilor, dorindu-mi să mă pătrundă.

– Nu am prezervativ, murmură el și îmi dă drumul ca să poată să-și coboare mâna între noi și să-și prindă penisul. Vreau să te simt.

– Iau anticoncepționale, îi spun.

Whit râde.

– Normal că da. Târfă mică. Pregătită să faci sex oricând fără să existe consecințe.

Fără să mă gândesc, întind mâna să-l plesnesc, dar e mai rapid decât mine și mă prinde de încheietură, înainte să apuc să-i lovesc fața arogantă. Expresia lui devine mai întunecată, iar când ne uităm unul la altul, eu sunt furioasă. Mă enervează atât de tare când spune astfel de lucruri.

Dar în adâncul sufletului... îmi și plac. Uneori, prea mult.

– Nu-ți place când îți spun că ești târfă? șuieră el. Ce păcat!

Mă penetrează complet și mă simt atât de plină. Icnesc, iar el îmi dă drumul la mâini când începe să se miște, ieșind aproape de tot înainte să intre din nou. E de necontenit, mișcându-se ritmic, iar forța împunsăturilor lui mă împinge în saltea și accept.

La naiba, îmi place! E atât de bine să-l am pe Whit înăuntrul meu! Nu ezită deloc. Nu bâjbâie, nu mă întreabă dacă sunt sigură, dacă sunt bine. Nu mă atinge și nu mă mângâie cu delicatețe. E brutal. E atât de eficient, își mișcă șoldurile și mă pătrunde iar și iar cu penisul gros. Simt că prind viață cu fiecare penetrare și mă agăț de el, iar corpurile noastre transpirate se mișcă în sincron.

– La naiba, ești atât de strâmtă, spune gemând și își lipește fața de gâtul meu, în timp ce mă împinge mai tare în saltea.

Îmi cobor mâna spre fundul lui și simt cum i se încordează mușchii cu fiecare mișcare. Îl strâng, vrând mai mult, vrându-l pe el, în timp ce mă linge pe gât. Suge ușor.

Îl mângâi peste tot pe unde pot ajunge. Corpul lui e superb. Fin, musculos și perfect. Penisul lui se potrivește perfect, ca și cum am fi fost făcuți unul pentru celălalt. Văd stele de fiecare dată când mă pătrunde. Îmi tremură vintrele. O să am un alt orgasm.

Îl apuc de ceafă și îmi încleștez degetele în părul lui moale, apoi trag. Geme, rămâne nemișcat deasupra mea și începe să pulseze în interiorul meu, înainte ca tot corpul să-i tremure.

– La naiba, murmură printre dinți și își mișcă șoldurile sălbatic înainte să-și piardă controlul.

Simt un șuvoi de lichid care mă umple și realizez că are orgasm. Mă încordez în jurul lui încercând să-l storc și

înjură când mai împinge o dată. De două ori. De trei ori.

Apoi se prăbușește peste mine.

Rămân acolo pentru o clipă, încercând să mă adun. Nu am avut orgasm. Îmi tremură tot corpul de nevoie, dar el nu se mișcă. Sunt dezamăgită și îi împing umerii, disperată să-l dau de pe mine.

Iese din mine și lichidul curge formând o pată umedă. Mă îndepărtez de ea și mă lipsesc de el, în timp ce încercăm să ne recăpătăm respirația.

– Nu ai avut orgasm, spune după câteva secunde, în șoaptă.

Clatin din cap.

– Nu.

Îmi bagă mâna între picioare și începe să se joace. Face cercuri și se mișcă din ce în ce mai repede încercând să-mi provoace orgasmul. Nu durează mult. După doar câteva mișcări precise ale degetelor lui lungi, îmi dau drumul, strigând „O, Doamne, O, Doamne!" iar și iar în timp ce orgasmul mă zguduie.

Deschid ochii când scoate mâna dintre picioarele mele, exact la timp că să-l văd cum își suge degetul arătător.

– Ți-am spus că vor fi trei.

Încerc să mă gândesc și îmi aduc aminte ce a spus abia după ce se ridică din pat și începe să se îmbrace. Mă ridic și eu și strâng din coapsele tremurânde, privindu-l în timp ce se îmbracă și încercând să mă gândesc la ce aș putea spune.

– Mă urăști? întreabă în timp ce-și ia pantalonii pe el, fără chiloți.

Mă uit la el, neștiind ce vrea de la mine.

– Ar trebui, continuă el și își trage hanoracul pe cap, ascunzând pieptul acela frumos. Te tratez îngrozitor și tot ai orgasm. De mai multe ori.

– Te urăsc, sunt de acord și mă dau la o parte când se așază pe pat ca să se încalțe, cu spatele la mine.

– Bun. Pare mulțumit. La un moment dat, o să mă satur de tine, o să-ți dau înapoi tâmpenia aia despre care spui că ar conține cele mai întunecate gânduri ale tale și o să uităm că perioada asta a existat.

Îl privesc cum se ridică și își întinde brațele spre tavan, iar hanoracul i se ridică și scoate la iveală abdomenul sexy și plat. Aproape salivez când mă gândesc să-l ling acolo.

Să-l ling peste tot.

– Pentru că, te rog să mă crezi, ești ușor de uitat. Clipesc ca să mă concentrez și realizez că e deja aproape de mine. Mă ia de bărbie și mă obligă să mă uit la el. Mulțumesc pentru partida de sex.

Mă sărută brutal înainte să-mi dea drumul și se duce spre ușă fără să se uite înapoi; o deschide și o închide extrem de încet.

Cuvintele lui mă bântuie iar și iar și realizez că minte. Singurul motiv pentru care s-a întors mai devreme în campus sunt eu. S-a gândit încontinuu la mine. Exact asta a spus.

Sunt de neuitat. Încearcă doar să se convingă că nu e așa.

Încep să zâmbesc și îmi duc degetele la gură încercând să împiedic asta, dar nu are rost.

Ce băiat prostuț și răsfățat!

CAPITOLUL 20

SUMMER

Mă ignoră timp de trei zile.

Bineînțeles că mă ignoră... A mai făcut asta. Mi-o trage ca și cum viața lui ar depinde de asta, apoi se preface că nu exist. La ore. În campus. La prânz. Pe holuri. E modul lui de operare obișnuit și nici măcar nu mă simt jignită. Măcar mă lasă toată lumea în pace.

Îl las în treaba lui. E ca un copil mic care face o criză, după ce a obținut ce a vrut. Mă tratează cu indiferență, mă tratează ca pe o străină. Dar poate să se prefacă oricât vrea. Suntem atât de conștienți unul de altul, încât aș putea să jur că aerul din jurul nostru trosnește și ies scântei ori de câte ori suntem unul în prezența celuilalt. La ora despre Guvernul american e mereu la locul lui înainte mea și mă urmărește când trec pe lângă el și tot corpul mi se trezește la o simplă privire.

Mă descurajează teribil și cred că și eu îi fac același lucru. Suntem din ce în ce mai conștienți unul de celălalt, iar eu sunt mai îndrăzneață când trece pe lângă mine pe hol sau la ore. Îl privesc în mod evident, fără să-mi pese cine mă vede. Cine ar spune ceva? Nici el nu se poate abține să mă privească, iar privirea îi alunecă spre pieptul meu. Spre picioarele mele. Îmi ridic puțin fusta doar pentru el, iar tivul dansează în jurul coapselor mele și sper, în sinea mea, că asta îl înnebunește.

Într-o zi, după ora de franceză, holul se umple de oameni care se mișcă la unison. Se apropie, mai înalt decât toată lumea, și mă privește. Trecem unul pe lângă altul și mă atinge cu degetele, atât de repede că mi se pare că nu s-a întâmplat. Își îndoaie degetul arătător în jurul degetului meu pentru o secundă. O secundă în care ne atingem...

Apoi dispare.

Whit Lancaster a devenit o obsesie periculoasă și nu știu cum să mi-l scot din minte. Din sânge. A spus că o să mi-o tragă până o să se sature, dar cum e posibil așa ceva? Cu fiecare interacțiune, totul devine mai rău. El devine... mai rău.

Nu pot să nu mă gândesc că îl afectez în același fel.

Pe la mijlocul săptămânii ne lovește un val de caniculă. E ultima parte a verii, înainte să ne izbească diminețile reci și vânturile tăioase ale serii. Urmate de ploi interminabile, apoi nimic altceva decât zăpadă. Toată lumea din campus pleacă cu fiecare ocazie, bucurându-se de ultimele temperaturi ridicate și de soarele care strălucește. La prânz, în pauze, după ore.

Joi, în timpul prânzului, sunt la coadă la cantină și plătesc la casă, apoi ies și dau nas în nas cu Chad, iar sendvișul și chipsurile aproape că-mi zboară din brațe.

Chad mă ia de cot și mă ajută să-mi recapăt echilibrul.

– Ești bine?

Mă uit la el. Chad e atrăgător. Nu la fel de frumos ca Whit, dar pe aproape. Are ochi căprui, calzi și un păr șaten, des. Provine dintr-o familie britanică ce are legături cu familia regală. Mătușa lui s-a căsătorit cu un duce. De asemenea, familia lui apare destul de des în tabloide și pe internet, datorită surorii lui, influencer pe rețelele sociale, care iese cu Kylie Jenner și gașca ei.

Dar atingerea lui nu trezește nimic în mine. Nici măcar o scânteie. Atingerea lui nu înseamnă nimic.

– Sunt bine. Mulțumesc.

Îi zâmbesc discret, dar nu reacționează în nici un fel. Își lasă mâna în jos, dă din cap și pleacă.

Mă uit după el când se duce spre prietenii lui – bineînțeles, Whit este unul dintre ei. Îmi aruncă o privire, cu o expresie stoică, iar eu mă uit la băiatul frumos care mă șantajează. Un băiat care îmi spune în toate felurile, în timp ce mă atinge ca și cum aș fi cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată și care mă înnebunește cu gura lui. Cu degetele lui.

Doamne, îl urăsc! Mă zăpăcește atât de tare!

De-a lungul zilei îl prind pe Whit că mă privește aproape cu dezgust în privire. Sau furie. Nu-mi dau seama. E atât de frustrant, iar acum eu sunt cea care îl ignoră; sunt hotărâtă să mă bucur de zi și de vremea frumoasă cât mai pot. E după-amiaza târziu și stau pe iarbă, lângă bibliotecă, cu Sylvie, iar spatele coapselor ne mănâncă din cauza ierbii.

– Ar fi trebuit să aduc o pătură, bombăn în timp ce mă scarpin.

Sylvie râde.

– Mie îmi place mâncărimea. Mă face să mă simt vie.

Îi arunc o privire, dar pare că vorbește serios. E atât de... ciudată uneori. Mă întreb dacă minte în legătură cu moartea, dar pare atât de sinceră când pomenește de asta.

– Cum te simți?

– Ah, sunt bine. Dă din mână, nepăsătoare. Mama mi-a găsit un alt doctor.

Încruntată, rup fire de iarbă.

– Pentru ce?

– Nimeni nu-și poate da seama ce e în neregulă cu mine. Dacă nu primește răspunsurile pe care vrea să le audă, merge mai departe și găsește alt doctor. Sylvie ridică din umeri. Așa este ea. Vrea să fie sigură că am parte de cea mai bună îngrijire medicală care există și avem suficienți bani pentru asta.

Nu pot decât să-mi imaginez câți bani s-au cheltuit pentru sănătatea lui Sylvie.

– Ai vreo boală?

– Da, am mai multe, cu nume pe care nu le pot pronunța și aproape toate sunt incurabile. Își

împreunează mâinile ca la rugăciune și dă din degete. Am o copie a dosarului medical dacă vrei să-l vezi vreodată.

– Nu cred, îi spun, și râde mai tare. De asta ai fost plecată în weekend? Ai fost cu mama ta?

– De unde știi că am fost plecată? Nu am spus nimănui. Mama a venit vineri dimineață și a spus că trebuie să plecăm. A venit și m-a luat cu Rollsul ei. Mama întotdeauna călătorește cu stil. Mijește ochii, uitându-se la mine. Stai puțin. Ai vorbit cu Whit? El ți-a spus că am plecat.

– Nu. Sunt mereu în negare cu Sylvie când vine vorba despre fratele ei. Nu vorbim.

Chiar nu vorbim. Cel puțin nu în ultima vreme. Doar ne certăm. Ne spunem lucruri răutăcioase. Ne dezbrăcăm. Și ne oferim unul altuia orgasme. Acum, că am ajuns să facem sex cu adevărat, nu mă pot gândi la altceva.

Abia aștept să o facem din nou.

– Sigur că nu, spune Sylvie, pe un ton în care se citește îndoiala. Se uită la tine de parcă ar vrea să te mănânce.

Simt că mi se încălzesc obrajii și știu că s-au înroșit.

– Ba nu.

– Ba da. Se uită la tine de câte ori treci pe lângă el. Ba chiar întoarce capul după tine când pleci... Și el nu face niciodată asta. Nu trebuie să confirmi sau să negi pentru că știu deja. Voi doi sunteți împreună. Râde când vede expresia rușinată de pe chipul meu. Mama o să aibă o criză și sunt sigură că el face asta doar ca să o enerveze, așa că bucură-te cât poți.

Cuvintele ei mă dor, deși nu asta a fost intenția ei. Mă folosește doar ca să o supere pe mama lui? Și ar trebui să mă bucur de el cât mai pot?

Doamne, ce nenorocit!

Sylvie își duce mâna streașină la ochi și se uită în jur, iar fața i se luminează când vede pe cineva.

– Hei! Aici!

Se ridică și face cu mâna.

Mă uit în aceeași direcție și îi văd pe Spencer și Whit venind spre noi. Simt un nod în stomac când îl privesc mergând, la fel de plictisit ca de obicei. Ca și cum ar prefera să fie oriunde altundeva decât aici. În preajma mea.

– Fratele meu drag. Spencer. Sylvie salută înclinând capul, iar ei fac la fel. Ce faceți voi, domnilor, în această după-amiază minunată și caldă?

– Căutăm fete cărora să le-o tragem, spune Whit, uitându-se doar la mine.

Sylvie scoate un sunet de iritare în timp ce Spencer râde stânjenit.

– Ți-am spus că nu vreau să aud despre ultimele tale cuceriri, frate drag. Se uită la mine și zâmbește. Încerci doar să-mi șochezi prietena cu limbajul tău indecent.

– Nu sunt sigur de asta. Nu cred că o șochează prea multe lucruri pe Savage, spune Whit zâmbind antipatic.

Îi arunc o privire urâtă și aș vrea să pot să-l plesnesc.

Dar aș vrea să mă și atingă.

Spencer râde din nou, jenat, iar Sylvie se uită la el.

– Și tu cauți o fată căreia să i-o tragi, Spence?

– Ăă...

Se înroșește. E clar că e agitat, iar asta mi se pare înduioșător. Nu e la fel de relaxat ca Whit. Pe el nu-l deranjează nimic. Bineînțeles, e făcut din piatră, așa că nu mă miră.

Râsul drăgălaș al lui Sylvie se împrăștie în aer în timp ce se ridică în picioare și se oprește în fața lui Spence. E înalt și se uită de sus la micuța Sylvie.

– Hai să mergem să luăm înghețată.

– N-ar trebui să plecăm din campus, spune el.

Sylvie îl bate ușor pe piept și țâțâie.

– Sunt o Lancaster, Spence. Pot să plec când vreau. Hai să mergem. Conduci tu?

Spence își umflă pieptul, având ochi doar pentru ea.

– Sigur, Syl.

Whit îl lovește în umăr pe prietenul lui, apoi îi pune degetul în față.

– Dacă te atingi de un fir de păr din capul ei, o să-ți rup fiecare os din corp.

Spence își dă ochii peste cap.

– Relaxează-te, idiotule. Nu sunt interesat de sora ta în felul acela.

– Ești un dobitoc, Whit. Lasă-l în pace! pufăie Sylvie, apoi se uită la mine. Îmi pare rău că te părăsesc, dar mă cheamă înghețata. Pa!

Mă uit după Spence și Sylvie, extrem de conștientă că Whit mă privește. De-abia când nu-i mai văd îndrăznesc

să mă uit la el.

– Sunt surprinsă că vrei să fii văzut în public cu mine.

Își bagă mâinile în buzunar, cu o expresie lipsită de emoție.

– Sylvie ne-a chemat. Ce ar fi trebuit să fac?

– Să o ignori.

Ridic dintr-o sprânceană.

Își coboară privirea spre picioarele mele, privindu-le lung.

– Am încercat să te ignor toată săptămâna.

Sinceritatea lui e surprinzătoare.

– Crede-mă, știu.

– Îți ridici fusta. Își înalță privirea strălucitoare spre mine. Încerci să-mi atragi atenția?

– Funcționează?

– Desfă-ți puțin picioarele și îți spun, zice tărăgănat și se uită din nou la fusta mea.

Îmi strâng coapsele și îmi îndoi genunchii.

– Ești dezgustător.

Râde. Chiar râde. Și e un sunet vesel care îmi ajunge în pântec și trezește în mine ceva foarte familiar.

– Îți place la nebunie, ținând cont că ești la fel de dezgustătoare ca mine.

Cuvintele lui mă ating pentru că sunt adevărate.

– De ce m-ai ignorat?

– Am încercat să mă conving că am terminat-o cu tine. Ridică din umeri. Se pare că nu.

Plină de nerăbdare, stau puțin mai dreaptă.

– Hai să te plimbi cu mine, Savage, spune pe un ton relaxat, în contrast cu licărirea din privirea lui.

Mă cuprinde o stare de neliniște și o senzație de excitare.

– Nu cred.

– O să-ți arăt ceva ce nu ai mai văzut până acum, aproape fredonează, încercând să mă ademenească.

Râd.

– Deja ți-am văzut penisul, Whit. Nu e nevoie să mă provoci.

Se încruntă și zâmbește în colțul gurii.

Parcă vrând să... zâmbească de-a binelea. Să râdă?

Ce stare de spirit are?

– Haide. Îmi întinde mâna. Să mergem.

Vocea lui e fermă. E un ordin, nu o rugăminte. Îmi pun mâna într-a lui și mă ajută să mă ridic, trăgându-mă spre el.

– Vrei ca oamenii să vadă că mă duci undeva în campus?

– Nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine. Sau despre tine.

Îmi dă drumul și pornește.

Mă grăbesc să țin pasul cu el.

– De asta m-ai ignorat în ultimele zile?

– Am fost... ocupat.

Îmi evită privirea.

– Ocupat să mă ignori.

– Poate că nu ești demnă de atenția mea.

– Și atunci de ce ești cu mine acum?

Se uită la mine cu un zâmbet diabolic.

– Tu ești cea care își asumă un risc. Nu ar trebui să mergi undeva singură cu mine. Cine știe ce aș putea face?

– Nu mă sperii, spun, pe un ton relaxat, de parcă nu aș avea nici o grijă.

Dar e o minciună. De fapt mă sperie. Mă face să mă simt incomod. Agitată. Mă face să vreau lucruri pe care nu ar trebui să mi le doresc.

Mă face să mă simt vie.

– Ar trebui, spune nonșalant, făcând la stânga când ajungem la bibliotecă. Haide.

Îl urmez pe aleea pe care nu am mai fost niciodată, spre o dumbravă mare cu copaci mari. Nu spune nimic, merge cu pași hotărâți, la fel ca expresia de pe chipul lui. Mă grăbesc lângă el pentru că nu vreau să rămân în urmă, curioasă să aflu unde mă duce.

– Sunt niște clădiri vechi aici, îmi spune. Înainte făceau parte din campus.

– Serios? Îmi stârnește curiozitatea și mă întreb dacă pot să mai pun întrebări. Sau dacă o să mă respingă. Unde sunt?

– Aproape am ajuns.

Păsările ciripesc în timp ce zboară pe deasupra noastră și aterizează în copacii care ne înconjoară. Lumina soarelui e caldă, cerul e de un albastru intens, iar eu mă uit în jur pe măsură ce copacii devin mai deși, clădirile rămân în depărtare și încep să aud valurile oceanului.

Brusc, se zărește o clădire dărăpănată, aproape fără acoperiș și fără majoritatea pereților. Mă opresc, uitându-mă la ea. Puțin speriată.

– Haide, spune, făcând semn din cap către clădire.

Mă conduce mai aproape de clădirea degradată și îl urmez printre pereții care stau să cadă. Cărămida e decolorată, aproape albă, în mare parte acoperită de mușchi verde, pufos. Mă uit în jur la dărâmături în timp ce îl urmez pe Whit pe scările de lemn, care scârțâie și care par să cedeze sub apăsarea picioarelor mele, până ajungem în interiorul clădirii, complet deschisă. Nu are acoperiș, nu are pereți întregi, nu e nimic înăuntru.

E o carcasă. O fantomă din alte vremuri.

– Ce s-a întâmplat aici?

Mă sprijin de fereastra veche, care nu mai are de mult geamuri. Mă uit în spate, mă salt în mâini și mă așez pe pervaz, uitându-mă la el.

Aerul dintre noi se schimbă, devine electrizant. Whit se apropie de mine, încet, meticulos, precum un tigru care își urmărește prada. Își desface cu grijă nodul deja slăbit al cravatei și o scoate de tot de la gât. Întinde bucata de mătase între mâini și se oprește în fața mea.

– Un incendiu. S-a întâmplat acum mai bine de o sută de ani. Era internatul Lancaster originar, prima clădire ridicată aici. La acea vreme, familia și angajații nu au putut s-o distrugă de tot, așa că au lăsat-o așa și au reconstruit în altă parte, cumpărând pământ ca să creeze școala.

Mă uit în jur și văd sulița de pe acoperișul capelei în depărtare.

– E departe de restul campusului.

– Toți angajații locuiau în campus. Aici, unde suntem, erau dormitoare la un moment dat. Clădirea era suficient de aproape de campus, dar suficient de departe încât să ofere intimitate, îmi explică.

O pasăre ciripește undeva, iar alta îi răspunde. Amanți secreți, ca noi? Se caută unul pe altul în pădure?

Îmi place să născocesc povești fantastice când vine vorba de situația cu băiatul ăsta. Eu și Whit nu suntem amanți. Nu există emoții între noi. Suntem doar niște dependenți care se caută unul pe altul, disperați să alungăm întunericul care sălășluiește în fiecare dintre noi.

– Nu știam că există.

Îmi trec degetele pe marginea de lemn, cu grijă să nu mă înțep.

– Bineînțeles că nu, fata cea nouă.

Zâmbetul lui e înșelător și îmi face inima să tresară de nerăbdare.

– Ai mai adus și alte fete aici?

Încerc să vorbesc relaxată, ca și cum întrebarea mea nu ar însemna nimic, dar el își dă seama: m-am dat de gol că vreau să știu mai mult, orice, despre el.

– Nu. De ce aș aduce orice fată aici?

Mă privește cu atenție.

– Și atunci de ce m-ai adus pe mine aici?

Pentru că vrea să mi-o tragă. Când nu vrea asta? Afară, în secret. Mi-l imaginez întins pe câmpul din apropiere, în timp ce eu am picioarele desfăcute, iar el cu capul între ele, lingându-mi lacom pielea. Îmi place la nebunie când îmi face sex oral. Aproape la fel de mult ca atunci când mi-o trage.

– Intimitate. Mai devreme ai făcut mare caz din faptul că am putea fi văzuți împreună și mi-am dat seama că aveai dreptate. Trebuie ca tot ce e între noi să rămână secret.

Practic, îmi aruncă în față îngrijorările mele de mai devreme și cred că merit asta.

– Ți-e rușine cu mine.

Ridic bărbia și mă încrunt la el.

– Ție nu ți-e rușine cu mine? Cu ceea ce facem? Ne urâm și totuși uite-ne aici.

Face semn spre mine.

– Ce e între noi nu are sens, spun, fiind de acord cu el.

– Cu toate astea, nu mă pot gândi la altceva. Pare dezgustat de el însuși. De mine. Apucă de ambele capete ale cravatei și îmi atrage atenția spre ea. Uneori mi-aș dori să nu existi. Așa nu aș mai fi obsedat de tine.

Cuvintele lui îmi provoacă fiori. Asta dovedește că e atras de mine în ciuda tuturor lucrurilor.

– Ce vrei să spui, mai exact?

Cuvintele mele sunt o provocare. Parcă vrând să facă ceva oribil și crud.

În secret, chiar vreau. Chiar vreau să aud ce lucruri diabolice, îngrozitoare poate să spună și să văd cum mă vor face să mă simt.

– Aș putea să te sugrum chiar acum cu cravata asta și nimeni nu ți-ar simți lipsa.

Își înfășoară cravata printre degete, trecând mătasea printre ele.

– Ai dreptate.

Vocea mea e seacă, dar în adâncul sufletului, tremur. Nu pot să nu mă întreb din nou cum devine cineva atât de diabolic.

Și înainte era meschin. Când l-am întâlnit prima dată. Când m-a făcut curvă și m-a sărutat ca să tac. A fost brutal, dar nesigur.

Acum pare să știe exact ce vrea și cum să o facă. E înspăimântător.

Și încântător.

Whit vine mai aproape, iar căldura lui, prezența lui, mă invadează și mă ridic, cu mușchii încordați când îmi apasă materialul delicat pe gât.

– Nu ți-e frică de mine?

Am nevoie de toată puterea ca să nu tremur.

– Nu.

– Ești proastă? Ridică dintr-o sprânceană. Sau ai atât de multă încredere în mine? E același lucru, de fapt. Să ai încredere în cineva nu te duce nicăieri. Știi asta.

Nu ne spunem nimic. Mă uit în ochii lui reci și oftez când îmi înfășoară cravata de mătase în jurul gâtului. Își trece degetele pe ceafa mea, prin păr, iar eu închid ochii simțind atingerea lui ușoară, reamintindu-mi că nu înseamnă nimic.

Mă urăște. E tortură. Îl excită durerea mea. Are aproape optsprezece ani și e dus cu capul.

Dar și eu sunt.

– Nimeni n-o să te audă țipând aici.

Trage de capetele cravatei, iar materialul se strânge. Suficient cât să știu că e acolo. Nu suficient de tare încât să mă doară.

Încă.

– N-o să-mi faci rău, îi spun cu mai multă încredere decât simt.

– De ce ești atât de sigură? Își lasă capul în jos, cu gura aproape de a mea. O să-ți înăbuș țipetele cu buzele mele. O să le înghit cu totul.

Uneori devine poetic când vorbește despre rănile pe care mi le poate provoca.

– N-o să țip.

– Te-am mai făcut să țipi.

Dă drumul unui capăt al cravatei și îmi bagă mâna sub fustă.

Mi se face pielea ca de găină când mă atinge, iar presiunea care apare mereu când sunt cu el mă arde.

– E un altfel de țipăt.

– Plăcere. Durere. Se pot interschimba. Dintre toți oamenii, tu ar fi trebuit să știi asta până acum. Îmi pune mâna pe partea din față a chiloților. Ești udă.

Mă întind spre el și îmi pun mâna peste erecția lui.

– Ești tare.

– Mi s-a întărit când m-am gândit să te sugrum.

Colțurile buzelor i se ridică într-un zâmbet abia vizibil.

Nu-l cred. Poate că asta înseamnă că sunt nesăbuită, dar de fapt fantezia e cea care îl excită, nu dorința de a mă răni cu adevărat.

Ridică din sprânceană.

– De ce ești atât de sigură?

– Nu vrei să distrugi numele familiei tale. Whittaker Augustus Lancaster, un criminal? Părinții tăi nu ar fi de acord.

Furia îi străfulgeră privirea frumoasă și mă sărută brutal. Cu dinții, cu limba. Îmi bagă degetele în chiloți și îmi mângâie pielea, se joacă cu clitorisul meu și, în același timp, îmi mușcă buza de jos atât de tare, încât țip.

Și îmi dau drumul pe degetele lui, țâșnind.

Râde și se îndepărtează de mine, scoțându-și mâna din chiloții mei. Mă înroșesc de rușine că a fost atât de ușor și îmi tremură tot corpul când îmi bagă degetele în gură. Le sug, simțindu-mi gustul, urând cât de tare pulsez, nerăbdătoare să văd cum o să mă pedepsească.

– Mă urăști atât de tare, dar abia te ating și în câteva secunde îți dai drumul. Mă pupă pe nas, zâmbind. Dar zâmbetul nu se reflectă în ochii lui. Târfă mică! Pun pariu că îți place când îți spun cât de mult vreau să te rănesc.

Vreau să protestez, dar înghit în sec. Nu are rost să spun nimic. Nu va face altceva decât să râdă. Să-mi spună că mint.

În sinea mea știu că are dreptate.

– Vrei să ți-o trag acum? Își lasă capul într-o parte, analizându-mă. Poate vrei să te pui în genunchi și să te înec cu penisul meu.

Dau din cap cu furie, de parcă ideea pe care tocmai mi-a băgat-o în cap mă îngrozește.

Nu e așa. Vreau să mi-o tragă chiar aici, în lumina marmorată și liniștea pădurii. Simt mirosul oceanului în apropiere, aud valurile care se lovesc de mal. Înainte și înapoi. Ritmic.

Ca sexul.

Nu sunt surprinsă când îmi bagă ambele mâini pe sub fustă și îmi dă jos chiloții, lăsându-i să cadă pe picioare. Mă uit la materialul subțire de pe jos, iar capul îmi vibrează. Nu am aer. Inima îmi bate atât de tare, încât jur că ar putea să-mi sară din piept. Țin capul aplecat când Whit își desface cureaua, iar clinchetul metalului mă face să tresar.

În tot acest timp vorbește. Despre cât de mult mă urăște. Cât de mult vrea să mi-o tragă. Să-mi facă rău. Să mă rupă în două cu penisul lui.

E bolnav. Înspăimântător. Mai intens decât de obicei. Nu-i înțeleg gândurile, dorințele. Sunt ciudate. Nebune.

Dar satisfac în mine ceva ce nu am mai experimentat până acum. Ceva cu care m-am confruntat ani de zile. Ceva cu care m-am luptat. Întotdeauna am numit acel ceva „întunericul" și când îmi va citi jurnalul își va da seama.

Eu și Whit suntem la fel.

Pantalonii îi cad, formând o grămadă la picioarele lui. Când îndrăznesc că mă uit la fel, îi văd penisul lung și gros, cu capul strălucind, în timp ce o picătură de spermă i se prelinge din vârf. Are chiloții albastru-deschis îndesați dedesubt și vine spre mine.

Îmi deschid picioarele ca să-l primesc. Mârâie și mă strânge brutal de șolduri, aranjându-mi corpul ca să-l primească pe al lui. Mă pătrunde, iar șoldurile lui se împing în ale mele, mă umplu de tot și țip atât de tare încât un stol de păsări zboară, bătând frenetic din aripi ca să fugă.

– Ești udă fleașcă, spune printre dinții încleștați în timp ce pătrunde ritmic în corpul meu, iar dorința mea face să-i fie ușor.

Nu e o provocare atunci când facem sex. Nu sunt niciodată uscată și am mai trecut prin asta înainte. Uscăciune. Rezistență.

Nu cred că asta se va întâmpla vreodată cu Whit.

– De ce vreau mereu să ți-o trag? De ce?

Se mișcă mai repede.

Revin încet la viață. Când e în mine, e ca o sursă de energie. Hrană. Ridic privirea, mă uit în ochii lui și mă întreb ce vede. Expresia lui devine mai blândă. Se mișcă mai încet. Întind mâna și îmi trec degetele pe fața lui, iar el aproape închide ochii. Își întredeschide buzele. Penisul îi pulsează înăuntrul meu și îmi schimb poziția, frecându-mă de cărămida dură de sub mine, care mă zgârie.

– Spune-mi că mă urăști, îmi zice înainte să mă sărute.

Buzele lui fierbinți peste ale mele sunt ca un cadou și nu răspund. Doar primesc ceea ce-mi oferă, îl iau de după gât și îmi înfig degetele în părul lui mătăsos.

Totul e tare la el, mai puțin părul. Și buzele. Poate să spună atât de multe lucruri crude și să provoace atât de mult rău, dar când mă sărută astfel mă face să mă gândesc la un nor. Trecător.

Diafan.

Mă gândesc la celelalte puncte sensibile pe care încearcă să le ascundă. Cum se gâdilă pe interiorul brațului când îl ating acolo. Punctul ascuns și închis la culoare din spatele penisului, care îl face să geamă când îl ating. Interiorul coapselor.

Inima lui.

Revelația mă izbește brusc. Nu-mi pasă ce pretinde că e sau cât de urât se poartă cu mine. E un zid acolo și se dărâmă. La fel ca ruinele clădirii care ne înconjoară. Sunt răbdătoare. O să dărâm acele ziduri și o să găsesc dedesubturile inimii lui.

– La dracu'! Șoptește cuvintele ca pe un blestem. E atât de bine!

Deschid ochii și descopăr că mă privește. Mișcările lui sunt ritmice, mă împinge în cărămidă și știu că spatele meu o să fie plin de zgârieturi și vânătăi după ce termină cu mine.

– Spune-mi că urăști asta, repetă, disperat.

– Urăsc asta.

Nu sună ca și cum aș urî ceva. Fiecare silabă e rostită cu căldură, demonstrând că simt plăcere când spun asta.

– Spune-mi că mă urăști.

– Nu.

– Spune-o, Summer. Mă disprețuiești.

Cândva, demult, și până de curând, îl uram. Și uneori încă mai urăsc ce-mi face. Dar nu-l urăsc pe el. Parcă aștept asta cu nerăbdare. Posesia. Cruzimea. Atingerea blândă de dincolo de ele.

– Nu am prezervativ, șuieră. Ai putea să rămâi însărcinată.

– Iau anticoncepționale, îi amintesc.

Știu că îi place fără protecție, și mie îmi place. E ceva ce nu am mai făcut înainte. Yates avea mereu grijă să folosească prezervativ.

– Aș putea să-ți dau vreo boală.

La auzul cuvintelor lui înțepenesc, fac ochii mari de teamă, iar inima îmi bate nebunește. Când mă uit în ochii lui, văd că mă privește cu satisfacție.

– Nu credeai că mă culc cu altcineva, nu-i așa? Chiar aș păstra toate astea numai pentru tine? Iese din mine și își plimbă penisul pe vaginul meu. Târfuliță egoistă! Ăsta nu-ți aparține.

Nu spun nimic, urând că mintea mea e plină de imagini cu Whit făcând asta cu altcineva. Savurând pe altcineva. Făcând sex. Făcând-o a lui.

Sunt o proastă. O idioată.

Întind mâna și încerc să-l lovesc, dar mă apucă de încheietură și mă oprește. Mă ține nemișcată și mă pătrunde iar, împingând cu putere. Strâng din buze ca să nu țip. Nu din cauza brutalității lui, pe care mi-o doresc, ci din cauza pietricelelor și a bucăților de cărămidă care îmi zgârie pielea sensibilă.

– Nu poți să mă rănești orice ai face. Nu ai învățat asta până acum?

Râde. Apoi oftează. Nu înțeleg cum reușește să se controleze atât de bine. Alți băieți de vârsta lui și-ar da drumul imediat.

Dar nu și Whit.

Nu seamănă cu nici un băiat pe care l-am mai cunoscut.

Mișcările lui devin mai rapide și își lipește fața de gâtul meu, gâdilându-mă cu părul pe obraz. Mă penetrează iar și iar, ca un animal, și respirația lui fierbinte îmi mângâie pielea. Îl strâng de talie cu coapsele și îl las să mă facă a lui, simțind cum orgasmul se apropie, în valuri, precum oceanul care se aude în depărtare. Mă sperie acest sentiment, dar tot alerg în căutarea lui. Am nevoie de el.

Îl vreau. Gem cu fiecare mișcare, fără să mă abțin, savurând eliberarea și orgasmul care se intensifică și mă copleșește.

Va fi unul mare. Cel mai mare de până acum.

Tremur, fără aer, ametită când iese și își mângâie penisul, vărsându-și sperma pe tot abdomenul meu, pe părul pubian. Mă murdărește peste tot, gemând de plăcerea care i se citește pe chip, iar eu îl privesc, înmărmurită.

Suferind. Goală.

Își dă drumul cutremurându-se pentru ultima dată și deschide încet ochii, afișând expresia leneșă pe care o are mereu după. Își linge buzele în timp ce îl privesc și îmi vine să-l zgârii. Să distrug toată frumusețea aceea.

Eram atât de aproape și mi-a furat asta.

– Arăți ca naiba, spune dezgustat și se uită la vaginul meu. Ești plină de spermă.

Își bagă degetele în ea și mi le ridică la gură. Le ling cu delicatețe, savurând gustul amărui, agonizând că nu am reușit să mă eliberez. E prima dată când nu m-a lăsat să-mi dau drumul și sunt sigură că se delectează cu noua lui putere.

– Trebuie să înveți unde ți-e locul. Pare plictisit. Pare că ar putea să adoarmă în timp ce mă privește sugându-i degetele lungi și elegante. Mă urăști. Urăști ceea ce-ți fac. Și deși tu îmi aparții, eu sigur nu sunt al tău.

Mă prefac că nu aud ce spune, iar el se năpustește spre mine, apucându-mă puternic de bărbie cu degetele umede, și aproape țip.

– Spune-o, șoptește. Ești a mea.

Nici nu ezit.

– Sunt a ta.

– Dacă te mai prind vorbind cu Chad, o să te pun să privești în timp ce i-o trag surorii lui. Mă scutură. Ai înțeles?

Clipesc confuză când îl pomenește pe Chad. Nici nu știam că are o soră mai mică în campus. Despre ce vorbește Whit?

Vede confuzia de pe chipul meu și, cumva, asta îl înfurie mai tare.

– Spune-mi că ai înțeles!

– A... am înțeles.

Bâlbâiala e o slăbiciune, așa că închid ochii rușinată.

– Te-a atins, spune Whit, pe un ton grav. Rănit. Îmi dă drumul și mă mângâie. Îmi atinge colțul buzelor și șoptește: Am văzut. Te-a atins și nimeni nu atinge ce e al meu.

Imediat îmi aduc aminte totul. Momentul de mai devreme de la cantină. Când aproape mi-am scăpat prânzul. Nu a însemnat nimic. Nu sunt interesată de Chad. Whit știe asta.

Dar îmi amintesc și cum ne-a privit la cantină, plin de mânie. Nu mi-am dat seama în momentul acela.

Nu-i place să-l vadă pe Chad atingându-mă pentru că are impresia că sunt a lui.

– Nu a însemnat nimic, șoptesc, zărind licărirea de plăcere din ochii lui. Sunt a ta. Numai tu poți să mă atingi.

– Să nu uiți asta.

Mă sărută, vrând să fie o pedeapsă, dar eu îi sorb buzele, îi gust limba, încântată.

Sărutul și cuvintele posesive sunt ca un balsam. Mă ajută să mă adun la loc când el nu vrea altceva decât să mă rupă în bucăți.

Îl privesc cum se aranjează, iar vintrele îmi pulsează, țipând după eliberare. Acel prim orgasm nu a fost nimic. Acum mă doare tot corpul de dorință... de parcă eliberarea mi-ar fi fost răpită. Iar el e complet calm, ca și cum nimic nu l-ar afecta. Nici măcar eu.

Dar adevărul e acolo, în cuvintele lui. Chad m-a atins. Și deși nu a însemnat nimic, atingerea nevinovată l-a înfuriat pe Whit.

E gelos.

Zâmbesc și îmi feresc privirea, expirând când îmi ia cravata de la gât și și-o pune la loc.

Gelozia lui e puterea mea, mă gândesc când mă dau jos de pe marginea ferestrei, băgând mâna sub fustă ca să-mi frec fundul zgâriat. N-o să uit acest moment.

Niciodată.

CAPITOLUL 21

WHIT

Mergem înapoi în campus în liniște, în timp ce eu fierb tot drumul, iar Summer nu pare afectată. Am fost rău cu ea mai devreme. Crud. Mai crud decât am fost vreodată și a acceptat totul. A părut să-i placă.

Mie sigur mi-a plăcut. Fiecare cuvânt urât și fiecare atingere brutală. Cum am penetrat-o fără delicatețe, fără preludiu, fără nimic. Penisul meu învăluit în căldura aceea strâmtă, umedă. Fusese pregătită pentru asta. O dorise.

Atât de mult! La fel de mult ca mine.

Și totul, pentru că eram gelos. Nu. A fost mai mult de atât. Sentimentul de teritorialitate care m-a cuprins în clipa în care l-am văzut pe Chad punând mâna pe ea m-a făcut să-mi doresc să-l distrug. Și ceea ce s-a întâmplat între ei nu a fost nimic. Faptul că i-a pus degetele pe cot nu însemna absolut nimic.

Dar faptul că a atins-o m-a făcut să văd roșu în fața ochilor. Am vrut să-l atac, precum un taur. Să mă duc la el și să-l trosnesc peste fața aia îngâmfată. Chad poate avea pe oricine își dorește și nu are de ce să se uite la ea.

Și i-am spus asta după ce m-am calmat, când am ieșit afară. A râs de mine, nenorocitul, și a spus că nu dă doi bani pe Savage. Și asta m-a înfuriat.

Ajungem la bibliotecă, iar Summer face dreapta, gata să intre în cămin, dar o apuc de cot și o opresc.

– Ești bine? o întreb încet.

Doamne, de ce o întreb asta? De ce naiba îmi pasă?

Nu-mi pasă.

Zâmbește slab.

– Sunt bine.

O trag mai aproape, incapabil să mă abțin.

– Să nu spui nimănui că te-am dus acolo.

Se încruntă.

– Cui aș putea spune?

– Lui Sylvie.

Încă mă deranjează că e prietenă cu sora mea. Ce face? Încearcă să se apropie de ea ca să se apropie de mine? Nu va funcționa. Și ar face bine să n-o folosească pe Sylvie. Sora mea e fragilă. Bolnavă. Nu știu ce dracu' e în neregulă, dar mama a mers cu ea la o grămadă de specialiști în ultimii ani, încercând să afle. Sylvie se comportă ca și cum ar fi o glumă, ca și cum o să moară în

orice clipă, și e perfect în regulă cu asta. Dar eu știu adevărul.

E îngrozită.

– Nu-i spun nimic despre noi lui Sylvie, răspunde Summer. Face propriile presupuneri.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Sora ta nu e oarbă, șuieră Summer, venind mai aproape de mine.

Atât de aproape, încât îi simt mirosul. Mirosul ei delicat care se îmbină cu mirosul vaginului ei. Inspir adânc, savurându-l, iar penisul mi se întărește.

Doamne! Sunt copleșit de dorința pentru ea și urăsc asta.

– Oarbă la ce se întâmplă între noi?

– La restaurant a fost destul de evident, cu privirea ta sexuală pe care mi-ai aruncat-o, spune Summer, pe un ton ostil.

Nu mă pot abține să chicotesc.

– Privire sexuală? Serios?

– E adevărat. Îmi arunci priviri sexuale de câte ori ai ocazia.

Pentru o clipă nu mai spunem nimic, doar ne uităm unul la altul. Ca acum.

Mijesc ochii și îi dau drumul, împingând-o. Aproape se împiedică, recăpătându-și echilibrul în ultimul moment, cu o privire demonică. Vreau să mă urască. Ar trebui să-mi spună să mă duc dracului și să o las în pace.

Dar asta nu m-ar face decât să insist mai mult. E un joc pe care îl jucăm amândoi.

Un joc pe care amândoi îl vom pierde.

– Nu vorbi cu Sylvie despre noi, îi cer. Nici măcar să nu-mi pomenești numele în fața ei.

– Ea e cea care începe să vorbească despre tine, spune Summer, dar dau din cap, făcând-o să tacă din priviri.

– Schimbă subiectul. Vorbesc serios, Savage. Ce se întâmplă între noi rămâne între noi. Nu implica pe nimeni altcineva.

Nu aștept să-mi răspundă. Mă întorc și plec cu pași grăbiți, parcă disperat să scap de ea. Așa mă simt. Să o am aproape e probabil același sentiment pe care îl au dependenții de droguri care încearcă să se lase, dar o nouă doză de cocaină apare în fața lor. Îmi vine să o inspir de fiecare dată când sunt în preajma ei.

E obositor.

Mă întorc în cameră, năpustindu-mă pe ușă și trântind-o atât de tare, încât aș putea să jur că întreaga clădire se cutremură. Mă duc la birou și iau jurnalul, deschizându-l la o pagină oarecare, spre sfârșit. Sunt sătul până peste cap să citesc despre experiențele ei cu Daniel. Sau cu fratele ei vitreg. Sau despre cât o enerva mama ei. Despre cum nimeni nu înțelege. Sunt numai tâmpenii de adolescentă și mă plictisesc de moarte.

Vreau miezul poveștii. Toate secretele ei. Cele mai întunecate pe care le are.

Sunt câteva foi îndoite la final, ascunse printre pagini. Pe prima pagină sunt scrie câteva cuvinte cu litere mari.

NU CITI!!!

Mă încrunt și analizez cuvintele. Cum de nu am observat asta mai devreme? E atât de evident. Ca și cum ar vrea ca cineva să-i descopere secretele.

Răsfoiesc paginile și văd că sunt scrise într-un stil feminin, cu pix roz. E mic, greu de descifrat. Mijesc ochii, așezându-mă pe scaun și aprinzând veioza ca să văd mai bine.

Yates a venit în camera mea noaptea trecută. S-a furișat după ce mama și Jonas s-au dus la culcare. Am încuiat ușa ca să-l țin la distanță, dar tot a reușit să intre. Nu dormeam. Doar mă prefăceam. Simțeam cum stă lângă patul meu și îl auzeam respirând greu în timp ce se uita la mine. La început nu a făcut nimic și îmi era greu să rămân nemișcată. Tot nu puteam să respir. Îmi dădeam seama că se atinge, era scârbos. Se masturba în timp ce stătea deasupra mea, iar eu a trebuit să stau întinsă acolo și să-l ascult tot timpul. A fost îngrozitor, dar s-a terminat în câteva minute. Și-a dat drumul în palmă, apoi s-a șters pe marginea păturii mele.

În clipa în care a plecat din cameră am aruncat pătura pe jos și am împins-o cu picioarele. Am rămas înțepenită, umilită, în timp ce mirosul spermei lui se împrăștia în cameră și... m-a cam excitat, ceea ce e extrem de scârbos.

Sunt bolnavă. Serios. Dar să știu că Yates mă dorește atât de mult încât să se strecoare în camera mea și să se masturbeze uitându-se la mine mă face să mă simt puternică. Probabil crede că sunt frumoasă. Specială. Daniel mi-a spus că sunt, dar acum a plecat și cred că a

spus asta doar ca să se culce cu mine, deși nu am făcut niciodată sex. Ne-am prostit. Mi-a spus că sunt frumoasă. Specială.

Acum nu mai am pe nimeni. Mama spune că trebuie să muncesc pentru tot. Pentru note, maniere, haine, machiaj, păr. Toate. Nu sunt suficient de bună. Jonas e prea ocupat cu munca sau cu atenția pe care i-o acordă mamei mele.

Și mai e Yates. Yates cel amărât, pierdut, ciudat.

Mă dorește.

Și s-ar putea să-l las să mă aibă.

Închid jurnalul cu un pocnet și ridic capul, inspirând adânc, puțin tulburat. Și pe mine nimic nu mă tulbură. Dar faptul că Yates o urmărea pe Summer cu atâta ardoare mă dezgustă.

Sunt dezgustat de mine însumi.

Mă comport îngrozitor cu ea.

Și se pare că toată lumea o face.

CAPITOLUL 22

SUMMER

Mă convoacă mai târziu în seara aceea, ca un rege care își cheamă supușii. În momentul în care am deschis ușa după ce m-am întors de la cantină, un bilețel împăturit și subțire s-a ridicat în aer de la curent. L-am deschis cu degete tremurânde, știind de la cine este.

„Vino în camera mea."

Fără „te rog". Fără „mulțumesc". Fără să se semneze. Știu că e de la el după scrisul distinctiv. E îndrăzneț pentru că s-a strecurat în căminul meu și a băgat un bilețel pe sub ușă. Nimeni nu știe despre noi. Încercăm să fim discreți, dar devine din ce în ce mai greu să păstrăm aparențele.

Aștept până se dă stingerea ca să mă furișez din cameră și să ies din clădire. Afară e răcoare și simt

mirosul sărat al oceanului în aer când inspir, în drum spre camera lui.

Mă opresc în fața ușii lui și îndoi degetele, gata să bat la ușă, dar Whit o deschide înainte să apuc să fac asta și mă trage de mână înăuntru. Mă împiedic când intru și aproape cad peste el, dar el mă sprijină, închizând și încuind ușa.

– Ai întârziat.

Pare iritat și îmi dă drumul, aproape împingându-mă.

– A trebuit să aștept să se dea stingerea, îi amintesc și îmi frec brațul unde m-a strâns. Nu sunt la fel de privilegiată ca tine. Nu mă pot plimba prin campus ca și cum ar fi al meu.

Zâmbește și simt că inima mi se oprește înainte să înceapă să bată din nou. Pare tânăr acum. Aproape lipsit de griji. Nu știu de unde vine schimbarea, dar pare pregătit să zâmbească în orice clipă. Așa cum a râs mai devreme când eram împreună.

Ce naiba se întâmplă cu el?

– Pari geloasă, Savage, mă provoacă.

– Și tu pari un dobitoc, Lancaster, îi plătesc cu aceeași monedă.

Mijește ochii.

– Ai gura mare.

– Și tu.

Tonul meu e rece și încrucișez brațele ca să nu vadă că tremur.

Oftează și se plimbă prin cameră. Mă gândesc la prima noapte pe care am petrecut-o împreună și la revelația pe care am avut-o atunci.

Suntem asemănători. În cele mai terifiante moduri posibile.

Când nu spune nimic, decid să vorbesc.

– De ce m-ai convocat?

Se oprește și se întoarce să se uite la mine.

– Te-am convocat? Așa o numești?

– Nu mi-ai dat de ales.

– Mereu ai de ales. Se apropie încet de mine și se oprește în fața mea. Poartă o pereche de pantaloni de trening negri și un tricou alb. Părul lui e încă umed și miroase a proaspăt și a curat, probabil pentru că tocmai a făcut duș. Îmi vine să-mi cufund nasul la gâtul lui și să-i simt mirosul, dar mă abțin. Nu trebuie să vii aici.

Ridic bărbia și mă uit în ochii lui.

– Nu e adevărat.

– Ba da. Așa cum ți-am spus, ai de ales. Dar vrei să fii aici. Cu mine.

Nu spun nimic.

– Ți-am tras-o mai devreme. Nu a fost de ajuns?

Ridică dintr-o sprânceană.

– Tu ești cel care mi-a cerut să vin, îi amintesc. Așa că poate ar trebui să-ți răspunzi singur la întrebare.

Văd cum pieptul lui se ridică și coboară, respirând neregulat. Frustrarea lui e ca o ființă vie care plutește în jurul nostru și mă întreb ce îl supără.

Ce i-am făcut? Ce s-a întâmplat mai devreme la ruine nu a fost cu nimic diferit de celelalte experiențe ale noastre. Nu știu de câte ori va mai trebui să fac asta pentru el înainte să-mi înapoieze jurnalul.

Poate nici nu mai este vorba despre jurnal. Poate e vorba despre altceva.

Ceva mai mult.

– Dă-ți pantalonii jos și apleacă-te peste scaun, îmi cere, iar eu tresar, șocată de cerința lui.

– De ce? întreb încet, fără să-mi pot ascunde tremurul din voce.

Mă doare fundul. Mi-am scos fragmente de pietricele din piele când am făcut duș și am o vânătaie pe fesa dreaptă, ceea ce va face să-mi fie greu să stau pe scaunele dure din clasă.

Numai din cauza felului în care am făcut sex. Și, deși aș putea să îl acuz că m-a rănit împotriva voinței mele, amândoi știm că nu e adevărat. Am vrut asta.

L-am vrut pe el.

– Doar fă-o, spune.

– De ce? îl întreb din nou.

Dacă mă amenință că o să mă plesnească sau cine știe ce altă perversiune îi mai trece prin cap, o să-l refuz.

Nu aș putea suporta, oricât de mult aș vrea.

– Vreau să văd..., vocea i se pierde și se uită în sus, spre tavan. Vreau să văd ce ți-am făcut mai devreme.

– Aha.

Inima îmi tresare și sunt confuză, dar fac ceea ce îmi cere și mă duc spre scaunul de la biroul lui. Îmi dau jos chiloții și colanții dintr-o singură mișcare până mi se

adună în jurul gleznelor și mă aplec ușor, arătându-i daunele.

Inspiră adânc și simt cum se apropie. Tresar și mă pregătesc, dar atingerea lui e uimitor de blândă. Trasează linia unei zgârieturi. Apoi alta. Atinge una mai adâncă și șuier. Trasează conturul vânătăii. Nu pune deloc presiune și mă mângâie ușor, iar eu închid ochii, savurând senzația.

Îmi spun că nu înseamnă nimic. Vrea doar să vadă că m-a distrus. Să se bucure de asta. Și e în regulă. Nu-i pare rău pentru ce mi-a făcut și probabil nici nu ar trebui. Am fost de acord. Vrea doar să se uite. Poate să facă niște poze pielii mele zgâriate și vinete ca să le păstreze amintire.

– Ți-am făcut rău, spune răgușit.

– Mi-ai mai făcut rău și înainte, îi amintesc și îmi las capul în jos când se apropie de locul dintre picioarele mele.

– Niciodată nu ți-am mai lăsat semne ca acum. Mă mângâie pe fund, o atingere mai delicată decât de obicei. Ești bine?

Încerc să-mi calmez gândurile. Nu-i pasă.

Nu. Îi. Pasă.

– Sunt bine.

Deschid ochii și mă uit pe biroul lui. Sunt câteva hârtii pe el. Câteva manuale aruncate la întâmplare. Și un jurnal familiar ascuns sub ele.

Jurnalul meu.

Mă ridic și mă întorc cu fața la el, fără să-mi pese că sunt pe jumătate dezbrăcată.

– Vreau jurnalul.

Clipește și chipul lui se transformă într-o mască impasibilă.

– Nu.

– Dă-mi-l înapoi. Simt cum mă cuprinde furia și vorbesc pe un ton feroce. N-am făcut destule?

– Nu, răspunde și vine mai aproape. N-ai făcut. Se pare că mereu uiți care îți e locul când vine vorba de mine.

– Crede-mă, n-am uitat, izbucnesc, urând dezgustul din vocea lui. Facem asta… orice ar fi asta, de ceva timp. Cred că mi-am plătit datoria.

Nici măcar nu mai știu de ce îi sunt datoare. Ceea ce facem noi e ca un joc. Sunt ca o jucărie cu care îi place să

se joace înainte să se plictisească și să o pună înapoi pe raft, uitând de ea.

– Nu ești nici măcar pe-aproape de a-ți plăti datoria.

Mă apucă de bărbie, amintindu-mi cum m-a atins mai devreme. Tot corpul mi se trezește de la prima atingere și tremur. Sfârcurile mi se întăresc pe sub tricou. Nu am sutien.

Speram să se întâmple ceva între noi. Atât sunt de bolnavă.

De disperată.

Îmi dă capul pe spate și mă analiză.

– Am făcut câteva cercetări pe internet mai devreme. Legate de mama ta.

Strâng din buze ca să nu spun nimic.

– E înspăimântător cât de mult semeni cu ea. Înțeleg de ce tata i-a tras-o atât de mult timp. Se apropie și spune următoarele cuvinte aproape de buzele mele. Și înțeleg de ce ți-o trag eu.

Clipesc. De unde vine asta? Nu am mai vorbit de ceva timp despre părinții noștri. În ochii lui Whit, sunt fiica ușuratică a femeii ușuratice care i-a distrus familia.

– Faci asta doar ca să te răzbuni pe tatăl tău?

Nu-l cred.

– Mama ta a distrus căsnicia părinților mei, îmi amintește.

– Cred că acea căsnicie era distrusă cu mult timp înainte să apară mama, replic.

Chipul lui devine mai aspru.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Nici tu. Fac o pauză. Vreau jurnalul înapoi.

– Nu.

– Am făcut suficiente lucruri cu tine.

– Nici măcar nu ai început.

– Bine.

Îmi trag fața din strânsoarea lui și îmi dau jos tricoul. Arunc chiloții și colanții. Până rămân complet goală în fața lui.

– Asta voiai?

Nu spune nimic, dar îi văd pofta din ochi. Mă uit la pantalonii lui. Văd conturul penisului. Mă vrea.

Nu e nimic nou în asta.

Îmi ridic bărbia și mă duc să mă întind pe patul lui. Îmi desfac picioarele cât pot de mult ca să vadă totul.

Sunt udă, dar nu-mi pasă. Am trecut de rușine deja. Rămân acolo, întinsă și vulnerabilă în fața lui. Mă ustură fundul, dar ignor asta. Vreau să facem sex.

Să ne-o tragem încă o dată înainte să se termine.

„Minciuni. Nu vrei să termine. Vrei să continue la nesfârșit..."

– Ce naiba faci? izbucnește.

– Trage-mi-o, îi spun. Știi că vrei.

Se apropie de pat cu o expresie impasibilă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, părând lipsit de griji.

Îmi vine să-i trag una.

– Frumos, spune, uitându-se la vaginul meu. Crezi că doar de asta e nevoie ca să-ți dau înapoi jurnalul?

– Nu știu. Aproape plâng și închid gura, iritată de mine însămi. Nu-i pot arăta slăbiciune, dar iată că plâng în fața lui. Mă sacrific pentru el. Doar termină odată.

– Ce? Acum nu ești altceva decât o martiră? Nu e în firea ta.

– Nu asta vrei? îl provoc.

– Nu, spune ferm. Când ți-am spus eu asta vreodată?

Mă gândesc la toate interacțiunile noastre. În majoritatea timpului ajungem împreună din cauza a ceva ce fac sau spun eu. Ce e diferit în seara asta?

– Mă dorești, îi zic și mă întind să-i apuc erecția.

Tresare în mâna mea. Simt.

– Nu așa. Nu ca și cum ar fi un sacrificiu.

– Nu mă vrei dornică? Doamne, ești bol...

Mă apucă de mână atât de brutal, încât țip. Mă strânge de brațe și se apropie cu fața de a mea.

– Să nu îndrăznești să spui că sunt bolnav când ești la fel ca mine. Suntem la fel. Îți place când îți spun ce să faci. Iar mie îmi place când te lupți cu mine.

– Nu m-am luptat mai devreme, șoptesc. Când mi-ai spus să zic că te urăsc.

– Ar trebui să mă urăști, spune pe un ton dur. Nu mă pot gândi decât la cât de mult îmi doresc să te opui.

Mă lupt în strânsoarea lui și îi strâng penisul în același timp.

– Așa?

– Dă-mi drumul, șoptește.

– Nu, zâmbesc.

Îi bag mâna în pantaloni și descopăr pielea goală. Îl mângâi și îmi place la nebunie cum flutură din gene. Îmi

trec degetul peste capul umflat și împrăștii peste tot sperma lipicioasă, dorindu-mi să-l simt în gură.

Are dreptate. Sunt bolnavă, la fel de bolnavă ca el. Aș putea să-l acuz că el m-a făcut să fiu așa, dar aș minți.

Eram deja. Doar că nu am înțeles cum. Sau de ce.

– Summer. Te avertizez.

– Whit, îl tachinez eu.

Îmi dă drumul brațelor și mă ia de ceafă, împingându-mă în față.

– Îl vrei? Suge-l atunci.

Fac ceea ce-mi spune și îmi schimb poziția ca să mă așez pe marginea patului. El stă în fața mea cu o expresie de piatră. Ca statuile frumoase ale îngerilor din grădinile campusului.

Îi dau jos pantalonii, lăsându-l expus în totalitate și îl ating. E cald, tare. Fin precum catifeaua.

E doar un om, îmi reamintesc. Oricât de mult ar încerca să mă convingă că nu e așa.

Îmi las capul în jos, părul îmi cade peste față și mă apropii de el. Picură pe limba mea și mă simt triumfătoare. Vrea asta.

Îl ling. Îl apuc strâns. Îl sug. Mă uit la el în timp ce îmi umple gura și văd că are aceeași expresie impasibilă, dar ceva licărește în ochii lui.

Dorința.

Mă dorește.

Inspir și sug puternic, până când simt că pătrunde adânc în gât. Înainte de Whit am mai făcut doar de două ori sex oral. Acum mi se pare că sunt expertă.

– La dracu'! Spune cuvântul lui preferat, iar eu mă înec când își împinge șoldurile în față. Doamne!

Se mișcă înainte și înapoi în gura mea, iar și iar, până mă retrag gâfâind.

– Oprește-te!

Mă privește șocat, cu penisul lucind, plin de salivă. Nu l-am mai refuzat niciodată. Niciodată. Probabil crede că e ceva în neregulă cu mine?

– Ce dracu', Summer?

Mă întind înapoi pe pat și îmi bag mâna între picioare. Sunt atât de udă! Clitorisul îmi pulsează. Încep să mă ating, gândindu-mă doar la Whit. La cât de mult mi-a plăcut ce mi-a făcut mai devreme. La cât de mult îi place

ce îmi face. Prea mult. Vede întunericul din mine și se potrivește cu al lui. Poate chiar îl depășește.

– Ce dracu' faci? întreabă furios.

Cuvintele lui mă întărâtă și mă mângâi mai tare, mă ciupesc singură.

– Trebuie să-mi dau drumul, îi spun, iar el râde.

– Ești incredibilă, mormăie.

Se aud foșnituri, apoi apare între picioarele mele și îi simt respirația caldă pe pielea sensibilă. Îmi dă mâna la o parte și mă atacă cu gura lui, mă devorează și mă linge peste tot. Țip încântată. De durere. De plăcere. Îmi place atât de mult să-i simt buzele și limba. Mă penetrează cu un deget și mă mângâie. Îmi gâdilă pielea dinspre fund și tresar.

Mă apropii mai mult de el.

– Vreau să te penetrez aici, spune el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fundul meu. Vreau să te gust.

– Fă-o, îi spun și închid ochii rușinată când mă împinge pe spate, cu picioarele deasupra capului și rămân expusă în fața lui.

În fața gurii lui.

Mă contemplă în tăcere și îmi vine să mă ascund. Nimic nu-i place mai mult decât să mă umilească și face asta chiar acum, privindu-mă fără să spună un cuvânt. Aștept cu nerăbdare, iar inima îmi bate cu putere și îmi simt gâtul uscat când încerc să înghit. Până când îi simt în sfârșit gura acolo. Îi simt respirația. Limba.

Mă linge. Un gest delicat care mă face să tresar. Mă linge din nou, mai îndrăznește de data aceasta, explorează, tachinând pielea ridată, și gem. Doamne, mi se pare greșit! Atât de greșit!

Atât de bine!

Își continuă asaltul asupra pielii virgine până când nu mai pot să respir, apoi se îndepărtează și mă întinde pe pat, cu picioarele desfăcute.

Aș fi putut să am orgasm dacă continua. Sunt disperată.

– Te doare? mă întreabă, trecându-și degetele peste zgârieturi și vânătăi.

Am uitat de rănile mele.

– Nu.

Se șterge la gură cu dosul palmei, gâfâind, iar penisul lui stă ridicat. Cred că l-a excitat să facă asta.

– Am fost dur mai devreme. Vrei să o facem din nou?

Încuviințez din cap, copleșită. Incapabilă să vorbesc. Îmi doresc asta atât de mult!

Nenorocitul mă penetrează din nou, fără prezervativ. Nu că am fi folosit vreodată unul. Păstrează același ritm, fără să-și ia ochii de la mine, iar părul îi încadrează chipul frumos. Mă arcuiesc spre el, îmi lipesc șoldurile de ale lui și tremur de nerăbdare, așteptând orgasmul promis. Nu cred că va fi la fel de puternic precum cel de astăzi. Să facem sex afară, printre ruine, a fost o experiență primară. Expuși, în mijlocul naturii, în timp ce briza mă făcea să mă simt vie. Vreau să o mai facem acolo cândva.

Poate mâine, dacă am noroc.

– La naiba, șoptește și se uită de-a lungul întregului meu corp, neștiind unde să se oprească. Te urăsc atât de mult, Summer!

Pretind că mi-a spus că mă iubește. Mă iubește atât de mult. Asta mă scoate din minți. Îmi înțepenește corpul, iar orgasmul mă lovește fără vreun avertisment și tremur, plângând de plăcere. Păstrează același ritm, privindu-mă în continuare, și își înfige degetele în părul meu. Mă strânge. Mă trage. Tare. E dureros.

Dar îmi prelungește orgasmul.

– Îți place când te doare, șoptește în timp ce mă pătrunde în continuare.

– Îmi place la nebunie.

– Ți-a plăcut când te-am lins acolo?

Confirm din cap.

– Vreau și eu să-ți fac asta.

Zâmbește. Chiar zâmbește.

– Ce obraznică! Serios?

– Vreau să fac totul cu tine, recunosc încet.

Whit își ridică partea superioară a corpului și mă apucă de șolduri în timp ce mă penetrează. Îmi prind sânii în palme. Îi apăs unul de altul. Mă ciupesc de sfârcuri. El mă privește fascinat și zâmbesc. Nu fac nimic altceva. Doar zâmbesc.

Își dă drumul. Se prăbușește peste mine, iar corpul i se cutremură în timp ce se revarsă. Sperma lui curge în mine și îl strâng la piept. Îl mângâi pe spate. Îi șoptesc cuvinte murdare la ureche.

Îi spun cât de mult îmi place penisul lui. Cât de mult îmi place să-l simt în mine. Cât de mult îmi doresc să-l ling în locul interzis și să mă joc cu el în același timp. Oare pot face asta? Sunt sigură că m-aș descurca, iar lui îi place asta, căci tresare și geme, împingând încet pentru ultima dată.

Eu i-am provocat un asemenea orgasm. Eu. Faptul că s-a uitat la mine. Că era în mine.

Și ar face bine să nu uite asta.

CAPITOLUL 23

SUMMER

Se apropie Halloweenul. Perioada mea preferată a anului. Internatul nu sărbătorește cu decorațiuni țipătoare, precum fantome, pisici negre sau lămpi din dovleac, dar campusul e decorat cu flori colorate și baloturi de paie, așezate de o parte și de alta a ușilor, cu dovleci așezați din loc în loc. Sunt și sperietori de ciori pe care le face în fiecare an una dintre doamnele de la cantină, după cum mi-a spus Sylvie, și sunt drăguțe, cu fețe prietenoase și păr din paie, cu pălării îndrăznețe pe cap. Unii dintre profesori aprind lumânări parfumate cu arome autumnale în clasă și mirosul mă face să mă simt nostalgică.

Mama obișnuia să facă asta când eram mai mică. Să aprindă lumânările cu arome tomnatice de-a lungul anotimpului, apoi să le schimbe cu cele cu miros de Crăciun. Decora casa cu tot felul de obiecte cu tematică de Halloween pe care le adunase în timp, iar eu eram extrem de încântată în fiecare octombrie când scotea cutiile de depozitare negre și portocalii. Cel mai mult îmi plăcea să mă costumez pentru sărbătoare, să devin altcineva de fiecare Halloween, chiar dacă era doar pentru o noapte. Încă mi-e dor să mă costumez. Să mă prefac că sunt altcineva.

Cred că am o criză de identitate la frageda vârstă de șaptesprezece ani și nouă luni.

Elevii încep să șușotească pe măsură ce ne apropiem din ce în ce mai mult de data de treizeci și unu. Despre o petrecere, printre ruinele la care m-a dus Whit, ceea ce mă face să cred că el e cel care a organizat-o. Nu că mi-ar fi spus despre ea.

Ne întâlnim noaptea o dată, de două, uneori chiar de trei ori pe săptămână. Ne facem de cap. Facem sex. Nu prea vorbim unul cu altul. Păstrează intenționat distanța față de mine, ca și cum ar fi fost prea vulnerabil în seara aceea, când a fost evident că era supărat că m-a rănit, m-a însemnat, deși mă amenințase înainte că exact asta își dorea să facă.

Nici la ore nu prea vorbim. Suntem de piatră. Ne salutăm în cele mai subtile moduri, el cu ochi reci și o expresie impasibilă. Mi se pare că îl pierd și nu știu de ce. Nici măcar nu știu de ce contează. Ar trebui să mă bucur. Dar încă nu mi-a dat înapoi jurnalul. Nu pomenim despre asta.

Nici măcar nu mai e vorba despre jurnal. Nu-mi pasă. Poate să citească până la ultimul cuvânt și tot nu ar conta. Nu ar mai conta acum. Mi-aș dori să vorbească cu mine. Să se poarte de parcă i-ar păsa, ca înainte. Nu vreau să mă uite.

Dar cred că a făcut asta deja. Am devenit ceva monoton pentru el, nimic mai mult. O fată cu care și-o trage. Nici măcar nu mă mai amenință.

Aș prefera să se poarte urât cu mine decât să se comporte ca și cum nu aș conta deloc pentru el. Ambivalența e cel mai crunt sentiment pe care îl poți avea față de cineva și cred că asta simte Whit pentru mine.

E îngrozitor.

În weekendul de dinainte de Halloween, Sylvie vine la mine la bibliotecă vineri după-amiază, cu ochii licărind și chipul rozaliu, plin de viață.

E binedispusă și nu cred că am mai văzut-o niciodată arătând atât de bine. Atât de vie.

– Vii cu mine la cumpărături.

– Unde? o întreb, urând că mă simt atât de agitată.

Ce vrea de la mine? De ce am impresia că toată lumea are ceva cu mine?

– La magazine de vechituri. Unul dintre magazinele alea temporare cu costume de Halloween care apar mereu în oraș. Țopăie, extrem de încântată. Avem nevoie de costume pentru seara de Halloween.

– Și ce anume se întâmplă în seara aceea?

Am nevoie ca cineva să confirme odată petrecerea asta. Whit sigur nu o să-mi spună despre ea.

– Nu ai auzit zvonurile? Lui Whit i-a venit cea mai bună idee, iar eu l-am ajutat. O să facem o petrecere în campus, printre ruinele incendiului care s-a întâmplat acum mult timp. Își lasă capul pe o parte și mă privește îndelung. Ai fost vreodată acolo?

– Nu, spun solemn, disperată să nu mă dau de gol.

– Ah. Stai să vezi. E frumos. Înspăimântător. Un scenariu perfect pentru Halloween. Whit a vorbit deja cu tata, care a fost de acord. Va fi atât de distractiv! aproape țipă Sylvie.

Zâmbesc, dar fără vlagă. Să fiu acolo o să-mi amintească de ceea ce s-a întâmplat între noi ultima dată și o să mă întristez. Mă va face să-mi fie dor de el, ceea ce e prostesc. De ce să-mi fie dor de un băiat căruia e clar că nu-i pasă de mine?

Poate Whit avea dreptate. Stima mea de sine e la pământ. Dacă mie nu-mi pasă de mine, atunci nu e de mirare că nici celorlalți nu le pasă. Tatălui meu. Mamei mele. Lui Daniel, presupusa mea primă iubire. Yates... ah! Nici măcar nu-mi pare rău că a murit.

Era o persoană îngrozitoare. Oribilă. Egoistă. Pretențioasă. Ciudată.

Singura persoană de care îmi e dor cu adevărat e Jonas. Lui îi păsa. Credea în mine când nimeni altcineva nu o făcea.

Dar e și vina mea.

Îmi trag nasul zgomotos, aproape plângând când Sylvie îmi pune ușor mâna pe braț.

– Ești bine? murmură ea.

Ridic capul și îmi dau părul pe spate, fără să-mi pot ascunde lacrimile.

– Sunt bine. Mă șterg la ochi, îndepărtând lacrimile care nu apucaseră să cadă. Nu-mi amintesc când am plâns ultima dată. Cred că doar mi-e dor de casă.

Ce porcărie, dar am nevoie de o scuză.

– Of! Sylvie mă strânge ușor de braț. E în regulă. Cu toții ne simțim așa uneori. Adică nu eu, pentru că mă duc des acasă mulțumită mamei mele, dar știi ce vreau să spun.

– Da, încuviințez și îmi trag iar nasul. Știu.

Sylvie schimbă subiectul și începe să pălăvrăgească despre costume de Halloween, dar nu prea o ascult. Deși ar trebui. Să mă molipsească entuziasmul ei ar fi exact distracția de care am nevoie. Înghit cu greu și mă întorc spre ea, încercând să o ascult.

– ... așa că mă gândeam că aș putea să-mi iau un costum de înger sexy. Ca un înger căzut, pentru că mă îndoiesc că voi ajunge în rai când voi muri, spune râzând.

– De ce spui asta?

Știu sigur că eu nu o să ajung în rai, dar am motivele mele. Și nu aș împărtăși nici unul cu ea.

Se apropie de mine și își lipește fruntea de a mea.

– Nu sunt o persoană bună, Summer. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? Sunt răsfățată și rea. Alintată și prostuță. Nu o să reușesc nimic în viață, dar nici așteptările nu sunt prea mari, deci ce s-ar putea întâmpla?

Mă uit la ea, încercând să înțeleg. Nu pare să fie ceva ce ar gândi despre ea însăși.

– Cine ți-a spus asta? șoptesc.

Sylvie se distanțează de mine, părând mulțumită, parcă vrând să mă șocheze.

– Femeia care mi-a dat viață, bineînțeles. Mă urăște. Am sindromul copilului mijlociu, nu ai observat?

– Dacă te urăște atât de mult, de ce te duce mereu la doctor, căutând remediul pentru bolile tale misterioase? o întreb, cu adevărat curioasă să aflu.

– Nu caută remediul, Summer, spune Sylvie tărăgănat, uitându-se spre fereastră. Încearcă să mă omoare ca să nu mai fie nevoită să aibă de-a face cu mine.

Icnesc, iar ea se întoarce spre mine, cu ochii mijiți.

– Nu fi surprinsă. Nu e evident? Whit e copilul de aur. Singurul băiat. Moștenitorul aparent al imensei averi a familiei Lancaster. Și apoi mai e Carolina. Mica dansatoare. Va deveni cunoscută în toată lumea, regina baletului. Deja face asta. Toată lumea o adoră.

– Sylvie, șoptesc aspru și mă apropii de ea ca să nu ne audă nimeni. Chiar crezi că mama ta...

– Ai dreptate, nu cred, mă întrerupe și râde atât de tare încât domnișoara Taylor face o criză și ne spune să tăcem. Deși chiar sufăr de sindromul copilului mijlociu. Nimănui nu-i pasă de mine. Nu le-a păsat niciodată cu adevărat.

Clipesc, încercând să înțeleg ce a spus și ce înseamnă asta. Dacă vorbește serios sau nu.

– Fratelui tău îi pasă de tine.

– Pentru că e nevoit, răspunde, privindu-mă cu atenție. Ai reușit ceva incredibil, știi asta, nu?

Mă opresc și mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

– Ai fost acceptată nu doar de un membru al familiei Lancaster, ci de doi dintre ei. Când mă încrunt și mai tare, continuă. Eu și Whit.

– Whit nu mă acceptă, spun în grabă.

– Te acceptă suficient de mult încât să te furișezi în camera lui.

Zâmbește cu subînțeles. Eram sigură că m-a văzut.

– Nu înseamnă nimic, îi spun. Nu are importanță.

– Doar te folosește? întreabă, ridicând din sprâncene.

– Ne folosim unul pe altul, o corectez.

– Whit nu umblă cu aceeași fată de mai multe ori. De două ori, dar asta e de obicei o greșeală. E genul de persoană care o face o dată și gata, spune Sylvie. Nu că aș acorda prea multă atenție vieții sexuale a fratelui meu, pentru că ar fi scârbos. Dar știu ce se întâmplă pentru că nu am cum să nu observ. Și ce se întâmplă între tine și fratele meu? Nu e ceva obișnuit pentru el.

– Mă tratează ca pe un gunoi în majoritatea timpului când suntem împreună, mormăi, rușinată să o recunosc.

– Tratează pe toată lumea ca pe un gunoi. Chiar și pe mine, spune Sylvie. Nu o lua prea personal.

Pentru ea e ușor să spună asta. Iau personal tot ceea ce face sau spune Whit, mai ales în ultima vreme.

– Sunt doar o rutină. Ceva care îl satisface, ca să spun așa.

Mă înroșesc și închid gura. Ar trebui să mă opresc până nu e prea târziu.

Sylvie chicotește.

– Probabil e complet nesatisfăcut, pentru că îl satisfaci foarte des.

Mototolesc o bucată de hârtie și o arunc spre ea. Râde și se apără. Domnișoara Taylor ne spune să facem liniște, ba chiar spune și numele lui Sylvie, dar o ignorăm.

Când ești cu cineva din familia Lancaster, poți să ignori pe oricine.

E vineri seară și toată lumea e pe terenul de fotbal, la ultimul meci al sezonului. Nu m-am dus pentru că nu am cu cine să stau. Nu mi-am făcut alți prieteni în afară de Sylvie și nu mă deranjează asta. Sylvie urăște fotbalul, așa că nu se duce la meciuri. Cred că o face intenționat. Spencer joacă fotbal, așa că stă departe, iar asta îl înnebunește.

Interacțiunile lor nu au nici un sens pentru mine, dar nu sunt în măsură să vorbesc, având în vedere presupusa relație dubioasă pe care o am cu Whit. Prin urmare, nu spun nimic.

Oricum, nu e treaba mea.

Pe la 20.30 cineva bate ușor la ușă și mă dau jos din pat, gata să răspund, când persoana deschide ușa.

Whit stă în prag și mă privește. Se sprijină de tocul ușii, încă pe hol. Unde poate să-l vadă toată lumea.

– Vino încoace, șuier în șoaptă.

– Mi-ai dat voie, îmi spune pe un ton nonșalant, de parcă ar trebui să-mi amintească, apoi intră în camera mea și trântește ușa în urma lui.

Rămân pe loc, fără să mă mișc, când vine spre mine, atât de aproape încât îmi atinge picioarele cu încălțările lui.

– Ce cauți aici?

– Ce caut mereu aici? Întinde mâna și mă ia de după mijloc, strecurându-și palma spre fundul meu ca să mă tragă spre el, dar mă opun, disperată să păstrez distanța dintre trupurile noastre. Ce dracu', Savage?

– N-am chef.

Mă desprind de el și mă duc înapoi în pat, învelindu-mă aproape până la gât.

– Nu ai chef? pufnește. Te rog. Nu te bosumfla. Nu te avantajează.

– Sunt la menstruație, îi spun, dar e minciună.

Am avut menstruația săptămâna trecută. Și în seara în care am fost împreună, când fluxul era cel mai mare, i-am făcut sex oral și atât. Nu că ar fi protestat. Nimic nu-i

place mai mult decât să-mi vadă gura în jurul penisului său.

Mă studiază cu o expresie feroce și se apropie încet de pat.

– Prin urmare, dacă mi-aș băga mâna în chiloții tăi aș găsi sânge?

Îmi dau ochii peste cap.

– Folosesc tampon intern, idiotule.

– Bun, deci aș găsi ața aceea mică?

Ridică dintr-o sprânceană.

Știe prea multe despre corpul feminin. Asta ar trebui să mă deranjeze. Dar nu-l pot judeca pentru experiențele sexuale anterioare, la fel cum nici el nu mă poate judeca pentru ce am făcut.

– E prima zi, i-am spus, vrând să-i provoc scârbă. Curge abundent. Nu vrei să riști.

– Să risc să ce? întreabă cu adevărat curios.

Mă strâmb.

– E foarte abundent.

Dacă își bagă mâna în chiloții mei nu o să găsească nimic. Și s-ar putea să se enerveze că l-am mințit.

– Dar sunt curios.

– Și ești scârbos.

– E o funcție fiziologică. Ridică din umeri. Te sperie sângele?

– Bineînțeles că nu. Sângerez în fiecare lună.

– Pe mine nu mă sperie.

– Ești un pervers, izbucnesc.

– Ca și tine.

Vocea lui e extrem de calmă.

Mă uit urât. Mă privește cu aceeași expresie impasibilă dintotdeauna.

– Haide, Savage. Lasă-mă să văd.

– Sub nici o formă.

– Bineînțeles. Pentru că minți. Practic se năpustește asupra mea în pat, iar eu țip. Îmi pune mâna la gură ca să mă facă să tac și își apropie fața de a mea. Ai fost la menstruație săptămâna trecută. De asta mi-ai făcut sex oral și nu m-ai lăsat să te ating.

Mijesc ochii, urând că e atât de atent. Că își amintește fiecare detaliu.

– Și erai al naibii de irascibilă. Sindromul menstrual e real și tu suferi cu adevărat de el, continuă.

Încerc să-l împing de pe mine, iar idiotul râde. Nici nu-mi ia mâna de la gură.

– Și în seara asta ești irascibilă. Care naiba e problema ta?

Îmi ia mâna de la gură.

– Nu vreau să mai fac asta, îi spun, fără vlagă.

E greu să îți interzici ceva ce-ți place. Da, din nu știu ce motiv, îmi place cruzimea lui Whit. Îmi plac jocurile lui mintale. Cuvintele jignitoare și atingerea delicată.

Dar ceea ce facem e greșit. M-am săturat să mă simt ca o epavă tot timpul. Vreau pur și simplu să fiu normală.

– Serios?

Tonul lui îmi arată că nu mă crede.

– Da, serios, răspund. Și vreau jurnalul înapoi.

Mijește ochii.

– Încă nu l-am terminat de citit.

– Dar... ce rost mai are? Dă-mi-l înapoi. Mi-ai aflat deja toate secretele. Ce mai putem face? Nu m-ai șantajat deja destul? îl întreb, plecându-mi privirea și simțind noduri în stomac.

Mi-e groază că ar putea afla ce le-am făcut lui Jonas și Yates, dar sigur se va întâmpla. Are jurnalul meu de aproape două luni. Așa că nu prea îl cred când îmi spune că nu l-a terminat încă.

Probabil se pregătește să dezvăluie că îmi știe cel mai mare secret acum. Va arunca bomba, o va detona, iar asta nu se va termina niciodată.

Coboară de pe mine și din pat. Stă în picioare și mă privește, căzut pe gânduri, cu mâinile în șolduri.

– Vrei ca asta să se termine.

Confirm din cap și ridic așternuturile mai sus, până sub bărbie.

– Da, vreau.

– Tata a spus că ar trebui să încetez să mă mai culc cu tine.

Dau așternuturile la o parte și mă ridic, complet șocată, simțind cum îmi îngheață sângele în vene.

– Ce naiba, Whit? I-ai spus tatălui tău că suntem împreună?

– I-am spus tatălui meu că mă culc cu cineva, nu că sunt cu cineva. E o mare diferență, mă corectează, iar cuvintele lui sunt ca niște cuțite. Îmi aduc aminte care îmi e locul. Și nu am pomenit niciodată numele tău.

– Slavă Domnului, răsuflu ușurată, încercând să ignor durerea pe care mi-au provocat-o cuvintele lui.

Nu-i pasă de mine. Doar facem sex. Știu asta.

Dar tot mă doare.

– Mă căsătoresc cu cineva, mă anunță și rămân cu gura căscată. Nu chiar acum, dar e deja plănuit.

– Nici măcar nu ai optsprezece ani, subliniez.

– O să am în curând.

– Și ce, o să te căsătorești atunci? întreb cu uimire.

Se strâmbă.

– Bineînțeles că nu. Suntem prea tineri pentru asta. Dar lumea se așteaptă să fim împreună. Eu și viitoarea mea mireasă. Trebuie să începem să ne afișăm... relația. Vom merge la facultate. Vom fi un cuplu tot timpul. O voi cere în căsătorie. Vom face o nuntă mare la casa din Newport. Va fi tot ce își dorește mama mea.

Descrie totul pe un ton atât de monoton și îmi dau seama că nu crede nici un cuvânt din ce spune. Nu vrea asta.

Și atunci de ce o face?

– Asta vrei? îl întreb.

Își bagă mâinile în buzunarele blugilor și întoarce capul. Ca și cum nu ar putea să se uite la mine.

– Nu am nici un cuvânt de spus în privința asta.

– Ești moștenitorul celei mai mari averi din lume și nu ai nimic de spus în privința persoanei cu care te vei căsători? Mă dau jos din pat și încep să merg prin cameră, copleșită de ceea ce îmi spune. E absolut ridicol.

– Tu ești cea care e ridicolă acum, spune, pe un ton întunecat și privindu-mă cu ochi reci. Nu mă poți judeca. Poate că situația mea ți se pare nebunească, dar e normală în cercul nostru social, din care tu nu faci parte. Se fac împerecheri, uniunile sunt necesare. Descendența trebuie păstrată.

Ignor insulta. Când vine vorba de Whit, chiar încep să nu mai pun la suflet.

– Deci dacă te-ai căsători cu o fată de condiție joasă din... New Mexico, de exemplu, atunci fiecare membru al familiei Lancaster s-ar răsuci în mormânt? îi arunc în față.

Nu știu de unde mi-a venit ideea cu New Mexico. Nici măcar nu știu ce spun, dar ceea ce zice mi se pare rupt dintr-un roman istoric. Ceva tipic regalității britanice.

Îngâmfatul chiar chicotește.

– Cel mai probabil. Viața nu e atât de simplă pe cât crezi, Savage. Lumea are așteptări de la mine, încă de la naștere, mai ales că sunt primul băiat. Singurul băiat al tatălui meu. Trebuie să păstrez o anumită imagine și sunt promisiuni pe care trebuie să le țin față de familia mea.

– Complet de înțeles. Nu înțeleg, dar în fine. E mai ușor dacă accept și merg mai departe o dată pentru totdeauna. Poți să pleci acum.

Fac semn spre ușă.

Mă privește cu atenție și spune:

– O să-ți dau înapoi jurnalul.

– Serios?

Am vocea răgușită și înghit cu greu când emoțiile mă copleșesc. Dacă îmi dă jurnalul înseamnă că nu o să ne mai vedem. Eu sunt cea care a cerut asta, dar, Doamne...

O să-mi fie dor de el.

– Lasă-mă până în seara de Halloween. Sunt pe cale să protestez, dar ridică mâna și mă face să tac. Organizăm petrecerea acum și am multe pe cap. Ți-l dau după. Sunt doar câteva zile, Savage. Poți să aștepți.

– Bine, șoptesc, urmărindu-l cum se duce spre ușă.

Se oprește, cu mâna pe clanță și cu spatele la mine.

– Chiar s-a terminat? spune întrebător, ca și cum și-ar dori să fac ceva.

Să spun ceva. Să-l implor să rămână.

N-am de gând să-l implor. N-o să mă cobor atât de jos. Dacă se uită peste umăr, o să spun nu. Dacă spune că o să-i fie dor de mine, o să-l invit în patul meu.

Dar nu face nimic din toate astea. Rămâne pe loc, cu mâna pe clanță, cu spatele și umerii încordați.

– La revedere, Whit, spun cu fermitate.

Nu răspunde. Pur și simplu, deschide și închide ușa fără să se uite în urmă.

CAPITOLUL 24

WHIT

Să plec de lângă Summer a fost ceea ce trebuia să fac. În ultimele săptămâni am încercat din răsputeri să ridic ziduri și să o evit. Când asta nu a funcționat, am făcut sex fără sentimente. Am folosit-o ca și cum nu ar fi însemnat nimic. Nu mă uitam în ochii ei, nu spuneam lucrurile oribile pe care le spun de obicei. Cuvintele acelea cu care se hrănește.

Și eu mă hrănesc cu ele. Cu sunetele ei disperate, cu felul în care mă sărută. Cu felul în care îmi devorează penisul și cu felul în care e mereu udă pentru mine. De fiecare dată când mă cufund în corpul ei primitor mă gândesc cât e de perfectă. Și că e făcută pentru mine.

Nu e. Nu e a mea cu adevărat. În ciuda faptului că nevoia de a o avea pe Summer Savage îmi pulsează în vene și ajunge până în vintrele mele, nu putem rezista. E cea mai groaznică poftă. Mă aduce la disperare, e mereu pregătită... nu, dornică... să primească următoarea lovitură.

Mi-a fost greu să mă duc la ea, dar să rămân distant. Să fac sex cu ea ca și cum nu ar însemna nimic pentru mine. Să o folosesc fără nici un sentiment, bun sau rău. Am văzut asta în ochii ei, în felul în care mă privea. Și ea s-a închis în sine. E bună la asta.

Ca și mine. Amândoi suntem.

Ideea că tot ce era între noi aproape s-a terminat era mereu în mintea mea și nu eram pregătit. Cine e pregătit să renunțe la cel mai bun sex de care a avut parte vreodată? Am o conexiune cu fata asta. Nu pot să descriu asta, dar e acolo. A fost acolo întotdeauna, de la început. De când ne-am cunoscut, la paisprezece ani.

Știam că nu mai pot continua să fac sex cu ea. Să petrec timp cu ea. Aș fi vrut mai mult.

Din ce în ce mai mult.

E ceva ce nu pot avea. Și totuși, ea e cea care a spus că nu mai vrea să facă asta. Am respins-o și ea știe asta. Savage a mea e mai inteligentă decât credeam. Mi-a luat-o înainte. Eu sunt cel părăsit în situația asta.

Ce era între noi s-a terminat.

Mă întorc în camera mea și mă dezbrac, apoi mă pun în pat și iau jurnalul ei de pe noptieră, acolo unde l-am lăsat. Nu l-am mai citit de câteva săptămâni. Să-i citesc însemnările înseamnă să o am mereu în minte, iar în

ultima vreme a fost ultimul loc în care o voiam. E impregnată adânc și vreau să scap de ea.

Pentru totdeauna.

Și totuși, uite-mă aici, ținând în mână jurnalul ei, citind însemnările secrete de la sfârșit. Acum știu că Yates a violat-o și că asta a distrus-o emoțional. Nu vreau să mai citesc despre asta. Nu vreau să știu exact ce i-a făcut sau cât de mult a rănit-o. Știu că e vătămată, dar ce naiba?

Și eu sunt.

Poate de aceea suntem atrași unul de celălalt. Am văzut și am făcut atât de multe până la vârsta asta. Sunt sătul, și Summer e la fel. Dar să fiu împreună cu ea cu adevărat...

Mama ar face o criză, iar tata mi-ar spune că am înnebunit. Ceea ce nu e departe de adevăr.

Știu asta.

De ce naiba sunt atât de atras de fata pe care știu că nu ar trebui să o doresc? De ce?

Arunc jurnalul prin cameră. Se lovește de perete și cade zgomotos pe podea. Nu pot să-l mai citesc. Cuvintele ei îmi bântuie gândurile. Mă gândesc deja destul la ea.

Trebuie să găsesc pe altcineva. Tata a spus că ar trebui să-mi fac de cap cât de mult pot înainte să oficializez relația cu Leticia. După ce voi fi cu ea, după ce lucrurile devin publice și suntem logodiți, va trebui să mă comport ca un logodnic fidel. Viitorul soț perfect. Să mă prefac cât de mult pot. După ce facem câțiva copii, poate chiar mai devreme, nu va mai conta nimic. Pot să am câte aventuri vreau, dacă sunt discret. Chiar dacă va afla, Leticia va înțelege. Așa funcționează lucrurile. Leticia știe la fel de bine ca mine în ce se bagă.

Toată viața mea e planificată pentru mine. Nu vor exista surprize. Nimic neobișnuit. La naiba, tata a primit recent un raport de la ginecologul Leticiei prin care era informat că încă e virgină și că totul pare în regulă... Acestea au fost exact cuvintele folosite de tata. Îmi va oferi mulți copii, a spus el râzând.

A cerut să fie examinată... ca un animal. Ireal.

Mă cuprinde frustrarea și închid ochii, încercând să mă concentrez la altceva. Orice altceva în afară de viitorul meu nenorocit. Am fost ocupat să pregătesc totul pentru petrecerea asta idioată. Singurul motiv pentru

care fac asta e Sylvie. A vrut să sărbătorească Halloweenul atât de mult, de parcă va fi ultimul.

Eu nu vreau decât să-mi beau mințile, mai ales după seara asta.

Petrecerea va avea loc în câteva zile și, deși sunt dezamăgit că nu o pot avea pe fata pe care o vreau, pot găsi pe altcineva pentru seara de Halloween și sper să reușesc să mi-o scot din minte pe Summer Savage.

O dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 25

SUMMER

Mă întâlnesc cu Sylvie în camera ei ca să ne pregătim pentru petrecerea de Halloween de după-amiază, după ore. Toată lumea din campus a fost nerăbdătoare întreaga zi, iar apogeul a fost atins după ultima pauză, când nimeni nu se mai putea concentra. Profesorii se prefac că nu știu despre petrecere, dar nu au cum să nu știe. Toată lumea vorbește numai despre asta. Aș vrea să fiu mai încântată, dar cum lucrurile s-au terminat între mine și Whit, nu am ce să aștept cu nerăbdare.

Mă prefac încântată de dragul lui Sylvie.

Întâi ne machiem, amândouă așezate pe băncuța din fața mesei de toaletă, în timp ce ne dăm cu fard și cu ruj roșu. Entuziasmul ei se simte în aer. Se împrăștie în toată camera și îmi dă o energie ciudată, apoi mă uit la geanta mea de pe podea, aproape îngrozită să mă îmbrac cu costumul, știind că o să provoc un scandal între elevii de la internatul Lancaster.

Poate că nu m-au observat înainte, dar sigur mă vor vedea în seara asta.

– Seara asta miroase a scandal, anunță Sylvie după ce se dă cu ruj. Mă analizează, frecându-și buzele, cu ochii licărind. Petrecerea asta ne va schimba viața.

– Dacă spui tu....

Ezit să fiu de acord cu ea pentru că nu am nevoie de evenimente care să-mi schimbe viața în momentul ăsta. Am avut deja unul, mulțumită faptului că eu și Whit am căzut de acord că nu trebuie să mai petrecem timp împreună.

Urăsc să recunosc asta, chiar și mie însămi, dar mi-e dor de el. E o prostie, ținând cont că eu am vrut asta.

Emoțiile mă fac să mă simt ca o idioată.

– Se vor întâmpla multe lucruri în seara asta, Summer. Pur și simplu, știu asta, continuă. Dacă Spence face vreo mișcare, o să-l las.

– O să-l lași să ce? întreb îngrijorată.

– O să-l las să mă atingă. Să mă sărute. Să facă sex cu mine. Orice. Sunt gata. M-am săturat să mă păstrez. Începe să-și pună la loc toate cosmeticele, trăgându-le cu brațul în sertar. Mi-am păstrat virginitatea toată viața și m-am săturat de asta. E posibil să nu mai am mult timp. Vreau să știu cum e să simt un băiat înăuntrul meu.

– La prima partidă, e posibil să nu ai orgasm când e în tine, îi spun amuzată.

Râde.

– Spune fata care are multăăă experiență.

Au! Asta a durut puțin.

Nu spun nimic și îmi arunc rujul în geanta cu farduri pe care o închid puțin prea tare.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să-ți rănesc sentimentele, spune Sylvie, încet, cu o expresie vinovată. Doar te tachinam.

– Știu, îi spun cu un zâmbet amar. E în regulă.

Nu a vorbit serios. Știu asta. Nu sunt mândră de experiențele mele bolnave anterioare, dar de unde să știe asta, dacă nu i-am spus nimic?

Își împreunează mâinile și zâmbește larg. Îmi dau seama că încearcă să schimbe atmosfera. Eu doar stric distracția, iar ea e atât de încântată de petrecerea asta idioată.

– Hai să ne îmbrăcăm cu costumele.

Mă ridic de pe băncuța de catifea și îmi iau geanta înainte să intru în baie, dar vocea ei mă oprește.

– Unde te duci?

– Mă duc să mă schimb la baie. Flutur geanta. Vreau să fie o surpriză.

– Ah, bună idee. Bate din palme și se ridică în picioare. Abia aștept să-l văd.

– E destul de sexy, spun, încruntându-mă. Probabil prea sexy.

– Acum chiar sunt nerăbdătoare să-l văd, spune Sylvie, mișcând din sprâncene. Încerci să-l înnebunești pe fratele meu?

– Vezi să nu, pufnesc, deși asta a fost intenția mea inițial.

Am comandat costumul pe internet, înainte ca lucrurile să se termine între mine și Whit. Mi-am imaginat că îmi va arunca o privire și nu se va putea abține.

Acum probabil va alege o altă fată în seara aceasta și îi va acorda toată atenția lui, în timp ce eu o să arăt penibil cu mult prea multă piele la vedere.

Of!

Sylvie îmi zâmbește cu subînțeles, iar eu o ignor și intru în baie, închizând ușa în urma mea. Mă dezbrac în grabă, chiar și de sutien și de chiloți. Nu pot să port lenjerie la acest costum. Rulez cu grijă dresurile de plasă ca să nu le rup și mă îmbrac în grabă cu restul hainelor, privindu-mă în oglindă când termin.

Mi se vede atât de multă piele! Prea multă. Sunt sigură că nu e un costum potrivit pentru o petrecere de liceu. Dar nu vor exista supraveghetori sau angajați care să ne privească dezaprobator. Whit și Sylvie fac parte din familia Lancaster. Pot face orice vor, oricând vor în campus.

Inspir adânc pentru curaj și ies din baie, făcând o mică piruetă.

– Ta na! Ce părere ai?

Termin pirueta și mă opresc în fața lui Sylvie, care mă privește cu gura căscată.

– Doamne, Summer!

Mi se face un nod în stomac.

– E prea mult?

Sylvie clatină ușor din cap și închide gura cu un clămpănit.

– Dacă vrei să atragi atenția cuiva, sigur o să funcționeze. Costumul ăsta o garantează. Și mie mi se părea că al meu e prea sumar.

Sylvie murmură ultima parte în șoaptă.

Mă duc spre oglinda imensă de pe peretele ei, observând cât de mult seamănă cu cea din camera lui Whit, dar nu spun nimic. Înclin capul și mă analizez, știind că forțez limitele cu costumul ăsta.

Dar arăt al naibii de bine. Stau mai dreaptă, clătinându-mă pe tocurile ghetelor. Întotdeauna mă ascund, pentru că nu vreau să mă observe nimeni, dar Sylvie are dreptate. O să atrag atenția cuiva.

Poate a altei persoane. Cineva nou. Nu am nevoie de Whit. Nu mai am nevoie de el. Nu sunt proprietatea lui.

Dar, bineînțeles, în adâncul sufletului știu atenția cui o vreau. Poate asta mă face demnă de milă, dar nu prea îmi pasă.

La naiba! Vreau atenția tuturor în seara asta. A fiecărui băiat din clasa a XII-a. Poate și a celor din clasa a XI-a.

– O să-ți fie frig, spune Sylvie când vine lângă mine și se uită la propria reflexie.

– Și ție, i-am spus. E îmbrăcată într-un costum de înger întunecat, cu pantaloni scurți mulați și un corset negru care îi ridică sânii. Are pielea palidă, aproape translucidă, și îi văd venele albastre de pe brațe. De pe sâni. Are picioare lungi și subțiri și e încălțată cu o pereche de pantofi cu toc foarte înalți. Îmi place costumul tău.

– Arăți uimitor, spune ea, pe un ton aproape reverențios.

Sunt îmbrăcată cu o bustieră din paiete roșii, cu buricul la vedere. M-am gândit să port o pereche de pantaloni scurți roșii, dar am dus totul la un alt nivel și acum port un bikini roșu. E foarte mic și nu se poate spune că e decent. Am completat înfățișarea cu o pereche de dresuri de plasă și cizme lungi, peste genunchi. Iar nota finală e dată de coarnele din paiete roșii de pe cap și furca aurie.

– Se vede totul. Mă plesnește peste fund, iar eu tresar. Whit știe ce o să porți în seara aceasta?

– Nu mai suntem... împreună, îi spun, neștiind cum să descriu ce era între noi. Ne-am despărțit acum câteva zile.

– Ha! O să vedem cât durează asta. O să-și piardă mințile când o să vadă cum arăți, spune cu un râs diabolic. S-a despărțit de tine din cauza Leticiei?

Mă încrunt, hotărâtă să mă prefac.

– Cine e Leticia?

Spun numele acela iar și iar în mintea mea. Leticia. E un nume drăguț. Sunt convinsă că e frumoasă. Grațioasă, elegantă și rafinată. Poartă costume din două piese, perle, și e modestă. Nu ar purta nici moartă un costum de Halloween atât de sumar, care practic invită pe cineva să-i facă propuneri.

– Viitoarea lui soție. E o nebunie, nu-i așa? Au fost aleși unul pentru celălalt de când erau mici. E drăguță. Frumușică. Banală. Sylvie își dă ochii peste cap și mă împinge cu șoldul. Nu seamănă deloc cu tine.

– Ce vrei să spui?

– Nu are personalitate. E mereu de acord cu noi. Cu părinții mei. Cu mine. Și, bineînțeles, cu fratele meu. Îl privește cu ochi de căprioară, iar el abia o bagă în seamă. E jalnic. Nu e nimic în neregulă cu ea, dar e plictisitoare, explică Sylvie. Doamne, vorbesc numai prostii și te jignesc. Probabil nu știai că Whit are pe altcineva.

– E în regulă, spun ridicând din umeri, puțin consolată de cum o descrie Sylvie pe Leticia.

Prefer să fiu cea mai interesantă dintre noi. Deși se pare că Leticia e mai bună ca soție, în timp ce eu pare că sunt mai potrivită ca amantă.

La fel ca mama mea.

– Știu sigur ceva. Leticia nu ar purta niciodată un costum ca al tău. E foarte modestă, spune Sylvie.

Exact cum bănuiam.

– Iar eu nu sunt?

Ridic din sprâncene și mă întorc într-o parte. Practic, mi se vede fundul, acoperit doar de dresurile din plasă.

Nu prea îmi pasă.

– De obicei ești. Nu-ți evidențiezi deloc trăsăturile, chiar și când celelalte fete fac tot posibilul să iasă în evidență. Rânjește și se uită la mine în oglindă. Dar tu? Mereu încerci să te ascunzi.

– Nu și în seara aceasta, îi zic.

– Cu siguranță nu și în seara aceasta, spune Sylvie râzând. Ești pregătită să plecăm? Am furat cheile de la una dintre mașinuțele de golf ale angajaților mai devreme. Whit a încărcat-o cu alcool și trebuie să o ducem acolo. Măcar nu va trebui să mergem prea mult pe tocuri.

Ridică un picior, îndreptând tocul spre mine.

– Bună idee, spun și mă uit în jur. Ești gata?

– Cât de pregătită se poate. Își freacă palmele. Îți iei telefonul?

– Unde să-l pun? Întind mâinile. Nu am unde să-l bag. L-am lăsat în camera mea.

– Bună idee. Ah! Fuge spre minifrigiderul din camera ei și deschide ușa, scoțând o sticlă de vodcă. Hai să ne facem încălzirea înainte.

Bem direct din sticlă, iar vodca rece îmi curge direct în vene, ajutându-mă să mă relaxez. Sylvie nu se poate opri din râs în timp ce soarbe din sticlă.

– Hai să facem câteva poze înainte să plecăm. Trebuie să imortalizăm momentul ăsta, sugerează ea.

Pozăm în camera ei, în fața oglinzii. Dulci și inocente la început, cu ochi mari și zâmbete largi. Apoi lucrurile devin lascive și malefice. Ne punem mâinile în șolduri, împingem piepturile în față și scoatem limba. Am fost tristă de când eu și Whit ne-am despărțit, dar în seara aceasta simt că lumea e a mea. O să intru țanțoșă la petrecerea asta, iar el o să-și înghită limba când mă vede.

Pur și simplu știu asta.

După ce terminăm de făcut poze, iar Sylvie postează câteva pe rețele de socializare, ieșim și ne urcăm în mașinuța de golf. Sylvie conduce ca o nebună, ieșind mereu de pe drum și râzând incontrolabil. La începutul zilei, vremea era mohorâtă, cu nori gri și o ploaie măruntă, dar ploaia s-a oprit imediat după prânz. Aerul e rece și pământul e încă ud, dar măcar nu mai plouă.

Ajungem la ruine și vedem că petrecerea e deja în toi. Sunt oameni peste tot. Afară, în jurul clădirii vechi. Pe scări. Aproape fiecare are în mână o bere sau un pahar cu ceva roșu. Dinăuntru se aude muzică și sunt atât de mulți oameni acolo, încât nu se vede altceva în afară de corpurile lor. Dansează unii lângă alții. Sunt adunați în cerc și vorbesc. Aproape toți poartă costume, mulți poartă măști, și nu recunosc pe nimeni.

– A sosit petrecerea, oameni buni! urlă Sylvie când oprește în fața scărilor, ridicând mâinile în aer, înainte să franeze.

Un băiat îmbrăcat în negru, cu pelerină, se desprinde de mulțimea de lângă scări și îmi dau seama că e Spence. Are fața vopsită în alb, cu dâre de sânge fals pe la gură.

Zâmbește când o vede pe Sylvie, scoțându-și la iveală dinții de vampir.

– Arăți grozav în seara asta, Sylvie.

– Îți mulțumesc, prinț al întunericului. Sare din mașinuța de golf și fuge spre el, bătându-l ușor pe piept în timp ce îi zâmbește. Se uită la mine peste umăr. Uită-te la Summer.

Spence își întoarce privirea spre mine și face ochii mari când cobor încet din mașinuța de golf.

– Ah, la naiba!

– E prea mult? întreb când mă apropii de ei, punându-mi mâna în șold și oprindu-mă ca să pozez.

Se uită peste tot, neștiind unde să se oprească.

– Whit știe despre asta?

Iritarea îmi fierbe în vene și trec pe lângă Spence, împingându-l cu umărul.

– Dă-l dracului pe Whit Lancaster. Nu-mi pasă ce crede.

Îi las în spate pe Sylvie și Spencer, urcând scările șubrede către clădire cu capul sus. Oamenii se holbează când trec pe lângă ei și încep să șoptească cu ardoare după ce plec, și pentru o clipă am îndoieli legate de costumul pe care l-am ales.

Un grup de fete mârâie când mă apropii de ele. Una dintre ele tușește în palmă.

– Târfă.

Îi arunc o privire amenințătoare, dar nu face altceva decât să râdă.

Barul improvizat e așezat în cel mai apropiat colț al camerei și mă duc acolo, luând paharul deja plin și dându-l peste cap. Alcoolul mă arde când alunecă pe gât și mă face să mă strâmb, dar mai iau un pahar pe care îl beau dintr-o răsuflare, la fel ca pe celălalt.

Gata. Mai mult curaj lichid ar trebui să ajute. Mă simt deja amețită. Mai ales că nu am mai mâncat nimic de la micul-dejun.

– Hei, sexy!

Mă trag departe de persoana care încearcă să-mi pună mâna pe șold și când mă întorc, îl văd unul dintre băieții de la ora de engleză, care îmi zâmbește. Încerc să-mi aduc aminte cum îl cheamă, concentrându-mă în timp ce îl analizez. Și el poartă negru, dar nimic mai mult. Adică nu e deloc costumat. Mă privește pasional cu ochi

întunecați, iar părul des îi cade peste frunte. Nu arată rău, dar se uită la mine de parcă m-ar vedea deja dezbrăcată.

Probabil așa și este, având în vedere cât de sumar e costumul meu.

– Sunt Bryan, se prezintă el când observă că nu i-am spus numele și se uită spre barul din apropiere. Cât ai băut?

– Abia am ajuns, îi răspund zâmbind.

– Atunci e seara mea norocoasă, spune el, uitându-se la pieptul meu. De ce nu te-am mai văzut până acum? Ești nouă, nu-i așa?

Bineînțeles, se așteaptă să știu cine este, dar el nu știe cine sunt. Nu contează. Toți băieții sunt la fel.

– Da, răspund sincer. Nouă-nouță.

– Îmi place, îmi place. Încercă să-mi pună din nou mâna pe șold, iar de data asta nu mă feresc. Îmi place atenția lui. Măcar nu mă evită și nu mă jignește. Spune-mi, domnișoară Nouă-nouță, cum te cheamă?

– Summer. Mă întind pe lângă el și iau un alt pahar, din care beau mai ușor de data asta. Toate paharele pregătite sunt tari, aproape nediluate, și alcoolul mi se urcă la cap. Niciodată nu am rezistat prea mult la băutură. Ca anotimpul.

– Anotimpul în care suntem pe jumătate dezbrăcați în majoritatea timpului pentru că e atât de cald? Se uită la corpul meu. Înțeleg.

Încep să râd, dar mă opresc și iau o altă gură de băutură.

– Știi cine sunt. Sunt sigură că ți-a spus Whit.

– Whit Lancaster? Ridică din sprâncene. Îl urăsc pe nenorocitul ăla. Crede că e stăpânul lumii.

– Nu-i așa? râd. Îmi place că îl urăște pe Whit. Am putea înființa un club. Adică, chiar e stăpânul acestei școli.

– Părinții lui sunt, mă corectează Bryan cu un zâmbet viclean. E o mare diferență.

– Nu a încercat să te convingă să mă umilești? îl întreb direct.

Expresia lui nu se schimbă când mă aude.

– Aha, tu ești fata aceea. De ce să te umilesc? Uită-te la tine.

Aprecierea din vocea lui mă încântă.

Muzica se schimbă și începe o melodie ritmată, populară cu câteva luni în urmă, iar eu îi zâmbesc lui Bryan.

– Hai să dansăm.

Fără să aștept să-mi răspundă, îmi las paharul pe masă și îl iau de mână. Mă urmează prin mulțimea de oameni până ajungem fix în mijloc. Încep să mă mișc, alcoolul îmi relaxează mușchii și mă face să mă simt liberă. El abia se mișcă. Stă acolo și mă privește cum mă legăn dintr-o parte în alta, ridicându-mi brațele deasupra capului și lăsându-mă dusă de muzică.

– La naiba, îl aud șoptind și încep să râd. Toate fetele astea de la Lancaster sunt niște mironosițe. Avem aproape optsprezece ani. N-ar trebui să fim liberi să facem ce vrem? Să ne îmbrăcăm sumar și să ne distrăm fără repercusiuni?

Când văd cum mă privește Bryan, îmi dau seama că îmi doresc atenția bărbaților. Tatăl meu nu mi-a oferit-o niciodată. De la Jonas am primit-o ocazional. Yates era enervant, chiar înspăimântător, dar tot voiam atenția lui.

Și mai e Whit. Dezaprobarea lui era o provocare. Iar aprobarea, ceva necesar.

Doamne, sunt atât de bolnavă! De ce ar vrea cineva să aibă de-a face cu mine? Să fie cu mine? Să fie prieten cu mine?

Dansez și dansez, lăsându-mă dusă de ritmul muzicii. Simt cum alte trupuri mă ating și le zâmbesc. Dacă sunt bărbați, îmi zâmbesc și ei, iar dacă sunt femei, mă privesc încruntate, pline de ură.

Doamne, m-am săturat ca oamenii să mă judece!

Bryan aproape că nici nu s-a mișcat și mă duc spre el, punându-i mâinile pe umeri și apropiindu-mă de fața lui. Îmi înclin capul spre urechea lui.

– Nu dansezi?

– Sunt prea ocupat să mă uit la tine.

Îmi pune mâinile pe șolduri și mă strânge de pielea dezgolită.

Nu simt nimic când mă atinge, dar tot vreau să o facă. Am nevoie de aprobare, de zâmbetul lui. De felul în care mă privește. Mă vrea. Își imaginează cum ar fi să facă sex cu mine acum, iar eu îi zâmbesc și îmi las capul pe spate când se apropie, abia atingându-și buzele de ale mele.

– Îți place să mă tachinezi, îmi spune.

– Nu te tachinez degeaba, îi răspund obraznic.

Mă strânge mai tare și mă trag din mâinile lui, întorcându-mă cu spatele la el. Cânt refrenul cu voce tare și mă frec cu fundul de pantalonii lui, simțindu-l pe sub blugi. E tare.

Bun.

Continui să fac asta, căutând din priviri singura persoană care vreau să vadă asta, dar nu-l văd nicăieri. Probabil e într-un loc ferit cu o proastă dispusă să i-o sugă în fața tuturor.

Săraca! Știu ce înseamnă să îl dorești. E dureros.

Minunat.

Închid ochii și încerc să mi-l scot din minte. Mă frec de penisul lui Bryan și îmi pune mâna pe șold, alunecând sub talia bikinilor mei. Mă feresc din nou, iar el îmi dă drumul și mă întorc spre el, apoi mă las în jos, ajungând cu fața în dreptul penisului său.

– Ce dracu'? țipă, iar eu râd. Îmi dau seama că îi place. Ai fost stripteuză sau ceva într-o viață anterioară?

– Ai vrea tu, îi spun și mă ridic încet, frecându-mă de corpul lui până sus. Sunt un diavol, nu știai?

Rânjesc diabolic și arăt spre coarnele din paiete de pe cap.

– Ești o tentație, asta e sigur. Mă strânge tare și îmi lipește corpul de al lui cu putere, apoi spune pe un ton grav: Vino cu mine.

Mă prefac că mă întristez.

– Vreau să mai dansez.

– Hai mai întâi să plecăm de aici pentru câteva minute. Trebuie să mă relaxez. Apoi poți să dansezi cât vrei, drăcușorule.

Zâmbește.

Zâmbesc și eu.

Mă uit spre ușă și îl văd pe Whit. E îmbrăcat în negru și are două coarne negre pe cap. Mă cuprinde furia și îmi încleștez pumnii. Bineînțeles că ne asortăm.

Bineînțeles.

Se uită la mine și mijește ochii când mă vede, părând dezgustat. Îl iau în brațe pe Bryan și îi pun mâinile pe șoldurile mele, apoi încep să mă mișc, oferindu-i lui Whit un spectacol. Vreau să știe că am mers mai departe.

Chiar am făcut-o.

Whit se uită urât în timp ce continui să dansez, iar Bryan se joacă cu talia bikinilor mei. Îl las, bucurându-mă de ardoarea din ochii lui Whit, dorindu-mi să fie el cel care mă atinge. Îmi întredeschid buzele, îmi ridic părul de pe ceafă și continui să mă mișc pe ritmul muzicii. Închid ochii pentru o clipă și mă las dusă de val, dorindu-mi să fiu atinsă de mâinile lui Whit, nu de ale lui Bryan. Dorindu-mi ca Whit să fie cel care mă sărută pe gât, și nu Bryan.

Când deschid ochii la sfârșitul cântecului, Whit nu mai e acolo.

Bryan mă ia de mână și mă conduce prin mulțime. O văd pe Sylvie alături de Spencer și le fac cu mâna, dar ea se uită la mine cu ochii mari și țipă:

– Summer, ce naiba faci?

– Mă întorc, îi răspund și fac semn către Bryan, mimând „e drăguț".

Ridic degetele în semn de OK, iar ea pare terifiată.

– Nu ieși cu el afară! țipă după mine.

Ignor avertismentul ei și râd când cineva mă plesnește peste fund. Un tip cu un zâmbet libidinos. Nu știu cine e. Primul scapă cu asta, așa că alt tip mă plesnește. Altul îmi pune mâna pe talie. Toți încearcă să mă pipăie și îi las, fără să-mi pese prea mult, bucurându-mă de atenția lor. Nimic nu mă deranjează. Chiar vreau ca Bryan să mă atingă. S-ar putea chiar să-l las să mi-o tragă. Vreau să-l uit pe Whit o dată pentru totdeauna și să las pe altcineva să-mi ofere ce vreau.

Bryan se oprește brusc în fața scărilor, iar eu intru în el.

– Dă-te la o parte, spune el cuiva.

– Ce dracu' faci, McAllister?

Mă fac mică în spatele lui Bryan, recunoscând vocea letală. E Whit.

Și pare furios.

– Încerc să plec cu noua mea prietenă. Acum dă-te la o parte.

Bryan nu pare deloc speriat de el, ceea ce e șocant.

Toată lumea se închină în fața unui Lancaster.

– Nu pleci nicăieri cu ea, spune Whit încet.

Toată lumea de afară rămâne tăcută, privind cu nerăbdare în așteptarea dramei, ca de obicei. Eu mă

ascund în spatele lui Bryan, dorindu-mi ca Whit să nu mă vadă. Dorindu-mi să nu-l văd pe Whit.

– Cine naiba ești ca să-mi spui cu cine pot și cu cine nu pot să fac sex? Faptul că ești un Lancaster nu înseamnă nimic pentru mine. Bryan se uită peste umăr, mă ia de mână și mă trage. Haide, drăcușorule. Să plecăm de aici.

Îl urmez, iar în mod surprinzător Whit se dă la o parte și ne lasă să trecem, uitându-se la mine. Mă arde din priviri.

– Chiar o să pleci cu el? mi se adresează.

– Nu mai sunt a ta, spun în grabă și mă opresc ca să-mi vadă costumul în toată splendoarea.

Abia se uită la mine, iar asta mă doare. Nu observă? Nu vede?

Bryan mă trage de mână.

– Haide, murmură, dar nu mă mișc.

Rămân țintuită.

Se apropie o fată și se oprește lângă Whit, iar eu mijesc ochii, puțin ametită de la băutură când îl privesc mai atent. Pe lângă coarnele negre mai are și o furcă roșie în mână. Probabil că însuși diavolul nu are nevoie să se deghizeze, dar e enervant cât de bine ne potrivim.

Fata e machiată foarte strident și poartă un costum de vrăjitoare sexy, completat de o pălărie ascuțită. Îmi dau imediat seama că e Caitlyn, iar ea rânjește la mine, luându-l de braț pe Whit.

– Frumos costum, șuieră ea. Ai fi putut să vii dezbrăcată.

– Vai, mulțumesc, o provoc. Costumul tău e surprinzător de... potrivit cu personalitatea ta.

Pare că vrea să mă omoare. Whit nu spune nimic, părând amuzat de interacțiunea dintre noi.

– Sigur, și al tău e potrivit, din moment ce arăți ca o târfă.

Pufnesc în râs și îi arăt degetul mijlociu, iar ea se strâmbă la mine. Bryan mă ia de după gât, mă trage mai aproape și mă sărută pe frunte.

Privirea lui Whit e violentă și îi zâmbesc larg, incapabilă să mă abțin.

– Haide, drăcușorule, spune Bryan, mișcându-și buzele aproape de tâmpla mea. E doar geloasă.

– Distrează-te cu resturile mele, îi spun lui Caitlyn.

Bryan mă ia de mână și îl las să mă conducă pe scări, simțind în ceafă privirea furioasă a lui Whit.

Mergem prin iarba udă, iar Bryan se grăbește în timp ce aproape mă târăște după el. Nu mă pot opri din râs gândindu-mă la fața lui Whit când m-a văzut pe ringul de dans. Cât de furios părea! Acum o are pe Caitlyn, care probabil nu știe cu ce are de-a face. E atât de întunecat și de bolnav!

Când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut cu Whit, mă cuprinde un val de neliniște. Îmi place latura lui întunecată și bolnavă. Nu știu cum e Bryan, dar sunt sigură că nu e nici pe departe capabil de lucrurile pe care le face Whit.

Ne apropiem de crângul de copaci, aerul umed e liniștit și în depărtare se aude oceanul. Inspir mirosul de pin și mi se face pielea ca de găină din cauza aerului rece. Tresar când Bryan mă împinge spre trunchiul unui pin și își lasă greutatea pe mine, iar coaja copacului mă zgârie.

– Au! mă vait și mă întind să mă frec pe spate, uitându-mă urât la Bryan.

– Ssst! spune și mă sărută înainte să mai rostesc vreun cuvânt.

Sărutul lui e brutal. Dur. Îi împing umerii, încercând să-l fac să se oprească, să se dea de pe mine, dar nu-mi dă drumul. Mă strânge mai tare de mijloc și mă ciupește. Îmi bagă limba în gură, căutând-o pe a mea, iar eu o ating timid. Încerc să mă prefac că e Whit, sperând că îmi va fi mai ușor, dar degeaba.

Nu e Whit. Nici pe departe. Limba lui e prea mare și e atât de insistent! Urăsc să-i simt mâinile pe corpul meu și cum mă pipăie peste tot. Îi împing umerii și încerc să-mi întorc fața ca să nu mă mai sărute, dar Bryan nu se oprește.

– Ai zis că nu mă tachinezi degeaba, îmi șoptește în obraz, înainte să-și plece capul și să mă sărute umed pe gât.

Cuvintele lui mă alarmează. Nu-mi place asta. Deloc. Îi pun palmele pe piept, disperată să-l împing, dar e prea puternic.

– Oprește-te!

– Haide, spune chicotind. Sunetul acela mă îngrozește. Nu fi mironosiță. Oferă-mi un spectacol. Dansează pentru mine ca mai devreme.

– Dă-mi drumul! îi cer.

Se oprește brusc și se îndepărtează ușor, uitându-se urât la mine. Privirea lui nu e clară și îmi dau seama prea târziu că e beat. A băut prea mult în seara asta. Poate mai e și altceva. Cocaină? Am observat câțiva oameni care își ștergeau nasul de un praf alb mai devreme, pe ringul de dans.

– Ai spus că vrei asta.

Vorbește încet. Suspicios.

– M... m-am răzgândit. Îl apuc de umeri și zâmbesc, cutremurându-mă când îi văd privirea întunecată. Hai să mergem înapoi înăuntru. Putem să mai dansăm, bine?

– Nu, spune și îmi trage bustiera în jos. Sânii mei rămân dezgoliți, iar sfârcurile mi se întăresc din cauza aerului rece. Țip, încercând să-i acopăr, dar nu mă lasă. Mă ia de mâini și mi le ține de o parte și de alta a corpului. Să fiu al naibii, spune, cu privirea la pieptul meu. Uite ce sâni ai!

Vocea lui e plină de uimire, ca și cum nu ar mai fi văzut vreo pereche de sâni până atunci. Vrea să pună mâna pe ei.

– Oprește-te. Mă eliberez din strânsoarea lui și sunt gata să-mi ridic bustiera, dar mă oprește, îmi strânge încheietura și începe să mă sărute din nou, lipindu-mă cu putere de copac.

– Nu te lupta, șoptește și mă apucă de fund. Își bagă mâinile pe sub material, iar eu ridic un genunchi, gata să mă lupt cu el. Nu te lupta. Calmează-te, drăcușorule. O să-ți placă. Îți promit.

Mă ține nemișcată, copleșindu-mă cu puterea lui.

Încep să mă agit când mă strânge de încheieturi și îmi ridică brațele deasupra capului, rămânând complet expusă în fața lui. Încep să plâng când îmi ține încheieturile cu o mână, iar cealaltă începe să coboare. Pe față, pe umăr. Pe piept, până ajunge la unul dintre sfârcuri, și îl strânge între degete.

– Vrei asta, murmură, iar eu scâncesc când mă ciupește de sfârc. Se încruntă la mine. Îți place dur.

Mă uit la el, complet oripilată. De unde știe? Whit le-a spus prietenilor lui? Zvonurile au ajuns la toată lumea?

– Orice fată care și-o trage cu Lancaster preferă sexul dur. Mă strânge mai tare de sfârc și țip. Zâmbește. Îți place când te doare.

– Te rog, șoptesc când mă apucă de sân și îl frecă brutal. Nu face asta.

– O vrei, îmi spune și se apleacă până când rămâne cu gura lipită de a mea. Mai ții minte? Mi-ai spus că nu mă tachinezi degeaba. Mă aștept să mi-o dovedești.

Mă sărută și nu pot decât să accept, plângând, dar el nu-și dă seama. Are mâinile ocupate, iar gura lui e înfometată. Nu ar fi trebuit să port niciodată costumul ăsta idiot. Am căutat probleme din prima clipă în care am apărut așa la petrecere și chiar am crezut că Whit îl va împiedica pe Bryan să mă ia de acolo.

Dar nu a făcut-o. M-a lăsat să plec. Nu-i pasă de mine. Probabil că nu i-a păsat niciodată, mă gândesc în timp ce Bryan mă sărută pe gât, pe claviculă și se apropie din ce în ce mai mult de sânii mei. Doamne, cred că mi se face rău!

Bryan îmi strânge sânul drept, cu atingeri brutale, și e pe cale să-l sugă cu gura deja deschisă, când dispare brusc. Cineva îl ia de pe mine.

– Nenorocitule..., mormăie Bryan, înainte ca cineva să-i tragă un pumn în față, iar sunetul loviturii umple aerul chiar când el cade.

Țip, mai mult de ușurare decât din alt motiv, și realizez că Whit e cel care îl bate măr pe Bryan. Îl lovește din nou. Și din nou, până când mâna i se înroșește. Ochii îi ard de furie în timp ce stă deasupra lui Bryan, care se ghemuiește pe jos, încercând să se apere.

– A spus nu, dobitocule, țipă Whit și îl scuipă, amintindu-mi de momentul în care m-a salvat de Elliot. Îl lovește pe Bryan direct în coaste, iar acesta se rotește pe o parte, cu spatele la noi. Dement bolnav!

– Ea a vrut, geme Bryan. A spus că nu mă tachinează degeaba. S-a frecat de mine.

– Asta nu înseamnă nimic dacă o fată spune nu, idiotule.

Whit îl lovește cu piciorul în spinare înainte să-și ridice privirea și să se uite la mine.

Mă uit și eu la el, gâfâind, cu bustiera în jurul taliei și sânii la vedere. Plâng și sunt convinsă că arăt îngrozitor.

Strânge din buze și dă din cap, de parcă ar fi dezamăgit de mine, îl mai lovește o dată pe Bryan pentru siguranță, apoi se întoarce.

Și pleacă.

Ce naiba?

Îmi așez bustiera la loc și plec după el, strigându-l.

Continuă să meargă, cu spatele încordat și umerii drepți. Tensiunea iradiază din el de parcă ar fi o ființă vie independentă. Grăbesc pasul, disperată să-l prind din urmă și îl iau de mână.

Se întoarce, își trage mâna și pe chipul lui se citește doar furie. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat.

– Ce dracu', Summer?

Înțepenesc, șocată că mi-a folosit prenumele. Niciodată nu face asta. Mai ales în public. Nu că ar fi cineva în jur.

– M... mulțumesc, șoptesc și încep să tremur. Voia să... să...

Încep să plâng.

Whit mă ia în brațe și mă prăbușesc la pieptul lui, învăluită de mirosul familiar care mă face să mă simt în siguranță. Mă lasă să plâng, ținându-mă strâns de talie, sprijinindu-și bărbia pe capul meu. Îi simt degetele încleștându-se în părul meu și asta mă face să plâng mai tare, simțind greață când realizez ce era să mi se întâmple.

Whit are dreptate. Bryan avea să mă violeze lângă copacul acela. Nu ar fi trebuit să plec cu el de la petrece. Nici nu am ajuns bine acolo și deja am băut prea mult. Seara mea s-a dus de râpă și sunt sigură că și a lui Whit.

Nu știu cât plâng, dar mi se pare o eternitate. Cu respirația întretăiată și sughițând, mă desprind ușor și mă uit la el.

E același Whit rece și lipsit de sentimente care se uită la mine.

– Ai terminat? mă întreabă.

Încuviințez, sughițând încă o dată.

Mă ia de bărbie și mă forțează să mă uit în ochii lui.

– Nu te mai prosti cu străinii, nu o să fiu mereu în preajmă ca să te apăr.

Ura copleșitoare începe să-mi curgă prin vene și sângele începe să fiarbă.

– Nu ești eroul meu, țip la el.

– Ba sunt în seara asta. Am fost și data trecută. Nu pot să continui să te salvez, Savage. Până la urmă o să ajungi din nou în situația asta și n-o să mai fiu prin preajmă. Ce-o să faci atunci? Hm? Mă strânge de bărbie, dar

rămân nemișcată, nu vreau să-i arăt și mai multă slăbiciune. Dobitocul ăla aproape te-a violat. Te pipăia peste tot și tu ai vrut asta, venind îmbrăcată așa. La ce te așteptai?

Încep să plâng din nou, dar nu spun nimic.

– Ești un dezastru, Savage. Rezolvă-ți problemele. Înainte să ajungi la doi metri sub pământ.

Mă împinge și se duce înapoi spre clădire.

Iar de data asta îl las să plece. Nu vreau să mai alerg după el.

Să-l ia naiba pe Whit Lancaster!

La naiba cu el!

CAPITOLUL 26

SUMMER

Toată lumea spune că prima ninsoare din campus vine la sfârșitul lui noiembrie, dar anul acesta a sosit puțin mai devreme. Pe optsprezece mai exact, în miezul zilei, când sunt la oră și privesc plictisită pe fereastră, văzând cum cad încet fulgi care devin din ce în ce mai mari. Continuă să cadă în rafale din cerul întunecat de-a lungul după-amiezii, iar până seara, tot campusul e acoperit de o plapumă albă.

Profesorii vorbesc încontinuu despre valul neașteptat de aer rece în timp ce umblă la caloriferele fierbinți din clase și se plâng de temperatură. Internatul Lancaster se află într-un complex de clădiri istorice, iar sistemul de încălzire și de răcire este arhaic. Asta cauzează o dezbatere în timpul orei despre Guvernul american, ultima oră din ziua aceea. Elevii cer modernizarea clădirilor, susținând că suntem în secolul douăzeci și unu. Nu merităm încălzire centralizată și aer condiționat? Profesorii sunt de acord, dar spun că modernizarea ar distruge integritatea clădirilor.

Dezbaterea a durat pentru tot restul orei, iar eu m-am plictisit de moarte. Ca de obicei. Nu pot decât să mă gândesc la cât de mult vreau să plec de aici.

Dar nu am unde să mă duc.

E o zi ciudată. Nimeni nu e atent, nici măcar angajații. Mai sunt două zile până vineri, ultima zi de școală înainte de vacanța de Ziua Recunoștinței. Toată lumea e nerăbdătoare să părăsească proaspătul regat alb în care s-a transformat campusul nostru peste noapte. Zumzetul conversațiilor a fost mai zgomotos decât de obicei de-a lungul orelor de azi, toată lumea vorbind despre planurile de vacanță. Escapade tropicale, cumpărături, vizite la rude... deși toate sunt considerate plictisitoare. Demodate. E ca și cum am fi la închisoare și ar urma să fim eliberați.

Mi-ar plăcea să merg undeva. Oriunde. Dar nu merg. Eu și mama am vorbit destul de des până săptămâna asta. Conversații seci la telefon pe care mi-aș fi dorit să le pot înlocui cu mesaje, atât sunt de ciudate. Nu pomenesc despre vacanță și nici ea nu o face, dar există.

Amândouă știm asta.

Și pe măsură ce data se apropie, conversațiile devin mai rare, până când îmi spune că pleacă într-o excursie în Caraibe cu niște prieteni. O să mă descurc? Are nevoie de evadare, îmi spune repede, fără să-mi dea ocazia să răspund. După toate lucrurile prin care a trecut, după toată suferința de anul trecut. Incendiul, asigurarea, administrarea proprietății, procesul pe care îl are cu doamna Jonas Weatherstone.

Ce aș putea spune? Cum aș putea obiecta? Îi spun să se ducă, bineînțeles. Ba chiar îi amintesc să își ia cremă cu protecție solară, ca și cum eu aș fi părintele și ea copilul. Eu sunt cea responsabilă în relația noastră care evoluează constant.

Asta ar fi foarte amuzant, dacă nu ar fi trist.

Căminele rămân deschise pe perioada vacanței pentru elevii care nu au unde să se ducă și îl anunț pe monitorul căminului meu că voi rămâne. Privirea compătimitoare din ochii domnișoarei Thompson mă enervează la culme și când deschide gura, pe cale să spună: „Îmi pare rău", o întrerup și îi spun că trebuie să plec ca să nu întârzii la oră.

Nu e adevărat și o știm amândouă. Mă întâlnesc cu ea în pauza de prânz, iar Sylvie e de negăsit, ca de obicei. Gândul de a petrece singură o altă pauză de prânz, sătulă de monotonia din viața mea de la întâi noiembrie, aproape devine de nesuportat.

Nu ajută nici faptul că am fost cu nervii întinși la maximum așteptând ca Whit să-mi spună ceva, orice. Dar bineînțeles că nu spune nimic. Mă evită.

E un puzzle pe care nu-l pot completa oricât de mult aș încerca.

M-a salvat în noaptea de Halloween, iar a doua zi Bryan nu a venit la ore. Nu l-am mai văzut și nu am mai auzit de el de atunci. Știu sigur că Whit a scăpat de el. La fel cum a făcut cu amărâtul, prostul de Elliot. Nimeni nu-l enervează pe Whit și nu-i contestă autoritatea în campus. Asta înseamnă sfârșitul acelei persoane.

Se pare că Bryan și l-a găsit pe al lui. Nimeni nu-i va simți lipsa. Încă îi simt mâinile pe mine și limba în gura mea. Cum repeta încontinuu că am spus că nu-l tachinez degeaba. Îmi amintesc cum m-am purtat cu el la petrecere. Cum am dansat și m-am frecat de el. Cum i-am atins penisul cu fundul meu, deși eram aproape dezbrăcată. Poate că Whit avea dreptate. Poate chiar am vrut ca Bryan să profite de mine. Eram disperată să-i atrag atenția lui Whit, dar am atras-o pe a altcuiva. A unei persoane nepotrivite.

Poate că Whit a sărit în apărarea mea, dar m-a făcut să mă simt îngrozitor. Chiar și după atâtea săptămâni, mă simt oribil pentru că nu vorbește cu mine. Oricum, și-a văzut de drum. E cu Caitlyn acum. Îi văd peste tot împreună. Prin tot campusul. Se învârte pe lângă el, disperată să-i atragă atenția, dar el i-o oferă foarte rar. Are mereu aceeași expresie impasibilă, părând să-și dorească să fie oriunde altundeva decât cu ea.

Cunosc sentimentul. Urăsc că am asta în comun cu ea.

Măcar cu ea iese în public. Nu a vrut să știe nimeni că era împreună cu mine, iar asta doare. Mai mult decât vreau să recunosc. Nenorocitul a crezut mereu că e mai bun decât mine.

Până la sfârșit.

Sylvie încă dispare constant. Și dacă înainte părea să se simtă mai bine, acum arată mai rău. Sănătatea ei se degradează repede, îmi spune când se întoarce în campus

pentru o zi. Uneori doar pentru o oră înainte să plece din nou. Mereu obosită și palidă. Cearcănele ei devin din ce în ce mai închise la culoare, iar eu mă îngrijorez din ce în ce mai tare. Îl evită pe Spencer și nu știu ce s-a întâmplat între ei în seara de Halloween, pentru că nu vorbește. Nu cu mine.

Cu nimeni.

Dacă nu e plecată pentru că e bolnavă, e la una dintre programările la doctori. La specialiști. Centre specializate în asta, asta și asta. I se fac analize, radiografii, i se măsoară semnele vitale și primește medicamente noi. Dar încă susțin că nu știu ce e în neregulă cu ea.

– Aș putea să le spun, dar nimeni nu mă ascultă, mi-a spus cu câteva zile în urmă, după ce am luat prânzul și ne-am așezat afară, în bătaia vântului care ne flutura părul. A ieșit soarele pentru aproximativ cincisprezece minute în ziua aceea și toată lumea s-a bucurat de el înainte să dispară din nou. Zilele întunecate și noroase au devenit ceva obișnuit aici. Așa că doar aștept ziua în care o să mor și poate atunci cineva își va da seama.

Cuvintele ei m-au speriat, dar nu înțelegeam exact la ce se referă. Și ori de câte ori am întrebat-o, a schimbat subiectul.

Așa că nu am spus nimic și m-am rugat în secret ca singura mea prietenă de la școala asta blestemată să nu moară până la sfârșitul anului. Nici măcar nu știam dacă ea și Spence au făcut sex. Nu pomenește despre asta.

Iar Whit încă nu mi-a înapoiat jurnalul.

Înțelegerea noastră s-a terminat. Nu mai e interesat de mine, se vede clar, dar tot nu mi-l dă înapoi. Bineînțeles că nici eu nu i-l cer. Își vede de treabă, petrecând timp cu noua lui jucărie, cu prietenii lui, iar noi nu vorbim. Nu mai există nici priviri ascunse, pline de pasiune pe holuri sau la ore. S-a terminat și asta.

Ce era între noi s-a terminat.

Asta încerc să-mi repet.

La ora despre Guvernul american sufăr cel mai mult. Uneori se așază direct în fața mea, schimbându-și locul, de parcă m-ar tachina și mi-ar aminti că e încă acolo. Impozant și gata să mă bântuie. Eu stau mereu în același loc și ajung la ore mai devreme, sperând să mă evite. Uneori se uită la mine pentru o secundă, chiar înainte să o sărute pe Caitlyn pe obraz și să plece fiecare în altă

direcție. Ea stă în partea cealaltă a clasei, în prima bancă, precum o elevă silitoare.

În timp ce Whit vine în spatele clasei, pe partea stângă, mereu în fața mea.

Atât de aproape încât îi simt mirosul și pot să mă uit la părul lui moale de pe ceafă. Știu cât de moale e între degetele mele. Știu cum geme când are orgasm. Gustul gurii lui atunci când mă sărută. Gustul penisului său între buzele mele.

Uneori nu-mi vine să cred. Poate mi s-a părut. Poate ce a fost între noi a fost un vis. Sau un coșmar. După ce m-a lăsat între copaci în mijlocul pădurii, m-am târât în camera mea și am plâns încontinuu. Nimeni nu a venit după mine. Nici măcar Sylvie. Era prea ocupată cu propria situație cu Spencer, deci nu mă pot supăra pe ea.

În plus, dacă m-aș supăra pe Sylvie, ar însemna să rămân fără prieteni și nu pot risca să o pierd.

Pur și simplu...

Nu pot.

Lipsa jurnalului nu-mi dă pace și îl vreau înapoi. De fiecare dată când deschid sertarul și văd că nu e acolo mă înfurii. Mă întreb cât de mult a citit din el. Dacă îmi știe cu adevărat toate secretele.

Sau doar m-a tachinat în tot acest timp și nici măcar nu l-a deschis? Asta are mai mult sens. Nu-i pasă de mine. De ce i-ar păsa de ceva din trecutul meu?

Nu-i pasă. E un mare nesimțit, lipsit de sentimente, care merită o viață îngrozitoare alături de femeia care a fost aleasă pentru el în loc de femeia de care s-ar putea îndrăgosti singur. Sper să o urască. Sper să nu-i poată oferi copii niciodată. Sper ca într-o zi să se gândească la mine și să fie înnebunit de regrete.

Sper.

Sper.

Sper.

După ce am vorbit cu domnișoara Thompson și i-am spus că nu plec nicăieri săptămâna viitoare, m-am dus la bibliotecă și am pretins că îmi fac temele. De fapt, citeam o carte în aplicația Kindle, ceva întunecat și depravat, dar foarte romantic, cu care rezonez. Femeia e puternică. Sfidătoare. Iar bărbatul e un adevărat alfa, un om de afaceri, miliardar, care nu face altceva decât să le dea

ordine celorlalți în loc să le vorbească precum un om rațional.

Cu excepția femeii. Pe ea o tratează ca pe o regină. Ca pe un lucru fragil și prețios pe care numai el îl poate proteja. Și deși e capabilă să aibă grijă de ea, îl lasă să o trateze așa. Se simte specială. Protejată.

Iubită.

Mă gândesc la Whit. La momentul în care mi-a spus că sunt uimitoare. Când m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Când mi-a spus că nu-mi pot ascunde frumusețea oricât de mult aș încerca. Atunci nu am luat prea mult în seamă cuvintele lui, dar acum o fac, mi le amintesc iar și iar. Oare vorbea serios? Sau încerca doar să mă convingă să-i ofer orice voia.

– Aici erai.

Ridic privirea și o văd pe Sylvie lângă masa mea, zâmbind, obosită, cu buzele palide. Îmi pitesc telefonul pentru că nu vreau să mă prindă citind un roman de dragoste când ar trebui să-mi fac temele, deși cea care m-ar prinde e prietena mea.

– Hei, spun, un singur cuvânt în care se citește îngrijorarea. O licărire de supărare se întrezărește pe chipul ei. Urăște când e întrebată de problemele ei de sănătate. Unde ai fost? Ești bine?

– Sunt bine.

Trage un scaun și se așază, apoi își trântește zgomotos ghiozdanul pe masă.

O aud pe domnișoara Taylor spunându-ne să facem liniște, iar Sylvie își dă ochii peste cap.

– Am fost la încă o programare la doctor. I-am spus mamei să mă aducă înapoi aici. Voiam să merg la ore, continuă ea.

– Mai avem doar o zi, îi amintesc cu blândețe. N-o să se întâmple mai nimic aici. Ai fi putut să lipsești.

– Aveam nevoie să scap de ea. Sylvie se uită la telefon și scoate ușor limba în timp ce tastează un răspuns pentru cineva și îl trimite. Își pune telefonul pe masă, lângă ghiozdan. Sunt sătulă de ea. Mă obosește să petrec timp cu mama.

Cunosc sentimentul.

– Mi-a fost dor de tine, spune încet. Nu prea am mai avut ocazia să vorbim în ultima vreme, dar știu că ai

trecut... printr-un moment greu în noaptea de Halloween și îmi pare rău că ai trecut prin asta.

Mi-ar plăcea s-o întreb ce știe mai exact, dar nu vreau să știu ce se spune despre mine.

În schimb, îi zâmbesc încordat și înclin din cap.

– Mulțumesc.

– Ești bine? Se uită peste umăr înainte să vină mai aproape de mine. Whit a rezolvat problema.

– Te referi la Bryan? întreb, ridicând dintr-o sprânceană. Mi-am dat seama.

– Nu face asta pentru oricine, să știi. De obicei, păstrează măsurile acestea drastice pentru persoanele care mă terorizează pe mine. Face o pauză scurtă. Pentru tine a făcut-o de două ori.

– Nu știu de ce, spun calmă, de parcă nu ar conta. E cu Caitlyn acum. Presupun că de acum o va proteja pe ea.

Sylvie începe să chicotească și clatină din cap.

– Nu-i pasă de Caitlyn. Cred că o ține pe lângă el pentru că îi gâdilă orgoliul și îi place asta.

– Nu fi naivă, Sylvie. Caitlyn îi gâdilă mai mult decât orgoliul, izbucnesc ca o scorpie geloasă.

Se oprește din râs și se uită la mine.

– Și-ar dori să gâdile altceva. Întotdeauna o ține la distanță. L-am întrebat de curând de ce. Mi-a spus că nu poate să facă sex cu ea. E prea disperată.

Nu răspund nimic, vrând cu disperare să o cred pe Sylvie și spunându-mi că nu-mi pasă ce face Whit..

Nu mai e treaba mea.

Sylvie se luminează la față în timp ce mă analizează.

– Doamne, tocmai mi-a venit o idee minunată. Ar trebui să vii cu mine acasă de Ziua Recunoștinței.

O privesc uimită, fără să pot scoate vreun cuvânt, și repet invitația ei iar și iar în mintea mea. Nu e atentă la mine pentru că a scos o foaie de hârtie. Cu un creion, începe să deseneze. Îmi dau seama ce face și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

E un curcan.

– Nu vreau să deranjez, încep, dar ridică brusc capul și mă privește rugător.

– Te rog să deranjezi. Abia aștept să deranjezi. Totul e atât de plictisitor în casa din Newport! Obișnuiam să ne petrecem verile acolo, dar după divorț nu mai mergem

acolo decât de Ziua Recunoștinței. Mama și tata mereu petrec sărbătorile cu noi.

Rămân cu gura căscată.

– Credeam că sunt divorțați.

Sylvie revine la curcanul ei.

– Mama spune mereu că tata trebuie să se gândească la copii. Ca și cum am fi aceeași familie perfectă când mama și tata sunt sub același acoperiș. Te rog! De fapt, vrea să pretindă că încă sunt împreună. Divorțul ar fi o pată imensă pentru statutul ei social.

Vocea ei e plină de amărăciune.

– Ce face familia ta de Crăciun?

Ridică privirea.

– Tata a tras linie la Crăciun. Nu-l mai petrece cu noi. Mereu pleacă într-o vacanță exotică cu iubita lui din momentul respectiv. De când au divorțat, se bucură de viață și nu pot spune că îl învinovățesc.

– Și restul familiei tale? întreb.

– Ah. De obicei petrecem sărbătorile în Manhattan. Orașul e plin de viață în perioada Crăciunului. E perioada mea preferată din an.

– E frumos în timpul sărbătorilor, sunt de acord, căzută pe gânduri, luând în calcul toate posibilitățile.

Oare e o nebunie să mă gândesc să merg cu Sylvie doar ca să pot fi lângă Whit? Dar de ce aș vrea să mă torturez așa? Și oare s-ar bucura că am apărut în timpul vacanței lui, sau ar fi supărat?

Aleg ultima variantă. Bazat pe ultima noastră interacțiune, cred că e sătul de mine. Așa cum și eu sunt sătulă de el.

– Deci? Ce spui? Ridic ochii și văd că Sylvie mă privește. Va fi distracția perfectă.

– Pentru cine?

– Pentru mine. Am nevoie de cineva cu care să-mi petrec timpul. Lina e prea ocupată să danseze tot timpul. E la Londra și nu poate veni. Și chiar dacă ar veni la Newport, nu mai e aceeași. Nu mai are chef de tămbălău. Ce cuvânt ciudat și învechit, deși nu sună așa de ciudat venind de la Sylvie. Ai putea să faci cunoștință cu tatăl meu. Asta e ceva ce merită văzut.

Râde și dă din cap, iar eu îmi dau seama exact la ce se gândește.

S-o aducă pe fata femeii care a distrus căsnicia familiei Lancaster la cina de Ziua Recunoștinței. Ce idee grozavă!

– Sylvie. Mă folosești ca să-ți superi părinții? o întreb cu calm.

Face ochii mari și își duce mâna la piept.

– N-aș face niciodată așa ceva. Chiar îmi place să-mi petrec timpul cu tine, Summer. Știi asta.

– E foarte convenabil, mă aduci la cină de Ziua Recunoștinței când ambii tăi părinți vor fi acolo, spun, simțindu-mă puțin înșelată. Nu vreau să fiu folosită ca un instrument de răzbunare.

– Haide, de ce nu? Ce e rău în asta? Mama va fi atât de furioasă! Își lasă capul pe spate și râde zgomotos, cel mai fericit sunet pe care l-am auzit de la ea. O privesc atent, în timp ce pe fundal se aude încontinuu domnișoara Taylor care ne spune să tăcem, până când Sylvie se oprește din râs. Dar ochii ei încă licăresc. Tata va încerca să se culce cu tine.

Rămân cu gura căscată.

– Scârbos!

– Ai împlinit optsprezece ani? ridică Sylvie din sprânceană.

Mă foiesc pe scaun pentru că nu vreau să recunosc, dar nu-mi dă de ales.

– O să-i împlinesc.

– Bineînțeles, îmi spune, de parcă aș fi un copil prostuț. Dar când? Curând?

– Mâine.

N-am spus nimic. Nimănui nu-i pasă de ziua mea în școala asta. Nimănui nu-i pasă de ziua mea, nici măcar mamei mele. Nu a pomenit de asta. Deloc.

Și sunt singurul ei copil.

Cum a putut uita?

– Nu, șoptește Sylvie. Mâine? Vai, Doamne, trebuie să sărbătorim! Ce nebunie! Știi a cui mai e ziua mâine? Ridic din umeri, confuză. N-o să-ți vină să crezi!

Vorbește atât de tare încât domnișoara Taylor îi recunoaște vocea.

– Sylvie Lancaster, taci din gură!

– Mai taci, hoașcă bătrână, mormăie Sylvie printre dinți și amândouă pufnim în râs.

Dar eu mă opresc repede. Nu știu la cine s-ar putea referi, dar ceva îmi spune că ar trebui să știu.

– Cu cine îmi împart ziua de naștere? o întreb, plină de curiozitate.

Poate e Spencer, iubirea nu foarte secretă a lui Sylvie, deși nu a pomenit numele lui niciodată de la petrecerea de Halloween.

Poate e vorba de sora ei mai mică? Misterioasa dansatoare Caroline? Doamne, sper că nu e tatăl ei! Asta ar face ca lucrurile să fie și mai rele, din moment ce a spus că s-ar da la mine dacă aș fi majoră.

– Cum am spus, nu o să-ți vină să crezi. Niciodată. Sylvie face o pauză pentru efect și zâmbește larg. Inima mea bate mai tare, pulsând incontrolabil și aștept să-mi spună. E Whit. Face optsprezece ani mâine.

CAPITOLUL 27

SUMMER

În vinerea de dinainte de vacanță, internatul Lancaster nu mai arată ca un loc de studiu. Jumătate dintre elevi au plecat deja, mulți dintre ei cu un avion către o călătorie minunată, nerăbdători să-și înceapă vacanța. Mă trezesc la ora 7 și mă uit la toate mașinile din parcare care vin și pleacă, părinți care sosesc zâmbind să-și ia copiii. Unii sunt încruntați. Alții trimit servitori în locul lor, iar câțiva își escortează fetele bosumflate și băieții supărați în mașini marca Mercedes.

Îmi lipesc capul de geam și mă întreb unde pleacă. Dorindu-mi să plec și eu.

Apoi îmi amintesc că plec, și e un sentiment amețitor, de agitație, combinat cu groază. Să scap din campus o săptămână mi se pare o adevărată vacanță.

Să petrec o săptămână cu Whit și familia lui?

Absolut terifiant.

E cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în viața mea și am făcut multe lucruri prostești. Am încercat să-i spun lui Sylvie că e o idee proastă, dar a insistat. Nu voia să

meargă singură acasă și m-a asigurat că Whit nu va fi prea mult prin preajmă. Sunt convinsă că atunci când va afla că sunt acolo, va crede că am venit cu Sylvie doar ca să fiu în preajma lui, ceea ce nu e adevărat.

Prefer să am de-a face cu furia lui Whit decât să stau singură de sărbători la internatul Lancaster și să mă simt depresivă și abandonată.

Va fi bine. Pot să mă descurc o săptămână cu familia Lancaster. Sylvie va fi acolo. Spune că au o casă imensă și că probabil nu mă voi întâlni cu Whit.

Perfect.

Cineva bate la ușă și mă încrunt, uitându-mă la ceas pe telefon. E abia 7.30. Mă duc la ușă, o descui și o deschid puțin.

E Sylvie, îmbrăcată în uniformă, arătând impecabil, și zâmbește.

– La mulți ani! spune, ținând în mână o pungă albă.

– Mulțumesc, spun, zâmbind ușor, și deschid ușa mai larg ca să poată intra. Ce ai acolo?

– Deschide și uită-te, spune încântată și îmi dă punga înainte să intre în cameră. Se oprește brusc, uitându-se în jur. Încă nu ai nimic aici.

Deschid punga și găsesc o gogoașă cu glazură roz, presărată cu bomboane colorate.

– Mulțumesc. Și... cum adică încă nu e nimic aici?

– Pe pereți. Pe biroul tău. Face semn către ele. Nu există poze. Nu ai lumânări, plante sau decorațiuni. Parcă nici nu ai locui aici și stai în camera asta de luni întregi, Summer. Arată ca o celulă de închisoare.

– Sunt aici doar temporar, spun ridicând din umeri și scot gogoașa din pungă, apoi mușc din ea.

E dulce. Bomboanele sunt crocante și mă fac să vreau mai mult. O devorez din patru înghițituri și îmi doresc să fi avut ceva de băut.

Dacă mama m-ar vedea acum, probabil ar face infarct.

Sylvie nici măcar nu e atentă. Se plimbă prin cameră, atingând toate lucrurile. Cablul încărcătorului de la telefon așezat pe noptieră. Ghiozdanul de pe scaunul de la birou. Pătura albastră de pe patul nefăcut. Încerc să-mi văd camera prin ochii ei și realizez imediat că are dreptate. E plictisitoare. Banală. Fără personalitate.

– Jur că pare că stai într-un spital, spune și se învârte prin cameră. Nu ai nici măcar un calendar în care să tai

zilele cu un X mare.

Știu că încearcă să glumească, dar devin imediat defensivă.

– Cât mai am de stat aici? Șase luni? De ce să încerc să o fac drăguță?

– Ca să te simți ca acasă, spune ea, subliniind fiecare cuvânt.

Până să vin aici nu am simțit că mai am o casă. Nu am avut ce să aduc cu mine, iar mama nu a făcut nici o sugestie. Mi-a cumpărat lenjerie nouă și acum, când mă uit la ea, îmi dau seama că Sylvie are dreptate.

– Ți-a plăcut gogoașa? întreabă, schimbând subiectul.

– Am mâncat-o deja, recunosc, simțindu-mă sătulă. Mulțumesc.

Sylvie râde.

– Cu plăcere. În seara asta ieșim la o cină în familie ca să sărbătorim ziua lui Whit. Stai să vezi meniul! E restaurantul meu preferat.

Doamne, asta sună teribil de ciudat!

– Ești sigură că e o idee bună să vin cu tine?

Se strâmbă și dă din mână de parcă aș face prea mult caz pentru nimic.

– Crede-mă, e în regulă. Deja am vorbit cu părinții mei. Tatei îi place când vin cu prieteni. Întotdeauna își face griji pentru viața mea socială. Se teme că sunt prea izolată din cauza problemelor mele medicale.

Probabil că tatăl ei are dreptate. Nu are mulți prieteni, la fel ca mine, dar din cu totul alte motive. Mult mai sumbre și mai întunecate.

– Cum rămâne cu Whit? întreb, șoptind.

Rareori i-am spus numele în prezența lui Sylvie. Mi se pare că îl invoc, că dacă i-am spus numele vor apărea niște spirite. Diavolul va apărea de nicăieri și se va năpusti asupra mea.

Sună dramatic, dar de câte ori mă gândesc la seara de Halloween încep să tremur.

– Ce-i cu el? întreabă cu prea multă inocență.

– I-ai spus că vin cu tine acasă?

– Nu. Râde când vede groaza de pe chipul meu. Nu-ți face griji! O să fie bine. Voi doi puteți avea întâlniri secrete, clandestine când sunteți acolo, cine știe? O să fie distractiv! Știu că încă e interesat de tine.

N-ar trebui să-mi trezească speranța vorbind despre întâlniri clandestine.

– Ba nu e. Are o nouă iubită.

În plus, ultimul cuvânt pe care l-aș asocia cu Whit e „distractiv".

– Te urmărește din priviri oriunde te duci când sunteți în aceeași încăpere, zice ea.

Îmi înclin capul într-o parte și o privesc.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce auzi. Te privește, Summer. Tot timpul. Iar lui Whit nu-i pasă de nimeni, cel puțin nu de fetele de la liceul nostru. Caitlyn e un truc. Nu știu de ce o ține aproape, dar are motivele lui. Singurii oameni pentru care își face griji sunt prietenii lui și ei sunt singurii care contează pentru el de obicei.

– Sunt convinsă că nu înseamnă nimic că se uită la mine, spun indiferentă, refuzând să sper. Mă urăște acum. Nu uita că la un moment dat a întors pe toată lumea din campus împotriva mea.

– Da, iar acum te lasă în pace. Și practic ai recunoscut că a fost ceva între voi. Acum nu mai recunoști. Care e treaba? întreabă, ridicând din sprâncene. E din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Bryan?

Mă înroșesc când îmi amintesc. Toată lumea știe că Bryan aproape a încercat să mă violeze înainte ca Whit să-l bată măr.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Aha. Privirea ei cu subînțeles mă face să mă simt mai rușinată. Orice s-ar fi întâmplat, mă îndoiesc că Whit te urăște.

– Sigur mă urăște, spun mult prea repede.

După expresia de pe chipul ei e clar că nu mă crede.

– Sigur. Deși înțeleg ce faci. Și probabil ai dreptate. Nu ar trebui să speri când vine vorba de Whit. Ce păcat!

Sylvie se întristează foarte tare.

– Ce e păcat? întreb, urând cât de mult îmi doresc să aflu toate detaliile despre Whit.

Când aud numele lui, mă apropii mai mult, dornică să aflu orice informații despre el.

– Că nu are inimă.

Intru la prima oră și domnul Figueroa e în spatele catedrei, vorbind cu câteva fete, ca de obicei. Întotdeauna

se adună în jurul catedrei lui înainte de începerea orei. Flirtează cu el, fâlfâie din gene, râd mult prea tare la glumele lui, chiar dacă nu sunt amuzante. L-am auzit spunând câteva și sunt răsuflate.

Trec pe lângă ei ca întotdeauna și mă duc spre banca mea, când îl aud că mă strigă.

Mă întorc ușor, cu o privire întrebătoare. Îmi face semn, indicându-mi că vrea să merg să discute cu mine, așa că mă apropii de catedra lui unde două fete, care nici măcar nu sunt din clasa noastră, mă privesc dezgustate. Nu mă obosesc să mă uit la ele, concentrându-mă asupra lui Figueroa, care îmi zâmbește puțin, cu o expresie caldă. Prietenoasă.

Am evoluat mult de la ostilitatea inițială când a simțit că prezența mea i-a fost impusă, în prima zi de școală.

– Summer, îmi spune pe nume, pe un ton plăcut. Ai o clipă?

Încuviințez din cap, fără să spun vreun cuvânt. Se uită la cele două fete, iar acestea pleacă din clasă fără să fie nevoie să le spună ceva. După ce rămânem singuri, își drege glasul și mă privește cu un surâs.

– Mi-a plăcut foarte mult eseul pe care l-ai predat, spune, și complimentul lui mă surprinde. Ai un fel de a scrie care face ca totul să prindă viață.

– O! Nu știu ce să spun. Vă mulțumesc.

– Sincer? Când ai ajuns aici, nu am crezut că o să poți ține ritmul cu această clasă, dar mi-ai demonstrat că m-am înșelat. Continuă să zâmbească. Văd că ai pauză după prânz.

– Da, spun și mă încrunt puțin.

M-a verificat? De unde îmi știe orarul?

– Mă întreb dacă ai vrea să fii asistenta mea în ora aceea de pauză. Am nevoie de puțin ajutor pentru a organiza testele și alte lucruri de genul ăsta. Nimic prea complicat, promite chicotind. Ce spui?

Vreau să-i spun direct că nu, că nu sunt interesată. Nu-l plac în mod deosebit și sunt convinsă că nici el nu mă place. Dar cred că e o oportunitate pe care nu ar trebui să o refuz.

– Pot să mă gândesc la asta? întreb, afișând o expresie confuză.

– Bineînțeles, răspunde relaxat. Poți să te gândești la asta în pauză. Să-mi spui dacă ai vreo întrebare. Sunt

disponibil. Ai adresa mea de e-mail, nu-i așa?

– Da, spun, încuviințând din cap. Și vă mulțumesc pentru oportunitate.

– Nu ofer poziția aceasta oricui, spune încet. Dar tu ai ceva, Summer. Ceva special.

Cuvintele lui îmi trezesc fiori pe șira spinării. „Ceva special." Sunt cuvinte vag înspăimântătoare, mai ales de la un profesor care are undeva la patruzeci de ani, iar eu tocmai am împlinit optsprezece.

– Vă mulțumesc, spun din nou și mă întorc, izbindu-mă de cineva care tocmai intră în clasă.

Whit.

Mă prinde de umeri și mă împinge ușor.

– Ai grijă pe unde mergi, izbucnește dintr-odată, iar expresia lui devine mai blândă când se uită la mine. Nu știu cum arăt, dar mă strânge mai tare de umeri în loc să-mi dea drumul și își lasă capul într-o parte, analizându-mă. Ești bine?

Mă uit la el cu gura căscată, surprinsă de întrebare și de îngrijorarea din ochii lui. Surprinsă că încă mă atinge după ce m-a ignorat timp de... aproape trei săptămâni? Mi se pare că a trecut o eternitate de când am fost față în față.

Nu-l înțeleg. Oare o să-l înțeleg vreodată?

– Sunt bine. Zâmbesc forțat, iar el îmi dă drumul. Decid să testez apele. La mulți ani!

Se încruntă.

– De unde ai știut?

– Mi-a spus Sylvie. E și zi...

– Whit. Summer. Vă rog să mergeți la locurile voastre, spune domnul Figueroa, pe un ton nervos.

Whit îi aruncă o privire ucigătoare și se duce spre banca lui.

Nu am de ales și fac același lucru. Mi se pare că merg pe aer, fără să ating pământul. Pentru prima dată, Whit nu se poartă urât cu mine. Ba chiar pare îngrijorat pentru mine și...

Probabil analizez prea mult situația.

Dar îmi e greu să mă prefac că nu e în clasă, așa cum fac de obicei. Domnul Figueroa începe ora, plimbându-se prin fața clasei, vorbind doar cu zece dintre noi, în loc de douăzeci ca de obicei, și simt cum Whit mă privește, provocând urme pe spinarea mea.

Figueroa vorbește și tot vorbește, și de fiecare dată când ridic privirea se uită la mine, încruntat, parcă încercând să mă înțeleagă. Poate l-am surprins când l-am întrebat dacă pot să mă gândesc să fiu asistenta lui. Foarte bine. Toate celelalte fete îi cad la picioare, îl doresc, vor timpul lui, un zâmbet, o privire galeșă. Sunt disperate după atenția lui și înțeleg ce simt, deși nu atenția lui e cea pe care o vreau eu.

Cât de subtil pot să îmi întorc capul spre stânga! Îmi sprijin obrazul pe umăr pentru un moment mai lung și aștept. Mă simt ca o proastă. Ridic privirea, căutându-l pe Whit, și îl găsesc imediat.

Mă privește deja, ținând în gură un creion. Privesc fascinată cum îl plimbă între buze, de parcă l-ar săruta. Îi întrezăresc limba rozalie când deschide gura.

Mă întorc, cu respirația întretăiată. Mă simt ametită, confuză. De ce mă bagă brusc în seamă? Nu știe că merg la el acasă. O să fiu acolo o săptămână.

Cu el.

Într-un final, sună clopoțelul. Ora s-a terminat. Îmi adun lucrurile fără să mă grăbesc, îngrozită că Figueroa stă la ușă și le urează tuturor sărbători fericite când pleacă.

Whit pleacă în același timp cu mine și ne întâlnim la ușă, dar Figueroa nu se uită la el.

Are ochi doar pentru mine.

– Gândește-te, Summer, spune el misterios. Sărbători fericite, Summer!

– Și dumneavoastră, răspund, ieșind cât de repede pot pe ușă.

Whit vine pe urmele mele și mă apucă de braț, împiedicându-mă să fug de el.

– Ce naiba a fost asta?

E adevărat că nu este multă lume pe hol, dar faptul că mă atinge în public este șocant.

– De ce-ar fi treaba ta?

– Să nu te joci cu mine, Savage. Mă ia de după mijloc și mă trage după el, făcând dreapta pe un hol mic, până ajungem într-o nișă ferită, unde nu mai e nimeni. Despre ce vorbea Figueroa?

Inima îmi pulsează sub atingerea lui. Oare simte? Știe cât de mult mă afectează? Doamne, sunt atât de slabă! Ar

trebui să fiu supărată pe el. În schimb, sunt încântată și sper să nu se oprească din vorbit.

– Nimic.

Whit vine mai aproape, până când mă atinge cu pieptul lui și mă face să inspir rapid.

– Spune-mi! aproape urlă.

– Vrea să fiu asistenta lui, recunosc și mă întreb de ce se poartă așa. Nu e mare lucru.

– E un pervers care încearcă să se culce cu elevele lui. Aproape întotdeauna încep prin a fi asistentele lui, spune, dezgustat. E mare lucru.

Rămân cu gura căscată.

– Glumești.

– Chiar crezi că aș minți în legătură cu asta?

– De ce nu-l oprește cineva?

„Tu", vreau să adaug, dar n-o fac.

– Pentru că nimeni nu l-a prins în flagrant. Și nici una dintre fetele care au fost cu el nu îl denunță, explică el. De fiecare dată când cineva încearcă să vorbească, are o poveste pregătită. O scuză. Aceeași poveste și cu fetele. Nu se apropie de ele când sunt minore. Aproape mereu sunt în clasa a XII-a. E un secret bine cunoscut despre care nu vorbește nimeni.

– Ai putea face ceva în privința asta, să știi. Numele tău e pe firma de la intrare. Poți face oamenii să dispară, îi amintesc, gândindu-mă la Bryan.

Și la Elliot.

– Încă nu a comis nici un delict... cu care să fie prins. E un pervers. Whit îmi dă drumul și face un pas în spate, parcă având nevoie de spațiu. Își trece mâna prin păr, evident frustrat. Frustrat de mine? De el însuși? De Figueroa? Nu am cum să aflu pentru că nu îmi spune. Și de ce încerc să-ți explic asta? Doar... ai grijă, bine? Motivele lui nu sunt inocente.

Asta o spune băiatul cu cele mai imorale motive pe care le-am văzut în viața mea.

– Mă avertizezi?

– E pentru siguranța ta, clarifică el. Aș face-o și pentru surorile mele.

– Deci acum mă vezi ca pe sora ta.

Se încruntă. Eu zâmbesc.

– Sub nici o formă, spune iritat. Nu vreau să fac sex cu sora mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Declarația lui îmi provoacă fiori și decid să schimb subiectul.

– Știai că avem aceeași zi de naștere?

– Ce vrei să...? E ziua ta?

Pare confuz.

Confirm din cap. Mă întind și îi pun mâna pe piept, trăgându-l încet de cravată.

– Optsprezece ani. În sfârșit majoră.

– La fel ca mine, spune cu o urmă de zâmbet.

Nu-i dau drumul cravatei. Nu înțeleg de unde vine această îndrăzneală, dar profit de ea. Mă gândesc să-i spun că merg cu ei în vacanța de Ziua Recunoștinței, dar decid să nu-mi forțez norocul. Va afla în curând, deși sunt convinsă că se va enerva când va afla, oricând ar fi asta.

– Nu am mai vorbit de mult.

Pufnește și își bagă mâinile în buzunare.

– După ce s-a întâmplat în seara de Halloween, m-am gândit că e mai bine să te evit. Am crezut că asta vrei.

Mă uit la el, cu emoții contradictorii. Ne luptăm unul cu altul.

– M-ai salvat de Bryan, Whit. Voia să mă violeze. Apoi ai scăpat de el din campus. L-ai alungat ca și cum ai fi un rege și poți face oamenii să dispară.

– Pot, spune cu un zâmbet amenințător. Dacă mai intri în belele, Savage, pot să scap și de tine.

– Nu ai face asta niciodată, îi spun și văd licărirea din ochii lui. Un semn de slăbiciune? Ți-ar fi prea dor de mine.

– O am pe Caitlyn să îmi țină de cald, mă tachinează. Nu e la fel de depravată ca tine, dar merge.

Mă încrunt, fără să mă pot opri.

– Te prefaci că sunt eu când o săruți?

– Mă prefac că ești tu când o sărut, când îi fac sex oral și când fac sex cu ea, spune și mă face să tresar. Râde. Continuă să crezi ce vrei, Savage. Mă distrez.

Cuvintele lui îmi produc confuzie. Clipesc, neștiind ce să spun.

– Nici o replică seducătoare? Sau chiar îți faci griji că fac sex cu Caitlyn în fiecare seară acum, când tu nu mai ești în viața mea? Chicotește. Se ține după mine peste tot. Mă imploră să-mi atingă penisul, dar nu o las.

– De ce? îl reped.

– Vrea prea mult să-mi facă pe plac.

Ridică din umeri.

– Credeam că îți place dacă suntem supuse.

Mă ia de braț și mă trage spre el.

– Îmi place când se ceartă cu mine, ca să le pot pune la locul lor. Așa ca tine.

Cuvintele lui mă încălzesc, la fel și privirea lui.

– Știi, îi spun și mă întind din nou după cravata lui, trecându-mi degetele pe toată lungimea ei. Nu mi-ai dat înapoi jurnalul.

Privirea lui se întunecă, devine sumbră.

– Despre asta e vorba. Te-ai frecat de mine sperând că o să-ți înapoiez jurnalul?

Rămân cu gura căscată.

– Nu m-am frecat de tine.

Se uită în jos, iar eu fac același lucru și observ cât de apropiate sunt corpurile noastre. Aproape că stau pe încălțările lui.

– Nu sunt de acord, murmură el și își îndreaptă ochii reci spre mine.

Trag mai tare de cravată, apoi fac un pas în spate, plină de furie.

– Nu înțeleg ce vrei de la mine.

– Absolut nimic, răspunde. După cum am spus, încerc să te evit.

Cuvintele lui mă dor, dar nu știu de ce.

– Ai ceva ce vreau.

– Nu ți-l dau înapoi, spune pe un ton letal. Nu-l mai cere.

Chestia asta nu are legătură cu jurnalul și amândoi o știm.

– De ce îl vrei? De ce contează? Dă-mi-l înapoi. Te rog. Aproape îl implor și mă simt ca o idioată. Gândește-te la el ca la un cadou de ziua mea.

– Aș prefera să-ți dau alt cadou, spune, pe un ton grav.

Murdar.

Frustrată, mă întorc și plec de lângă el.

Se repede după mine și mă prinde de cot, întorcându-mă cu fața la el. Mă uit la trăsăturile lui aspre, cu buzele întredeschise, și sunt gata să-i spun că e un nesimțit, dar mă oprește, îmi cuprinde fața în mâini și mă sărută.

Îmi las mâinile pe lângă corp, lipsită de apărare în fața puterii acestui sărut. Mă devorează, limba îi alunecă în

gura mea, în timp ce el mă ține strâns lângă el. Geme când limba mea o atinge pe a lui și stăm acolo, fără să ne atingem, cu excepția mâinilor lui de pe obrajii mei și a gurilor noastre conectate.

Whit se retrage primul, gâfâind, și îmi dă drumul înainte să se dea ușor în spate.

– La mulți ani mie, spune el.

Rămân înțepenită, incapabilă să vorbesc. Ce-aș putea spune?

Se mai uită la mine pentru o clipă înainte să se întoarcă și să plece.

CAPITOLUL 28

WHIT

N-ar fi trebuit s-o sărut, mă gândesc în timp ce iau prânzul cu prietenii mei. Spencer mi-a dat cadou de ziua mea o pungă mare de iarbă din California pe care a obținut-o de la dealerul lui. Dean mi-a dat o cutie de gogoși și o sticlă de tequila Clase Azul. Ținând cont că prețul de vânzare e undeva la două mii de dolari, e un cadou generos.

– Vei avea nevoie de ea dacă îți petreci săptămâna cu ai tăi, îmi spune pe un ton sumbru și mă bate pe umăr.

– Da. Mulțumesc, îi răspund, iar gândul îmi fuge la Summer.

Și la sărutul acela nenorocit.

Buze moi. Limbă fină. Avea un gust dulce. Supusă. Toate dorințele acelea au revenit în forță și m-au făcut să mă întreb de ce am încetat să mă mai văd cu ea.

În clipa în care ajung în preajma ei îmi pierd controlul. La un moment dat mi-am băgat mâinile în buzunare, gândindu-mă că e singura modalitate prin care mă pot abține să o ating.

Dar nici asta nu a funcționat.

Detest că mi-am făcut griji pentru ea când a venit vorba de Figueroa, dar cineva trebuia să-i spună. Tipul e un pervers. Profită de fete oricând are ocazia, este disperat după copile. E uimitor cât de multe fete cad în plasa lui.

Dacă ar atinge-o cu un singur deget pe Summer, i le-aș rupe pe toate, unul câte unul. I-aș rupe și câteva oase. Să-l ia naiba!

La cantină o găsesc imediat pe Summer. Stă cu Sylvie și amândouă șușotesc, foarte aproape una de alta, conspirând. Sylvie spune ceva care o face pe Summer să râdă și îmi doresc să fi fost mai aproape ca să o aud.

Fac o grimasă și mă concentrez din nou la prietenii mei. Ce naiba a fost asta? Urăsc felul în care mă face să mă simt.

– Când pleci acasă? îl întreb pe Spencer, încruntat.

Părinții lui sunt în mijlocul unui divorț neplăcut. Nici el nu așteaptă deloc vacanța alături de familie.

– Mă duc în oraș în seara asta. Mama nu va fi acolo. E cu bunicii mei în Kansas. Tata pleacă cu iubita lui în Ibiza pe durata vacanței, așa că nu va fi acasă. O să am apartamentul doar pentru mine.

– Poate trec să te văd, îi spun, gândindu-mă la apartamentul imens pe care părinții lui îl au în centrul orașului.

Am mai făcut niște petreceri acolo. Băutură, droguri și fete peste tot. Cu inima și mintea pulsând în același ritm, în timp ce făceam sex cu niște fete fără chip și fără nume.

Mă gândesc la Summer în patul din camera de oaspeți din apartamentul lui Spence. La picioarele ei pe umerii mei în timp ce o penetrez incontrolabil.

Totul mersese atât de bine. Reușisem să o evit. Să rămân puternic. Chiar nu ar fi trebuit să o sărut.

Acum nu mă gândesc decât la ea.

– Ar trebui să vii în vizită. Și tu, Dean. Am putea organiza o petrecere. Spencer ne zâmbește, apoi se uită la mine. Adu tequila.

– O păstrez pentru cina de Ziua Recunoștinței cu ai mei, mulțumesc, spun zâmbind și mângâi sticla din fața mea. O țin pe masă, în fața tuturor. Nu-mi pasă. Nu e ca și cum mi-ar spune cineva ceva. I-aș bate măr. N-o să împart asta cu nimeni.

– Nici măcar cu sora ta? întreabă Spencer.

Îi place Sylvie, deși nu a recunoscut niciodată cu voce tare. Și nici nu încurajez asta. Nu e destul de bun pentru ea. Nici unul dintre prietenii mei nu este. E un nenorocit necioplit, la fel ca mine, și are probleme grave când vine vorba de implicare. De ce aș vrea să o văd pe sora mea cu cineva ca el?

Deși există o vorbă despre răul pe care îl știi spre deosebire de cel pe care nu-l cunoști...

– Sora mea nu bea. Nu are voie din cauza medicamentelor pe care le ia, îi spun și îl privesc cu subînțeles. Știi asta.

– A fost beată la petrecerea de Halloween, îmi aduce aminte Spencer și mă încrunt.

– Știu. Aia a fost o greșeală, spun pe un ton grav.

Din cauza minipetrecerii pe care a avut-o cu Summer. Asta m-a enervat. Am țipat la Sylvie cincisprezece minute din cauza asta. A plâns și a jurat că Spencer o proteja. Nu am vorbit cu Sylvie despre ce s-a întâmplat cu Summer în seara aceea. E o discuție pe care ar trebui să o aibă între ele.

Mă întreb dacă au vorbit despre asta. Dacă Summer i-a povestit ce era să-i facă Bryan. Dacă nu aș fi apărut atunci, nenorocitul acela și-ar fi vârât penisul cât un creion în ea și ar fi violat-o.

Dacă ar fi făcut asta, l-aș fi omorât. Vorbesc serios. Nimeni nu se atinge de ce e al meu.

Încuviințez încă o dată din cap și realizez că am pumnii încleștați. Îmi desfac ușor palmele și încerc să mă relaxez.

Spencer se uită la masa la care stau Sylvie și Summer. Le privește cu jind și sper din suflet că nu par la fel de îndrăgostit ca el.

– E bine? întreabă, vorbind despre sora mea.

– Așa pare. Chiar nu știu. Mama controlează tot ce face Sylvie. Urăște faptul că Sylvie e aici în loc să fie acasă unde poate sta tot timpul cu ochii pe fiica ei prețioasă și bolnăvicioasă. În schimb, Carolina e complet independentă, aflată departe, la prestigioasa școală de dans. Și are doar paisprezece ani. Mi-a spus cândva că urăște să facă parte din familia Lancaster. I-a adus numai probleme.

O înțeleg.

– Îmi fac griji pentru ea. Spencer se uită la mine. Tu nu-ți faci griji pentru ea?

– Mama are totul sub control, spun aspru și mă uit din nou la Summer.

Ea își ridică ochii chiar în acel moment și privirile noastre se întâlnesc. Se uită fix la mine.

Și eu o privesc insistent.

– Sylvie chiar o place pe Savage, continuă Spence. Mi-a spus că Summer e cea mai bună prietenă a ei. Singura ei prietenă, în afară de mine.

– Ce porcărie! bombăn și clatin din cap. Știu exact ce face Savage. Încearcă să se apropie de sora mea ca să-mi intre în grații.

Nu va funcționa.

– Nu-i așa? E ridicol. Sylvie de-abia a cunoscut-o, mormăie Spencer, iritat.

O studiez pe Summer. Curbura elegantă a coloanei ei. Unghiul mandibulei. Bărbia ridicată. Părul lung, negru, prins ca de obicei într-o coadă de cal, care îi scoate în evidență chipul frumos. Ochii ei negri strălucitori. Buzele pline. Buze pe care le-am sărutat acum câteva ore. S-a deschis în fața mea precum o floare, gata să fie culeasă. Scotea scâncete de poftă și îmi lingea limba cu a ei de parcă ar fi vrut să mă înghită cu totul.

Mi-a adus aminte de toate lucrurile pe care le-am făcut împreună deja. Cât de ușor cedează. Gustul vaginului ei. Gemetele ascuțite pe care le scotea atunci când atingeam un anumit punct ascuns.

Mă foiesc discret, schimbându-mi poziția pe scaun în timp ce îmi mut privirea de la ea. E o distracție de care nu am nevoie. M-am săturat să apară în gândurile mele și să nu mai scap de ea. E o pacoste.

O pacoste frumoasă, dar de care nu sunt interesat.

– Ce faci de ziua ta? mă întreabă Dean și îmi dau seama că încearcă să schimbe subiectul.

– Iau cina cu familia, mă îmbăt și fac sex. Sper că în ordinea asta, răspund, gândindu-mă la evenimentele ce urmează.

Nu sunt nerăbdător. E naspa că ziua mea e atât de aproape de Ziua Recunoștinței. De când au divorțat, părinții noștri petrec împreună această sărbătoare, iar eu nu pot să-i suport. Replicile tăioase. Cât de vinovat îl face mama pe tata să se simtă. Planul de a ne preface că

suntem o familie perfectă, care nu funcționează niciodată.

Întotdeauna ajungem să ne certăm. Uneori țipăm unii la alții, deși lucrurile s-au mai liniștit în ultimii ani. Și cineva plânge. Cineva plânge mereu.

Atât de mult.

Carolina nu va fi acolo. A spus că nu poate pleca de la școală, spectacolul „Spărgătorul de nuci" le ia prea mult timp și ea este balerina principală. Micuța Clara va dansa pe scenă. Mama a fost extrem de dezamăgită. Încearcă atât de tare să ne controleze pe toți, iar doi din cei trei copii se revoltă împotriva replicilor ei dezgustătoare oricât de mult s-ar strădui. Sylvie are parte de ce e mai rău și încep să mă întreb dacă nu cumva mama a făcut o fixație bolnavă pentru sora mea.

Nu m-ar surprinde.

– O să te duci să agăți o fată? Sau ai deja pe cineva care te așteaptă? întreabă Dean, strecurându-se printre gândurile mele cu întrebările lui.

Mă gândesc la întrebarea lui și mintea îmi fuge la Summer. Pe ea o vreau de ziua mea. Dar, din păcate, am făcut alte aranjamente. Și sunt sigur că Summer are planuri pentru vacanță.

– Am deja pe cineva care mă așteaptă.

– O aduci la cină? întreabă Spencer.

Știe cum acționez.

Abia zâmbesc.

– Poate.

– Cineva cu care părinții tăi nu sunt de acord, mai mult ca sigur, spune Spencer chicotind.

– Aici te înșeli. Zâmbesc cu aroganță. Mama va muri de fericire când va vedea cu cine vin. Deja îmi pregătesc planul.

Dean geme.

– Spune-mi că nu e Leticia.

Expresia mea spune totul. Bineînțeles că e Leticia Everett. Viitoarea mea soție. Viitoarea mamă a copiilor mei, un lucru absolut nebunesc, dar mama s-a asigurat că o să se întâmple asta de pe vremea când purtam scutece.

Strămoșii Leticiei erau proprietari de pământuri care au cumpărat aproape toată Coasta de Est și apoi au vândut totul, parcelă cu parcelă, pe milioane de dolari de-a lungul anilor. Are șaptesprezece ani, e drăguță și

virgină. Dacă doar aș sugera să-mi dau drumul pe sânii ei, probabil și-ar pierde mințile. M-am luptat să ies din relația asta, dar mi-am dat seama de curând că ar trebui să văd ce fel de fată e. Poate e la fel de obsedată ca mine.

Ca Summer.

Nu am cum să fiu atât de norocos, dar merită să încerc.

CAPITOLUL 29

SUMMER

Termin de împachetat exact când bate cineva la ușă. Înainte să apuc să răspund, Sylvie dă buzna înăuntru, iar pe chipul ei de zână se citește nerăbdarea.

– Ce durează atât de mult?

– Am terminat, îi spun și îmi arunc geanta pe umăr.

Aș fi putut să-mi aduc valiza, dar am decis că ar fi prea mare. În plus, plec doar pentru o săptămână. De câte haine să am nevoie pentru o vacanță relaxantă de Ziua Recunoștinței?

Lui Sylvie aproape îi ies ochii din orbite.

– Doar atât îți iei cu tine?

– De ce altceva mai am nevoie?

Râde.

– Se vede că nu ai petrecut o săptămână cu familia mea la casa din Newport. Stai să vezi. S-ar putea să trebuiască să mergem la cumpărături. Sau poți lua lucruri din șifonierul meu.

Mă uit la ea de sus în jos.

– Nu cred că aș încăpea în hainele tale.

– Ba da. Crede-mă. Am haine de toate mărimile din cauza fluctuațiilor de greutate. Oftează dramatic. Corpului îi este foarte greu când mori, nu contează ce vârstă ai.

– Sylvie, o cert și o urmez afară din cameră. Urăsc să te aud vorbind așa.

– Ah, când spun adevărul? Nici lui Spencer nu-i place, spune cu nonșalanță.

Ieșim din clădire, iar aerul rece ne izbește din plin. Tremur chiar și îmbrăcată în paltonul gros pe măsură ce ne apropiem de o mașină neagră de oraș care ne așteaptă în parcare, cu capacul portbagajului ridicat și cu șoferul lângă ea.

Se grăbește spre mine și întinde mâna.

– Dați-mi voie să vă ajut, domnișoară.

Îl las să ia geanta și îi arunc o privire cu subînțeles lui Sylvie când pleacă. Vine lângă mine, râzând.

– Ai niște avantaje când ești bogat, spune ea. Ai servitori care fac tot ce vrei și un șofer privat care să te plimbe peste tot.

Brusc, simt că mă sufoc.

– Whit vine cu noi?

– Nu. N-ar face niciodată asta. De când și-a luat permisul, vine singur la reuniunile de familie. Mereu.

Slavă Domnului! Nu cred că aș putea să stau cu el într-o mașină cu Sylvie acolo. Ori aș sări pe el, ori i-aș scoate ochii.

– De ce nu mergi cu el? o întreb și o urmez pe bancheta din spate a mașinii.

Șoferul închide ușa și urcă pe scaunul din față, pornește mașina și iese din parcare.

– Mama nu-l lasă. Spune că e prea imprudent. Se teme că o să intre cu mașina într-un copac cu mine înăuntru și o să mor pe loc. Râde din nou, dar cu tristețe. E atât de ironică!

Nu prea înțeleg la ce se referă și aproape că mi-e teamă s-o întreb.

Așa că n-o fac.

Continuăm să vorbim pe tot parcursul drumului. E aglomerat, plin de oameni care încearcă să scape, la fel ca noi. Mă uit încontinuu pe geam și mă minunez când văd cât de mult trafic e.

– Dacă am fi așteptat mai mult, traficul ar fi devenit și mai aglomerat. Săptămâna viitoare va fi un coșmar, spune Sylvie.

– Ce planuri avem diseară?

Mă tem că nu am adus o rochie suficient de elegantă pentru cină, mai ales după reacția lui Sylvie când mi-a văzut bagajul.

– Restaurantul la care mergem e foarte scump, zice ea. Dar nu-ți face griji. E și foarte relaxat. Are terasă. Vetre cu foc lângă care să stăm și să ne încălzim. Suficient alcool și niște aperitive delicioase.

– Alcool? întreb încet.

– Tata reușește mereu să mă ajute să beau câteva guri. Râde. Știi, înainte nu beam deloc. Whit încă mai crede că sunt o fată bună, dar în ultima vreme mi-am permis să mă bucur de... anumite lucruri. În special de cele care nu sunt bune pentru mine.

Mă gândesc la mine la paisprezece ani, când beam din paharele de șampanie abandonate pe mese, ca o mică cerșetoare. Oare ce a crezut despre mine Whit Lancaster, cel bogat și snob? Doamne, eram demnă de milă! Crezând că sunt atât de matură în rochia de prost-gust, fără bretele, pe care o purtasem la nunta verișoarei mele, cu un an înainte, când am fost domnișoară de onoare. Sânii îmi crescuseră de atunci și de aceea stăteau să mi se reverse din rochie.

Amintirea a devenit dureroasă. Sigur a crezut că sunt jalnică. Cineva de care poate să profite foarte ușor, ceea ce a și făcut.

– Părinții mei sunt nerăbdători să te cunoască, zice Sylvie. Le-am povestit despre tine.

– Despre mine?

Mi se pare că pic într-o capcană. Până la urmă, eu sunt idioata a cărei mamă s-a culcat cu tatăl lui Sylvie și le-a distrus căsnicia.

Dacă mama ei mă învinuiește pentru asta, așa cum face Whit? Am dat de belea.

– Știu cine ești, mai ales tatăl meu, spune Sylvie. Mama a avut ceva de spus, dar nu-ți face griji. De față cu toată lumea o să fie politicoasă cu tine. Citez: „E indecent să fii nepoliticos".

Îmi lipesc fruntea de geam și închid ochii. Sunt atât de proastă! De ce fac asta? Intru în cușca unor lei și fiecare dintre ei e înfometat. Abia așteaptă să mă muște. Iar Sylvie nu poate să-mi ofere protecție. O ador, dar nu va suficient de puternică încât să-și țină părinții în frâu.

Și mai ales pe Whit.

De parcă l-aș respinge. Și el e slăbiciunea mea.

După un drum puțin mai lung de o oră, ajungem în sfârșit în fața porților duble din fier forjat. Se deschid în

câteva secunde și putem să intrăm, iar în fața noastră apare un drum pavat, interminabil, care șerpuiește printr-o mare de verdeață, cât vezi cu ochii. Mă holbez pe geam ca un copil, cu fața lipită de el, privind cum trecem pe lângă peisajul extraordinar. Iarbă verde abundentă și copaci imenși dezbrăcați de frunze din cauza schimbării recente de temperatură. Pe măsură ce înaintăm apar tufișuri verzi, mari, de o parte și de alta a drumului, și îmi dau seama că ne apropiem.

Drumul se lărgește și o văd în fața mea. Turnurile reședinței Lancaster se văd în depărtare, două, nu, trei niveluri din piatră și marmură, patru stâlpi imenși la intrare și numeroase ferestre pe fiecare parte. E impozantă și îmi aduce aminte de castelele pe care le-am văzut când am fost în vacanță în Anglia în urmă cu câțiva ani. Înainte să moară Jonas și Yates.

Îmi aduce aminte de Palatul Buckingham, ceea ce e destul de impresionant.

– Așa cum ți-am spus, de obicei venim aici doar vara, explică Sylvie, în timp ce mașina ia curba și casa apare din ce în ce mai aproape. Dar mama și tata preferă să folosim această casă pentru vacanța de Ziua Recunoștinței cât timp suntem la internatul Lancaster. E mai aproape.

– Vă petreceți verile aici? întreb încet, privind ornamentele din fața casei.

Statui de îngeri ne privesc de sus, cu chipuri care exprimă uimirea, obraji bucălați și buze pline.

– Da. Adică făceam asta, când eram mai mică. Veneam cu toții aici. Chiar și Carolina, deși îi este destul de greu când nu poate să danseze în fiecare zi. Mama a transformat una dintre sălile de bal într-un studio de dans pentru ea și își petrece aproape toată vara acolo. Se trezește la prima oră și dansează, sare și face efort până se prăbușește de oboseală, explică Sylvie. Dedicarea ei e uimitoare și abia dacă mai pot să țin ritmul cu ea după treizeci de minute. Obișnuiam să dansez și eu înainte să mă îmbolnăvesc. Știu că va deveni o dansatoare faimoasă într-o zi.

Familia ei e atât de interesantă, iar a mea e plină de secrete oribile și de rușine, toate ascunse foarte bine.

De fapt, nu chiar toate, acum, din moment ce Whit a pus mâna pe jurnalul meu.

Familia Lancaster pare perfectă. Frumoasă. Însă Augustus și-a înșelat soția cu mama mea și a divorțat, dar asta nu e ceva ieșit din comun.

Sunt sigură că familia lor nu are atât de multe secrete murdare ca a mea.

În clipa în care ne oprim în fața casei, Sylvie sare din mașină și începe să meargă, întinzându-și picioarele. O urmez și eu, fără să-mi pot lua ochii de la casă. Ușa masivă de la intrare se deschide, iar două femei îmbrăcate în negru ies în întâmpinarea noastră, ne iau bagajele și se grăbesc înapoi înăuntru.

– Vei avea o cameră numai a ta. Sylvie râde în timp ce mă uit la servitoarele care intră grăbite în casă. N-o să dormi pe o canapea extensibilă sau așa ceva.

– Câte camere sunt aici? întreb în timp ce urcăm pe scările de piatră.

– Cincizeci? Șaizeci? Nu sunt sigură, spune Sylvie, ridicând din umeri, și intrăm pe ușile duble.

Holul are două etaje și cuvintele ei fac ecou. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru închide ușa, iar zgomotul care se aude în camera goală aproape mă face să tresar.

– Domnișoară Lancaster, vreți să vă conduc pe dumneavoastră și pe invitata dumneavoastră în camere? întreabă bărbatul, cu un accent britanic.

– Te rog, Alfred. Sylvie face semn spre mine. Ea este prietena mea, Summer Savage.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Savage, spune Alfred și face o plecăciune scurtă.

Clipesc. E un moment ireal. Au un majordom britanic la dispoziția lor. Servitori peste tot. Cea mai mare casă pe care am văzut-o în viața mea. Nu e de mirare că familia Lancaster a ales să petreacă această sărbătoare împreună, în această casă. Augustus poate avea o aripă, mama lor alta și probabil nici nu s-ar întâlni.

– Și eu mă bucur să vă cunosc, i-am spus lui Alfred înainte să se întoarcă și să ne conducă pe scări.

– Camera dumneavoastră este sus, îmi spune. Familia stă în aripa vestică, iar oaspeții stau în aripa estică.

Încuviințez din cap și număr în gând treptele pe măsură ce le urcăm. Sunt late, din marmură, și acoperite cu un material negru, moale, care seamănă cu mătasea. Tot negre sunt și balustradele din fier ornamentate, și poarta care îi împiedecă pe oamenii de rând să intre.

Odată ajunși în capul scării suntem întâmpinați de un tablou imens din care ne privește încruntat un bărbat serios.

– Primul Augustus Lancaster, îmi șoptește Sylvie la ureche și mă împinge spre dreapta. Haide.

Mai urcăm un rând de scări, până la etajul al doilea, urmându-l pe Alfred, care merge în fața noastră. Nu pot să nu mă holbez, admirând tablourile impresionante ale strămoșilor lor. Pereții decorați cu lambriuri, candelabrele care atârnă deasupra noastră, pline de cristale. Pare ceva din alte vremuri.

– Camerele de oaspeți sunt aici, anunță Alfred. Am avut grijă să vă ofer o cameră cu vedere la ocean, domnișoară Savage. Așa cum a cerut domnișoara Sylvie.

– Mulțumesc, Al, spune Sylvie și se duce spre el. Se oprește, șocat, iar Sylvie se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Ești foarte drăguț.

Aș putea să jur că bătrânelul se înroșește.

Continuăm să mergem pe holul interminabil, până când se oprește în fața unei uși înalte. O deschide cu o mișcare a încheieturii, apoi întinde mâna.

– Domnișoarele, mai întâi.

Sylvie mă conduce în cameră, iar eu mă opresc în mijlocul ei, cu gura căscată, și fac o piruetă ca să admir totul. Dar nu reușesc. Nu știu unde să mă uit mai întâi.

Covorul e moale, cu un imprimeu floral șters, deși nu pare vechi. Nu, ai impresia că pășești pe ceva fin. Scump. Care e în familie de generații. Pereții sunt decorați cu un tapet cu hortensii, cu flori roz și albastre peste tot, abia lăsând loc pentru fundalul verde. Patul cu baldachin e imens. Mobila e delicată, dar ornată. Vopsită în alb și tapițată cu auriu. Un alt candelabru atârnă în mijlocul camerei și ridic privirea spre cristalele care strălucesc în lumina difuză a soarelui.

– Mi se pare că sunt într-o poveste, spun cu voce tare.

Sylvie râde și mă ia de mână.

– Vino să vezi priveliștea.

O urmez spre ușile de sticlă duble care se deschid într-un balcon. Pune mâna pe mânerul negru de fier și deschide una dintre uși, conducându-mă afară, unde vântul rece ne flutură părul. În fața noastră e o grădină luxuriantă, care îmi aduce aminte de cea de la școală, dar

este mai mare, iar dincolo de ea, oceanul. E de un albăstrui iernatic, cu valuri învolburate. Neliniștit.

– Ce frumos e! murmur și văd că îmi zâmbește, extrem de încântată.

– Îmi place să văd totul prin ochii tăi pentru prima dată. Toată lumea pe care o cunosc e atât de neimpresionată. Nimic nu-i emoționează. Adică, știu că și tu ești sătulă de anumite lucruri, dar nu de toate, îmi explică.

Îmi temperez bucuria și uimirea, simțindu-mă stupid. Averea lor nu ar trebui să mă impresioneze. Și mama mea e bogată acum, după moartea lui Jonas și a lui Yates. Ea a primit totul. Absolut totul. Fosta soție a lui Jonas o dă în judecată, dar nu are un temei pentru proces conform avocatului mamei mele, cel puțin așa spune ea. Iar fiul primei soții a lui Jonas e și el mort, așa că ea merită nimic mai mult decât ce a primit de la soțul ei când au divorțat.

– E în regulă. Nu trebuie să te prefaci. Sylvie îmi pune ușor mâna pe braț. Îmi place că ești atât sinceră. Toată lumea mă tratează cu mănuși, se poartă de parcă aș fi o păpușă de porțelan care se poate sparge în orice clipă. Tu, nu.

– Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, recunosc, pe un ton moale, care e înghițit de vânt.

E adevărat. A suferit atât de mult, dar încă e veselă și se poartă de parcă nimic nu o supără. Aș fi în pragul disperării dacă aș crede că sunt pe moarte.

Ea pare să savureze faptul că e pe moarte.

Sylvie tremură vizibil și mă ia de mână.

– Haide. Să intrăm. E foarte frig aici.

În clipa în care ușile se închid, camera e cufundată în tăcere. Alfred a plecat de mult. Geanta mea e așezată pe o băncuță la picioarele patului imens în care voi dormi în noaptea aceasta. Pare atât de mică, de-a dreptul sărăcăcioasă în camera grandioasă.

– Sigur mergem la cumpărături weekendul ăsta, îmi spune Sylvie, uitându-se la geanta mea. Ai un card de credit?

Încuviințez. Probabil ar trebui să-i dau un mesaj mamei să mă asigur că e în regulă să cheltui bani, dar nu cred că i-ar păsa. E prea ocupată să petreacă vacanța cu prietenii ei și să se bucure de soare. Nici măcar nu i-am

spus că mă duc acasă la Sylvie de Ziua Recunoștinței. Nici de asta nu cred că i-ar păsa.

Sau poate că da, ținând cont că o să interacționez timp de o săptămână cu Augustus Lancaster. Nu știu.

Sylvie zâmbește.

– Perfect. Sunt atât de multe magazine frumoase pe care le putem explora. O să-ți găsim câte o ținută pentru fiecare zi a săptămânii. Și o valiză nouă în care să le iei pe toate cu tine acasă.

– Dar mi-am adus niște haine, încep, dar ea clatină din cap cu o expresie fermă.

– Cinele sunt un eveniment. Vor fi petreceri în cartier. Vei vrea să fii elegantă toată săptămâna, mai ales seara. Mă privește din cap până în picioare. Ești atât de frumoasă, dar rareori scoți asta în evidență. Te rog, lasă-mă să te machiez pentru cina de diseară. Ce spui?

– C... cred că da, accept. Ce-ar trebui să port în seara aceasta?

– Ah, poți să te îmbraci relaxat. Un pulover. Cu părul desfăcut. Îl ții mereu prins. Vine în spatele meu și îmi smulge elasticul din păr, care îmi cade pe față. Ai un păr superb. Poate aș putea să ți-l ondulez. Te rog, lasă-mă să te aranjez! Făceam mereu asta pentru Lina înainte să plece la școală. Era ca păpușa mea Barbie pe care o puteam înfrumusețа.

– Bine, în regulă, îi răspund râzând, copleșită. La ce oră e cina?

– O s-o întreb pe mama la ce oră e rezervarea. Mă duc să o caut. Sylvie se întoarce spre mine cu ochii mari. Vrei să o cunoști acum?

Doamne, nu!

– Aș prefera să trag un pui de somn, dacă e în regulă. Sunt extenuată.

– Bineînțeles! E ziua ta. Poți să faci ce vrei. O să aflu la ce oră e cina și îți dau mesaj. Va trebui să vii în camera mea cu cel puțin o oră înainte să plecăm ca să pot să-ți aranjez părul și să te machiez. Să vii îmbrăcată. O să fac magie cu tine. Mă strânge tare în brațe, cu fața lipită de părul meu. Mă bucur atât de mult că ai venit cu mine! Vei fi distragerea de care am nevoie.

Mă dau în spate și mă încrunt.

– Distragere de la ce?

Zâmbește misterios.

– De la toată viața mea.

CAPITOLUL 30

SUMMER

După ce Sylvie pleacă din camera mea, adorm la câteva minute după ce îmi pun capul pe perna pufoasă, învelită cu pătura luxoasă de pe pat. Dorm mai mult de o oră și mă trezesc dezorientată, în timp ce camera mea e complet cufundată în întuneric. Pentru o clipă uit unde sunt.

Apoi îmi amintesc totul. Sunt la proprietatea familiei Lancaster din Newport și mergem la cină diseară. Toți. Inclusiv eu.

Și Whit.

Încă nu știe că sunt aici. Sunt sigură de asta. Sylvie nu îi spune. Preferă să apar la restaurant precum o bombă detonată la momentul prefect, care îi explodează în față. Sunt convinsă că se va bucura enorm de asta. Îmi ador noua prietenă, dar uneori mă întreb dacă nu sunt un pion pe care îl folosește în jocurile ei, provocând bucuroasă dramă în familie de câte ori are ocazia.

Îmi iau telefonul și mă uit la ceas. Puțin trecut de ora 18. Văd un mesaj de la Sylvie.

Rezervarea pentru cină e la ora 20. O să plecăm la 19.45. Trebuie să fii în camera mea la cel târziu 18.30!

Da. Probabil că n-o să ajung la timp, mai ales pentru că trebuie să mă spăl pe cap și să-mi usuc părul.

Am și un mesaj de la mama.

La mulți ani, draga mea! Sper că faci ceva frumos ca să sărbătorești.

Atât. Fără „îmi amintesc când te-ai născut", fără „te iubesc", „mi-e dor de tine", „mi-aș dori să fi fost cu tine".

O să-i răspund mai târziu. În schimb, îi dau rapid un mesaj lui Sylvie.

Eu: Am adormit. Tocmai m-am trezit. Mă duc acum la duș.

Sylvie: Aoleu, grăbește-te!

Îmi iau articolele de toaletă și intru în baia luxoasă, unde rămân cu gura căscată când văd totul. E făcută din marmură și sticlă. Dușul e imens, cu doi pereți de sticlă transparentă. Dulapurile sunt vopsite într-un albastru-deschis, iar oglinzile de deasupra celor două chiuvete au margini aurii. Pe blat e așezat un aranjament floral, plin de culori tomnatice și cu câteva fire de floarea-soarelui imense.

Deschid ușa cabinei de duș și pornesc robinetul; tresar când apa începe să curgă, amintindu-mi de un duș în ploaie. Mă dezbrac repede și intru sub stropi, dându-mi capul pe spate și lăsând apa să curgă peste mine. Apa caldă mă ajută să-mi relaxez mușchii încordați, la fel ca gelul de duș cu aromă de lavandă. Când termin și încep să mă șterg, îmi simt corpul moale. Relaxat.

Apoi îmi amintesc ce se va întâmpla în seara aceasta, pe cine o să văd, și tensiunea apare din nou, provocându-mi contracții în umeri.

Îmi vibrează telefonul și mă uit la el. Un alt mesaj de la Sylvie.

Sylvie: Îți usuc eu părul. Vino în camera mea!

Eu: Nu știu unde e.

Sylvie: Ne întâlnim la scări. Plec acum.

Din fericire, deja m-am dat cu loțiunea de corp, crema de față și deodorantul. Mă îmbrac repede cu hainele pe care le-am pregătit: o pereche de blugi preferați, cu talie înaltă, albastru-deschis, și o helancă neagră, mulată. E puțin scurtă și mă uit în oglindă, rotindu-mă spre stânga și spre dreapta, sperând că nu arăt prea scandalos.

Ce înseamnă puțină piele? Măcar nu mi se văd sânii.

Nu că Whit nu i-ar mai fi văzut...

Mă încalț în grabă cu ghetele Doc Martens, îmi iau telefonul și ies repede din dormitor, alergând pe holul interminabil, încetinind când o văd pe Sylvie așteptându-mă în capătul scărilor, exact așa cum a spus. Zâmbește și pare că tot corpul îi vibrează în timp ce îmi face semn să mă grăbesc.

– Haide, spune ea și mă ia de mână, ducându-mă spre dormitorul ei.

E chiar mai opulent decât camera mea, ceea ce, bineînțeles, nu e deloc surprinzător. Pereții sunt roz pal, la fel ca așternuturile de pe patul alb, de prințesă.

Întreaga cameră e delicată, feminină și diafană, la fel ca Sylvie.

– Îmi place camera ta, îi spun în timp ce admir totul, făcând zgomot când pășesc de pe covor pe podea. Dacă mama ar fi aici, m-ar certa pentru că merg peste tot. Îmi urăște ghetele.

Cred că e unul dintre motivele pentru care le port cât de des pot.

– Mulțumesc. Hai să mergem la baie. E lumină mai bună, spune ea.

O urmez în baia imensă și mă așază în fața măsuței de toaletă, al cărei blat e acoperit cu toate unelte de păr posibile. Un uscător, câteva plăci de păr și cel puțin trei ondulatoare de diferite mărimi. Nu pierde timpul și se apucă de treabă, uscându-mi în câteva minute părul, care pare drept și strălucitor în lumina puternică.

– De ce nu-ți ții niciodată părul desfăcut? mă întreabă după ce oprește uscătorul și îl pune pe blat.

– Nu știu, spun, urând că par atât de defensivă. Întotdeauna mă incomodează.

Sylvie își trece mâinile prin el și se uită la mine în oglindă.

– E frumos. Ar trebui să te lauzi cu el. Trebuie să purtăm uniformele acelea îngrozitoare, așa că poți măcar să te joci cu cele mai bune calități ale tale!

Nu spun nimic când începe să-mi onduleze părul, gândindu-mă la cuvintele ei. Mama vorbește întotdeauna despre cum arăt, despre cât de banală sunt fără machiaj, și spune același lucru ca și Sylvie, că trebuie să mă joc cu trăsăturile mele. Cât de plictisitor e părul meu prins în coadă și dacă nu vreau să merg cu ea să mă coafez. Vrea să fiu feminină și frumoasă ca ea. Mama e o femeie foarte frumoasă. Semăn mult cu ea.

Să o înfrunt, să îi resping constant rugămințile e o chestie de control pentru mine. Nu vreau ca oamenii să fie atrași de mine datorită chipului meu. Vreau să vadă altceva. Ceva mai mult. Nu sunt doar chipul meu frumos, sânii mari sau picioarele lungi.

Mă gândesc la Whit. Oare e atras doar de felul cum arăt? La internat sunt pur și simplu banală. Fără machiaj, cu părul prins. Nu-mi ridic talia fustei ca să-mi evidențiez picioarele, cu excepția acelui moment când

eram disperată să-i captez atenția. În rest sunt complet lipsită de eleganță.

Dar m-a văzut dezbrăcată de nenumărate ori. Știe ce ascund pe sub uniformă. M-a văzut și în costumul acela oribil de Halloween. Abia s-a uitat la mine în noaptea aceea. Din nu știu ce motiv, prezența mea a părut să-l înfurie. Să apar îmbrăcată ca un drăcușor sexy a avut exact efectul opus față de ce speram.

Mă derutează. Nu știu ce mai vrea. De fapt, nu e adevărat. Știu ce *nu* vrea.

Pe mine.

Sylvie îmi ondulează părul în valuri largi. Mă machiază, venind în fața mea, cu ochii la mine. Îmi vine să mă foiesc sub privirea ei, dar când fac asta, mă ceartă și trebuie să-mi refacă linia de tuș.

Așa că rămân complet nemișcată, simțindu-mi corpul paralizat de anxietate. O să arăt ca și cum m-aș fi străduit prea tare. Pur și simplu știu asta. Când mă lasă în sfârșit să mă uit în oglindă, rămân fără aer.

Arăt ca mine, dar mai bine. Ochii îmi strălucesc mai tare. Pomeții sunt mai accentuați. Am buzele mai roșii. Dar nu pare exagerat.

Pare doar că prințesa a făcut magie cu mine și a ieșit ce trebuie.

– Nu-ți place? întreabă Sylvie când nu spun nimic după prea mult timp. Mă uit la chipul ei îngrijorat în oglindă. Am încercat să fie cât mai natural posibil.

– E... uimitor, spun încet. Îmi place la nebunie.

– Ești sigură?

Mă întorc și îi zâmbesc.

– Sunt sigură. Mulțumesc, Sylvie. Mă simt ca o prințesă.

– Cu plăcere. La mulți ani!

Mă strânge în brațe, aproape strivindu-mă la pieptul ei.

– Apreciez. Dar... poți să nu menționezi ziua mea la cina din seara asta? o întreb când îmi dă drumul.

Sylvie se încruntă.

– Nu vrei să știe nimeni?

– Nu vreau să fac mare caz din asta. Seara asta nu e despre mine. Vreau doar să observ în liniște.

Și nici nu vreau să-l enervez pe Whit.

– Pot face asta, spune încântată și mă îmbrățișează iar. Mulțumesc că ai venit cu mine săptămâna asta. Nu cred

că aș fi suportat asta singură.

Mă îndepărtez de ea și mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

– Ah, nimic. Mă comport prosteşte. Scoate un sunet menit să arate că nu e important. O să fiu bine. Mai ales că ești tu aici. Dar... nu mă părăsi pentru nimeni, bine? S-ar putea să... să... am nevoie de tine.

– Nu plec nicăieri, murmur, și vorbesc serios.

O să stau lângă Sylvie toată săptămâna. Nimeni nu va putea să ne despartă.

O să mă asigur de asta.

*

Ne așteaptă același șofer când ieșim din casă și luăm aceeași mașină de lux care ne-a adus aici și pornim către restaurantul de lângă debarcader, chiar pe malul apei. E ger afară și port geaca de puf pe care am cumpărat-o de pe internet luna trecută. Sylvie e îmbrăcată similar, cu o pereche de blugi și un pulover larg. Are părul blond prins într-o coadă lejeră care îi cade pe un umăr. Cercei din diamante imense îi strălucesc în urechi și scot în evidență luminozitatea ochilor ei albaștri.

– Unde e restul familiei? o întreb agitată, uitându-mă în interiorul mașinii. Am crezut că vom merge împreună la restaurant.

Sylvie cască.

– Mama e deja acolo. Ne-am certat rău cât timp ai dormit tu. Voia să mergem cu ea, dar i-am spus că dormi.

– Ah, n-am vrut să provoc probleme!

– Nu-ți face griji pentru asta, mă întrerupe ea. Cu tata ne vedem acolo. Tocmai a venit de la Londra, așa că i-a cerut șoferului să-l ducă direct la restaurant.

– Și Whit?

– Vine cu mașina lui. Pentru cazul în care vrea să plece repede. Își dă ochii peste cap. E posibil să vină cu un prieten sau doi. N-am idee.

Asta mă neliniștește. Gândul de a-l vedea pe Whit mă face să tremur. O să se supere că am venit? Sau n-o să-i pese?

Nu știu cum e mai rău.

Ajungem la restaurant în câteva minute și coborâm din mașină, tremurând când simțim aerul rece. Fugim spre ușa de la intrare, atrase de căldura din restaurant. Partea din față e plină de oameni care așteaptă o masă,

amintindu-mi de ultima dată când am fost să mâncăm împreună. Sylvie vorbește cu omul de la recepție și își spune numele, iar acesta zâmbește larg înainte să ne conducă spre un salon privat, în partea din spate a restaurantului.

Sunt agitată peste măsură. Îmi tremură picioarele și respir foarte rapid. Trebuie să-mi păstrez controlul, dar jur că o să leșin dacă nu am grijă.

Intrăm în cameră și o văd întâi pe mama lor. O femeie elegantă, foarte slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, tricotată, având pe fiecare braț brățări care aproape îi ajung până la cot. Are părul tuns într-un bob scurt, platinat, iar trăsăturile ei delicate îmi amintesc de Sylvie, deși ale ei sunt mai ascuțite.

Când ne vede, pe chipul ei se citește o urmă de iritare.

– În sfârșit. Nu ai putut măcar să porți o rochie?

Ignor atacul pentru că nu mi-e destinat mie, dar primirea ei îmi aduce aminte de mama mea.

– Mamă, spune Sylvie pe un ton ferm. Ți-o prezint pe prietena mea, Summer Savage. Summer, ea e mama mea, Sylvia Lancaster.

Tiza ei. Mă apropii de masă și întind mâna spre ea. Acceptă și îmi strânge mâna fără vlagă.

– Mă bucur să vă cunosc, spun calmă. Întruchiparea politeții. Vă mulțumesc că m-ați primit în casa dumneavoastră. Este foarte frumoasă.

– Orice prietenă de-a lui Sylvie e prietena noastră, draga mea, spune Sylvia sec, privindu-mă cu ochii ei albaștri, reci.

Îmi amintesc de fiul ei. La fel ca și comportamentul ei. Rece. Detașată. Critică.

– Luați loc, ne spune Sylvia, iar noi ne așezăm una lângă alta, în fața ei. Spuneți-mi, cum a fost drumul până aici?

– Ah, a fost perfect în regulă, încep, dar Sylvie mă întrerupe.

– Traficul a fost îngrozitor, ți-am spus deja, zice, și se uită prin salonul mic. Unde sunt tata și Whit?

– Tatăl tău ar trebui să ajungă în curând. Tocmai mi-a dat mesaj. Susține că avionul a avut întârziere. Doamna Lancaster strânge din buze. Iar fratele tău e la bar, își comandă ceva de băut.

– Și eu vreau ceva de băut, spune Sylvie, bosumflată, încrucișându-și brațele.

– Sunt sigură că tatăl tău îți va pune un pahar de vin, spune Sylvia, cu o față pe care se citește iritarea. Faci parte din familia Savage care are afaceri cu textile?

Mă încrunt.

– Nu.

– Familia Savage care comercializează haine atunci. Hainele lor de sport sunt senzaționale.

– Nu am legătură nici cu ei.

Cred că știe asta deja. Vrea doar să... ce? Să mă facă să mă simt inferioară?

– Ah! Sylvia strâmbă din nas. Atunci cine e tatăl tău? Care e prenumele lui?

– Lionel Savage. Și nu țin legătura cu el, recunosc eu.

– Hm. Sylvia își atinge buzele cu degetul. Nu-mi sună cunoscut.

Ultima dată când am auzit ceva despre el, Lionel Savage era obsedat de sală și antrenor personal undeva în Jersey. Bineînțeles că numele lui nu-i sună cunoscut.

– Ce face familia ta de sărbători? întreabă cu emfază.

– Mama mea e în Caraibe, recunosc.

În ochii ei se citește iritarea când pomenesc de mama mea. Deloc surprinzător.

– Și Jonas? Îl adoram pe omul acela, mai ales când lucra cu soțul meu. Era mereu atât de drăguț, spune ea și ridică din colțurile buzelor, parcă zâmbind.

Dar cuvintele ei sunt aspre. Încercând să mă provoace. Amintindu-mi de ce am făcut și că nu mai pot da timpul înapoi.

– Mamă, o ceartă Sylvie și îi aruncă o privire cu subînțeles.

Sylvia Lancaster are o expresie complet inocentă.

– Ce este? Chiar îmi plăcea foarte mult de Jonas. Știu că el și prima lui soție au trecut prin divorțul acela îngrozitor din cauza aventurii. Îmi aruncă o privire, plină de furie. Dar am presupus că noua lui soție îl făcea foarte fericit.

– A murit, spun sec.

Sylvia se dă în spate și clipește, uitându-se la mine.

– Poftim?

– N-ați auzit? Despre incendiu? El și Y... Yates, mă bâlbâi când spun numele fratelui meu vitreg.

Nu l-am mai spus de mult timp cu voce tare. Mi se pare ciudat să-l pronunț.

– Ah! Așa e. Cum am putut să uit? Ce tragedie! Se încruntă, dar își revine imediat. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat, chipul ei e atât de relaxat. Zâmbește încântător și își pune coatele pe masă, cu palmele împreunate. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Nu mi se pare că-i pare rău. Aș putea să pun pariu că l-a menționat pe Jonas intenționat, doar ca să mă provoace. Ceea ce e crud, având în vedere cât de mult l-am iubit pe Jonas, nu că ea ar ști asta. N-a putut să mă apere de anumite lucruri, dar întotdeauna m-a tratat ca pe un membru al familiei.

– L-au prins pe cel care a provocat incendiul? întreabă Sylvia, ridicând din sprâncene.

Simt un nod în stomac. N-am mâncat nimic, dar simt că aș putea vomita pe masă.

– N-a fost provocat, răspunde Sylvie pentru mine, părând confuză. Nu-i așa?

– A fost un accident, rostesc răgușit și îmi plec capul.

La început toată lumea spunea asta, imediat după incident. Dar apoi au renunțat. Mama m-a asigurat că nu există suficiente dovezi, ceea ce a fost o ușurare.

Din fericire, Sylvie schimbă subiectul, vorbind despre școală și povestindu-i mamei ei despre ultimele bârfe. Vorbind despre oameni pe care nu-i cunosc, deși se pare că învață la liceul Lancaster, copii ai prietenilor părinților ei. Nu prea sunt atentă, prea ocupată să mă uit spre ușă, așteptând și temându-mă de apariția lui Whit. Dar altcineva intră mai întâi. Tatăl lui Whit.

Dacă aș fi vrut să știu cum o să arate Whit la bătrânețe, tocmai am aflat, văzându-l intrând în încăpere.

– Aug, ai ajuns, spune Sylvia, părând exasperată. În sfârșit, ai ajuns.

Augustus o ignoră complet și se duce direct la Sylvie, care se ridică în picioare și îl ia în brațe, ținându-l strâns. Nu pot să nu fiu invidioasă, dorindu-mi să fi avut o astfel de relație cu tatăl meu. Sau ca Jonas să mai fie aici. Îmi e dor de o figură paternă la care să pot merge pentru sfaturi. Pentru consolare.

Sunt sigură că am probleme legate de tata. Nu o să mă obosesc să neg asta.

– Arăți bine, îi spune Augustus lui Sylvie, în timp ce o apucă de obraji și se uită în ochii ei. Ea îi zâmbește larg. Te-ai mai îngrășat.

– Mă simt bine, răspunde, relaxată. Mai relaxată ca niciodată de când o cunosc. Mă bucur că ești aici.

Ieri arăta ca naiba. Acum strălucește de sănătate.

Nu înțeleg.

– Zborul a fost îngrozitor. Am decolat târziu. Din cauza vremii urâte. Mă bucur că am ajuns întreg. Îi dă drumul lui Sylvie și se întoarce spre mine. Pe cine avem aici?

– Tată, ea este Summer. Prietena mea, spune Sylvie și îmi zâmbește.

Mă ridic și dau mâna cu el.

– Mă bucur să vă cunosc.

Își lasă capul într-o parte și mă analizează, dându-mi drumul.

– Îmi pari cunoscută.

– Mama ei este Janine Weatherstone, spune Sylvie, zâmbind cu subînțeles.

– Ah! Ridică dintr-o sprânceană, părând surprins. Păi, face o pauză și se uită la chipul meu, semeni perfect cu ea.

Minunat! Își dă seama că semăn cu femeia cu care a avut o aventură scandaloasă. O aventură care i-a distrus căsnicia și aproape a distrus-o și pe a mamei mele.

Nu-i răspund, pentru că ce aș putea spune? „Vai, vă mulțumesc, mă bucur că vă amintesc de amanta dumneavoastră"?

Asta ar fi ciudat.

Ne așezăm la locurile noastre, iar Augustus se așază în capul mesei, cât mai departe de Sylvia. Mă uit cum ea încearcă să-i vorbească, dar el o ignoră. Sau spune ceva disprețuitor, cu ochii închiși. Complet distant.

Îmi dau seama că de la el a învățat Whit asta.

Ospătarul vine să ne ia comanda și Whit încă nu a apărut. Augustus comandă sticle de vin și multe aperitive. Sylvie bate bucuroasă din palme, în timp ce mama ei îl ceartă pe fostul soț pentru că a comandat prea multe lucruri pline de carbohidrați.

Nu spun nimic. Doar observ în liniște dinamica familiei Lancaster, încercând să deduc din ea comportamentul lui Whit. E atât de indecis. Încă mă

vrea. Știu asta fără îndoială după sărutul pasional de zilele trecute.

Dar atracția lui față de mine e mereu însoțită de furie și ostilitate. Se comportă ca un nesimțit cu mine în majoritatea timpului. Nu înțeleg.

Încă nu-l înțeleg.

– Ah, sărbătoritul s-a întors! exclamă Sylvia brusc și ridic privirea ca să-l văd pe Whit în pragul ușii, însoțit de o fată care îl ține de braț și îl privește drăgăstos.

Îmi cade cerul în cap și îmi feresc privirea. A dus o fată... și nu e Caitlyn. Bineînțeles că a făcut asta.

– Tată, spune Whit, părând surprins să-l vadă. Ai reușit să ajungi.

Augustus se ridică zâmbind și se duce la fiul lui.

– Chiar credeai că o să ratez ziua de naștere a celui mai mare copil al meu?

– Nu eram sigur, spune Whit cu sinceritate și se duce spre tatăl său. Îi dă drumul fetei, iar cei doi se îmbrățișează și se bat pe spate, pur masculin. Mă bucur că ești aici.

– La mulți ani, fiule! spune Augustus cu sinceritate. Văd că ai adus-o pe Leticia cu tine.

Groaza mă sufocă. E cu Leticia. Fata care i-a fost aleasă ca viitoare soție, de parcă am trăi în Evul Mediu.

– Buna seara, domnule Lancaster, spune Leticia pe un ton dulce și îi strânge mâna lui Augustus. Mă bucur să vă revăd.

– Și eu mă bucur să te văd. Spune-mi Augustus. Fără „domnule". Întotdeauna mi se pare că tatăl meu e prin apropiere, spune în glumă, și se uită în jur de parcă l-ar căuta.

Râsul vesel al Leticiei este, evident, delicat și drăguț. La fel ca ea.

– Haideți. Luați loc, spune Augustus, preluând rolul de gazdă.

Judecând după expresia rece a Sylviei, nu e de acord.

– Sora ta a venit cu o prietenă, îi spune lui Whit când ajunge la masă și face semn spre mine. O cunoști, bineînțeles, pentru că studiază la Lancaster. Summer. Zâmbește. Savage.

Whit se întoarce spre mine cu ochii mari și strânge din buze.

– Vag, zice el sec, abia uitându-se la mine, ca și cum nu aș exista. Tipic. Bună.

Înclin din cap spre el, dar nu spun nimic.

Conversația continuă în jurul meu, dar nu aud nimic. Nu pot decât să mă uit la Whit cu coada ochiului. Soarbe încontinuu din paharul cu lichid arămiu pe care l-a luat de la bar, fără să se uite la cineva anume, și simt valuri de furie iradiind dinspre el. Dar pare că nimeni altcineva nu-și dă seama. Leticia îi pregătește o farfurie cu aperitive ca o iubită minunată, dar el nu se atinge de ele. Se apropie de el și îi șoptește la ureche, iar privirea lui coboară spre cămașa ei, unde se vede un decolteu adânc. Sânii ei sunt imenși, mai mari decât ai mei.

O atinge acolo, cu o mângâiere ușoară, plutind cu degetele pe pielea ei, iar asta mă irită până în adâncul sufletului. Iau paharul plin cu vin din fața mea și beau o gură zdravănă, apoi mă ridic atât de brusc încât scaunul zăngănește pe podea și conversația se oprește.

– Îmi cer scuze. Mă înroșesc de rușine și încerc să zâmbesc, dar nu reușesc. Mă întorc imediat.

Fug din încăpere înainte ca cineva să spună ceva, ca să mă umilească mai rău, așteptându-mă ca Sylvie să vină după mine, dar, din fericire, nu o face. Reușesc să evadez în toaleta elegantă a femeilor și stau la chiuvetă, sprijinindu-mă de blatul de marmură cu mâini tremurânde și uitându-mă în oglindă.

Ce caut aici? De ce am venit? Chiar am crezut că Whit va fi fericit să mă vadă? E clar că sunt nebună. Ar trebui să mă prefac că mi-e rău în secunda în care ajungem înapoi acasă și să plec dimineață. Nu vor vrea să mai stau acolo dacă au impresia că am ceva contagios.

Noul meu plan mă ajută să mă calmez și mă spăl pe mâini, îndepărtându-mă de chiuvetă ca să-mi bag mâinile sub uscător, când ușa se deschide și se închide.

Cineva o încuie.

Mă uit peste umăr și îl văd pe Whit sprijinit de ușă. Mă privește. Mă întorc încet spre el, cu inima bătându-mi nebunește și pieptul agitat din cauza respirației întretăiate.

– Ce faci? mă întreabă, pe un ton întunecat.

– Mă spăl pe mâini, îi răspund calmă.

O urmă de furie se citește pe chipul lui frumos. E proaspăt bărbierit și miroase a curat. Ca aerul puternic

de toamnă. Dacă aș putea, aș cădea în genunchi în fața lui și l-aș implora să mă atingă din nou, dar refuz să fiu genul acela de fată.

– Nu mi-ai spus că vii, spune sec.

– Sylvie m-a invitat săptămâna asta. A vrut să petrec sărbătorile cu ea, îi explic, dar ridică mâna și mă oprește.

– N-ar trebui să fii aici.

Cuvintele lui taie ca un cuțit, străpungându-mi inima idioată, mereu plină de speranță. Ai fi crezut că am învățat până acum.

– Știu, îi răspund cu vocea tremurândă. O să plec dimineață.

Ne uităm unul la altul, tensiunea crește între noi și mi-e greu să respir. Se îndepărtează de ușă și vine direct spre mine, iar eu mă simt ca un iepure încolțit de prădătorul lui. Mă urmărește în timp ce stau nemișcată.

Mă înghesuie, îmi pune mâinile pe șolduri și căldura lui mă copleșește. Corpul meu se trezește la viață, răspunzând atingerii familiare și devastatoare, iar eu îmi las capul pe spate să mă uit în ochii lui.

– Dacă aș fi știut că ești aici, niciodată nu aș fi...

Închide gura, fără să continue ce voia să-mi spună. Și simt nevoia să aud restul cuvintelor. Am nevoie de un fel de confirmare că nu-l deranjează că sunt aici.

Dar probabil că visez. Nu e încântat de prezența mea. Probabil am stricat totul.

– Ce vrei de la mine? întreb, simțindu-mă pierdută.

Ineptă. Să fiu în preajma lui, în preajma familiei lui nu e un standard la care să mă ridic. Nu sunt Leticia. Sunt convinsă că familia ei e una prestigioasă, spre deosebire de a mea care e scandaloasă. Rușinoasă.

Pentru numele lui Dumnezeu, mama mea a avut o aventură cu tatăl său. Suntem întruchiparea a ceva scandalos.

Exclam când mă apucă de șolduri și mă trage spre el.

– Fii cadoul de ziua mea, îmi cere.

Înainte să apuc să-l întreb ce vrea să spună, mă sărută, pasional. Gem când îmi linge limba cu a lui, în timp ce mă apucă de fund și mă ridică pe marginea blatului. Se așază între picioarele mele, apoi se desprinde de mine și se uită la spațiul dintre noi.

– Aș putea să ți-o trag chiar aici, spune și mă apucă de blugi, apăsând pe cusătură. Mă doare. E minunat. Ești la

înălțimea perfectă.

Chiloții mi se udă. Vreau să mi-o tragă chiar aici. În timp ce părinții lui și fata pe care a adus-o cu el sunt în camera alăturată. Ne așteaptă.

– Te rog, șoptesc, iar el zâmbește.

În mai puțin de un minut își scoate penisul și mă dezbracă de blugi și chiloți, care îmi rămân adunați în jurul gleznelor, iar fundul îmi îngheață pe marmura rece. Mă pătrunde cu ușurință, închizând ochii când se împinge complet, corpurile noastre potrivindu-se perfect. Mă încordez în jurul lui și zâmbesc când geme.

Își lipește fruntea de a mea și rămâne nemișcat, iar penisul îi pulsează în mine. Aștept, înghețată în timp, fără să știu ce să fac. Inspiră adânc, își linge buzele și începe să se miște.

Mă penetrează cu pasiune. Îl prind de umeri și îl privesc tot timpul, complet fascinată de multitudinea de emoții care se citesc pe chipul lui frumos. Sexul devine din ce în ce mai bun între noi, mă gândesc în timp ce îl mângâi pe piept, dorindu-mi să fi fost dezbrăcat. Mișcările lui devin mai rapide, camera miroase a sex, iar eu gem la fiecare penetrare. Mișcările lui ritmice mă fac să-mi încordez vintrele, iar când nu mai pot, închid ochii.

– Atât de frumoasă, mormăie. Sunt dependent de vaginul tău, jur.

Mă sărută, iar gura lui e disperată, limba insistentă. Îi răspund cu aceeași pasiune și îl iau de gât, sprijinindu-mă de el. Începe să respire din ce în ce mai repede și întrerupe sărutul; rămâne cu fața lipită de a mea și geme din ce în ce mai tare, în același ritm cu al șoldurilor sale.

– La naiba, spune înainte să geamă încă o dată, dându-și drumul înăuntrul meu.

Simt cum sperma lui mă umple și gâfâim zgomotos în camera liniștită, iar el tresare la fiecare val al orgasmului.

În câteva secunde se depărtează de mine, se îmbracă și își trage fermoarul de la pantaloni. Rămân înmărmurită, uitându-mă acolo. Vaginul îmi pulsează. Sunt disperată să am orgasm, sunt la marginea prăpastiei. Parcă simte și întinde mâna ca să-mi mângâie pielea udă.

– Vrei să-ți dai drumul?

Încuviințez din cap, făcând o grimasă când se joacă cu clitorisul meu umflat.

– Da.

Își trage mâna.

– Mai târziu, spune, rânjind diabolic.

Apoi se întoarce și iese din baie fără să se uite în urmă.

CAPITOLUL 31

SUMMER

După ce îmi revin și mă spăl din nou pe mâini, mă întorc în salonul privat unde se află familia Lancaster. Mă așez pe scaunul de lângă Sylvie cu picioare tremurânde, sperând ca nimeni să nu-și dea seama ce s-a întâmplat adineauri.

Cum Whit a făcut sex cu mine în baia femeilor și apoi a plecat lăsându-mă să jinduiesc după mai mult.

– Ți-am păstrat niște pâine, spune Sylvie și împinge coșul spre mine. Tata a încercat să o mănânce pe toată.

Tatăl ei râde, mușcând dintr-o felie unsă cu unt gras, gălbui.

– Știi că mama ta nu se atinge de așa ceva. Cineva trebuie să mănânce.

Sylvie chicotește. Zâmbesc și mă uit la Whit și Leticia.

Ea îi zâmbește când el o mângâie pe obraz.

Cu mâna pe care tocmai a avut-o între picioarele mele.

Stau mai dreaptă, întrebându-mă cum naiba de nu-mi simte mirosul pe mâinile lui. Cum de nu simte? E atât de neatentă?

Doamne, e un dobitoc!

Iau paharul de vin și golesc lichidul auriu din trei înghițituri. Augustus îmi umple imediat paharul și mă privește cu ochi calzi, zâmbind ușor. Simt că aprobă, iar asta mă neliniștește. Atât de mult, încât mă uit la Whit.

Și văd că ne privește.

Îmi îndepărtez privirea și mai beau vin: am nevoie de el pentru curaj. Sylvie e deja ametită, îmi dau seama, dar nu e nevoie de prea mult la greutatea ei.

Mi-ar plăcea să pot să mă îmbăt și eu. Ca să uit. Să uit tot ce s-a întâmplat între mine și Whit. El sigur uită. Se poartă de parcă nu aș însemna nimic, iar asta mă doare. Mai mult decât aș vrea să recunosc. Sunt convinsă că știe exact ce-mi face. Cum mă distruge cu câteva cuvinte dure și gesturi răutăcioase.

Cum ar fi să nu mă lase să am orgasm și apoi să-și atingă iubita cu degetele pe care le-a avut între picioarele mele. Dar eu sunt cea care a făcut sex cu el în baie, deci eu câștig runda asta?

Mă dau mai în față cu scaunul, fără să-mi pot controla corpul, și sorb ușor din paharul pe care îl clatin între degete. După ce îl pun jos, văd că Sylvia mă privește, strângând din buze cu dispreț.

– Sylvie, nu ar trebui să mai bei, o ceartă mama ei, privind-o tăios. Iei medicamente care ar putea fi periculoase în combinație cu alcoolul.

– Nu mi-e frică de moarte, declară Sylvie, înainte să dea pe gât restul vinului și să pună paharul pe masă, chicotind.

– Și tu trebuie să ai grijă, domnișoară, spune ea, pe un ton blând, dar aud asprimea care se ascunde acolo. Nu bea prea mult.

– Sunt bine, îi răspund, sunând ca o bețivă idioată.

– Las-o în pace, izbucnește Whit, iar mama lui ridică din sprâncene. Fă-ți griji pentru fiica ta.

– Sunt bine, spune Sylvie și ridică degetul mijlociu spre fratele ei. Fă-ți griji pentru tine, frate drag.

Îi zâmbește feroce, apoi se uită la mine.

Corpul mi se încălzește, iar vintrele încă îmi pulsează. Aș face orice ca să-l iau de aici și să-i simt gura pe mine. Adică între picioarele mele.

Limba lui e foarte talentată și mi-e dor de ea.

Mă uit la mama lor și văd că zâmbește forțat, uitându-se urât la Whit. Sunt convinsă că nu i-a plăcut că i-a spus să mă lase în pace, dar ignoră complet comentariul.

– Te rog să-mi spui că tu și Leticia luați în sfârșit în serios relația voastră.

Rămân nemișcată. Paralizată. Toată lumea tace când o aude pe Sylvia, iar Sylvie chicotește stingheră, înainte să murmure:

– Frumos mod de a-l pune la zid, mamă.

Leticia se uită la Whit și își pune mâna peste a lui. Pe mâna care m-a atins în cel mai intim loc cu doar câteva minute în urmă.

– Nu e atât de ușor de cucerit, spune râzând relaxată, fără să-și ia ochii de la chipul lui frumos.

El nu-i întoarce zâmbetul. Are aceeași expresie stoică, lipsită de emoție. Măcar ne tratează pe toate la fel.

– Dar o să reușesc într-o zi.

Ah, fata asta știe cum să se joace. Aș putea învăța câte ceva de la ea.

Whit zâmbește încordat, uitându-se la fiecare persoană de la masă, la mine cel mai mult.

– Încă nu sunt pregătit pentru ceva serios, mamă. Știi asta. Încetează să ne mai aduci în centrul atenției pe mine și pe Leticia. Lasă-mă să mă bucur liniștit de cina de ziua mea.

– O mamă are dreptul să viseze. Până la urmă, datorită mie ai o zi de naștere, spune Sylvia pe un ton ascuțit.

– Îmi amintești de asta aproape în fiecare zi, spune Whit, pe un ton similar.

Îmi plec privirea, dorindu-mi să fiu oriunde altundeva decât aici. Genul ăsta de lucruri mă fac să mă simt inconfortabil. Atacurile. Insultele. Aluziile. Mamei mele îi plac chestiile astea. S-ar potrivi perfect.

Sylvia probabil ar înjunghia-o cu un cuțit de friptură dacă mama ar îndrăzni să se apropie de ea, deci poate că nu.

Mama lui Whit oftează cu melancolie în timp ce se uită la cuplul de aur care stă împreună.

– Sunteți o pereche foarte frumoasă. Abia aștept să văd copiii pe care o să-i aveți într-o zi.

În ciuda geloziei care îmi curge prin vene când o aud, nu se înșală. Whit și Leticia arată minunat împreună. Ar avea copii frumoși.

– Doamne, Syl! murmură Augustus.

Ea se întoarce să se încrunte la fostul ei soț.

– Ce? Cum el nu spune nimic, insistă. Dacă ai ceva de spus, spune-o.

– Băiatul abia a împlinit optsprezece ani. Încă nu se gândește la căsătorie și la copii. Lasă-l în pace, spune el.

Ochii îi licăresc de iritare. Sylvie chicotește din nou, ducându-și mâna la gură.

Îndrăznesc să mă uit la Whit, care mă privește cu ochi înfometați. Își linge buzele și vaginul îmi pulsează de parcă l-ar fi atins direct.

Va fi o cină lungă.

Suntem în mașină și ne întoarcem acasă la familia Lancaster după ce am terminat cina de ziua lui Whit, doar eu și Sylvie. Stă întinsă pe bancheta din spate și chicotește în timp ce butonează telefonul. Mă uit și eu la al meu, gândindu-mă să-i trimit un mesaj lui Whit, dar dacă îl vede Leticia? Oare s-ar supăra?

Oare el s-ar supăra?

În plus, ce pot să spun? „Vino în camera mea mai târziu"? Nu cred. Nu vreau să par disperată. Și, momentan, chiar așa mă simt. Disperată. Tânjesc după el.

Proastă.

Nu ar fi trebuit să vin aici cu Sylvie. Să stau cu familia lui e prea mult. Să fiu martoră la tot ce se întâmplă, să trebuiască să înfrunt faptul că a venit cu o altă fată. O fată cu care plănuiește să se însoare la un moment dat. Chiar el mi-a spus asta.

Oare și ea o să fie aici toată săptămâna? Oare o să se furișeze în camera ei să facă sex cu ea așa cum face cu mine?

Nu pot să suport gândul ăsta.

– Ce s-a întâmplat când ai plecat la baie? mă întreabă Sylvie din senin.

Rămân înțepenită, gândindu-mă ce să spun.

– Ți-ai tras-o cu Whit? continuă.

Mă uit la ea și văd că mă privește, zâmbind suspicios.

– Nu, mint.

Își lasă capul pe spate și râde.

– Mincinoaso! Voi doi faceți sex pe ascuns și toată lumea știe asta.

Mă cuprinde panica la auzul cuvintelor ei.

– Cum adică, toată lumea?

Sylvie întinde mâinile în fața ei și începe să numere.

– Tata. Mama. Leticia. Eu. Ospătarul. Barmanul. Râde, părând mulțumită de ea însăși. A fost foarte evident, Summer. Ai plecat de la masă când Whit era călare pe Leticia. Un minut mai târziu, a plecat și Whit. Amândoi ați fost plecați pentru o vreme. El s-a întors primul, roșu în obraji și ciufulit.

Nu-mi aduc aminte să-i fi atins părul.

– Apoi vii înapoi mirosind a păcat și nu te uiți în ochii nimănui. Sylvie se întinde și mă bate ușor pe picior. Te joci cu focul, draga mea prietenă. Și o să te arzi. Fratele meu rănește oamenii. Ți-am spus că nu are inimă.

– Ce vrei să spui? o întreb cu precauție.

– Whit e un dezastru. Toți membrii familiei Lancaster sunt un dezastru. Suntem blestemați. Toți rănim oamenii până la urmă, chiar și pe cei la care ținem. Sughiță. Chicotește. Mă strânge de genunchi. Tata te privea cu interes, ai observat? Doamne, ce pervers!

Știam eu că nu mi se pare.

– Sunt sigură că îi amintesc de mama mea.

– Asta e problema. Îi amintești de fosta lui amantă, fără supărare.

– Nu mă supăr, îi spun.

– Și îi amintești și mamei mele de ea. Probabil nu ar fi trebuit să te aduc cu mine, spune și se uită la mine, cu ochii ei albaștri, mari. Toți vor veni după tine până la urmă. Se pare că Whit a făcut asta deja.

– Chiar crezi că Leticia și-a dat seama? șoptesc, urând că mi se face rușine.

– Ha! Știam eu că ai făcut sex cu el. Sylvie îmi vâră un deget sub nas. I-a tolerat rahaturile fratelui meu ani de zile. Mama vrea să-i aducă împreună de când s-au născut. Vrea să fie împreună ca să, citez, „creeze o moștenire".

Mi se pare o porcărie, dar nu spun nimic.

– Tatălui meu îi plac din ce în ce mai tinere. Ești perfectă pentru el. I-ar plăcea să-i scoată ochii mamei mele cu faptul că le-a avut și pe mamă, și pe fiică.

Mă strâmb. Ce scârbos!

– Așa că te sfătuiesc să stai departe de el, mă avertizează. Sigur nu ar trebui să-l lași să te prindă singură undeva.

Avertismentul ei e criptic.

– N-o să fac asta, o asigur și trag adânc aer în piept. Dar cum rămâne cu Whit?

– Îl cunoști deja de suficient de mult timp încât să știi cu ce ai de-a face, spune fără umor. E problema ta dacă alegi să continui.

Nu mai spunem nimic pe tot restul drumului și mă uit în gol la telefon, în timp ce Sylvie ațipește. E problema

mea dacă o să continui ceea ce fac cu Whit. Aproape mereu s-a purtat îngrozitor cu mine, dar există și momente de tandrețe. Sunt rare, o imagine scurtă a lui Whit fără impertinența obișnuită. Pereții lui se dărâmă și îmi oferă versiunea vulnerabilă, sinceră a unui om care e atât de întunecat.

Întunericul lui se potrivește cu al meu. Suntem suflete-pereche. Ne vedem unul pe altul așa cum suntem cu adevărat. Conduși de nevoile noastre. Puțin bolnavi. El mă îmbolnăvește în cel mai bun mod posibil.

Sper că și eu fac același lucru.

În clipa în care mașina ajunge și se oprește în fața casei, afară plouă liniștit și fugim înspre casă, încercând să nu ne udăm.

Sylvie se sprijină de mine când ne apropiem de scările masive, încercând să-și păstreze echilibrul. A băut prea mult în seara asta și îmi amintesc ce a spus mama ei. Despre faptul că amestecă alcoolul cu medicamentele.

– Mă ajuți să urc? mă întreabă.

– Bineînțeles.

O ghidez pe scările care par interminabile. Pe holul care duce spre dormitorul ei, iar asta durează la nesfârșit. O ajut să se dezbrace și să se bage în pat, observând cât este de slabă, în ciuda faptului că toată lumea spune că s-a mai îngrășat. E ușoară ca un fulg, brațele ei sunt ca niște bețe și când o învelesc, mă apucă de mână și o ține strâns la pieptul ei.

– Îți mulțumesc că ești o prietenă adevărată, murmură ea și închide ochii. Mă întreb câți prieteni adevărați a avut de fapt. Îmi pare rău că te-am făcut să vii cu mine.

– Poate ar trebui să plec mai devreme, încep, dar mă trage de mână, deschide ochii și se ridică.

– Nu. Te rog, nu mă părăsi. Știu că a fost o idee îngrozitoare și că probabil mă urăști pentru că te torturez, dar nu va fi atât de rău. Îți promit. Atât timp cât rămânem împreună pot să te protejez. Și tu mă poți proteja pe mine. Face semn către jumătatea goală a patului ei. Dormi cu mine.

Nu vreau. Vreau să fiu singură în camera mea, cu gândurile mele. Probabil citește ezitarea pe fața mea pentru că se bosumflă și buza de jos îi tremură, părând gata să izbucnească în plâns.

– Te rog, șoptește Sylvie.

Oftez și mă urc lângă ea în pat. Vorbim puțin, dar adoarme repede, în câteva minute, sforăind ușor. Mă uit la ea, la chipul angelic și genele negre și dese. La părul blond încâlcit și la buzele rozalii.

Sylvie e frumoasă. Fragilă. Delicată. Ca o păpușă. Vreau să o protejez, dar de ce?

Cobor din pat cu grijă să nu o trezesc și mă descalț, luând încălțările în mână, ieșind tiptil din cameră. Închid ușa în urma mea și mă uit la stânga, apoi la dreapta, oprindu-mă când văd mișcare în întuneric.

Sunetul de pași face ecou pe podeaua din marmură, iar Whit apare încet din întuneric, cu mâinile în buzunare și o privire intensă. Se oprește, la câțiva metri de mine, dar îi simt prezența de parcă m-ar atinge.

Mă uit la el fără să spun nimic. Și el face același lucru. Mă întorc, cu capul ridicat, și ies din aripa familiei, ducându-mă spre camera mea. Trec pe lângă scări și pe lângă portretul primului Augustus Lancaster. Mă privește de sus, cu ochii aceia albastru-deschis, atât de asemănători cu ai lui Whit. Mă trece un fior și încep să merg mai repede.

Portretul e intimidant. Nu-mi place. Sunt tot felul de portrete prin casă, toate sinistre, și îmi dau fiori.

Aproape că alerg pe hol când mă apropii de camera mea, conștientă de prezența lui Whit. Mă urmărește ca o felină în junglă. Încet. Cu răbdare. Cu încredere.

E tulburător.

Intru în camera mea și închid ușa, dar nu o încui. În adâncul sufletului vreau să intre aici. Vreau să-mi facă orice își dorește. Încă e ziua lui. O să-i dau tot ce vrea ca să nu mai fie supărat pe mine. O să-l las să mă folosească așa cum vrea toată săptămâna. N-o să-l refuz.

Parcă nu pot.

Mă îndepărtez de ușă și mă duc la geanta mea pe care o arunc pe pat și o desfac. Umblu printre haine, găsind setul de lenjerie intimă cu care am venit. O să-mi fac un duș rapid și o să mă îmbrac cu el, mă gândesc, ridicând privirea când aud că se deschide ușa.

Whit intră în camera mea de parcă ar fi a lui, lucru care e de fapt adevărat. Închide ușa încet și o încuie. Pulsul îmi crește și gura mi se usucă atunci când îl privesc. Se sprijină de ușă, aproape la fel cum a făcut-o mai devreme, în baia restaurantului, și mă analizează în

tăcere, complet relaxat. De parcă ar avea tot timpul din lume.

Și eu mă uit la el, încă ținând în mână lenjeria intimă, iar prezența lui îmi face picioarele să tremure.

– E și ziua ta, spune până la urmă, iar eu clipesc.

Uitasem complet.

– Da, spun într-un final. Este.

– A fost așa cum ți-ai dorit? întreabă, puțin batjocoritor.

Sigur știe că e departe de adevăr.

– Deloc.

Se apropie de mine, mergând pe partea cealaltă a patului și se oprește vizavi de mine.

– Sperai să primești un cadou de la mine?

– Nu.

Râd. Nu-i pasă suficient de mult de mine încât să-mi ofere un cadou.

Se uită la lenjeria din dantelă pe care o am în mână.

– Ce faci?

– Voiam să fac un duș.

– Du-te atunci, spune și face semn din cap către baie.

– Ce-o să faci? O să mă aștepți? îl întreb uimită.

– Asta vrei?

Ridic din umeri.

– Am nevoie să spui da sau nu, Savage. Face o pauză. Vrei să te aștept?

– Da, șoptesc.

– Du-te și fă duș atunci. Își trece mâna peste pătura elegantă de pe pat. Dar încuie ușa. Cine știe ce aș putea face dacă știu că ești udă și îți săpunești tot corpul în timp ce te aștept.

Mi se face pielea ca de găină când îl aud și mă duc spre baie, dar ceea ce spune mă face să mă opresc.

– Și nu te deranja cu alea.

Mă uit la el peste umăr.

– Cu ce?

– Cu orice ai avea în mână. Vreau să fii dezbrăcată când vii în pat.

– Credeam că e ziua mea.

– E și a mea, spune, zâmbind egoist. Dar nu-ți face griji. Vei beneficia și tu de dorințele mele. Ai încredere în mine.

Măcar de-aș putea avea încredere în el, îmi vine să-i spun.

Dar nu am.

CAPITOLUL 32

WHIT

Am fost șocat să o văd pe Summer la masă cu familia mea când am intrat în cameră cu Leticia. Era ultima persoană pe care mă așteptam să o găsesc acolo. Deși ar fi trebuit să știu. Îmi iubesc sora, dar îi place să uneltească în secret. Știa că dacă o aduce pe Summer Savage în vacanța de Ziua Recunoștinței avea să dea peste cap întreaga familie.

Mama e furioasă pentru că trebuie să o primească în casa ei timp de o săptămână pe fiica amantei fostului ei soț. Tata pare mai degrabă interesat să se culce cu ea. Deja a cucerit-o pe mama ei, de ce să nu facă asta și cu ea? Știu cum gândește. Eu și el semănăm.

N-o să permit să se întâmple asta.

Și mai rămân eu.

Interacțiunile cu Summer de la școală m-au scos din minți. M-au înfuriat. Chiar plănuiam să-i cer Leticiei să îmi facă sex oral în seara asta. Voiam să-mi demonstreze că vrea să fie cu mine. E drăguță, dar nu am făcut altceva decât să ne sărutăm de câteva ori și asta s-a întâmplat în urmă cu ceva timp.

Nu m-aș fi culcat cu ea. Nu încă. Dar probabil mi-aș fi imaginat tot timpul că Summer e în locul Leticiei.

Doamne, chiar am probleme! Și toate sunt provocate de dorința pe care o simt față de Summer.

Dar nu a fost nevoie să-i cer sex oral Leticiei în seara aceasta. Când am văzut-o pe Summer, s-a întâmplat ceva cu mine. Și cu ea. A ieșit imediat din cameră și am așteptat doar un minut înainte să plec după ea. Ca și cum nu m-aș fi putut abține.

Se pare că nu pot.

A fost necesar să fac sex cu ea în baie. După ce mi-am dat drumul în ea, m-am calmat. Am reușit să rezist la cina aia dezastruoasă. Să suport lingușelile și cuvintele încurajatoare ale Leticiei. Fata e disperată să facem totul oficial. Părinții ei vor să ne căsătorim cât mai repede, la fel ca mama. Tata e cel care mi-a spus să nu mă grăbesc și să mă bucur de viață înainte de căsătorie. Până să plecăm de la restaurant, mi-a spus că sunt foarte deștept și că ar trebui să încerc să mă căsătoresc din dragoste.

E foarte amuzant.

Mă plimb prin dormitor și mă duc spre ferestrele imense, trăgând draperiile groase și mătăsoase. Plouă cu găleata, iar sunetul ploii care se lovește de casă e zgomotos în liniștea serii. Cerul e străbătut de un fulger, imediat urmat de un tunet care îmi aduce aminte de seara în care am protejat-o pe Summer în grădini, snopindu-i în bătaie pe Elliot și pe prietenul lui idiot.

Mi se pare că s-a întâmplat de mult. S-au petrecut multe de atunci.

Mă dezbrac fără să mă gândesc și las hainele într-o grămadă pe podea. Mă duc în pat și mă bag sub așternuturi, sprijinindu-mă de câteva perne, cu cearșaful și pătura în poală. Aștept răbdător și urmăresc furtuna. Conștient de fiecare sunet care vine din spatele ușii de la baie.

Se oprește apa. Se deschide ușa de sticlă de la duș. Eu nu aștept fetele. Nu am mai făcut asta până acum. Ele vin la mine, facem sex și gata. Pentru prima dată, simt cum nerăbdarea îmi curge prin vene și se oprește în vintre. O să-mi las deoparte nevoile în seara aceasta și o să-i ofer o noapte frumoasă. Mi-am dat seama că nu minte când mi-a spus că a uitat de ziua ei. Familia mea e copleșitoare. Eu sunt copleșitor. Savage e puternică, dar nu mereu.

Trebuie să învețe să fie și mai puternică.

Deschide în sfârșit ușa băii și iese purtând un halat alb, pufos, pe care mama îl pune la dispoziția invitaților noștri, de parcă am fi la hotel. Are părul ud, fața curată, iar pielea care se vede e rozalie din cauza apei fierbinți.

Mă întreb dacă e așa peste tot.

– Ți-am spus că vreau să fii dezbrăcată, rostesc tărăgănat și o privesc de sus în jos.

– Sunt. Se joacă cu cordonul de la halat. Dar n-am vrut să ies dezbrăcată din baie.

Ridic dintr-o sprânceană.

– De ce nu?

Un fulger luminează camera, urmat de un tunet răsunător.

– E frig.

Ridic așternuturile de pe partea goală a patului.

– Vino lângă mine. Vrea să se urce în pat, dar o opresc. Dă-ți halatul jos.

Desface ușor cordonul și halatul se deschide, lăsându-mă să-i văd silueta goală. O privesc transfigurat cum lasă halatul să cadă la podea, expunându-se în totalitate.

– Trec de inspecție? întreabă provocator.

– Vino aici, mârâie și se strecoară sub așternuturi, iar eu îmi înfig degetele în părul ei ca să o sărut arzător. Ce vrei? murmur aproape de buzele ei.

Deschide ochii și se dă în spate.

– Ce vrei să spui?

– De ziua ta. Ce vrei? Îți dau orice îți dorești.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le vreau de la ea. Mi-aș dori să stea în genunchi și să facă tot ce îi cer. Mi-ar plăcea să profit de fundul ei. Nu am făcut asta niciodată și vreau să cuceresc locul pe care nu l-a mai atins nimeni altcineva. Dacă vrea să stea pe fața mea ore întregi, o să fiu de acord și o să-i ofer orgasm după orgasm până nu va mai putea merge după ce termin cu ea.

– Vreau să mă ții în brațe, îmi răspunde într-un final, încet.

– Ce? mă încrunt.

Nu înțeleg.

Se dă mai în spate și ridică unul din umerii goi și fini. Mă uit la sânii ei. Are sfârcurile întărite și parcă imploră după gura mea.

– Vreau să mă ții în brațe.

Când nu mai spune nimic, o întreb:

– Și ce altceva?

– Atât.

– Serios? întreb, sceptic.

– Nu e mereu vorba de sex, Whit, spune, timidă.

– Ba este pentru mine, îi răspund.

– Chiar așa?

Închid gura și mă uit la ea. Mă întreb ce-i trece prin mintea misterioasă. Mă surprinde de fiecare dată când cred că o cunosc.

Mă înnebunește.

– Vrei să ne ținem în brațe?

O spun ca pe ceva urât.

Confirmă din cap.

– Te rog.

Deschid brațele și vine spre mine, se lipește cu formele delicate, își pune capul pe umărul meu și mâna pe piept. O iau în brațe și o țin strâns, urând că inima îmi bate atât de tare când e aproape. Urăsc și mai mult faptul că o poate auzi pentru că are obrazul lipit de pieptul meu.

– Ești ca un copil care are nevoie de îmbrățișări, spun aproape mârâind.

Râde și mă zgârie ușor cu unghiile pe piept.

– Sunt de aceeași vârstă cu tine. Exact aceeași.

– La ce oră te-ai născut?

– Imediat după prânz.

– Eu m-am născut la patru dimineața. Sunt mai mare, spun mândru.

– Nu cu mult.

– E suficient.

– Mmm. Își schimbă poziția ca să stea mai bine, iar părul ei mă gâdilă pe față și nasul pe gât. Ești atât de cald.

Cuvintele rostite pe pielea mea mă agită.

– Chiar vrei doar să ne îmbrățișăm?

– Nu e drăguț? întreabă, pupându-mă pe gât. Nu facem niciodată asta.

– Nu-mi place.

Mă uit la tavan și încerc să nu reacționez la mângâierile ei. La faptul că e practic înfășurată în jurul meu. Dar penisul meu reacționează. E tare și o doresc.

– Serios? Se ridică puțin ca să ne privim în ochi. Fulgeră și văd îndoiala pe fața ei în lumina argintie. Urăști asta?

– Nu mă îmbrățișez și nu mă giugiulesc, sau cum naiba vrei să spui, cu nici o fată, aproape strig.

Se apropie cu gura de gura mea și șoptește:

– Te giugiulești cu mine.

– Cu reticență.

– Dar tot o faci. Mă sărută ușor pe buze și îmi doresc imediat mai mult. Oricât de reticent ai fi.

– Aș prefera să fac altceva.

– Atât de autoritar!

– E și ziua mea.

– Ai făcut o ofertă, iar acum trebuie să o respecți.

Pare foarte mulțumită de ea însăși.

N-o să recunosc niciodată cât e de bine să stau lângă ea, cu trupurile noastre goale atât de apropiate. Își strecoară picioarele printre ale mele, apoi pune unul peste ele. Penisul meu se întărește și mai mult când simt căldura din vintrele ei pe coapsă. Vreau să fiu înăuntrul ei. Nimic nu mi-ar plăcea decât să fie a mea toată noaptea.

Dar ea pare mulțumită ca lucrurile să rămână așa.

– Relația ta cu Leticia e oficială? întreabă brusc.

Îi pun mâna pe umeri și tac, intenționat. Vreau să o torturez așa cum și ea mă torturează pe mine.

– Nu, nu suntem împreună.

– Vrei să fii cu ea? întreabă șoptind încet.

Oftez când mă gândesc la situația mea cu Leticia.

– Ne cunoaștem dintotdeauna. Știi că a fost aleasă pentru mine. Se va întâmpla, dar nu acum. Am adus-o în seara asta pentru că știam că asta o va face fericită pe mama.

– A fost fericită?

– Nu. Pentru că erai tu acolo.

– Știu că mă urăște. Înțeleg. Summer mă mângâie cu unghiile. Descrie cercuri. Trasează linii. Mă înnebunește. Deci vrea să fii cu Leticia pentru genealogia ei.

– Leticia e foarte drăguță, îi spun, întrebându-mă de ce îi iau apărarea viitoarei mele soții în fața fetei cu care am o aventură.

Nu. E mai mult de atât. Ceea ce este între noi... e greu de definit.

– Sunt convinsă că este.

Summer nu pare geloasă, ceea ce e surprinzător.

Urăsc să o văd vorbind cu altcineva. Îmi vine să distrug lucruri... inclusiv pe bărbații cu care vorbește și care nu înseamnă nimic pentru ea.

– Nu știu dacă vreau să fiu cu ea pentru tot restul vieții, mărturisesc și o mângâi pe braț.

Se cuibărește în mine, sufocându-mă cu căldura ei. Cu mirosul ei. Inspir ca un dependent care își primește doza numai de la ea.

– Ai mai fost cu ea de când... ești cu mine?

Aș putea să mint. Aș putea să o distrug cu câteva cuvinte și tot aș putea profita de ea în seara asta. Dar decid să-i spun adevărul.

– Nu.

Aș putea să-i spun că nu am fost niciodată cu ea, dar decid să nu o fac.

Oftează tremurat.

– Ai mai fost cu altcineva?

Mă gândesc la lucrurile pe care i le-am spus doar ca să o rănesc. Doar ca să văd groaza și durerea din ochii ei. Am vrut să o distrug ca să mă simt mai bine, dar a funcționat?

– Nu, repet.

Pare că se topește lângă mine și își coboară mâna, mângâindu-mă pe abdomen.

– Nu-mi place să te știu cu altcineva, spune ferm și o strâng mai tare de umeri.

Se joacă cu părul meu pubian și îmi atinge penisul.

– Știu.

Se joacă cu mine în tăcere și rămân nemișcat. O las să facă ce vrea cu mine. Îmi cuprinde penisul cu fermitate și începe să-și miște mâna în sus și în jos, încet, iar eu închid ochii și mă delectez cu aroma ei delicată. Face asta timp de un minut. Mă strânge mai tare. Mai încet. Trasează vârful umflat, împrăștiind sperma peste tot.

Dar nu fac nimic. Nu insist. Nu cer.

O las să facă ce vrea.

Până la urmă dă așternuturile la o parte, iar aerul rece ne învăluie trupurile și îmi dă drumul, lăsând penisul să-mi cadă pe abdomen. Îmi mângâie pielea de sub buric cu degetele lipicioase și penisul îmi tresare.

Vreau să-i simt gura. Vreau să fiu în ea. Atât de mult încât simt că mă cuprinde disperarea.

Summer mă mângâie pe față și mă sperie, întorcându-mă spre ea. Îmi simt mirosul pe degetele ei și mă ia de ceafă ca să mă sărute. O las să preia controlul, iar sărutul e dulce. Jucăuș. Languros. Își strecoară limba printre buzele mele și o caută pe a mea. Ne sărutăm așa minute în șir. Fără grabă. Fără insistență.

E altfel când suntem așa. Mă străbate un val de plăcere când se urcă pe mine și îmi încalecă șoldul. Se freacă de el în timp ce ne sărutăm și limbile noastre dansează

împreună. Întind mâna și o apuc de sân, frecându-i sfârcul cu degetul mare. Scâncește printre buzele mele, iar eu absorb sunetul și o mângâi pe spate, pe fund, trăgând-o mai aproape.

– Vezi? șoptește ea. Nu e așa rău să ne îmbrățișăm. Poate duce la alte lucruri.

– Încercai să dovedești ceva? o întreb și îi mușc ușor buza de jos.

Zâmbește.

– Voiam să-ți arăt că sexul nu este doar despre a da ordine.

Mi se pare că m-a pus la punct. Iau mâinile de pe ea și le împreunez la ceafă. Se ridică, încă deasupra mea și cu mâinile pe pieptul meu.

– Fă ce vrei cu mine, îi spun.

Momentul acesta îmi aduce aminte de noaptea în care i-am spus să mă folosească și s-a frecat de penisul meu și și-a dat drumul pe mine. Doamne, a fost atât de sexy în seara aceea! Mă înnebunește de dorință când face lucruri de genul ăsta.

Și acum mă înnebunește de dorință, dar altfel. Totul e mai lent. Mai intens.

– Vreau să mă atingi, șoptește, iar ochii îi strălucesc când se uită la mine.

– Vreau să te pătrund, îi șoptesc înapoi.

Se apleacă să mă sărute și părul ei umed cade ca o cortină peste chipul meu. Mă încălecă și îi simt vaginul pe abdomen, iar penisul meu e între fesele ei. Mi-ar fi ușor să alunec înăuntrul ei.

Ridic șoldurile, căutând-o. Se lasă mai jos, spre mine, și se apleacă înainte să alunece pe mine, până când o pătrund în totalitate. Se ridică, cu fundul pe testiculele mele, iar penisul meu pulsează în timp ce Summer mă privește. Ridică mâinile să-și țină părul, își arcuiește spatele, împingându-și sânii spre mine.

Doamne, e superbă! Uimitoare. Îi pun mâinile pe șolduri când începe să se miște. Ezitant la început. Căutându-și ritmul. O las să-l găsească, făcând o grimasă când se mișcă și simțind cum îmi strânge penisul în interiorul ei. Nu pot să-mi iau ochii de la ea, de la felul în care își apasă genunchii în saltea și își mișcă șoldurile în sus și în jos. Mă uit la locul în care suntem uniți și privesc

fascinat cum penisul meu dispare în interiorul ei înainte să reapară acoperit de nectarul ei.

– Stai, geme, apoi își lasă capul pe spate și grăbește ritmul, punându-și mâinile pe abdomenul meu.

Patul se mișcă odată cu mișcările ei și cadrul scârțâie ușor, iar eu o privesc, neajutorat. Copleșit de ea.

Mereu preiau controlul, iar ea mă lasă. Participă de bunăvoie de fiecare dată. Dar acum...

Acum e diferit. Acum ea preia controlul. E la conducere. E mai delicat. Mai dulce.

La fel ca ea.

O strâng mai tare și îmi cufund degetele în pielea ei atât de mult încât probabil că o să-i las urme. Nu-și dă seama, e pierdută în ea însăși, în mine, și văd cum se transformă în fața mea. Văd cum pielea i se înroșește. Cum începe să gâfâie și să scâncească pe măsură ce se apropie. E pierdută în senzațiile pe care le trăiește în timp ce mă călărește rapid. Se concentrează cu ochii închiși să ajungă acolo, iar eu îi bag degetele între picioare, disperat să o ajut.

O mângâi ferm și simt cum pereții ei interiori mă strâng când încep să pulseze. Țipă și îi tremură tot corpul deasupra mea în timp ce mă stoarce. Pieptul mi se încordează și rămân fără aer, iar orgasmul mă lovește ca un cutremur atunci când se prăbușește istovită deasupra mea.

Stăm acolo, cu trupurile tremurânde, încâlciți. Părul ei e pe fața și în gura mea, iar penisul meu, în interiorul ei. Sunt transpirat. La fel ca ea.

La naiba!

Până la urmă, ridică privirea și zâmbește larg. Întind mâna și îi dau părul laoparte de pe frunte, confuz în fața sentimentelor tandre care mă încearcă atunci când o văd așa. Cu trupul delicios tolănit peste al meu, respirând în același ritm cu mine în timp ce mă privește.

– La mulți ani! șoptește, și mă sărută.

CAPITOLUL 33

SUMMER

Cred că e dezorientat

Pare dezorientat. Și încă excitat, în ciuda orgasmului pe care l-am experimentat amândoi. Doamne, a fost atât de bine să preiau controlul și să profit de el! Faptul că mi-a dat voie e un moment important pentru noi. Nu pare să se simtă confortabil să mă lase să am nici măcar puțin control când suntem împreună așa. El e la conducere.

Mereu.

Și nici îmbrățișările nu au fost un truc. Mi-ar plăcea să mai stau lângă el și să ne îmbrățișăm pentru câteva minute. Știu că e prostesc, dar mă îmbrățișez cu cineva vreodată? Nu. Nimeni nu m-a mai ținut așa ca Whit de foarte mult timp. E plăcut. Să fiu cufundată în brațele lui Whit, m-am simțit...

Ca și cum aș fi fost a lui.

Încă se încruntă, probabil surprins, și îl sărut, prelung, trăgând în piept mirosul lui. Aș vrea să-l păstrez pentru totdeauna.

– Mă derutezi, murmură aproape de buzele mele și mă mângâie, trezindu-mi tot corpul, în ciuda a tot ce tocmai s-a întâmplat între noi.

– Și tu mă derutezi, îi spun, și îl sărut din nou, întredeschizând buzele ca limba lui să poată intra.

Mă prinde de ceafă și își încleștează degetele în părul meu așa cum îi place. S-a întors. Înapoi la putere. La conducere. Sărutul lui e feroce, gura pasională, și mă penetrează cu limba aproape la fel cum o face cu penisul.

Preia controlul corpului meu și mă răsucește pe spate, așezându-se deasupra mea.

– Ți-a plăcut? îl întreb cu respirația întretăiată.

– Mă înnebunești. Se împinge iar în mine și mă sărută pe gât. Pe piept. Pe sâni. Îmi suge unul dintre sfârcuri și își plimbă mâna pe corpul meu, iar atingerile lui, buzele umede și limba lui trezesc în mine un val de euforie. Ridică privirea și se uită la mine cu intensitate. Să te văd profitând așa de mine...

Zâmbesc. E adevărat. Eu am profitat de el, chiar dacă de obicei el e cel care profită de mine. Schimbarea a fost intenționată.

– Ți-a plăcut.

– Mi-a plăcut la nebunie. Mă prinde de încheieturi și mi le ridică deasupra capului, ținându-mă captivă în timp ce se uită în ochii mei. Nu vreau să pleci mâine.

Mă încrunt și închid ochii când se împinge spre mine. Deja e tare din nou. Dacă mi-aș mișca șoldurile, m-ar pătrunde din nou.

– Ai spus că ar trebui.

– Retrag ce am spus. Mă sărută și spune: Vreau să rămâi.

Mă penetrează în timp ce vorbește, și deschid ochii. Gem când se mișcă, adânc și încet, ieșind aproape de tot înainte să alunece înăuntru. Păstrează un ritm lent și îmi face exact ce i-am făcut eu lui. Doamne, e atât de bine!

Îmi ține mâinile deasupra capului cu o mână și își mișcă șoldurile, apucându-mă de o parte. Îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui și mă țin de el ca să intre mai adânc. Schimbă poziția, întorcându-și corpul ca să atingă punctul acela care mă face să-mi pierd mințile și mișcările lente sunt de mult uitate. Mă penetrează rapid, profund, împingându-mă în saltea. Cadrul patului scârțâie ritmic, iar sunetul corpurilor noastre care se ating umple camera până când rămâne nemișcat și își varsă sperma în mine, cu un geamăt gutural.

Eu nu am orgasm. Nu am fost nici măcar pe aproape, dar nu contează. Nu mă pot gândi decât la ceea ce mi-a spus.

„Nu vreau să pleci mâine."

„Vreau să rămâi."

– Trezește-te, somnoroaso!

Cineva mă lovește cu ceva moale în creștet și mă trezesc brusc, iar eu trag pătura pe mine, asigurându-mă că sunt acoperită. Lângă patul meu zăresc o siluetă și clipesc de câteva ori ca să-mi dau seama cine e.

Sylvie. Care mă privește cu ochi vii și un zâmbet năstrușnic.

Mă uit în dreapta, panicată de gândul că m-ar putea găsi dezbrăcată în pat alături de fratele ei, dar el a plecat. Întind mâna și ating așternuturile reci.

A plecat de ceva timp.

– Îți cauți amantul secret? întreabă cu subînțeles.

Ignor întrebarea ei și mă întind înapoi pe perne, dându-mi la o parte părul de pe față.

– Cât e ceasul?

– E aproape ora 10. Cred că ai fost extenuată dacă ai dormit atât de mult. Mai ales că te-ai culcat atât de

devreme.

Nu răspund comentariilor ei cu subînțeles.

– Cred că da.

– Credeam că vei dormi cu mine noaptea trecută.

Se preface bosumflată.

– Am dormit. Dar am plecat pentru că sforăiai.

Rămâne cu gura căscată.

– Eu nu sforăi.

Râd.

– Ba da.

– Of! Se încruntă. Ce nepotrivit din partea mea!

Decid să i-o plătesc cu aceeași monedă.

– Spencer nu ți-a spus asta?

Sylvie pufăie, cu nasul în aer.

– Nu mi-am petrecut suficient de mult timp cu Spence ca să aibă vreo idee legată de obiceiurile mele nocturne.

– Ce metodă pretențioasă de a spune că nu te-ai culcat încă cu el, o tachinez. Mă lovește în umăr cu perna pe care nici nu am realizat că o are în mână. Haide, spune-mi. Ce-ați făcut mai exact tu și Spencer?

– Nimic. Asta e problema. Eu vreau să fac ceva, dar el întotdeauna refuză, spune tărăgănat. Cred că e îngrozit de faptul că fratele meu ar putea veni după el.

Whit chiar e îngrozitor. Deși aseară, în patul meu, nu a fost. A fost aproape... drăgăstos.

– Văd că ai devenit visătoare. Nu te mai gândi la el. Mă lovește din nou cu perna, de data asta în cap. Ai ratat micul-dejun cu familia.

Parcă auzind-o, stomacul meu chiorăie.

– Mi-e foarte foame.

– Putem să mâncăm ceva înainte să plecăm la cumpărături. Ezită pentru o clipă. În timp ce mâncam, mama i-a sugerat lui Whit să o invite pe Leticia la cina de Ziua Recunoștinței.

Simt că rămân fără apetit.

– Ce-a spus Whit?

– A spus nu. N-o vrea aici. Sylvie se așază pe marginea patului, mișcând salteaua. Apoi mama a sugerat să te trimit acasă. Susține că o faci să se simtă, citez, „inconfortabil".

Mi se pune un nod în stomac. Doamne, femeia aceea e îngrozitoare! Deși probabil nu ar trebui să o învinovățesc

că nu o vrea pe fiica fostei amante a fostului ei soț la o sărbătoare fericită în familie, în casa ei.

Ce situație complicată!

– Whit i-a spus că nu. Rămâi. S-au certat. Zâmbește discret. Din cauza ta.

Nu spun nimic, gândindu-mă la cuvintele ei. Sunt sigură că ieri s-ar fi luptat ca eu să plec și Leticia să rămână. Ce s-a schimbat? O noapte de îmbrățișări? De atât a fost nevoie?

Mi se pare greu de crezut.

– Eu și Whit...

– Sunteți împreună, termină Sylvie fraza pentru mine. I-a spus asta și mamei.

– Ce? Rămân cu gura căscată și fac ochii mari. Spune-mi că n-a făcut asta.

– Ba da. Sylvie ridică din umeri. A spus că ești și invitata lui și că nu vrea să te trimită înapoi la școală să-ți petreci singură sărbătorile. Rămâi. A refuzat-o de fiecare dată când a încercat să-l convingă. A fost chiar amuzant.

– Mă bucur că ți-a plăcut momentul, spun, tulburată. Unde e acum?

– Cu tata. Whit tocmai s-a dus în biroul lui. A spus că au niște afaceri de discutat. Privirea ei e șireată. Cred că are de-a face cu tine.

– Mă îndoiesc, îmi dau ochii peste cap și refuz să mă entuziasmez pentru asta.

E posibil ca Sylvie să exagereze. Whit s-ar putea să se poarte îngrozitor cu mine următoarea dată când ne vedem. Așa e el. Când pasional, când îngrozitor.

De ce s-ar schimba asta?

– Vrei să mergi cu mine la cumpărături? întreabă Sylvie. Sau te duci să stai pe lângă biroul tatălui meu să-l aștepți pe Whit?

Pare puțin geloasă, o latură a lui Sylvie pe care nu am mai văzut-o până acum.

– Sunt invitata ta, subliniez. Și mi-ar plăcea să merg la cumpărături.

Zâmbește sincer.

– Uhu! Atunci pregătește-te, somnoroaso.

Îmi dau seama că e deja îmbrăcată, iar eu nu.

– Ăă...

– Ce este?

– Am nevoie de câteva minute. Nu sunt... decentă, spun.

Sylvie râde.

– Vai, ești cumva dezbrăcată sub așternuturi, Summer?

Mă înroșesc.

– Poate.

– Deci chiar s-a furișat în camera ta noaptea trecută. Sylvie se ridică în picioare și se duce spre ușă. L-am întrebat dacă a făcut asta, dar a negat.

– Da? întreb încet.

– Da, dar s-a înroșit la fel de tare ca tine și mi-am dat seama că minte. Se uită peste umăr. N-o să vă părăsc. Secretul tău e în siguranță cu mine.

Chiar sper asta, mă gândesc după ce pleacă Sylvie.

Însă mă sperie că știe atât de multe. Le-ar putea spune părinților tuturor celor de la școală. Știe ce facem eu și Whit.

Ar putea să-mi distrugă viața pocnind din degete. Bineînțeles, și Whit ar putea să-mi distrugă viața după ce mi-a citit jurnalul pe care refuză să mi-l dea înapoi.

Fac cel mai rapid duș posibil, mă îmbrac și îmi las părul desfăcut, natural, cu valuri care nu îmi plac în general, dar astăzi arată bine. Deși știu că mamei nu i-a plăcut niciodată părul meu așa, mă gândesc în timp ce îmi aplic rimelul. A vrut să am întotdeauna părul perfect drept sau ondulat.

Dar nu sunt perfectă. Am făcut și am spus lucruri de care nu sunt mândră și asta e în regulă. Toți facem greșeli și e normal, pentru că suntem oameni, nu-i așa?

Clipesc în oglindă și mă gândesc la o greșeală anume. Cea din seara incendiului.

A fost vina mea. Eu sunt motivul pentru care au murit Yates și Jonas. Și chiar dacă nu sufăr pentru că mi-am pierdut fratele vitreg și asta mă face să mă simt și mai rău, îmi e dor de Jonas. Era un bărbat bun.

S-a purtat frumos cu mine. Și cu mama, în ciuda a tot ceea ce i-a făcut.

Stau dreaptă și îmi arunc rimelul în geanta de cosmetice pe care o închid, în timp ce îmi spun că nu trebuie să mă mai gândesc... la nimic. Nu pot face nimic ca să schimb ce s-a întâmplat în trecut. Trebuie să trăiesc cu asta.

Oricât de greu ar fi.

Mă îmbrac și ies din cameră. Închid ușa și mă opresc atunci când o văd pe hol pe Sylvia Lancaster, părând să mă aștepte. Ne uităm una la alta și mijește ochii negri când mă apropii de ea.

– Bună dimineața, o salut și încerc să fiu prietenoasă.

– Te-ai trezit târziu, spune rece.

Mă opresc în fața ei și o analizez. E îmbrăcată într-o rochie de mătase roz pal și mă întreb dacă pleacă undeva. Stau mai dreaptă. N-o las să mă intimideze.

– Eram obosită.

– Sunt convinsă. Având în vedere că ai fost cu fiul meu toată noaptea. Deschid gura să neg, dar mă oprește dând ușor din cap. Fiul meu face ce vrea, cu cine vrea. Nu mă miră că voi doi... aveți o relație.

Vorbește pe un ton dezgustat.

Nu știu cum să-i răspund. M-a lăsat fără cuvinte și, judecând după expresia de pe chipul ei veșnic palid, îmi dau seama că asta o face foarte fericită.

– Nu ești prima și cu siguranță nu vei fi ultima, să știi. Cumva ai reușit să-mi convingi ambii copii că ar trebui să petreacă timp cu tine, dar amândouă știm adevărul, spune ea.

Sunt surprinsă că vorbește ca și cum aș fi o persoană rea.

– Și care este acela?

– Că ești o târfă, la fel ca mama ta.

Ridică dintr-o sprânceană, așteptând să neg.

Dar nu o fac. Ce rost are? O să creadă ce vrea.

– În mod normal, genul ăsta de lucruri nu m-ar deranja. Ca fiica mea să aducă acasă noua jucărie, care se pare că și-o trage cu fiul meu. Fiecare îmbârligat în viața celorlalți, dar se pare că e normal. Mergeți toți la aceeași școală. Ești o fată atrăgătoare. Cum să nu fie interesat fiul meu? Iar Sylvie e înnebunită după atenție. Toată lumea s-a săturat de jocurile ei mintale, iar tu ești nouă. Ușor de manipulat. Se vede, să știi. Și ei pot vedea asta.

Sylvia mă privește din cap până în picioare și îmi dă fiori.

– Nu e așa, spun încet, înghițind nodul din gât. Nu înțelegeți.

– Ba înțeleg perfect, spune Sylvia, sec. Și mama ta era o vacă naivă. Amețită de farmecul, și înfățișarea, și averea soțului meu. Copiii mei sunt la fel. Fermecători. Frumoși.

La fel cum a sedus-o soțul meu pe ea, așa te seduc Whit și Sylvie pe tine. Ești prea oarbă ca să vezi.

– Ce să văd?

– Că cei din familia Lancaster îi folosesc pe oameni ca să obțină ce vor. Pentru propria plăcere. Pentru distracție. Ești doar o jucărie de care se vor sătura în curând. O să se joace cu tine și o să te arunce la gunoi, iar momentul acesta se apropie. Whit își va reveni și își va îndeplini datoria față de Leticia. O să se căsătorească într-o zi, îți dai seama de asta, nu-i așa?

Ridic bărbia.

– Da. Whit mi-a spus deja.

Văd surpriza licărind în ochii ei, dar nu reacționează.

– Atunci știi unde îți este locul în viața lui.

– Locul meu?

– Da. Ești temporară, draga mea. O aventură de care să se bucure. Fetița murdară care îl lasă să facă ce vrea, când vrea, pentru că nu i-ar putea cere vreodată viitoarei mame a copiilor lui să facă... orice faceți voi în spatele ușilor închise.

Tonul ei este sarcastic. Atotștiutor.

Devin palidă și simt că mă lasă genunchii. Încep să amețesc și mă rog să nu leșin. De unde știe ce facem eu și Whit? E imposibil să-i fi spus cât de depravate sunt întâlnirile noastre. Dar e mama lui.

Poate știe pur și simplu.

– Așa că distrează-te fiind amanta lui dezgustătoare. După ce va scăpa de tine, și Sylvie va face la fel. Îi este foarte loială fratelui ei. Zâmbește crud și mă lovește cu umărul când trece pe lângă mine. Să te distrezi cu fiica mea la cumpărături.

Mă întorc și mă uit după ea. Simt că nu am aer. Că nu pot să respir.

Îmi vibrează telefonul în buzunar și îl caut, sperând să fie Whit.

Dar e Sylvie.

Unde ești? Vino jos, mașina ne așteaptă!

Îi răspund cu degetele tremurând.

Vin imediat.

Poate să aștepte, trebuie să caut ceva mai întâi.

CAPITOLUL 34

WHIT

– Scapă-mă de aranjamentul ăsta cu Leticia.

Așa îl salut pe tatăl meu când intru în biroul lui. Fără „Bună, tată, poți să-mi faci o favoare?“ Fără să-i cer ajutorul, cum e normal.

Îi cer lucruri, așa cum face și el.

Augustus Lancaster stă în spatele biroului său impunător, cu o vedere impresionantă. Ferestrele până în tavan, recent montate, sunt neacoperite și lasă să intre multă lumină naturală, datorită vremii senine. E o zi rece de toamnă care anunță venirea iernii. Toată zăpada de săptămâna trecută s-a topit, ca și cum nu ar fi fost acolo, dar vine.

– N-ar trebui să vorbești cu mama ta despre asta? întreabă precaut, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mă apropii de biroul din lemn de cireș și mă sprijin în mâini.

– O să-mi spună nu.

– Și dacă îți spun și eu nu?

– Tu ai fi mai dispus să mă ajuți, având în vedere că ai fost forțat să accepți o înțelegere ca cea pe care urmează să o accept și eu, îi amintesc.

Bunica mea a ales-o pe Sylvia Whittaker dintre toate celelalte fete de la școala privată a tatălui meu când avea opt ani. Opt. Mama avea șapte ani, era cu un an mai mică decât el și la fel de frumoasă ca în poze datorită geneticii mamei ei. Era extrem de bogată mulțumită familiei paterne. Chiar și atunci avea o minte vicleană și o limbă ascuțită. A reușit să-și ascundă toate defectele și abia odată cu trecerea timpului și-a dat seama tata cu cine are de-a face.

Și totuși, a continuat. S-au căsătorit aici, într-o frumoasă zi de vară. Tata părea amețit în toate pozele... A trebuit să se îmbete ca să meargă până la capăt. Mama radia, zâmbind până la urechi. Era în sfârșit o Lancaster. Obiectivul ei suprem, atins la frageda vârstă de douăzeci de ani.

Căsătoria lor a fost nefericită de la început. Era mereu rece. În primii cinci ani de căsătorie au fost rareori văzuți împreună, spre disperarea ei. Tatăl său l-a forțat să se întoarcă în casa pe care o împărțeau și i-a cerut să pretindă că sunt o familie fericită sau o să-l lase fără moștenire.

A durat câțiva ani, dar în sfârșit m-am născut eu când tata avea treizeci de ani. A făcut sex cu ea doar pentru că a fost nevoie. Avea nevoie de moștenitori, iar ea i-i putea oferi.

Mama ei le-a oferit raportul ginecologic, la fel cum s-a întâmplat și cu Leticia.

Ne potrivim, dar numai pe hârtie. Ca niște animale care trebuie să se împerecheze.

Numai gândul de a mă căsători cu o persoană pe care nu o doresc și de a sta toată viața alături de ea mă umple de anxietate.

Și furie. Multă furie.

– Familia Lancaster are datoria de a produce moștenitori, spune tata, ca și cum ar fi o replică repetată, pe care a fost obligat să o spună de-a lungul anilor.

– Nu suntem blestemata de familie regală britanică, izbucnesc. Presupusa monarhie Lancaster nu va muri dacă mă căsătoresc cu o persoană pe care o iubesc și cu care vreau să-mi petrec viața.

– Iubire? pufnește. Ai doar optsprezece ani. Ce știi tu despre iubire?

Nu se înșală. Nu știu nimic despre iubire, mulțumită familiei mele nebune și a principiilor mele de rahat.

Seara trecută cu Summer m-a luat prin surprindere. Pentru prima dată am recunoscut ce simt pentru ea. Nu cu voce tare, nu în fața ei, dar față de mine. Sentimentele au crescut deși m-am opus. Era de așteptat să se întâmple după tot timpul petrecut împreună. Oricât de crud și îngrozitor eram, ea accepta totul. Părea să-i placă. Îi place să fie cu mine. Oricare altă fată mi-ar spune să mă duc dracului dacă i-aș vorbi așa. Dacă m-aș purta așa.

Și nu pentru că Summer e o persoană ușor de manipulat. Ba dimpotrivă.

Seara trecută a fost o revelație. Fata asta mi-a intrat pe sub piele. Suntem conectați. Suntem născuți în aceeași zi, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să o resping din cauza unei obligații pe care alții mă forțează să o accept.

Ducă-se dracului datoria! Vreau să-mi trăiesc viața.

– Știu destul cât să-mi dau seama că nu vreau să mă căsătoresc cu o persoană de care nu-mi pasă, spun într-un final.

– Te gândești la cineva anume?

Ridică dintr-o sprânceană. Știu la cine se referă nenorocitul.

Strâng din buze, refuzând să spun numele ei. Nu fac asta din cauza lui Summer.

Fac asta pentru mine.

– Sunt convins că e o fată minunată, dornică să facă orice vrei. Privirea lui cu subînțeles mă enervează la culme. Bineînțeles, vorbește despre Summer. Dar nu merită să-ți irosești viitorul pentru ea.

– Nu-mi irosesc viitorul. Mă asigur că nu intru într-o căsnicie care să mă facă nefericit toată viața, i-am spus sincer.

Să o văd pe Summer interacționând cu familia mea la cina de seara trecută a fost o altă revelație. Chiar e apropiată de sora mea. A suportat avansurile tatălui meu și privirile tăioase ale mamei mele. A făcut totul zâmbind, iar asta m-a impresionat.

Și Leticia are de-a face cu familia mea, dar mama o complimentează încontinuu pentru că e alegerea ei. Tata se preface că nu există. Sylvie o ignoră cu orice preț.

Viața, viitorul care au fost alese pentru mine nu au nici un sens. Nu trebuie să mă căsătoresc cu Leticia ca să mă asigur că se păstrează descendența familiei. Ce porcărie! Mama se poartă de parcă am trăi în Evul Mediu. De ce e nevoie de asta?

E... o nebunie.

– Stai jos, îmi cere tata, brusc.

Mă încrunt.

– Pot să stau în picioare.

– Nu. Vocea lui e rece. La fel și privirea. Am spus să stai jos.

Fac ceea ce-mi cere, simțind cum furia îmi pulsează în vene. Nu-mi place să mi se spună ce să fac, iar bătrânul știe asta.

– Nu o să renunți la un plan bine pus la punct pentru că ai avut parte de sex prea bun în ultima vreme. Nu voi permite asta. Vocea lui e fermă. De neclintit. Crede-mă. Mama ei nu a meritat. Mi-am pierdut căsnicia din cauza

lui Janine. Nu-ți pierde mințile și să nu crezi că fata asta e ceea ce vrei. Nu e.

– Nu e vorba de ea, i-am spus. E mai mult vorba de fata care mi-a deschis ochii și m-a făcut să-mi dau seama că nu trebuie să urmezi aceeași cale cu a tuturor celorlalți membri din familia Lancaster. Fac pariu că primul Augustus Lancaster nu a lăsat-o pe mama lui să-i aleagă soția când era mic. Fac pariu că și-a trăit viața și a făcut ce a vrut. Până la urmă s-a îndrăgostit și s-a căsătorit ca oamenii normali.

– Nu mai suntem oameni normali, spune tărăgănat.

– Așa e. Suntem oameni cu o grămadă de bani și cu multe drame din cauza asta. Sunt singurele lucruri la care mă pot gândi care ne fac să nu fim normali. Mă prăbușesc înapoi pe scaun iritat. Nu vreau să mă căsătoresc cu Leticia.

– Nu-ți cerem să te căsătorești cu ea acum, fiule.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu ea acum, nici peste cinci ani, nici peste douăzeci de ani. Nu o iubesc, subliniez.

– Nici măcar nu o cunoști.

– O cunosc suficient de mult să știu că nu vreau să fiu cu ea. Sunt sigur că nici ea nu vrea să fie cu mine. Și dacă vrea, e doar pentru că i s-a spus că e ceea ce trebuie făcut. Nu mă cunoaște. Probabil nici nu e atrasă de mine.

– Ești un Lancaster. Crede-mă, e atrasă de tine, spune chicotind.

– Doar datorită banilor. Mă ridic în picioare și mă descarc de furie. Tratezi asta ca pe o glumă, dar vorbim de viața mea.

– Și ce viață grea ai, nu-i așa? Ah, stai, ai tot ce ți-ai putea dori. Toți banii din lume. Nu trebuie să ridici un deget pentru tot restul vieții tale și îți faci griji pentru viitoarea ta soție. Care, pe deasupra, e și o femeie atrăgătoare care ți-ar suporta toate rahaturile zâmbind. Singura cerință e să faci sex cu ea și să aveți copii drăguți care să poarte numele Lancaster. Atât. Se încruntă la mine. Mare lucru, fiule. Mare. Lucru.

– Chiar seara trecută mi-ai spus că trebuie să aștept și să mă căsătoresc din dragoste, spun, pe un ton slab, văzându-mi viitorul în fața ochilor.

Plictisitor. Rece. La fel ca părinții mei.

Se încruntă, parcă încercând să-și aducă aminte.

– Nu cred că ți-am spus așa ceva și chiar dacă am făcut-o, nu am vorbit serios. Eram beat.

– Nu atunci ești cel mai sincer? întreb, încercând să mă agăț de ceva. De orice, în afară de realitatea cruntă.

Oftează.

– M-ai prins într-un moment vulnerabil. Dragostea e pentru proști. Dacă privești căsătoria ca pe o afacere, îți va fi mult mai ușor.

Mă ia amețeala. Sub nici o formă. Nu o să fac așa ceva.

– Nu. Mă. Căsătoresc. Cu. Ea, spun printre dinți.

Tata mijește ochii la mine.

– Doar pentru că ai împlinit optsprezece ani ieri, nu înseamnă că poți să controlezi tot ceea ce faci. Încă ai obligații.

– Cum ar fi? Să mă căsătoresc cu o străină după ce termin facultatea? Mi se pare o porcărie. Îmi duc degetul la piept. Am bani. Bani pe care nu-i poți controla și nu îi poți atinge. Și asta te înfurie, nu-i așa? Când tu ai făcut optsprezece ani, încă erai controlat de tatăl tău. Din fericire pentru mine, și mama provine dintr-o familie foarte bogată.

– Nu la fel de bogată ca familia Lancaster.

CAPITOLUL 35

SUMMER

– Nu crezi că e prea mult? o întreb în timp ce mă uit în oglindă, rotindu-mă spre stânga și spre dreapta.

Suntem în camera lui Sylvie și ne pregătim pentru o petrecere organizată de unul dintre vecinii ei.

Și când spun vecini mă refer la cineva care are o proprietate imensă și grandioasă ca aceasta, unde vor fi sute de oameni, majoritatea apropiați de vârsta noastră. Vom avea băutură, droguri și lucrurile sigur vor scăpa de sub control. Sylvie e mai mult decât încântată de potențialul pe care îl are petrecerea din această seară.

Potențial dramatic, mai degrabă.

Și rochia asta sigur va provoca dramă.

– Ești acoperită, mă asigură Sylvie și vine lângă mine ca să ne putem uita în oglindă.

– E foarte scurtă.

– Ai picioare lungi. Par și mai lungi în rochia asta. Rânjește. Măcar nu ți se văd sânii.

– Da, pentru că tot spatele e dezgolit. Nu e mare lucru. Mă întorc într-o parte și îmi mușc buzele în timp ce mă analizez. Dacă fac o mișcare greșită, s-ar putea să mi se vadă sânul. Mă uit la Sylvie în oglindă. Nu crezi că e prea mult? Vreau să fac o impresie bună.

– Toate fetele vor purta rochii prea scurte sau cu decolteuri foarte adânci, spune Sylvie, dându-și ochii peste cap. Nu-ți face griji. În plus, pe cine vrei să impresionezi?

Ei îi e ușor să vorbească. A crescut în mediul ăsta, printre oamenii ăștia. Poziția ei în societate și între prietenii ei e puternică. Eu? Eu sunt fata pe care nu o cunoaște nimeni. Când își vor da seama cine sunt, vor fi șocați să mă vadă alături de familia Lancaster.

Dar eu sunt cea care a cumpărat rochia neagră din catifea, crezând că e o alegere foarte bună. Așa mi s-a părut când am cumpărat-o, dar acum îmi fac griji.

Cred că e prea târziu pentru asta.

Terminăm pregătirile. Sylvie e îmbrăcată într-o rochie din catifea grena, mulată pe corp, la fel ca a mea, dar a ei are bretele și un decolteu adânc. Mie chiar mi-ar ieși sânii din rochia aceea, dar Sylvie e mai mică decât mine și arată uimitor în ea. Îi ondulez părul, apoi ea îl îndreaptă pe al meu și amândouă ne machiem intens la ochi, cu creion și farduri negre.

– Un machiaj sexy, intens, spune Sylvie. Închide paleta de farduri de ochi de la Chanel și scoate un creion de buze nude. Dar buze neutre, altfel va fi prea mult.

O urmez și îmi aplic rujul lichid rozaliu, apoi verific aspectul final.

Nu arăt rău, mă gândesc când mă studiez.

– Arăți uimitor, spune Sylvie cu sinceritate.

– Și tu.

– Toți băieții de la petrecere își vor pierde mințile când te vor vedea. Le plac fetele noi, continuă, și mă face să râd, agitată.

– Nu știu ce să spun despre asta. Mă joc cu tivul rochiei și mă simt inconfortabil când spune că sunt fata nouă. Și există un singur băiat de care sunt interesată. Whit vine cu noi în seara asta?

– Așa a zis, răspunde Sylvie, părând plictisită. Nici măcar nu se uită la mine. I-am dat mesaj mai devreme.

Nu l-am văzut pe Whit toată ziua. Nici măcar în trecere. După ce s-a întâmplat noaptea trecută, mi se pare că lucrurile s-au schimbat între noi. Poate putem spune că suntem…

Împreună.

Dar cum nu l-am văzut toată ziua, nu sunt deloc sigură și nesiguranța mă enervează. Sau poate văd prea multe în așa-numita noastră relație. Nu avem cu adevărat o relație. Mă folosește dintr-un motiv oarecare. Deși sunt sigură că nu are nimic de-a face cu jurnalul meu sau cu răzbunarea pe familia mea din cauza aventurii pe care mama a avut-o cu tatăl lui.

E vorba despre noi. Și despre felul în care suntem atrași unul de celălalt în ciuda tuturor lucrurilor.

– Ar trebui să plecăm, spune Sylvie, întrerupându-mi gândurile. E deja aproape 21.

– La cât a început petrecerea?

Am luat prânzul târziu și ar trebui să-mi fie foame, dar sunt prea agitată.

– La 20, dar nimeni nu vine la timp. Sylvie își ia telefonul și dă un mesaj cuiva, primind răspuns aproape imediat. Whit spune că și el e gata. Ne întâlnim cu el jos.

Acum emoțiile stau să mă copleșească.

– Pot să-mi las lucrurile aici?

Fac semn către geanta cu cosmetice și telefonul de lângă ea.

Sylvie se încruntă.

– Nu-ți iei telefonul?

– Unde să-l țin? arăt spre mine.

Asta îmi aduce aminte de conversația noastră din seara de Halloween, care nu a fost o noapte prea bună pentru mine.

Ignor acele amintiri și le încui undeva într-un sertar din mintea mea.

– Ai dreptate. Îmi las și eu telefonul.

Ieșim din cameră, iar Sylvie mă ia de mână înainte să plecăm și mă oprește.

– Spence s-ar putea să apară în seara asta.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Spence al tău?

Sylvie face o grimasă.

– Nu e al meu. Nu-mi aparține.

– Da, e doar îndrăgostit de tine și nerăbdător să fie cu tine, o tachinez.

Expresia ei se schimbă și zâmbește viclean.

– Crezi că o să-i placă rochia mea?

– La nebunie, spun, ferm, când ne apropiem de scară.

Ne oprim în capul scărilor și îl văd pe Whit în hol, așteptându-ne cu o expresie de nerăbdare pe chipul lui frumos.

Rămân fără aer când îl văd. Poartă un costum negru care îi vine perfect, nu are cravată, iar cămașa gri-deschis este descheiată, la gât. Se încruntă în timp ce tastează pe telefon și ridică privirea când aude tocurile noastre pe podeaua de marmură.

– Frate drag, suntem gata, anunță Sylvie, împingându-mă ușor, și nu am de ales decât să cobor prima, singură.

Whit nu-și ia ochii de la mine în timp ce cobor scările. Tocurile pe care le port sunt înalte, dar reușesc să-mi păstrez echilibrul și mă apropii de el cu un zâmbet ușor, încercând să înfrunt emoțiile care îmi provoacă noduri în stomac.

– Bună, murmur.

Se uită urât și mă întrebă încet:

– Ce dracu' porți?

Rămân înțepenită când îl aud și ne uităm unul la altul în timp ce Sylvie coboară scările.

– Nu-ți place? șoptesc în timp ce se apropie.

– Vorbim mai târziu despre asta, izbucnește și îi oferă brațul surorii lui. Să mergem, Syl.

Merg în spatele lor, încercând să ignor senzația de dezamăgire care amenință să mă acapareze. De ce mă face să mă simt așa? Ca și cum nu aș face altceva decât să greșesc în prezența lui? E exasperant. El e exasperant.

Ne urcăm pe bancheta din spate a mașinii, iar eu stau la mijloc. Sunt lipită de Whit și îi absorb căldura, dorindu-mi să mă pot apropia de el. Să-l implor să-mi spună cu ce am greșit când m-am îmbrăcat așa.

Eram convinsă că o să-i placă.

Stă tot drumul cu coapsa lipită de a mea, iar căldura corpului său îmi face sângele să fiarbă. Sylvie vorbește încontinuu, fără să-și dea seama de privirile tăcute dintre mine și Whit. Tensiunea dintre noi crește. Din ce în ce mai mult. Până nu mai pot să respir.

În câteva minute oprim în fața unei proprietăți superbe, iar Sylvie pune mâna pe ușă să coboare.

– Venim imediat, îi spune Whit și mă apucă de mână ca să nu cobor.

Sylvie se dă jos și se apleacă să se uite în mașină, privindu-ne încruntată.

– Dacă zici tu.

Închide ușa, iar în mașină se lasă liniștea și nu se mai aude decât respirația mea întretăiată. Geamul fumuriu e ridicat, așa că șoferul nu știe ce facem, iar când mă uit la Whit, văd că mă privește deja, la fel de încruntat ca întotdeauna.

– Ți se vede prea multă piele, spune, trecând direct la subiect.

Mă simt ușurată. Credeam că e supărat pe mine. Nu cred că aș fi suportat asta. Nu după ce am trăit împreună noaptea trecută.

– Sunt destul de acoperită, protestez, și mă face să tac cu o privire.

– Nu aici. Întinde mâna în spate și îmi atinge spatele gol. Și sigur nu aici. Îmi atinge coapsa, strecurându-și vârfurile degetelor pe sub rochie. Icnesc ușor când își bagă mâna mai sus pe coapsă. Și nu porți chiloți.

– N... n-am putut. Nu voiam să se vadă. Închid ochii când îmi mângâie ușor locul dintre picioare. N-o să știe nimeni.

– O să știu eu. Mă mângâie, cufundându-și degetele printre petalele mele, găsind doar lichid fierbinte. La naiba, Savage? Ești fleașcă.

Îmi desfac picioarele, recunoscătoare pentru materialul elastic.

– Nu te opri, murmur și îmi las capul pe spate în timp ce mă mângâie în continuare.

Aud sunetele umede, dar nu mă rușinez. Deloc.

Sunt excitată. Până la durere. Mi-a fost dor de el. Pielea îmi ia foc doar când mă privește. Felul în care s-a uitat la mine când am coborât scările aproape m-a omorât.

Iar acum e aici, pipăindu-mă ca și cum aș fi a lui. Ca și cum m-ar controla.

Și așa e.

– Porți rochia asta pentru mine? întreabă cu o voce groasă. Care vibrează în pieptul lui. Mă pătrunde cu un deget și îmi întredeschid buzele când începe să se miște. Deci? Ai cumpărat-o pentru mine astăzi?

Încuviințez din cap și gem când mai adaugă un deget.

– Îți place?

– O urăsc. Nu vreau să te mai vadă și altcineva în ea.

Mă penetrează cu degetele și îmi apasă clitorisul cu degetul mare, înnebunindu-mă cu degetele lui pricepute. Mă frec de mâna lui ca o fetiță nerușinată ce sunt, căutând eliberarea pe care știu că mi-o poate oferi.

– Nimeni n-o să mă atingă în seara asta, îi spun și îl apuc de încheietură ca să-l țin aproape de mine. N-o să-i las.

– Să fii sigură că nu. Dar se vor uita la tine. Vor vedea cât ești de frumoasă. Se apropie cu gura de gura mea. Vrei să se uite la tine, nu-i așa?

Deschid ochii și văd că mă privește cu ochii lui ca gheața, în timp ce în profunzime licărește pasiunea arzătoare.

– Nu mă interesează să mă vadă altcineva.

– Serios?

Vocea lui e plină de îndoială și urăsc asta.

– Doar tu.

Îi ating chipul. Îl mângâi cu delicatețe pe obraz.

Se îndepărtează și scoate mâna dintre picioarele mele. Țip când nu-l mai simt, disperată de dorință. Își desface cureaua și își dă jos pantalonii, cu tot cu chiloți cu mișcări rapide, până îi rămân în jurul gleznelor. Mă uit cum își apucă penisul și începe să-l frece.

– Vino aici, îmi cere și mă duc la el, căzând în genunchi pe podeaua mașinii, dornică de el.

Hămesită. Îi pun buzele în jurul penisului și sug cât de mult pot înainte să-i dau drumul, scoțând limba ca să ling lungimea plină de vene. Nu se uită în altă parte în timp ce îl ling și îl sug, trasând conturul capului gros cu limba, sorbind sperma care se scurge din vârf.

– La naiba, spune și mă trage tare de păr, fără să-și ia privirea de la gura mea și de la ceea ce pot face cu ea. Suge.

Sug cât de mult pot. Ridică șoldurile și îl simt pătrunzând adânc în gât, dar accept. Îi dau mâna la o parte și o înlocuiesc cu a mea, ghidându-l, păstrându-mi ritmul în timp ce îmi mișc capul în sus și în jos. Tot corpul i se încordează și îmi dau seama că nu mai are mult.

Dar iese din gura mea, iar în mașina confortabilă nu se aud decât respirațiile noastre agitate în timp ce ne privim.

Mă urc pe el fără să spun nimic și îi încalec șoldurile, coborând pe penisul lui gros.

Gemetele noastre se amestecă în aer când încep să mă mișc. Mă cuprinde cu mâinile de fund, ghidându-mă, susținându-mă. Mă aplec peste el și îl sărut, pierdută în sărutul delicios. Limbile noastre dansează și se joacă, iar eu scâncesc. De asta mi-a fost dor toată ziua. Să fiu cu el. Să-l simt în mine. Îl vreau tot timpul.

În fiecare minut.

Nu durează mult. Suntem amândoi prea agitați. Eu cedez prima, lovită din plin de orgasmul care mă face să mă cutremur, în timp ce mă încordez în jurul lui și îl provoc și pe al lui. Mă urmează imediat și mă sărută pe gât, încă ținându-mă de fese, frământându-mi pielea în timp ce se scurge în mine, tremurând.

Îl țin strâns pe măsură ce ne recăpătăm suflul, cu fața lui lipită de gâtul meu și cu penisul încă în mine. Până la urmă ne dezlipim unul de celălalt și mă dau într-o parte, așezându-mă lângă el.

– Ține-mă în tine, spune, apoi îmi ia mâna și mi-o bagă între picioare înainte să-mi dea drumul.

Simt cum sperma lui se scurge pe degetele mele și ridic șoldurile, încercând să o țin înăuntru, dar degeaba.

– E... imposibil, spun, privindu-l cum se îmbracă înapoi.

Își trece degetele prin păr și îmi aruncă o privire.

– Nimic nu e imposibil dacă îți dorești suficient de mult, șoptește și își coboară capul ca să mă sărute în timp ce vorbește. Vreau să te văd mergând la petrecere și să știu că sperma mea curge pe coapsele tale. Vreau ca oamenii să simtă mirosul când te oprești să vorbești cu ei. Vreau ca lumea să știe că tocmai ai făcut sex și că ești a cuiva. A mea. Ai înțeles?

Brusc, îl doresc din nou. Cum reușește asta? Doar cu câteva cuvinte?

Mă apucă de bărbie și mă strânge tare, forțându-mă să mă uit în ochii lui.

– Ai înțeles?

Încuviințez din cap, cu inima grea, și șoptesc:

– Da.

– Bine. Mă sărută, suav și dulce, diferit de cum mă sărută de obicei. Vreau să mă sărute așa pentru totdeauna. Ieși din mașină.

Fac ceea ce-mi spune, mereu o fetiță bună pentru el. Cobor din mașină și simt cum sperma lui se scurge și îmi acoperă coapsele. Nu fac nimic în privința asta. În schimb, urc scările și mișc mai mult din șolduri, știind că Whit e în spatele meu și mă privește în tot acest timp.

Sper că îi place. Ba mai mult? Sper că își simte mirosul pe mine.

M-a însemnat. Ca și cum aș fi teritoriul lui.

Și nu mă deranjează. Deloc.

CAPITOLUL 36

WHIT

Sunt distrus. Nu știu când s-a întâmplat sau cum, dar sunt atât de înnebunit după fata asta. Nici măcar nu știu cum să mă comport. Sau cum să mă port cu ea.

Petrecerea e o nebunie, casa e plină de oameni și îi cunosc pe majoritatea, sau cel puțin îi știu. Toată lumea de aici e de vârsta mea sau puțin mai mare. Nu cred că e prezent cineva peste treizeci de ani.

Ceea ce înseamnă că e plin de adolescenți beți, care iau droguri. Pasează cuie de la unul la altul, trag cocaină pe nas de pe o oglindă, în stilul anilor optzeci, și aș putea să jur că am văzut câțiva care se ascund și se injectează.

Stereotipurile există cu un motiv. Chiar suntem niște copii bogați cu prea mulți prieteni falși, cum spune Frank Ocean într-una dintre faimoasele lui melodii.

– Whit!

Mă întorc și îl văd pe Spencer venind spre mine, cu un zâmbet până la urechi și ochii tulburi. Ori e beat, ori e drogat... sau poate o combinație de amândouă.

– Ce faci? îl întreb. Credeam că ești în oraș săptămâna asta.

– Am aflat că Leighton dă o petrecere și a trebuit să vin, ridică din umeri.

Leighton Michaels. Cea mai frumoasă fată din Newport. A absolvit la Lancaster anul trecut. Da, am făcut sex cu ea. Dar numai o dată. Își ține vaginul protejat în general și, sincer? Nu e atât de special.

– Îți place atât de mult de Leighton că a trebuit să vii în grabă? îl întreb ridicând din sprâncene. Cine nu a făcut asta la un moment dat?

– Nu. Mă plictiseam. Știam că vei fi aici, spune Spencer și se uită prin camera în care ne aflăm. L-ai văzut cumva pe Dean?

– Nu l-am văzut, dar abia am ajuns.

După ce i-am tras-o lui Summer pe bancheta din spate a mașinii.

Încă îi simt mirosul. Gustul. Cum vaginul ei îmi îmbrățișa penisul. Doamne, nu mă pot sătura de ea!

E îngrijorător.

– Sora ta e pe-aici?

Face tot posibilul să păstreze un ton neutru, dar eu știu adevărul.

Spencer e îndrăgostit de Sylvie și cred că și ea simte același lucru pentru el. Și, deși nu sunt în totalitate de acord cu relația lor, nu o pot împiedica să obțină ceea ce își dorește.

Îl pot amenința pe Spencer să se poarte frumos cu ea, ceea ce am făcut deja. Mă ignoră de fiecare dată când deschid subiectul și e singurul care are voie să facă asta.

Așa că las lucrurile așa. Sylvie e fată mare. M-am împăcat cu ideea ca ei doi să fie împreună. Dar dacă idiotul îi frânge inima?

O să-l distrug, iar el știe asta.

– E aici, spun tărăgănat și mă uit în jur, încercând să-i văd capul blond. Dar nu știu unde. Probabil e cu Summer.

– Savage? Mă privește întrebător și dau din cap. Ce naiba caută aici?

– Sylvie a adus-o pe Savage cu ea în vacanța de Ziua Recunoștinței, ca jucărie, îi răspund.

– Mai degrabă ca jucărie pentru tine, spune Spencer, chicotind. Se oprește când îi arunc o privire aspră. Ce? E adevărat. Cu toții știm că i-o tragi.

– Da, recunosc, șocat că am spus-o cu voce tare. Dar nu e treaba nimănui.

– Nu mă interesează ce faci cu ea. Nu sunt interesat, așa că fă-ți de cap, spune Spence.

– Sper că nu ești interesat, spun, ca o amenințare voalată. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Bryan.

– Da, și cu Elliot. Era parte din grupul nostru de prieteni, omule, zice Spence. Era cât se poate de apropiat de tine.

– Era un nenorocit care a sărit pe mine, îi amintesc lui Spence, care e suficient de deștept să-și țină gura. Nu-i lua apărarea.

– Sper să merite. Spence dă din cap. Am nevoie de o băutură. Ne vedem mai târziu?

– Sigur.

Mă uit după el, fără să-mi pese că pleacă. Nu mă pot gândi decât la Summer și la ce am făcut pentru ea. La ce a făcut ea pentru mine. La ce dovezi am împotriva ei. Cum ar fi jurnalul ăla idiot de care nu-mi mai pasă deloc. Ar trebui să i-l dau înapoi. Dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie? Din ce am observat, cel mai mare secret al ei e relația dintre ea și Yates.

O relație bolnavă, dar nu pot să o judec pentru asta. Am făcut lucruri foarte rele în viața asta, la fel ca ea.

Poate de asta ne simțim atât de potriviți. Pentru că suntem. Pot să recunosc asta. Sunt bolnav din multe puncte de vedere, la fel ca ea. Sunt rău cu ea și îi place. O excită. Îi spun că e târfă și consideră asta un compliment.

Dar e târfa mea. A nimănui altcuiva.

Traversez camera întunecată și mă opresc să vorbesc cu oamenii pe care îi cunosc, mai mult sau mai puțin. Fetele îmi zâmbesc și flirtează, dar îmi continui drumul. Nu sunt interesat, în mintea mea e o singură femeie care e aici în seara aceasta.

Unde naiba e?

O caut la parter, unde petrecerea este în toi. Din toate camerele ies oameni. Îngrămădiți pe holul care duce spre

aripa privată. Se aud râsete și e plin de băutură și mâncare. Mi se pare că sunt singur în mijlocul petrecăreților. Un observator care nu poate să participe.

Gândurile mele sunt oriunde altundeva decât aici. Mă gândesc la conversația pe care am avut-o cu tata mai devreme. Nu e ca și cum vreau să rămân cu Summer pentru totdeauna, la naiba, nu știu ce îmi doresc, dar cu ea mi-am dat seama că nu vreau să ajung ca părinții mei. Plictisit, nefericit și căutând mereu altceva cu altcineva. La naiba cu asta!

N-o să mă căsătoresc niciodată.

– Whittaker! spune gazda când mă vede, despărțindu-se de grupul de femei cu care vorbea și îndreptându-se spre mine cu un zâmbet pe față. Nu mă așteptam să apari.

– Ai cea mai tare petrecere din vacanță, îi spun când mă ia în brațe. De ce să nu vin?

– Ar fi trebuit să știu. Leighton face un pas în spate ca să mă admire. Am văzut-o pe sora ta mai devreme. Pare... slabă.

– A avut niște probleme de sănătate.

Sunt vag pentru că nu e treaba lui Leighton și pentru că problemele lui Sylvie sunt vagi. Nu înțeleg ce se întâmplă cu ea, iar Sylvie nu spune prea multe în afară de faptul că va muri.

– Mi-a spus că își trăiește ultimele zile și ăsta este un citat, spune Leighton, amuzată.

Sunt convins că nu o crede pe Sylvie. Și sincer nici nu-mi pasă, deși probabil ar trebui. Dar a fost mereu fascinată de moarte, încă de când era mică. În ultima vreme a început să spună că va trăi repede și va muri tânără.

– N-o asculta, spun cu nepăsare, pentru că nu vreau să vorbesc despre sora mea. Tu ce faci?

– Sunt bine. La Harvard e... uimitor. Zâmbește. Tatăl ei a donat un sfert de milion de dolari faimoasei instituții ca să poată intra. Tu unde ai aplicat?

– La câteva facultăți, îi spun fără să detaliez. Nu vreau să discut despre opțiunile mele pentru că nu vreau să cobesc. Dacă nu intru?

Ce naiba vorbesc? O să intru oriunde vreau. Sunt un Lancaster. Și dacă notele mele nu sunt suficient de bune, o să intru pe bani.

– Câteva facultăți, zice ea, imitându-mă. În fine, Whit. Sunt sigură că vei ajunge la Harvard. Cu mine.

– Cine spune că vreau să merg la Harvard? Aș prefera o facultate de pe Coasta de Vest. Stanford e prima mea alegere, iar USC, a doua.

– Am putea fi cuplul de aur din campus. Face un pas spre mine și își frecă trupul de al meu. Întotdeauna am arătat bine împreună.

Despre ce naiba vorbește? Am flirtat un an și am făcut sex o dată. Prea mult efort pentru un rezultat nesemnificativ. Nu, mulțumesc.

Mă uit în jur ca să mă asigur că nu ne vede nimeni, îi pun mâna pe spate și îi șoptesc:

– Am deja pe cineva.

Leighton râde, un sunet vesel și relaxat. Ca și cum aș fi spus o glumă.

– Dacă te referi la Leticia, las-o baltă. Fata aia va sta și te va aștepta ani de zile. Părinții ei abia așteaptă să te însori cu ea. Ar face orice ca să-i facă fericiți.

– O cunoști pe Leticia? o întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

Zâmbește viclean.

– Dragule, Leticia e aici. Drogată în baia mea de la etaj.

Sunt șocat.

– Leticia ia cocaină?

Leighton râde.

– Nu numai cocaină, dacă vrei să fiu sinceră. Dar ai crede că știi asta deja, având în vedere că e viitoarea ta soție.

– Nu mai e, recunosc, urând cuvintele din clipa în care îmi ies pe gură.

Leighton are gura mare. Le va spune tuturor.

– Serios? Și Leticia știe asta?

– Nu, și aș aprecia dacă nu i-ai spune. O mângâi pe spate, apoi îmi cobor mâna. Fii o prietenă bună, te rog.

– Prietenă? N-aș spune niciodată asta despre noi, Whit. Iubiți? Da, pentru scurtă vreme. Dar prieteni? Nu. Vine mai aproape. Însă pot păstra un secret. Dacă vrei să ne furișăm și să... vorbim.

Nici măcar nu sunt tentat. Ultimul lucru pe care îl vreau e să fiu prins în mrejele lui Leighton. E superbă. Dar toxică.

– Trebuie să refuz, i-am spus.

– Ups! Atunci nu știu dacă pot păstra secretul tău. Mă privește galeș, prefăcându-se bosumflată. Poate ar trebui să mă duc să văd ce face Leticia chiar acum. Sunt sigură că va avea nevoie de consolare dacă cineva i-a furat viitorul soț.

Începe să meargă și o apuc de braț.

– Ajută un prieten.

– Tu ajută o prietenă, îmi răspunde și își trage brațul. Haide. De dragul vremurilor trecute.

– Ți-am spus, Leighton, am pe cineva, îi aduc aminte și mă uit din nou în jur.

Dar Summer nu e nicăieri.

– Și când te-a oprit asta înainte? Se lipește de mine și îmi pune mâinile pe cămașă, mângâindu-mă pe piept. Hai să mergem în camera mea. Îmi aduc aminte că te pricepeai să-ți folosești limba.

– Nu-ți fac sex oral! îi spun sec, iar asta o face să râdă mai tare.

– Doamne, Whit. Ai și tu puțin stil. Stă mai dreaptă și îmi mângâie bărbia. Bine. Poate că nu vreau să-mi faci sex oral. Poate vreau doar să mi-o tragi la perete. Îmi aduc aminte și că îți plăcea dur.

În ciuda ofertelor ei, nu se întâmplă nimic jos. Aș putea să o duc în cea mai apropiată cameră goală și să i-o trag până la epuizare. Cu un an în urmă, aș fi făcut asta fără nici o urmă de ezitare. Ba chiar și acum șase luni.

Dar acum nu pot. N-o voi înșela pe Summer.

Doamne, ce vorbesc? Nu suntem împreună, dar nu mă pot gândi să o văd cu altcineva. Ba mai rău?

Nu pot suporta gândul că ar fi cu altcineva. Numai să mi-o imaginez cu alt bărbat mă face să-mi doresc să distrug ceva.

Adică pe bărbatul cu care ar putea fi.

E clar că am probleme. Și toate au legătură cu frumoasa și irezistibila Summer.

– Ce spui, Whit? Leighton toarce și se lipește de mine. Te bagi? Va fi micul nostru secret.

Îi pun mâna pe talie, gata să o împing, când văd ceva cu coada ochiului. Pe cineva.

E Summer. Stă la câțiva pași. Și mă privește cu tristețe.

Apoi se întoarce și o ia la fugă.

CAPITOLUL 37

SUMMER

Nici măcar nu știu unde mă duc în casa asta imensă și excentrică, dar știu că trebuie să ajung cât mai departe de Whit după ceea ce tocmai am văzut.

Whit în brațele lui Leighton Michaels, care este și proprietara acestei case excentrice. E superbă. Merge la Harvard. Are foarte mulți urmăritori pe rețelele de socializare și participă la toate prezentările importante de modă. Se îmbracă impecabil și are foarte mare grijă de imaginea ei. E de o mie de ori mai bună decât mine.

Nici măcar... nu mă pot compara cu ea.

Urc în grabă scările, iar tocurile mele răsună pe treptele de marmură, dar nu-mi pasă. Sunt convinsă că a renunțat să mai vină după mine. Ce contează?

De ce aș conta eu? Nu contez. Sunt sigură de asta.

Găsesc o ușă închisă și apăs pe clanță, reușind să intru cu ușurință. Pipăi peretele până găsesc întrerupătorul și aprind lumina, descoperind un dormitor oarecare. Are doar un pat, un șifonier și o noptieră pe care se află o lampă. Atât. Arată ca o celulă de închisoare în comparație cu opulența pe care am văzut-o în casa asta.

E probabil o cameră a unuia dintre angajați. Poate e nepoliticos să cred asta, dar cel mai probabil e adevărat. Oamenii atât de bogați ca familia lui Leighton Michaels au numeroși angajați și nu le oferă prea multe.

Mă prăbușesc pe marginea patului și mă șterg la ochi cu dosul palmei, încercând să opresc lacrimile. De ce plâng? Știam că asta se va întâmpla până la urmă. Mereu mi-a dat de înțeles că nu poate fi loial. Da, se aștepta ca eu nici măcar să nu mă uit la alt bărbat, în timp ce el poate să și-o tragă cu cine vrea.

Se pare că în sfârșit și-a găsit pe altcineva.

Încep din nou să plâng și îmi acoper fața. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută. Și mai devreme. Mă așteptam la mai mult, ceea ce e o prostie ținând cont că

nu s-a întâmplat de fapt nimic. Nu mi-a făcut declarații de dragoste și nici nu mi-a spus că-i pasă. Nimic de genul ăsta, pentru că nu contez pentru el. Nu în felul acela.

Sunt o idioată. O proastă pentru că am crezut că m-aș potrivi cu oamenii ăștia.

Îmi trag nasul și îmi cobor mâinile. Îmi șterg lacrimile, apoi îmi șterg mâinile pe pătura pe care stau. Mă uit prin cameră, dorindu-mi să am cu mine telefonul ca să-i pot da un mesaj lui Sylvie sau, și mai bine, să chem un taxi ca să plec de aici.

Dar unde să plec? Nu vreau să merg înapoi acasă la familia Lancaster, dar nu am de ales.

Mi-aș dori să o găsesc pe Sylvie. Mai devreme, când Spencer a venit la noi și am văzut privirea de pe chipul ei când l-a zărit, am decis să le ofer puțină intimitate. Am plecat în căutarea lui Whit și... l-am găsit.

Alături de o femeie frumoasă lipită de el, care părea pregătită să-l devoreze. Iar el nu o respingea. O privea cu o expresie aproape rugătoare și în ultima clipă și-a ridicat privirea, dând cu ochii de mine. A părut șocat. Vinovat.

Prins.

E îngrozitor. Serios, de ce am crezut că poate fi fidel? Nu are nici un motiv să fie. Nu însemn nimic pentru el. Iar el a devenit totul pentru mine.

Mă urăsc pentru că îmi pasă atât de mult. Chiar îmi pasă.

Oftez, mă ridic în picioare și deschid ușa încet, trăgând cu ochiul afară să văd dacă e cineva pe hol. Nu văd pe nimeni, așa că ies din cameră și închid ușa încet, apoi mă uit în dreapta și văd pe cineva ieșind din camera alăturată. Mă opresc, speriată că aș putea fi prinsă.

De un băiat care pare de vârsta mea sau puțin mai mare și care devine curios când mă vede. Are părul lung și negru. Buze pline. Ochelari negri, la modă. E îmbrăcat într-o pereche de blugi închiși la culoare și poartă un sacou de tweed peste tricoul polo, negru. Arată îngrozitor. Numai cineva căruia nu-i pasă și e putred de bogat ar purta ceva atât de oribil.

– Of, pari tristă, iepuraș, spune mieros. Cum te numești?

Fac un pas în spate și mă lipesc de ușă. Mi-aș dori să dispar.

– Cine ești?

– Eu am întrebat primul, spune pe un ton plăcut și se apropie.

Îl privesc cu precauție, fără pic de încredere. Am băut doar un pahar mai devreme, deci nu sunt deloc beată. Și refuz să mai trec printr-o situație ca cea de Halloween. Sunt pregătită să mă apăr și alarmată că sunt singură cu un străin.

– M-am pierdut, spun zâmbind puțin. Cred că am greșit direcția. Casa asta e atât de mare.

– E ușor să pățești asta dacă nu ești obișnuit cu ea. Se sprijină de peretele din fața mea și mă privește din cap până în picioare. Nu te recunosc și știu pe toată lumea care participă la petrecerile astea oribile pe care le organizează sora mea.

Fir-ar! Știu cine e tipul ăsta. Este Montgomery Michaels al IV-lea. Monty Michaels e genial și studiază la MIT. Cred că e în ultimul an la facultate. Din ce am auzit, e puțin excentric.

Dar nu-l cunosc personal.

– E casa ta? întreb, simțindu-mă ca o idioată.

– Lasă-mă să te corectez. Este casa părinților mei. Eu doar mai locuiesc aici din când în când. Zâmbește prietenos. Deloc amenințător. Spune-mi cum te cheamă.

– Summer, îi spus.

– Ca anotimpul?

Încuviințez din cap și suspin, copleșită de emoțiile care îmi distrug apărarea.

– Ah, nu! Nu începe să plângi. Nu știu ce să fac cu fetele emotive, spune, părând panicat.

– Nu ai două surori? întreb și îmi șterg lacrimile care mi se preling pe față.

– Ba da. Și le evit cu orice ocazie, spune pe un ton atât de serios încât nu mă pot abține să nu izbucnesc în râs, iar asta îl face să zâmbească. Te rog să nu plângi. De ce ești tristă?

Râd din nou, deși sună mai mult a plânset.

– Din ce alt motiv? Un băiat.

Se încruntă.

– Băieții sunt îngrozitori. Dar îmi plac. Ție nu?

– Cred că da. Un aliat, mă gândesc în timp ce îl privesc, observând sinceritatea din privirea lui și cât de atent e. Ca și cum aș fi importantă pentru el, ceea ce e

prostesc. Suntem doi străini. De ce ești aici și nu la petrecere?

– Nu-mi plac petrecerile. Îmi place mai mult să petrec timpul cu o singură persoană, recunoaște.

Zâmbesc slab.

– Și mie.

– Acum spune-mi. Ce băiat te-a supărat? întreabă încet.

Îmi dau seama că e cu adevărat curios. După felul în care mă privește, pare că vrea să-mi rezolve toate problemele. Sau poate interpretez greșit această conversație. Nu știu.

Știu doar că e primul chip prietenos pe care l-am văzut în ultima vreme și vreau să-i mărturisesc cele mai ascunse și întunecate secrete ale mele.

– S-ar putea să nu-l cunoști...

Vocea mi se pierde.

– Cunosc aproape pe toată lumea din casa asta. Și în acest moment sunt sute de persoane aici. Deși pe tine nu te cunosc. Se încruntă la mine. Spune-mi. Cu cine ai venit?

– Sylvie Lancaster, răspund.

Se luminează la față.

– O ador. Minunatul ei frate e și el aici? Doamne, băiatul acela e minunat! Ce structură osoasă extraordinară! Încuviințez din cap și buza de jos îmi tremură. Te rog, spune-mi că nu el e cel care ți-a frânt inima.

Se încruntă.

Îmi curge o lacrimă din colțul ochiului și o șterg repede.

– Nu trebuie să răspunzi, oftează. Whit Lancaster e cu adevărat divin. Dar este și îngrozitor.

– Teribil, sunt de acord cu el și sughiț.

– Dar superb. Ochii aceia! Pomeții aceia! Expresia ușor sinistră pe care o afișează mereu, de zici că plănuiește să te omoare, iar tu o să zâmbești în timp ce face asta. De ce îmi plac întotdeauna ce-i care par răutăcioși? se întreabă.

– Și eu am aceeași problemă, recunosc, și amândoi râdem.

– Nu-l lăsa să te supere. Nu merită să plângi pentru el, păpușă. Se apropie de mine și îmi șterge lacrima care coboară pe obraz. Vrei să cobor cu tine?

Sunt convinsă că expresia mea plină de speranță spune totul.

– Ai face asta pentru mine? Credeam că urăști petrecerile.

– Da, le urăsc. Dar nu pot să părăsesc o domniță la ananghie. Mă mai privește o dată și face semn către ușa de pe care tocmai a ieșit. Trebuie să te curățăm mai întâi.

– E camera ta? întreb când pune mâna pe clanță.

Își lasă capul pe spate și începe să râdă.

– Nu, draga mea. Acesta este aripa servitorilor. Aici mă întâlnesc cu iubiții mei secreți.

Rămân cu gura căscată.

– Ai avut o întâlnire secretă? Cu cine?

– Dacă ți-aș spune, atunci nu ar mai fi secretă. Zâmbetul lui viclean mă face și pe mine să zâmbesc. Să spunem doar că e un atlet plin de testosteron care are o reputație printre femei, dar în secret îi plac băieții.

Vai! Ăsta da secret. Mă pot gândi la câțiva oameni de la internat care se potrivesc cu descrierea de atlet.

– Facultate sau liceu?

– Nu vorbesc despre experiențele mele și nici nu mă încurc cu băieți de liceu, spune, strâmbând din nas când deschide ușa. Adolescenții oricum nu rezistă prea mult.

Hm. Înseamnă că Monty nu a fost niciodată cu un adolescent ca Whit Lancaster.

Îmi oferă brațul și îl las să mă conducă înăuntru.

E drăguț să am un alt prieten.

După douăzeci de minute cobor scările alături de Monty, încă ținându-l de braț în timp ce analizăm scena din fața noastră. M-a ajutat să mă spăl și să-mi revin, spunându-mi în tot acest timp cum să gestionez situația cu Whit, apoi a vrut să mergem să salutăm supușii.

Așa îi numește pe invitații din casa lui. Supușii.

Deja îmi place de el. Are atât de multă încredere! Nu-i pasă deloc ce cred oamenii despre el, deși cred că numele și educația lui au ceva de-a face cu asta. Mi-aș dori să am măcar un dram din încrederea lui.

Poate dacă petrec suficient de mult timp alături de el o să se lipească și de mine.

După ce coborâm scările, toată lumea se adună în jurul lui Monty, majoritatea privindu-mă curioși pentru că nu

știu cine sunt. Când întreabă despre mine, le spune că sunt invitata lui și nimic mai mult.

Îmi dau seama că asta îi face să-și dorească să afle mai multe. Dar îi refuză când întreabă despre mine. Iar eu nu scot nici un cuvânt. Afișez un zâmbet misterios și mă uit în jur, disperată să-l găsesc pe Whit.

Doamne, sunt atât de proastă! De ce aș vrea să-l găsesc? Nu va face altceva decât să mă distrugă. Probabil e cu fata aceea. Sora lui Monty. Leighton. Probabil fac sex chiar acum, în timp ce mie îmi spune că trebuie să merg pe aici cu sperma lui pe coapsele mele, ca și cum aș fi proprietatea lui.

Îl urăsc. Chiar îl urăsc.

– Draga mea, strâmbi din buze ca și cum ai fi dezgustată, mă avertizează Monty, apropiindu-se să-mi șoptească la ureche. Oamenii vorbesc peste tot în jurul nostru, unii direct cu el, dar nu pare să-i pese. Nu-ți pierde cumpătul. Whit tocmai a intrat în cameră.

Simt că mă lasă picioarele și îmi încordez genunchii, ținându-l de braț pe Monty și făcând tot posibilul să zâmbesc.

– Bravo! Bărbia sus, mă încurajează Monty. Ridic privirea și văd că se uită spre stânga, cu o expresie de satisfacție. Ah, vine încoace! Poartă-te ca o prințesă, draga mea. Ești mai presus de atât. Ești mai presus de el.

Ridic bărbia și mă uit de sus la oamenii din jurul nostru, zâmbind cu adevărat. Misterioasă. Mă uit la Monty, cu o privire caldă, iar el îmi zâmbește. Ca și cum am fi prieteni de-o viață.

Eu și Monty ne înțelegem. Cred că mi-am găsit spiritul-pereche.

Deodată atmosfera se schimbă și devine încărcată. Îi simt prezența înainte să-l văd. Mi se ridică tot părul de pe mine și mi se face pielea ca de găină.

– Montgomery.

Vocea e familiară. Întunecată. Devastatoare.

– Whittaker, spune Monty cu o urmă de amuzament. Ce te supără în seara aceasta, dragule? Pari gata să scoți flăcări pe nas.

Whit mârâie la Monty înainte să mă fixeze cu privirea lui arzătoare.

– Ești cu partenera mea, Monty. Și știi că nu-mi place să împart.

Mulțimea din jurul nostru tace. Întredeschid buzele, surprinsă, dar nu spun nimic.

Whit a recunoscut în public că sunt partenera lui?

Monty râde și mă strânge mai tare de braț.

– Întotdeauna ai fost egoist cu jucăriile tale, Whit.

– Nu m-am schimbat. Încă sunt egoist. Dă-mi jucăria înapoi, îi cere Whit, iar vocea lui profundă mă învăluie și mă face să mă simt slăbită. Lucrul de care te ții e al meu.

– Nu vrei să spui „persoana"? îl ceartă Monty și se întoarce spre mine. Nu-l băga în seamă. Uneori nu are deloc maniere. Parcă ar fi fost crescut de lupi.

– Am fost. De unii feroce care o să-ți rupă gâtul cu dinții. Whit întinde mâna spre mine și mă ia ușor de încheietură, trăgându-mă spre el. Dar Monty nu-mi dă drumul. Nu încă. Nu e genul tău, Monty.

– Da, știu, dar e o frumusețe. Monty mă privește cu admirație. Ești o fată atât de norocoasă! Te seduce în fiecare seară?

Nu-i răspund. Sunt convinsă că privirea mea e un răspuns suficient de bun.

Monty îmi dă drumul în același moment în care Whit mă trage spre el și mă duc ușor în brațele lui. Mă cuprinde de talie și îmi pune mâna pe fund, ținându-mă aproape de el. E un gest posesiv. Simt că am fost revendicată.

Nu mă deranjează.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de ea, îi spune Whit lui Monty, părând sincer.

– O să am grijă de jucăria ta prețioasă oricând ai nevoie. E minunată. Monty flutură din degete spre mine. Bucură-te de el în seara asta, micul meu anotimp. Presimt că va fi mai feroce decât de obicei. Dar ai grijă cu dinții!

Whit mă conduce departe de Monty și grupul lui înainte să apuc să răspund, practic târându-mă prin camera întunecată. Mergem în grabă pe un hol, fără să spunem nimic, iar respirația mea devine din ce în ce mai agitată de îngrijorare.

E furios. Dar nu am făcut nimic greșit. Și dacă mă acuză de ceva, de orice, nu o să accept.

Sub nici o formă.

– Whit! protestez eu, dar mă ignoră.

Încerc să încetinesc, dar se mișcă repede și mă trage după el, până când mă împiedic și intru cu tot corpul în el.

Se întoarce, mă ia în brațe și mă împinge cu putere la perete. Aștept să mă sărute. Să mă pipăie. Să facă orice are nevoie.

Dar nu face nimic din toate astea.

În schimb, îmi pune două degete sub bărbie și o împinge, până când nu am de ales și mă uit în ochii lui.

– Nu e ceea ce crezi.

Îi analizez chipul și cât de calm pare. În mine se dă un război. Aș putea să-l insult și să-l acuz de lucruri oribile. Aș putea să plâng și să mă comport ca o iubită geloasă.

Dar nu fac nimic din toate acestea.

– Atunci ce s-a întâmplat?

Vocea mea e impasibilă. Ca și cum nu aș fi afectată.

– Eu și Leighton avem un trecut, recunoaște.

Acum sunt o iubită geloasă. Urăsc să aud asta.

– Și e foarte insistentă atunci când vrea. N-am fost interesat. S-a aruncat în brațele mele. Ba chiar m-a amenințat. Privirea lui pare tulburată. Acum întunecată și apoi calmă. Leticia e aici.

Simt un nod în gât când îi aud numele.

– Viitoarea ta soție.

– Ba nu, spune printre dinți. Nimeni nu-mi decide viitorul. N-o să mai permit asta.

Clipesc, surprinsă de tonul lui vehement.

– Leighton era lipită de tine, spun.

– Da, e adevărat. Ea era lipită de mine, nu invers. Îmi ia degetele de sub bărbie și îmi dă o șuviță de păr după ureche. Gestul lui delicat mă face să tremur, confuză. N-a însemnat nimic. Am fugit după tine, dar nu te-am găsit.

– Am mers repede, în ciuda pantofilor.

Zâmbesc discret.

– Și ai dat de Monty.

– Nu e minunat? întreb cu un zâmbet visător. Noul meu prieten cel mai bun.

– Nu-i spune asta lui Sylvie. Va fi geloasă.

Zâmbetul lui Whit e surprinzător.

– Nimeni nu o poate înlocui pe Sylvie.

Dar îl ador pe Monty.

– E nemilos.

Sunt surprinsă.

– E drăguț.

– Dacă te place. Sau dacă te respectă, spune Whit. Am avut o relație complicată de când eram copii. Întotdeauna am fost precaut în privința lui.

– E îndrăgostit de tine. A spus, citez, că ești „minunat", îi spun lui Whit, râzând când se încruntă.

– Ar fi în stare să spună asta, murmură el, cu o expresie plină de nervi.

– Nu se înșală. A spus și că ai o structură osoasă frumoasă. Mă simt îndrăzneață și îi pun mâna pe obraz. Și are dreptate. Chiar ai. Îl mângâi pe față. Pe buze. Un chip aristocratic. Înțeleg de ce părinții tăi vor să te căsătorești cu cineva anume. Trebuie să păstrezi aparențele cu o femeie frumoasă. Ar trebui să faceți copii la fel de frumoși care să arate ca voi.

– La naiba cu asta! Mă ia de încheietură și încă am degetele pe buzele lui. Nu-mi pasă ce vor ei.

Sunt numai minciuni. Îi pasă. Prea mult. E numele familiei lui. Moștenirea lui. Nu vrea să-i dezamăgească.

Whit își întredeschide buzele, îmi dă drumul la mână și își bagă în gură degetele mele.

– Nu-mi place când fugi de mine, recunoaște.

Îl urmăresc, înmărmurită. Cum își mișcă limba în jurul degetului meu, fără să-și ia ochii de la mine. Ceva se aprinde în interiorul meu și expir tremurând, atentă mereu la chipul lui. La gura lui.

Gura aceea frumoasă, îngrozitoare, minunată.

– Vrei să pleci? mă întreabă, învăluindu-mă cu vocea lui.

Îmi simt sânii grei și vintrele îmi pulsează când aud promisiunea din întrebarea lui.

– Cum rămâne cu Sylvie?

– O să-i dau mesaj lui Spencer. Îi spun să o aducă acasă. Îmi dă drumul și se apropie, cu buzele lipite de ale mele când vorbește: Hai să mergem, Savage.

CAPITOLUL 38

SUMMER

Bineînțeles că sunt de acord să plecăm. Sunt atât de acaparată de el încât nu aș putea pronunța cuvântul *nu*. Îl urmez în timp ce pornim în căutarea unei uși. Dăm peste Sylvie care stă confortabil lângă Spence, într-un scaun imens, cu picioarele peste ale lui, în timp ce el îi ține mâna pe spate, aproape de fund.

Ridică mâna mai sus când ne vede.

Whit se încordează și se oprește, privindu-i cu atenție.

– Du-o acasă pe sora mea, te rog.

– Bineînțeles.

Spence încuviințează din cap.

Sylvie zâmbește și se întinde precum o pisică, frecându-se intenționat de Spencer.

– Unde vă duceți?

– Mă duc să i-o trag lui Summer pe bancheta din spate a mașinii, Syl, și speram să avem parte de puțină intimitate, îi răspunde Whit, pe un ton serios.

Sylvie râde.

– Ce nerușinat!

Nu spun nimic. Îl las pe Whit să mă escorteze afară din casă. Afară. La mașină. Mă trage pe bancheta din spate, atât de violent încât mă izbesc de el, și mă imobilizează cu trupul lui, cu fața lipită de a mea.

– Deja am făcut sex în mașină, murmură el și mă sărută pe gât. Și ceea ce am în minte nu se poate întâmpla aici.

Anticiparea îmi curge prin vene și mă înfierbântă. Mă umple de curiozitate.

– Ce vrei să faci cu mine?

– Să te fac a mea în singurul loc în care nu am făcut-o deja. Se desprinde de la gâtul meu ca să mă poată săruta, căutând minuțios cu limba în gura mea, iar când termină nu fac altceva decât să gâfâi. Sau gândul la sexul anal te sperie?

Vintrele mi se încordează de dorință. Poate să facă ce vrea cu mine.

– Vreau.

Zâmbește, părând încântat.

– Ah, o să primești.

Ca de obicei, cuvintele lui sunt o amenințare. O promisiune. Oftez când mă sărută din nou. Își mișcă buzele languros. De parcă am avea tot timpul din lume. Mă las copleșită de gustul lui. De felul în care mă

țintuiește pe banchetă, de felul în care genunchii îi lovesc podeaua mașinii cu un zgomot ușor; mă mângâie ușor pe o parte, ridicându-mi rochia în sus.

Până rămân complet dezgolită.

– Ridică-te, îmi cere, iar eu mă mișc până stau sprijinită de spătarul banchetei, cu partea de jos a corpului expusă în totalitate.

Nu-și ia ochii de la mine când coboară cu fața între picioarele mele și începe să mă lingă.

Atingerea limbii lui îmi ajunge până în suflet.

Îmi tremură coapsele și am fundul tras spre marginea banchetei în timp ce mă distruge cu limba lui. Linge și caută. Îmi suge clitorisul între buze. Mă penetrează cu un deget și împinge înainte și înapoi.

E atât de bine! Prea bine.

Îmi bagă mâna sub fund și mă trage spre el.

– Freacă-te de mine, spune. Știi că vrei.

La naiba!

Da, vreau.

Mă sprijin cu picioarele de podea, îmi mișc șoldurile și mă frec de fața lui fără rușine, iar barba lui scurtă mă înnebunește de plăcere. Mă mănâncă de parcă ar fi hămesit. De parcă nu ar putea să se satur de mine, iar eu îmi încleștez mâinile în părul lui și îl țin aproape de mine.

Îl folosesc.

Îmi dau drumul pe chipul lui frumos, extraordinar.

Scoate degetul și îl duce în spate, tachinându-mă în celălalt loc interzis. Mă mângâie, cu atingeri delicate care mă fac să gem. Să mă încordez. Să mă relaxez. Nu te opri. Gura și degetele lui sunt chinuitoare, ducându-mă mai departe. Apasă mai tare, cu atingeri insistente și se uită la mine în timp ce mă atinge, iar în momentul în care degetul lui depășește bariera încep să am convulsii.

Șoptesc numele lui, cu respirația întretăiată, iar orgasmul mă lovește în valuri. E un clișeu, dar mi se pare că am fost aruncată în mare, în timp ce plăcerea incredibilă mă lovește iar și iar. Până când ajung să-l împing cu disperare. E prea intens.

Prea mult.

Dar nu-mi dă drumul. Gura lui e mai moale. Încetinește. Încă are degetul înăuntrul meu în timp ce îmi linge cu delicatețe pielea sensibilă. Îmi tachinează

punctul sensibil. Îl încercuiește. Iar și iar. Împinge degetul mai adânc înainte să înceapă să-l miște.

– La naiba! țip când mă lovește un alt orgasm, mai puțin intens, dar la fel de copleșitor.

Îmi las capul pe spate și îmi tremură tot corpul în timp ce fața lui Whit mă ajută să mă eliberez. Când în sfârșit mă prăbușesc pe banchetă, îmi dau lacrimile, iar Whit se dezlipește de mine.

Mă privește cu atenție și se șterge la gură.

– Te-aș putea privi toată noaptea făcând asta.

– Cred că aș muri dacă am continua așa, recunosc, răgușită.

– Ce mod mai bun de a muri?

Zâmbetul lui diavolesc îmi dă fiori de fericire și încuviințez din cap.

Asta face cu mine, îmi dau seama când trecem de porțile imense ale proprietății Lancaster. Mă lasă neajutorată. Mă lasă epuizată. Ard de nerăbdare să aflu ce urmează. Nu mă sperie posibilitatea că am putea face sex anal pentru prima dată.

Mă sperie mai mult gândul că atunci când va veni clipa, nu va mai fi interesat de mine.

– Te porți așa frumos cu mine pentru că vrei sex anal?

Chicotește și pieptul lui vibrează în spatele meu, iar eu nu mă pot abține să zâmbesc.

– Poate.

Suntem în baia lui, împărțim cada imensă aproape plină cu apă caldă, din care ies vapori. Undeva în apropiere e un șemineu, iar sunetele de lemn care arde umplu camera. Celălalt sunet care se aude e clipocitul apei care ne atinge pielea când ne mișcăm.

Aș putea sta aici o veșnicie. Cuibărită în brațele lui Whit, lipită de corpul lui, înconjurați de apa caldă. Mă simt iubită. Apreciată. Deși știu că nu e adevărat și că nu simte asta pentru mine.

Nu contează. Mă pot preface. Măcar pentru o noapte.

– M-ai lăsa vreodată să te ating acolo?

Îmi dau seama că îmi este mult mai ușor să îl întreb pentru că nu stăm față în față.

– Nu vreau să-mi bagi un vibrator acolo, dar un deget nu m-ar deranja. Doar ca să văd cum e, spune pe un ton conversațional.

Chicotesc, iar el îmi pune mâna la gură ca să mă oprească.

– Vorbesc serios, Savage. Fără vibratoare.

– Nici măcar nu am așa ceva, spun, cu vocea înfundată din cauza mâinii lui.

Îmi bagă un deget în gură, iar eu îl ling ușor.

– Cine are nevoie de un vibrator dacă are asta?

Își împinge șoldurile spre mine și simt cum mă atinge cu penisul tare.

Whit e jucăuș în seara aceasta. Posesiv. Aproape... dulce? Nu-i înțeleg starea de spirit. Dar nici nu încerc. Mi-aș dori să fie mereu așa.

Dar mi-ar fi dor de partea lui murdară și întunecată dacă nu mi-ar mai arăta-o niciodată. Tonul amenințător și cuvintele crude. Și ele mă excită.

Mă excită tot ce face.

Îi sug degetul de parcă ar fi penisul lui. Îl sug mai adânc în gură și îl încercuiesc cu limba înainte să îl sug mai tare. Mă apucă de sân cu cealaltă mână și se joacă cu sfârcul meu, iar eu încep să respir din ce în ce mai repede.

– Chiar mă consideri jucăria ta? îl întreb când scoate degetul din gura mea.

E tăcut pentru o clipă, parcă gândindu-se la ce și cum să spună. Ar putea fi crud sau drăguț. Oare asta e parte din distracție, faptul că nu știu niciodată la ce să mă aștept de la el?

Da. Cred că da.

– Ești mai mult de atât, spune până la urmă.

Mă apucă de ambii sâni. Îi frământă. Îi strânge și îmi mângâie sfârcurile cu atingeri delicate. Și mă face să tânjesc după mai mult.

Închid ochii și mă relaxez.

– Și nu îți place să împarți?

Se oprește.

– Nu împart niciodată.

Tonul lui ferm îmi arată că nu e ceva ce ar fi dispus să discute. De parcă eu aș fi.

– Nici măcar cu un alt băiat? îl întreb doar ca să-l provoc.

– Cu siguranță nu cu un alt băiat, îmi răspunde și începe să-și miște din nou mâinile pe pieptul meu.

– Dar cu o altă fată?

Se oprește din nou.

– Ți-ar plăcea?

Ridic din umeri.

– M-am mai uitat la filme porno cu lesbiene. Mă excită. Pot să recunosc asta. Femeile sunt mai... delicate.

– Și eu pot fi delicat.

Râd. Zgomotos.

– Nu, nu poți.

– Nu am fost delicat mai devreme? Îmi dă părul umed la o parte de pe gât și mă mângâie cu nasul. În mașină?

– Tortură delicată, șoptesc, și îmi las capul pe spate în timp ce mă sărută acolo, sub bărbie. Ești necruțător.

– Îți place.

– Poate facem prea mult sex, îi spun încet.

– Cred că suntem perfect normali.

Încep să râd din nou și îmi pune iar mâna la gură.

– Poate că normal nu e cuvântul potrivit. Mă linge pe gât, plimbându-și limba pe toată lungimea lui. Ne potrivim, Savage. Tu și cu mine.

– Suntem un dezastru, murmur printre degetele lui. Mă strânge mai tare și mi-e greu să respir. Whit.

Își coboară mâna până când mă cuprinde de gât și mă strânge. Amintindu-mi de puterea lui. De controlul pe care îl are asupra mea, atât fizic, cât și psihic.

– Nu am mai făcut asta de ceva vreme.

Inima îmi bate din ce în ce mai tare de frică. De nerăbdare. Îmi mișc corpul și apa se revarsă peste marginile căzii.

– Nu-mi face rău.

– N-aș face niciodată asta. Îți fac rău doar atunci când știu că îți place. Strânsoarea lui e subtilă. Nu se mișcă repede. Nu pune prea multă presiune și știu că ar putea face mai mult de atât. Și cred că îți place asta.

Închid ochii și mă concentrez la inima care îmi bate nebunește, la senzația corpului său care mă înconjoară. Își mișcă cealaltă mână și coboară între picioarele mele și mă apucă, apoi își strecoară un deget înăuntru, cu o atingere dură. Încântătoare.

Posesiv.

– Ai văzut cum se uita toată lumea la tine în seara asta? Când erai cu Monty?

Încuviințez din cap și deschid ochii. Mă uit spre foc, la flăcările care dansează și la lemnele care trosnesc și se

rup în căldura intensă.

– Arătai ca o regină, murmură, plin de mândrie. De asta te-am făcut a mea, Savage. Nu am vrut ca altcineva să ia ceea ce e al meu. Regina mea. Ești a mea.

Posesivitatea din cuvintele lui îmi face sângele să fiarbă.

– Și Monty?

Râsul lui plin îmi răsună în ureche.

– Nu e o amenințare. Pot să am încredere în el când vine vorba despre tine.

– Pentru că îi plac băieții?

– Chiar dacă nu i-ar plăcea, tot nu te-ar atinge. Nu după ce a aflat a cui ești.

– Nu sunt un obiect, Whit. Sunt o persoană. Nu poți să mă faci a ta, spun, hotărâtă să mă apăr.

Deși posesivitatea lui e atrăgătoare.

Nimeni nu m-a mai revendicat în public vreodată... cel puțin nu un băiat. De obicei, sunt doar un secret murdar. Chiar și Whit m-a ascuns, dar și eu am vrut să păstrăm secret ceea ce făceam.

Dar nu mai este cazul. Toată lumea din camera aceea știe că sunt cu Whit Lancaster. Iar eu nu am energia să-mi pese.

– Hm, aici te înșeli. Mă mângâie pe față cu nasul lui. Mă apasă mai tare cu degetul și mă strânge mai mult de gât. Deja ai fost revendicată. Ești a mea în toate felurile posibile.

Își mișcă mâna și se joacă cu vaginul meu, făcând valuri în apa care se revărsă peste margini și udând podeaua. Îmi desfac mai mult picioarele, cât pot de mult în cada îngustă, dorindu-mi mai mult. Dorindu-mi să-i simt degetele în interiorul meu.

Dorindu-mi să-l simt pe el în interiorul meu.

– Ești a mea de când aveai paisprezece ani, îmi șoptește pe un ton sumbru, trezind la viață toate lucrurile întunecate dinăuntrul meu. De atunci ai rămas mereu în mintea mea, să știi. M-ai bântuit. Și nimeni nu s-a ridicat la nivelul tău.

Inima mi se oprește când îl aud și rămân fără aer.

– Ce? șoptesc.

Nici măcar nu ezită să mărturisească.

– E adevărat. Am văzut asta în tine în seara aceea. Sufletul tău se potrivea cu al meu, recunoaște și îmi dă

drumul. Du-te mai în față.

Mă îndepărtez de el și îl privesc peste umăr cu o expresie confuză.

– Nu înțeleg.

– Ține-te de marginea căzii.

Mă împinge ușor și mă duc în față, apucând marginea curbată a căzii de marmură. Se ridică și mă penetrează dintr-o singură mișcare, poziția ajutându-l să mă pătrundă adânc. Când e complet înăuntrul meu, geme și rămânem așa pentru câteva clipe, cu trupurile conectate, dar nemișcați, în timp ce apa șerpuiește în jurul nostru. El e deasupra mea, controlându-mă complet.

Cu respirația întretăiată, plină de nerăbdare, aștept să spună ceva, să facă ceva.

– Uneori credeam că nu ești reală. Nu aveai cum să fii perfectă, spune și începe să se miște, ieșind aproape complet înainte să se împingă din nou în mine. Dar ești reală. Și pare că ai fost făcută special pentru mine.

Și eu simt același lucru. Mi se pare că a fost făcut doar pentru mine.

Ceva pocnește tare și se aude apa scurgându-se. Cumva a scos dopul și apa începe să scadă. Mă ia de șolduri și mă așază cu grijă, înainte să-și strecoare o mână printre fesele mele. În sus și în jos, încet și ritmic, insistând asupra locului pe care și-l dorește cel mai mult.

– Când stai așa, ești atât de deschisă în fața mea! Mă pătrunde ușor cu degetul, iar eu îmi țin respirația, încordată. Relaxează-te.

Încerc, dar a intrat mai mult decât de obicei și mă simt atât de plină. Cu penisul și degetul înăuntrul meu. E prea mult.

Nu e suficient.

– Pielea îți strălucește acum, spune, aproape ca pentru el. Udă și fină. Doamne, uită-te la tine!

Întorc capul și îl privesc peste umăr; îi întâlnesc privirea înfierbântată. Ochii lui sunt atât de întunecați. Ca o furtună. Are buzele roșii, obrajii îmbujorați și zâmbește, mișcându-și soldurile în același timp.

Atinge locul acela care mă face să văd stele.

Îmi întorc privirea și mă prind cu toată puterea de marginea căzii, în timp ce apa dispare, lăsându-mă complet expusă. Nu știu cum arăt, dar nu-mi pasă. Nu mă pot concentra decât pe mișcarea de frecare dintre

corpurile noastre. Și la degetul lui care se mișcă în același ritm. Mă mișc odată cu el, alunecând cu genunchii pe marmura fină și simțind că mă dor degetele de cât de strâns mă țin.

Whit mă pătrunde cu putere, gemetele lui umplu camera, la fel ca sunetul pielii noastre care se lovește ritmic. Cu genunchii desfăcuți, degetul lui intră mai adânc și mă abțin să gem în timp ce mă arcuiesc spre el.

Whit înjură, folosind numai cuvinte murdare. Corpul meu e în flăcări, mușchii stau să-mi explodeze de încordare și aștept cu nerăbdare orgasmul care e atât de aproape.

Și apoi dispare. Se retrage și mă uit șocată cum iese din cadă și vine în fața mea. Cumva a găsit un prosop și îl ține întins pentru mine.

– Haide. Ieși.

Fac ceea ce-mi spune și aproape mă împiedic când ies din cadă pentru că am corpul foarte moale. Slavă Cerului că e acolo să mă ia de mână și să mă ajute să ies.

Mă doare vaginul și îmi arde fundul. Dar tot mă duc spre el și îl las să mă înfășoare în prosopul imens, gros. Mă strânge la pieptul lui și mă freacă pe tot corpul ca să mă usuce. Mă sărută pe frunte, un gest atât de drăgăstos și de neașteptat, că îmi vine să plâng.

În seara asta e în contradicție. Una pe care nu o înțeleg.

– Hai să mergem în dormitor, sugerează după ce ia prosopul.

Nu pot decât să încuviințez din cap, simțind că mă ia somnul. M-am simțit atât de bine că a avut grijă de mine. A fost exact ce aveam nevoie.

Mă ia de mână și ne încrucișăm degetele în timp ce ieșim din baie și mergem spre patul imens. Văd un alt șemineu, cu focul trosnind, și îl privesc, tremurând, când Whit vine și mă ia în brațe.

– Urcă-te în pat, îmi spune pe un ton grav. Autoritar. Pune-te în mâini și în genunchi. Lasă-mă să te văd.

Ca în transă fac ceea ce îmi spune. Pierdută în acest moment. În magia nopții. Se duce spre noptieră și deschide un sertar din care scoate un tub de lubrifiant.

Mi se usucă gura și îl privesc cum scoate capacul și își pune câteva picături în palmă. Își freacă mâinile, iar

lichidul lipicios se întinde între degetele lui când le desface.

Vine în spatele meu și își bagă degetele între fesele mele fără ezitare, mângâindu-mă acolo. Atingerea lui e dureros de delicată și închid ochii, încercând să mă relaxez. Îmi spun că mă voi simți bine.

Că pot să am încredere în el.

– Desfă-ți picioarele mai mult, mă încurajează și fac ceea ce-mi spune, iar el geme. Doamne, pot să văd totul!

Mă mângâie. Mă tachinează. Împinge degetele. Adânc. Mai adânc. Până când mă pătrunde cu vârful degetului și rămâne acolo.

– Te doare?

– Nu, șoptesc.

Mi se pare că se joacă cu mine ore întregi. Bagă un deget, apoi două. La un moment dat se strecoară sub corpul meu și mă linge, provocându-mi un orgasm. Apoi mă pătrunde cu trei degete. Mă linge iar și își mișcă degetele înainte și înapoi, și am un alt orgasm în câteva secunde, încordându-mă în jurul degetelor lui și dându-mi drumul pe fața lui.

– Asta vreau să simt în jurul penisului meu, spune pe un ton răgușit, mutându-se ca să ajungă din nou în spatele meu.

Aud cum deschide capacul și pune mai mult lubrifiant. Poate pe penis?

Tresar când îmi acoperă fundul cu lichidul rece.

– Spune-mi să mă opresc dacă te doare, zice și simt capul penisului acolo. Pare nerăbdător. Încântat. Deja ești deschisă pentru mine.

Se freacă de mine, iar eu gem în fața senzației delicioase. Doamne, e atât de mare! Mai mare decât trei degete și nu știu dacă o să încapă. Nu știu dacă vreau să încapă.

Dar e insistent. Și atât de răbdător. Își dorește asta, așa că nu se grăbește. Mă mângâie și mă tachinează, împingând doar vârful înainte să se retragă complet. Mi se usucă gura așteptând să mă pătrundă dintr-odată, dar se mișcă încet și, înainte să-mi dau seama, intră pe jumătate.

– La naaaiba!

Tărăgănează cuvântul în timp ce mă pătrunde. Îmi las capul să atârne, complet șocată.

E înăuntru. Doamne, dacă începe să se miște?

Doare. Dar e o durere plăcută. La început îi e greu să-și găsească ritmul, probabil pentru că sunt prea strâmtă. Încerc să nu mă mișc, dar mă dor brațele și încep să tremure. Whit se oprește și se aplecă deasupra mea.

– Ridică-te, spune răgușit.

– Ce?

Mă uit la el și mă ia de mână, ridicându-mă fără efort.

Credeam că o să fie un unghi ciudat, dar nu face decât să mă pătrundă mai adânc și să ușureze durerea. Stau cu spatele lipit de pieptul lui, iar el bagă mâna între picioarele mele și începe să-și miște degetele în cerc.

– La naiba, Summer, spune agonizând. De plăcere. Ești atât de udă! Și e atât de bine!

Abia mă pot mișca. Nu pot decât să accept pedeapsa lui când mă pătrunde iar și iar și mă ține lipită de el, penetrându-mă continuu. În cameră se aud doar gemetele lui, pielea noastră care se lipește și gâfâitul meu. E prea mult. Nu e suficient.

– Ce fetiță bună, spune el și se joacă cu degetele între picioarele mele, atât de tare, încât țip agonizând, în timp ce orgasmul care mă lovește mă lasă fără aer, fără gânduri, fără orice.

Rămân nemișcată înainte ca tot corpul să mi se cutremure și fundul mi se încordează iar și iar în jurul lui.

Își dă drumul țipând gâtuit. Cred că orgasmul meu l-a luat prin surprindere și i-a provocat și lui unul. Simt valul de lichid fierbinte, atât de ciudat acolo, și se retrage imediat, vărsându-și sperma în tot patul.

– Doamne! Ești atât de strâmtă! Mă atinge. Bagă mâna în spermă și o întinde pe fundul meu. Murdară. Sexy. La naiba! Încă sunt tare.

Mă prăbușesc pe pat, departe de pata umedă, slăbită de epuizare.

– Nu mai pot, șoptesc și închid ochii, cufundându-mi fața în saltea.

Îmi simt oasele ostenite. Mintea goală.

Se dă jos din pat și simt că mă privește în tăcere. Nu mă mișc. Nu spun nimic și nici el nu o face.

Câteva minute mai târziu îl aud în baie. Trage apa la toaletă. Dă drumul la robinet, apoi se întoarce și salteaua

se lasă când vine spre mine, mă ia de mijloc și mă trage spre el.

– O să te curăț, murmură înainte să-mi pună cârpa umedă pe fund.

Îmi curăță tot corpul, până la ultima picătură de spermă, apoi mă șterge cu un prosop uscat. Îl las să facă asta fără să spun vreun cuvânt, ca un copil care are nevoie să fie răsfățat și îngrijit.

Pleacă din nou din pat, ca să scape de cârpă și prosop, apoi se întoarce. Nu spune nimic când mă întoarce, îmi învelește trupul vlăguit și se urcă alături de mine.

Îmi țin respirația, așteptând să mă atingă. Sau să-mi spună noapte bună. E atât de liniștit încât mă întreb dacă mai respiră.

– Te-am rănit? întreabă răgușit.

– Nu.

Se răsucește cu fața spre mine. Îi văd chipul frumos în lumina șemineului.

– Nu mă minți, Summer.

Îmi place mai mult când îmi spune prenumele. Momentul devine încărcat. Mai intim.

– Nu mint. Mi-a plăcut. M-ai făcut să am orgasm, nu-i așa?

– Tot cred că te-am rănit. Nu, știu că te-am rănit. Mă ia în brațe până mă lipește de trupul lui mare și dur. Mă cuibăresc la pieptul lui și savurez bătăile ritmice ale inimii lui. Nu am mai făcut asta niciodată.

– Ce? întreb adormită.

– Sex anal. Ai fost prima. Singura fată cu care am vrut să fac asta. Mă strânge mai tare în brațe. N-am vrut să stric asta.

Confesiunea lui trezește ceva în mine, mă face să simt că plutesc. Îmi las capul pe spate, cu buzele țuguiate. Vreau să mă sărute.

– N-ai stricat nimic.

Mă sărută, parcă știind că am nevoie de asta. Poate și el are nevoie.

– Ar trebui să ne culcăm.

– Pot să...

– Rămâi, spune, întrerupându-mă. Dormi cu mine.

E a doua oară când facem asta. Și mă tulbură. El mă tulbură. Nu știu ce se întâmplă între noi. De ce e atât de drăguț. Atent. E emoționant.

Mă sperie.

Dar îmi dau seama de ceva.

Sunt lipsită de apărare. Sunt slabă în fața lui și a nevoilor lui. În fața a ceea ce vrea. Iar el știe asta. Mă controlează în totalitate. Trup și suflet.

Și mă înspăimântă să fiu în această postură.

CAPITOLUL 39

WHIT

Mă trezesc cu corpul lui Summer întins peste al meu. Sunt excitat, ca în fiecare dimineață, dar e mai intens decât de obicei fiindcă e în patul meu. Deasupra mea. Îi simt vaginul pe coapsă.

Nu vreau să fac sex cu ea. Sau să o ating într-o manieră sexuală. Noaptea trecută am împins-o la limită. I-am folosit corpul în toate felurile posibile.

Într-un fel, și eu m-am împins la limită.

Ies ușor de sub ea și mă dau jos din pat, ducându-mă direct la baie să-mi fac nevoile. Mi-e aproape imposibil din cauza penisului erect și încerc să mă gândesc la alte lucruri. Lucruri plictisitoare. Școală. Drumul până aici. Dezamăgirea eternă a părinților mei față de mine.

Penisul meu se lasă puțin.

Pornesc dușul și intru sub apa rece care îmi face pielea ca de găină. Se încălzește până la urmă și mă spăl repede. Ies din duș și mă șterg. Mă spăl pe dinți. Mă uit în oglindă, nervos pe mine și pe felul în care am tratat-o pe Summer seara trecută. Intră sub pielea mea și mă consumă. Nu pot să scap. Nu, am făcut totul mai rău noaptea trecută.

Am alergat după ea. M-am certat cu Monty de parcă ar fi un obiect pe care l-am câștigat. Am revendicat-o în public, la petrecere. Sunt convins că lumea vorbește despre noi. Despre mine. Se întreabă cine e. Nu va dura mult până vor afla.

Și atunci se va dezlănțui iadul. Sunt sigur de asta.

În acest moment mi se pare că noaptea trecută a meritat. Nu știu de ce, dar nu am putut să-i rezist. Am vrut să o am în toate felurile. Să fac sex cu ea de fiecare dată. Am avut orgasm de trei ori noaptea trecută? De patru ori? Ea, de mai multe ori.

E ca un drog, iar eu sunt un dependent fără speranță.

Ies din baie și o găsesc în mijlocul patului, ținând pătura lipită de ea și cu părul răvășit. E frumoasă în dimineața asta gri și rece. Ca o pată de culoare în mijlocul cenușiului. Când nu e frumoasă? I se văd umerii fini, buzele umflate, ochii mari de somn... sau din lipsa lui. E evident că e extenuată. Dar mi se pare că arată uimitor.

Mi se ridică penisul. Mă uit în jos, amintindu-mi că sunt dezbrăcat.

– Cineva se bucură să mă vadă.

Răspunsul ei mă face să zâmbesc înainte să-mi dau seama că nu ar trebui să fac asta și mă încrunt.

Dar m-a văzut zâmbind și face ochii mari, licărind de fericire. Întinde mâna și mă cheamă la ea.

– Hai în pat.

– Părinții mei vor vrea să cobor la micul-dejun.

E o scuză lamentabilă. Pot să garantez că părinții mei nu sunt la masă. E deja trecut de ora 9. Se trezesc la răsărit; sunt atât de asemănători, dar nu vor să aibă de-a face unul cu celălalt.

Se bosumflă.

– Te rog...

Cedez și mă duc la ea. O iau în brațe. O sărut nebunește. Ce naiba fac? Fetele nu înseamnă nimic pentru mine. Oamenii nu înseamnă nimic pentru mine. O tratez ca pe un obiect fragil și prețios, iar eu în general îi vorbesc urât și îi cer să-mi sugă penisul.

Decid să încerc asta.

Îmi încleștez degetele în părul ei de la ceafă și-i trag gura departe de a mea.

– Vreau să-ți simt gura.

Zâmbește obraznic.

– O simți deja.

– Pe penisul meu, mă corectez și îi dau drumul, lipindu-mă de capul patului, sprijinit pe o pernă. Vreau să-mi dau drumul în gura ta.

Pieptul i se ridică și îi coboară din ce în ce mai repede, pe măsură ce i se accelerează respirația.

– E o cerere obișnuită dimineața?

– Când sunt cu tine... Închid gura, înainte să termin propoziția. Haide.

Tonul meu e dur. Aspru. După ultimele nopți pline de cuvinte dulci și gesturi tandre, trebuie să-mi amintesc cine sunt. Cine e ea. Și își amintește. Văd asta în răspunsul ei. Cât de dornică devine.

Își schimbă poziția și îi dau drumul ca să-i permit să se miște. Rămâne cu gura deasupra penisului meu și se uită la mine.

– Ai făcut duș?

Încuviințez din cap. Îmi umezesc buzele. Încă nu și-a făcut duș, dar am curățat-o. Dar având în vedere unde am avut penisul, înțeleg de ce întreabă.

Summer își lasă capul în jos, părul îi cade peste față și nu mai pot să văd nimic. Îi simt buzele. Un sărut ușor. Mă linge. Gustă o picătură din sperma mea.

Geme. Știe să-și folosească gura.

Mă strânge cu degete firave și începe să le miște în sus și în jos, odată cu gura. Mă întind și o iau de păr, dându-i-l la o parte ca s-o pot vedea. Ce privelițe! Penisul meu îi umple gura în timp ce mi-l suge, iar trupul gol i se leagănă deasupra mea. Aș putea să-mi încep fiecare dimineață în acest fel și nu m-aș plânge. Aș fi fericit pentru prima dată în viața mea.

Și asta, doar datorită ei.

Nu durează mult până mă face să mă apropii de limită. Senzația familiară începe în câteva minute. Tot corpul mi se încordează, mai ales la baza coloanei. Până în vintre.

– Desfă-ți picioarele, șoptește și fac ceea ce-mi spune.

Curios. Privind-o.

Summer se așază între coapsele mele, cu mâna încă pe penisul meu și începe să-mi lingă testiculele, lăsând dâre de foc în urma ei. Coboară mai jos, sub ele. Linge un loc interzis care mă face să trag adânc aer în piept, uimit de gestul ei îndrăzneț.

Mă aplec ca să-i ofer acces. Mă linge acolo și simt că iau foc de fiecare dată.

Gem și vreau să închid ochii ca să mă bucur de fiecare senzație provocată de gura ei, dar nu vreau să pierd

spectacolul pe care îl face pentru mine. Ceea ce face acum e o nebunie. Ceva murdar.

Extrem de sexy.

Mă atinge acolo cu mâna liberă, mă mângâie. Mă apasă cu fermitate. Exact cum i-am făcut și eu noaptea trecută. Mă strânge tare de penis, care devine aproape mov sub strânsoarea ei. Rămân fără aer. Îmi înțepenește tot corpul și ard de nerăbdare când gura ei se apropie mai mult.

Mă linge peste tot și îmi dau drumul țipând, în timp ce ejaculez mai tare ca niciodată. Nu se mai termină. Șuvoaie de spermă curg peste tot pe pat. Pe mine. Se retrage, zâmbind leneș cu degetele pe penisul meu și încerc să-mi revin după ce mi-a făcut.

Nu a fost doar un orgasm. A fost o experiență religioasă.

Zâmbește arogant în timp ce mă studiază. În clipa asta e cu adevărat o regină, iar eu sunt un servitor amărât. Vulnerabil. Tremurând.

– Ai provocat un dezastru.

Îmi aruncă în față propriile vorbe. Nu pot decât să mă uit la ea, incapabil să-mi găsesc cuvintele.

– Și ți-ai dat drumul atât de repede, râde, ca o sirenă. Ca tortura mea personală. Cuiva îi place să fie lins în fund.

– Știu o târfuliță căreia îi place să mă lingă acolo, îi răspund, știind că o să considere asta un compliment.

Cuvintele mele o fac să strălucească.

– Trebuie să fac un duș.

– Vin cu tine.

– Nu ai făcut deja unul? ridică dintr-o sprânceană.

– Uită-te la mine. Îmi deschid brațele și gem când îmi dă drumul. Sunt un dezastru, așa cum ai spus.

– Da, chiar ești. Atunci hai cu mine. Se dă jos din pat, iar mâinile și picioarele ei elegante îmi amintesc de o operă de artă în mișcare. O să te spăl, iar tu mă poți spăla pe mine.

– Te spăl eu primul.

O urmez când intră în baie, punându-i mâna pe fundul perfect și lovind-o cu palma, în timp ce sunetul răsună în camera goală. Tresare.

Eu mârâi.

Ce naiba fac?

CAPITOLUL 40

SUMMER

Când lucrurile par prea frumoase ca să fie adevărate, de obicei sunt. Și ceea ce se întâmplă între mine și Whit e pe cale să fie descoperit. Ne petrecem toată săptămâna împreună la proprietatea Lancaster, ne furișăm oricând putem, ne facem de cap în toate camerele, pe toate suprafețele. Nu e ușor. Sunt atât de multe camere. Atâtea locuri în care să ne furișăm. Dar e insistent. Facem sex peste tot. În toate felurile posibile. Am febră musculară de la cât de mult mă pune să mă întind. Mă doare gura de la atâta sărutat și atâta supt.

Dar nu mă plâng.

Nu e ușor să ne furișăm având în vedere că sunt atât de mulți oameni în această casă. Servitori peste tot. Angajați. Asistenți. Părinții. Sylvie. Spencer.

A venit la petrecerea familiei Michaels, a adus-o pe Sylvie acasă și nu a mai plecat. Părinții lor nu au avut nimic de spus când a venit Spencer. Explicația a fost: Sylvie a adus o prietenă, așa că și Whit a adus un prieten, ceea ce e o prostie.

Eu sunt aici pentru Whit. Iar Spence e aici pentru Sylvie.

Mă simt vinovată de câte ori mă gândesc că mi-am abandonat prietena, dar nu îmi oferă niciodată ocazia să vorbesc cu ea despre asta. Mă evită. Ori de câte ori suntem una în preajma celeilalte, mă ignoră și le acordă atenție lui Whit, lui Spence sau oricui altcuiva e în apropiere.

Niciodată mie.

Până joi dimineață. Ziua Recunoștinței. O găsesc pe Sylvie la parter, într-o cameră de relaxare care dă spre grădina imensă din spate, sorbind dintr-o cafea cu lapte pe care i-a pregătit-o cineva.

Adevărata prințesă. Viitoarea regină. Ah, ce înseamnă să te cheme Lancaster! Să ți se ofere totul, să ți se

plănuiască totul, să nu trebuiască să ridici nici măcar un deget sau să te gândești la ceva.

– Aici erai, spun veselă când intru în cameră. Te căutam.

– Da? Tonul ei precaut mă face să mă opresc. Credeam că îl cauți pe fratele meu. Sau v-ați săturat în sfârșit unul de celălalt și de făcut sex după toată săptămâna?

Cuvintele îi sunt ca o palmă. Mă duc spre ea și mă așez pe scaunul din fața ei.

– Ești supărată pe mine.

– Bineînțeles că sunt supărată pe tine. Ai fost invitata mea întâi. Ridică dintr-un umăr. Ți-am spus că am nevoie de tine. Că nu vreau să pleci de lângă mine și asta ai făcut. Știu de ce ai venit cu mine... Ca să petreci timp cu Whit.

Vinovăția e apăsătoare, ca o pătură udă. Mă învăluie și mă obosește.

– Îmi pare rău. Nu asta a fost intenția mea. Eu și Whit ne despărțiserăm...

– Nu-mi pasă ce ați făcut tu și Whit. Sau ce nu ați făcut. Dar, după bârfele servitorilor, presupun că voi doi le-ați făcut pe toate. Îmi aruncă o privire dezgustată. Toți vorbesc despre tine, să știi. Bănuiesc că au resentimente pentru că trebuie să schimbe în fiecare zi așternuturile pătate de voi.

Refuz să o las să mă umilească. În loc să devin defensivă, nu mai spun nimic. Mă analizează cu atenție și îmi aduce aminte de fratele ei, apoi oftează.

– Fiindcă am rămas singură după ce m-ai abandonat brusc, a trebuit să găsesc o altă strategie. De aceea l-am convins pe Spence să rămână cu noi. Oricum nu avea planuri de sărbători. Probabil ar fi tras pe nas prea multă cocaină și ar fi făcut sex cu fete care aspiră să devină fotomodele și care au rămas în oraș, spune Sylvie cu amărăciune.

Tot nu spun nimic și mă întreb dacă au făcut sex deja.

Presupun că nu.

– Whit e copleșitor, înțeleg asta. Și din ce am auzit, e foarte îndrăgostit de tine, spune Sylvie pe un ton arogant.

Mă încrunt.

– Ce ai auzit?

– La petrecerea familiei Leighton bârfa era în floare. Toată lumea a auzit discuția ciudată dintre Monty și

Whit, spune Sylvie privindu-mă de sus. Cum naiba l-ai atras pe Monty de partea ta atât de repede?

– M-a găsit plângând după o întâlnire pe care a avut-o cu nu știu ce atlet căruia îi place să-i facă sex oral, îi răspund cu sinceritate.

Sylvie izbucnește în râs, iar asta îmi dă speranță.

– Mi-l imaginez pe Monty spunând asta. Sunt sigură că a fost Ty Peters. E atât de exagerat cu masculinitatea lui, încât nu m-ar surprinde să îi placă să facă sex oral unui bărbat din când în când.

Nu am idee cine este și nu contează. Nu pot să trec peste faptul că i-am rănit sentimentele lui Sylvie și că am nevoie disperată să mă ierte. E singura care s-a purtat frumos cu mine. Una dintre singurele persoane de la internatul Lancaster care a făcut asta.

– Regret că te-am dezamăgit, îi spun, pe un ton cald. Nu am vrut să te rănesc, Sylvie. Doar că...

– Băieții. Sunt minunați și enervanți în același timp. Nu-i așa? Și, te rog, nu am nevoie de detalii când vine vorba de tine și de fratele meu, spune. Am auzit destule în ultima vreme.

– Cum sunteți tu și Spence săptămâna aceasta? Vă bucurați unul de compania celuilalt? o întreb ca să schimb subiectul.

– Mi-aș dori să ne distrăm la fel de mult ca voi doi, spune tărăgănat, înainte să văd o urmă de dezamăgire pe chipul ei. E speriat de mine.

– Poftim? De ce?

– Crede că o să mă strice. Sunt fragilă, nu știai?

– Tu ești cea care vorbește mereu despre moarte, îi amintesc.

Oftează și ia o gură de cafea.

– Nu cred că am cum să câștig.

O privesc cum bea în continuare din cana delicată, apoi mă uit pe fereastră. E o dimineață însorită, dar vântul bate printre copaci și face să se legene cu putere. Văd două siluete masculine în depărtare. De aceeași înălțime. Cu capetele apropiate. La început mi se pare că sunt Whit și Spencer.

Dar nu, sunt Whit și tatăl său.

Mă încrunt și îmi îndepărtez privirea, încercând să ignor nodul care mi se formează în gât. Stăm în tăcere, în timp ce Sylvie se uită pe telefon și își bea cafeaua. Iar eu

îmi rod unghia mare în timp ce mă uit la Whit discutând cu tatăl său. Nu le văd fețele de la distanța asta, dar îmi dau seama că amândoi sunt încordați. Asta mă sperie.

Nu pot să mă uit în altă parte, plină de îngrijorare. Tatăl lui îl influențează foarte mult. Ceea ce e de așteptat. Augustus Lancaster e un bărbat foarte puternic, iar Whit e moștenitorul numelui Lancaster. Va face orice vrea tatăl lui, fără să pună întrebări.

– Nu e de acord, spune Sylvie de nicăieri.

Whit face un pas în spate și, chiar și de la distanță, îmi dau seama că e furios. Are tot corpul rigid și gura deschisă. Ca și cum nu s-ar putea opri din vorbit. Sau din țipat.

– Cine nu e de acord?

– Tatăl meu. Nu e de acord cu tine. Și sigur nu e de acord ca tu și Whit să fiți împreună. Mă uit la Sylvie și văd că privește cu ochii mari și buzele țuguiate. Nu sunt sigură nici că e de acord să fii prietena mea.

Mă cuprinde neliniștea.

– Ce vrei să spui, Sylvie?

Își pune cana pe măsuța de lângă scaunul ei și mă privește cu milă.

– Părinții mei mi-au făcut morală la micul-dejun.

– Despre ce? întreb cu grijă.

Ridică din umeri.

– Despre tine. Și despre Whit. Și despre cum nu te vor aici, să strici totul.

– Ce să stric mai exact? întreb pe un ton slab.

Am tot așteptat acest moment, dar cu trecerea timpului și pe măsură ce săptămâna trecea, am crezut că am scăpat. De dezaprobarea lor.

Ce proastă sunt! M-am înșelat.

– Planurile lui Whit. Viața lui. N-ar trebui să faci parte din ea, spune Sylvie, ca și cum ar fi atât de simplu.

Dar viața nu e simplă. Și dintre toți oamenii, ea ar trebui să-și dea seama de asta.

– Nu te-ai săturat ca părinții tăi să-ți spună ce să faci? Îți controlează fiecare mișcare. Ai șaisprezece ani, Sylvie. Nu ai de gând să pleci de acasă? Să mergi la colegiu? Sau mama ta are ceva de spus și în legătură cu viitorul tău? întreb pe un ton arogant.

Sylvie mijește ochii în timp ce se uită la mine și îmi dau seama că am făcut o greșeală.

Am mers prea departe.

– Nu știi despre ce vorbești și nu știi ce înseamnă să faci parte din această familie. Una dinte cele mai importante familii din țară, dacă nu chiar din lume. Locul nostru e bine înrădăcinat în societate și nu ne permitem să-l pierdem din cauza unei fete prostuțe, ușuratice care are ceva cu noi. Ești mereu acolo. Ne privești ca o fetiță mică și tristă, șuieră Sylvie. La fel ca mama ta. Așa am auzit.

Rămân cu gura căscată.

– Sylvie...

– Oprește-te! Ridică o mână. Nu-ți pasă de mine. Nu cred că ți-a păsat vreodată.

– Nu e adevărat. Ai fost singura persoană de la internatul Lancaster care a fost suficient de drăguță încât să mă bage în seamă, îi amintesc. Nimeni altcineva nu a vrut să fie prieten cu mine. Whit i-a convins pe toți...

– Așa e. I-a făcut pe toți să te urască în timp ce eu mă gândeam cum să devin prietena ta ca să-l enervez. Zâmbește cu cruzime și cred că e o minciună. Chiar a vrut să fie prietena mea, nu-i așa? Mă uit cum ridică din nou cana și mai soarbe o gură. Cred că ar fi mai bine să te întorci în campus puțin mai devreme. Să spunem... mâine, la prima oră?

– De ce?

O privesc surprinsă și îmi doresc ca Whit să fie aici, cu noi. Mi-ar lua apărarea, nu-i așa? I-ar spune lui Sylvie să nu mai fie o nenorocită.

Ar face asta?

Sylvie trântește cana pe măsuță și se apleacă, privindu-mă cu ochii mijiți.

– Ascultă. M-ai folosit ca să petreci o săptămână singură cu Whit. Ca să i-o tragi și să-l convingi că ești femeia perfectă pentru el. Mereu am crezut că Whit e mai deștept de atât, dar e clar că ai un vagin magic pentru că nu se mai poate gândi la altceva. Iar acum ai reușit să-l convingi cumva să fie împotriva a ceea ce vrea familia lui. Deschid gura, gata să mă apăr, dar continuă. Mama te urăște. Spune că ești fiica târfei care ne-a distrus familia, iar când spune asta și când mă gândesc la ce faci cu Whit... la ceea ce-i faci lui Whit... ce ne faci tuturor... Închide gura și mă privește cu dispreț. Nu pot decât să fiu de acord cu ea.

Mă ridic în picioare, rugându-mă să nu mă prăbușesc la cât de tare îmi tremură.

– Sylvie. Te rog. Ești singura mea prietenă. Îți jur că nu te-am folosit ca să mă apropii de Whit.

– Pe mine m-ai păcălit, spune, pe un ton plin de dezgust. Își ferește privirea și se uită pe fereastră. Deja plănuiesc cum să scape de tine, sper că știi asta. Mama nu vrea să te vadă la cină. O masă la care ar trebui să spunem pentru ce suntem recunoscători. A interzis asta.

A interzis. Probabil ar trebui să o ascult din moment ce e casa ei.

– Nu credeai cu adevărat că voi doi ați putea avea o relație, nu-i așa? Sylvie se uită din nou la mine, căutând ceva. Ah, uită-te la tine. Chiar credeai asta. Credeai că dacă faceți sex constant e un semn de... iubire.

Simt că îmi dau lacrimile. Nu pot face asta. Nu pot să plâng. Nu pot.

N-o să plâng.

– Nu e, spune sec. A mai făcut asta și înainte. Nu ești prima. Și cu siguranță nu vei fi ultima.

Ne uităm una la alta. Expresia lui Sylvie e atât de rece.

– Știi de cine îmi amintești acum? o întreb, pe un ton dulce, înșelător.

Sylvie ridică din sprâncene.

– De cine?

– De nenorocita de maică-ta. Ești exact ca ea, Sylvie.

Mă întorc și ies din cameră, alergând pe hol, cu privirea împăienjenită din cauza lacrimilor. Nu înțeleg de ce Sylvie a trebuit să fie atât de rece. Cuvintele ei au fost ca un cuțit, care m-a rănit.

A fost doar o fațadă? Prietenia ei, relația mea cu Whit. Totul a fost fals?

Probabil că da.

Văd scările care dau spre aripa oaspeților și alerg în sus, spre dormitorul meu când aud o voce.

– Summer, aș vrea să vorbesc cu tine. Ai o clipă?

Simt cum groaza îmi fulgeră pe șira spinării și mă întorc ca să o văd în fața mea pe Sylvia Lancaster, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, largi și un pulover deschis la culoare cu o broșă în formă de floare pe umărul drept. O bijuterie de la Chanel. Mai mult ca sigur. Părul blond și drept e dat după urechi și are buzele roșii.

Culoarea sângelui.

– Tocmai mă duceam în camera mea..., încep, iar ea zâmbește.

Nu e un zâmbet prietenos. Deloc.

– Nu-ți voi răpi decât câteva minute. Promit. Te rog. Dă din cap. Ai vrea să vezi salonul meu?

L-am mai văzut. Whit m-a întins chiar ieri pe biroul imens, mi-a dat jos chiloții și mi-a făcut sex oral până am avut orgasm. Și am gemut.

– Da. Vă rog, spun cu un zâmbet precaut.

Numai eu i-aș putea spune „vă rog" femeii care probabil mă va distruge cu câteva cuvinte bine alese. Sylvie deja a făcut asta. Abia mă mai pot ține pe picioare.

Sylvia mă conduce dincolo de ușile duble ale salonul ei, deschizând-o pe una dintre ele. O urmez și observ că nu închide ușa. Nu există intimitate.

Probabil nu-i pasă dacă cineva aude ce are de spus.

– Te rog, stai jos. Îmi indică un scaun tapițat, iar eu mă așez, în timp ce ea se duce în spatele biroului, afișând același zâmbet plăcut. Te-ai simțit bine aici săptămâna aceasta?

– Da, răspund înclinând din cap, fără să înțeleg unde vrea să ajungă cu asta.

– Minunat. Sunt convinsă că turul lui Whit a fost foarte satisfăcător.

Zâmbetul ei nu dispare.

– Mi-a arătat o parte a proprietății, într-adevăr.

– Mă refer la celălalt tur. Cel în care faceți sex pe unde apucați, nu? Ridică din sprâncene și face semn către biroul ei. Chiar și aici? Ce ați făcut ieri? Sex? Ți-a făcut sex oral? Sau poate tu lui?

Mă cuprinde groaza și rămân fără aer. Mă uit la ea, incapabilă să răspund.

– Crezi că nu vede nimeni ce faci? Sunt oameni peste tot în această casă și majoritatea lucrează pentru mine. Crezi că nu-mi spun ce se întâmplă? Ce văd? Ce simt? Ce miros? Nu suntem orbi, Summer. Te vedem. E destul de evident ce faci, spune Sylvia.

Clipesc, încercând să gândesc. E exact ceea ce mi-a spus Sylvie cu câteva minute mai devreme. Servitorii bârfesc. Văd totul. Cum aș putea să-mi scuz comportamentul în fața acestei femei? Are dreptate. Am

făcut sex în toată casa. Ne-am sărutat pe la colțuri. Ne-am pipăit. Am râs. A fost minunat.

Să știu că mama lui Whit a aflat tot ce am făcut e... devastator.

Faptul că ei știu strică totul.

– Manipularea fiului meu se încheie acum. Sylvia deschide un sertar și caută ceva. Am găsit asta.

Jurnalul meu aterizează zgomotos în mijlocul biroului. Îl privesc îngrozită înainte să mă uit la ea.

– De... de unde îl aveți?

– Era în ghiozdanul lui Whit. E jurnalul tău. Nu te obosi să negi.

Îl deschide, îl răsfoiește și se duce la sfârșit. Locul în care sunt scrise cele mai întunecate secrete ale mele.

– Sunt foarte interesante detaliile pe care le-ai împărtășit. Vrei să le auzi?

– Nu, spun eu, dar mă ignoră și începe să citească.

E vina mea că au murit. Am dat peste lumânare când am ieșit din camera lui Yates. Am făcut-o intenționat după tot ce mi-a făcut. În seara asta a fost mai brutal decât de obicei. Mi-a spus lucruri îngrozitoare. M-a ținut în timp ce m-a violat. Am urât fiecare minut, dar am suportat. Am simțit cum furia crește cu fiecare minut. Am plâns de frustrare când corpul m-a trădat și am avut orgasm. Vai, cât de mult i-a plăcut asta! Doamne, îl urăsc!

După ce a terminat, i-am zis că îi voi spune tatălui său ce mi-a făcut, și a râs.

A râs.

Am rămas acolo în liniște, știind că va adormi curând. Și asta a făcut. E atât de previzibil. În clipa în care l-am auzit sforăind, m-am strecurat din pat. M-am îmbrăcat cu lenjeria intimă, bucuroasă că încă aveam tricoul pe mine. Deja nu mai există preludiu și nu mă mai dezbracă, trece direct la sex. După ce m-am îmbrăcat și mi-am luat tot ce era al meu, am plecat din cameră.

Și am dat intenționat peste lumânarea de pe dulap.

M-am gândit că o să se trezească atunci când simte fumul. N-ar fi fost greu să stingă focul. Avea o sticlă imensă de apă pe noptieră. Ar fi putut să-l stingă cu ea.

Dar nu s-a trezit. Focul a crescut în timp ce dormeam. Chiar și eu am adormit, extenuată de furie. M-am trezit când mama mă scutura cu disperare. M-a luat de mână și

aproape m-a târât afară. Yates și Jonas erau încă în casă. I-am lăsat acolo. Amândoi au murit în paturile lor. Poliția ne-a spus mai târziu că a fost intoxicație cu fum. Probabil nu s-au mai trezit deloc, nu au aflat ce se întâmplă.

Dar eu știam.

I-am omorât.

Sylvia închide jurnalul cu o mână și mă privește cu un zâmbet amenințător.

– Eram pregătită să te plătesc, să știi. Îți scrisesem un cec pentru o sumă generoasă.

– Nu l-aș accepta niciodată, spun cu convingere.

– Nu mai contează acum, pentru că nu mai trebuie să ți-l dau. Asta e suficient. Ridică jurnalul. Vei pleca acum din această casă și nu vei mai vorbi niciodată cu fiul meu. Ai înțeles?

Inima îmi bate nebunește și îmi e greu să respir.

– Și dacă nu fac ce vreți?

– Atunci voi trimite asta la poliție. Sau și mai bine, celui care a investigat incendiul inițial. Sunt convinsă că i-ar plăcea la nebunie să-l citească.

– Nu ați face asta, o testez, dar știu deja răspunsul.

– Ba aș face-o, spune ferm și deschide din nou sertarul, aruncând jurnalul înăuntru. Mama ta ar pierde totul. Casa, banii pe care i-a moștenit, prietenii, statutul social sau ce-a mai rămas din el. Totul. Ar fi falită, la fel ca înainte. Și la fel ai fi și tu. Ți-aș putea distruge viața cu un singur telefon. Chiar vrei să riști asta?

Nu spun nimic. Nu am ce să spun. Tot ce am scris în jurnal e adevărat. Cum a făcut rost de el? Și mai rău, de ce l-a adus Whit cu el? De ce ar face asta? A fost și el implicat de la început? A făcut asta ca să mă distrugă?

– Nu avea cum să dureze, aproape cântă, pe un ton moale și privirea dură. Doar pentru că te-ai culcat cu fiul meu nu înseamnă că primești ceva din averea familiei Lancaster. Nu a funcționat pentru mama ta. Nu va funcționa nici pentru tine.

Încep să plâng și mă șterg cu degete tremurânde, furioasă că mă trădează emoțiile.

– Ai treizeci de minute la dispoziție. O să te aștepte o mașină. Vreau să pleci înainte să sosească oaspeții. Du-te și pregătește-ți geanta aia amărâtă. Acum.

Mă ridic și mă grăbesc spre ușile duble.

– Nu încerca să-l găsești pe Whit. Știe deja că pleci, strigă după mine.

Cuvintele ei mă fac să tresar, dar nu mă întorc. Nu spun nimic. Ies pe hol și o găsesc acolo pe Sylvie, ascultând conversația noastră.

– Sunt sigură că ești fericită, îi spun și mă îndrept spre camera de oaspeți.

– Nu știam că are dovezi împotriva ta, jur, spune, venind după mine.

Mă întorc spre ea, făcând-o să se oprească.

– Nu minți! Sunteți cu toții implicați în asta. Sunteți atât de bolnavi încât nimic nu vă bucură mai mult decât să distrugeți pe cineva. Ce dracu' e în neregulă cu voi?

Sylvie deschide gura, dar nu spune nimic. Cred că am lăsat-o fără cuvinte.

– Nimeni nu v-a mai înfruntat pentru porcăriile voastre, nu-i așa? Domnișoara „ah, sunt pe moarte". Care caută atenție. Copilul mijlociu. Copilul uitat. Ești demnă de milă, spun izbucnind cu toată furia reținută. Sper că ești fericită ca mama ta să te târască la toți doctorii pentru tot restul vieții tale scurte și mizerabile.

Mă îndepărtez de ea, văzând șiroaiele de lacrimi pe chipul ei. Mă simt prost, dar nici nu-mi pasă. Sunt prea rănită. Mă simt folosită. Distrusă.

De toți.

Nu-mi ia mult să îmi fac bagajele. Nu am adus prea multe. Tot ce am cumpărat cu Sylvie, destul de multe lucruri, au rămas pe patul nefăcut. Nu vreau nici unul din presupusele ei cadouri. Îmi arunc geanta peste umăr și ies din casa asta stupidă, ridicol de mare, cu capul sus.

Lângă mașină mă așteaptă același șofer care ne-a adus aici. Îmi deschide ușa și urc în mașină, ținându-mi geanta cu mine, deși s-a oferit s-o pună în portbagaj.

Nu am încredere în nimeni cu lucrurile mele. Sunt convinsă că el m-a dat de gol la Sylvia Lancaster. I-a povestit ce am făcut cu Whit pe bancheta din spate a mașinii. De ce nu am folosit mașina lui Whit? Am fost atât de proști!

Neatenți.

Mergem de-a lungul aleii șerpuitoare și analizez peisajul când trecem pe lângă el. Perfect. Rece. Lipsit de viață.

Exact așa mă simt. Moartă pe dinăuntru.

Ne apropiem de porți și se deschid imediat, văzând o altă mașină care așteaptă de partea cealaltă. Un Rolls Royce elegant, condus de un bărbat atrăgător. Alături de o femeie frumoasă în dreapta. Când trecem pe lângă ei, zăresc capul blond al unei persoane aflate pe bancheta din spate, iar privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă.

Leticia. Familia ei vine la cina de Ziua Recunoștinței.

Bineînțeles.

– Mă scuzați, îi spun șoferului, care se uită la mine prin oglinda retrovizoare. Mă puteți duce la gară?

– Am primit ordine clare să vă duc direct la internatul Lancaster.

– Aș prefera să mă duceți la gară. Trebuie să merg să o văd pe mama. Stă în Manhattan, îi spun pe un ton ferm. Vă rog.

Conduce pentru o vreme, ținând mâinile în poziția perfectă pe volan. Și eu am permis, dar nu am încă și carnetul de șofer[2]. Ce rost are atunci când stai în oraș? N-am avut niciodată nevoie de el.

Mi-aș fi dorit să-l am acum.

– Vă voi duce la gară, spune în cele din urmă.

Mă prăbușesc pe banchetă ușurată.

– Vă mulțumesc, murmur și scot telefonul ca să văd dacă am vreun mesaj de la Whit.

Bineînțeles, nu am nici unul.

CAPITOLUL 41

WHIT

Intru în casă și o caut imediat pe Summer. O caut la parter, în noul ei loc preferat. La bibliotecă, unde am găsit-o ghemuită pe scaunul mare, citind o carte din colecția familiei mele. În camera noastră de oaspeți preferată de la etaj, cea cu un pat imens, unde am făcut sex de nenumărate ori.

Dar nu e nicăieri.

Mă plimb prin aripa de vest, uitându-mă în fiecare cameră cu ușa deschisă, așteptându-mă să apară oricând. Să mă privească zâmbind și să-mi spună: „Te-am prins", înainte să o sărut.

N-o găsesc.

Ușa camerei ei e închisă și îmi dau seama că a plecat înainte să primesc confirmarea. Brusc, mă simt gol. Inima mi se oprește când pun mâna pe clanță și număr până la trei înainte să intru.

Lucrurile ei nu mai sunt aici. Doar o grămadă de haine în mijlocul patului nefăcut. Patul în care am făcut sex noaptea trecută.

Pe noptieră e o hârtie împăturită cu numele meu pe ea.

WHIT

Mă încrunt și o desfac, văzând că e tipărită. Ce ciudat!

Trebuie să plec. Mi-am dat seama în dimineața aceasta că nu vreau să fiu cu tine. Știu că viața ta e plănuită în totalitate, iar eu nu am loc în ea. Deși mi-a plăcut timpul petrecut alături de tine, știu că nu va dura. Așa că plec acum, înainte să ne rănim prea mult. Oricum ești al Leticiei. Ea e destinul tău.

Îmi pare rău pentru scrisoarea tipărită, dar îmi tremură mâinile prea mult ca să scriu. Am găsit o imprimantă în biroul tatălui tău și am scris această scrisoare în notițele telefonului.

Ai grijă de tine,

Savage

Mototolesc hârtia și îmi încleștez pumnul când ies din cameră. Nu mă opresc până nu ajung în salonul mamei mele, simțindu-i mirosul dinainte să intru. Nu sunt sigur de unde am știut că va fi acolo. Dar știam sigur că nu e în bucătărie, pregătind masa.

Nu știe să gătească.

Nu mă obosesc să bat la ușile întredeschise. Intru direct și arunc spre ea hârtia mototolită. Ridică privirea în ultimul moment, rămânând cu gura căscată, chiar înainte ca hârtia să o lovească în nas și să cadă pe birou.

– Whit!

Pare furioasă.

Perfect. Suntem pe un plan egal. Emoțiile noastre se potrivesc.

– Ce i-ai făcut? Vreau să știu.

Mama nici măcar nu se uită la hârtia mototolită.

– La cine te referi?

– Știi la cine, îi răspund printre dinți.

Mama oftează. Dă hârtia la o parte ca să-și pună mâinile pe birou.

– Dragule, era evident că asta o să se întâmple.

– Ce să se întâmple?

– Că... oricum ai vrea să o numești, avea să te părăsească pentru altcineva.

– Despre ce dracu' vorbești? Ce i-ai făcut? Ce i-ai spus?

Vocea mea e plină de furie.

– Ea a venit la mine.

Mama stă mai dreaptă, elegantă ca întotdeauna. Perfect echilibrată. Nimic nu o tulbură. Nici măcar atunci când a aflat că soțul ei o înșela de mai bine de zece ani cu numeroase femei nu și-a pierdut mințile și nici nu a țipat.

E exasperantă când e atât de calmă.

– Cine a venit la tine? Summer?

– Da. Nu am vrut să-ți spun asta, dar mi-a cerut bani și a spus că dacă nu-i primește, se va duce la poliție și va spune că ai violat-o.

Aruncă bomba complet calmă.

Văd roșu în fața ochilor. Oare Summer chiar ar face asta? Am violat-o? Ce glumă e asta? Să se ducă la poliție atunci! Mereu a fost de acord.

– Da, știu. Crede-mă, toată lumea mi-a povestit de zbenguielile voastre din toată casa.

Încep să mă plimb prin salon, cu mâinile în păr, dat peste cap de ceea ce tocmai mi-a spus mama. Mi se pare greu de crezut. De dimineață eu și Summer ne-am trezit în pat, îmbrățișați. Își ținea capul pe pieptul meu, iar eu mă jucam în părul ei. Am vorbit despre lucrurile pentru care suntem recunoscători cu ocazia sărbătorii, fiecare dintre noi a vorbit despre celălalt, și mi-am dorit atât de mult să-i spun că sunt recunoscător pentru că a apărut în viața mea.

Sunt un idiot.

– Chiar a amenințat că se duce la poliție?

Mă opresc și mă uit la mama, frumoasă și lipsită de emoție.

– Da. Bineînțeles că a făcut asta. Mi-a cerut bani, iar eu i-am dat. Apoi a plecat. Își coboară puțin privirea spre hârtia mototolită de pe birou. Presupun că asta e de la ea.

Am o revelație. Nu cred că Summer ar face vreodată asta. Nu după tot ce am trăit împreună.

– Eu am presupus că scrisoarea e de la tine.

Mama e o actriță excelentă. Pot să recunosc asta. Nici măcar nu clipește când o acuz.

– De ce ai crede că scrisoarea e de la mine?

Mă duc spre biroul ei și desfac hârtia ca să o pot citi.

– „Ea e destinul tău." O privesc cu subînțeles. Ești singura care ar spune așa ceva.

– La cine se referă? La Leticia? întreabă ea calmă.

– Vai, cum ai ghicit? Da, la Leticia. Și s-a semnat „Savage". N-ar face niciodată așa ceva.

– Nu acesta este numele ei de familie? Nu așa îi spui?

Nu mai fac asta. Nu-i mai spun așa. Și nu vorbește niciodată despre ea folosindu-și numele de familie. Niciodată. E ceva ce fac doar eu. E Summer. Summer a mea.

– Tu ai scris asta.

– Ba nu.

– Nu a încercat să te șantajeze.

– Ba da. I-am dat o sută de mii de dolari ca să plece de lângă tine. Atât. Atât valorezi pentru ea, spune mama, cu același ton și expresie calme.

– Nu te cred. Mototolesc hârtia și o arunc din nou spre ea, dar de data aceasta se ferește și hârtia aterizează pe jos. Mă duc să o caut.

– Să nu îndrăznești.

– Ba da. La naiba cu cina ta de Ziua Recunoștinței. Plec. Mă întorc să ies din cameră, dar e rapidă. Mă urmează până la uși și se pune în fața mea, închizându-le în urma ei. Dă-te la o parte.

– Nu. Nu pleci nicăieri. Cina începe în câteva ore. Leticia și familia ei tocmai au ajuns.

– Ai invitat-o pe Leticia și familia ei la cina de Ziua Recunoștinței? o întreb uimit.

– Bineînțeles. A fost ideea tatălui tău, ca să fiu sinceră. S-a gândit că ar fi o dovadă că sunteți încă dedicați unul celuilalt, îmi explică.

– N-o să mă căsătoresc cu ea.

– Ba da.

– Ba nu! izbucnesc și mă doare gâtul, dar văd în sfârșit o reacție de la mama. Se lipește de uși, speriată. N-o să mă căsătoresc cu ea. I-am spus asta foarte clar tatălui

meu mai devreme. A spus că e în regulă. E viața mea. E alegerea mea.

– Doar îți cânta în strună, dragule. Știa ce se întâmplă între tine și târfulița aceea și încerca să-ți distragă atenția ca s-o facem să plece fără să te bagi. Crede-mă, îți e mai bine fără ea în viața ta.

– De unde ar fi știut el că Summer a venit la tine să te amenințe? o întreb. Ceea ce spune mama nu are sens. Și știe asta. Am prins-o. Expresia de pe chipul ei îmi confirmă același lucru. Ai mituit-o, îi spun când încep să înțeleg totul. I-ai oferit bani ca să plece.

– Iar ea a acceptat. Mama ridică bărbia, îngâmfată ca întotdeauna. Nici măcar nu a ezitat. Ce spune asta despre caracterul ei?

– Dă-te din calea mea! îi spun pe un ton grav.

Se încruntă la mine, dar nu se mișcă.

– Mamă. Mă apropii de ea și îi pun mâinile pe corpul tremurând. Dă-te la o parte.

O împing într-o parte și deschid ușile, găsind-o pe Sylvie care trage cu urechea, ca de obicei.

– Și tu ai avut ceva de-a face cu asta? o întreb când trec pe lângă ea.

Se ia după mine, reușind să țină pasul în ciuda stării ei, aparent precare, de sănătate.

– Nu face prostii pentru fata aceea, Whit. Nu merită.

– Văd că mama a intrat și în capul tău, șuier și încep să cobor scările.

Sylvie ține pasul cu mine.

– S-a folosit de mine ca să ajungă la tine. Nu-ți dai seama? Nu vrea decât banii noștri.

– Banii noștri. Mă opresc la mijlocul scărilor. Sylvie se oprește cu o treaptă mai sus. Da, e atât de disperată după bani încât mi-a cerut mereu cadouri. Nu am cheltuit nici un ban pentru ea, Sylvie. Nici măcar un ban.

– Nu-i căuta la tine. De ce crezi că a venit aici cu mine? Și ce a reușit venind aici? Sylvie dă din mâini, făcând semn către holul imens în care ne aflăm. Încearcă să privești locul acesta prin ochii ei. Uită-te la el. E tot ceea ce știm, dar pentru ea e mai mult decât își putea imagina. Vrea o parte din asta. Din noi.

– Ți-ai bătut joc de ea, nu-i așa? întreb pe un ton rece. Letal. Îmi iubesc sora, dar știu de ce e în stare. Până la urmă face parte din familia Lancaster. Ai fost geloasă

când m-a ales pe mine în defavoarea ta și uită-te la tine. Ești rănită și vrei să o rănești și tu. Fără să-ți pese că are sentimente. E o ființă umană, Sylvie. Erai prietena ei.

– Cum, așa cum erai tu iubitul ei?

Sylvie ridică dintr-o sprânceană.

Inspir adânc și simt cum mi se umflă nările când expir.

– Ceea ce e între mine și Summer nu poate fi definit.

– Aha! Ce convenabil! Își înfige degetul în fața mea. S-a folosit de mine. Și te-a folosit și pe tine. Doar că nu vrei să recunoști.

O privesc cum aleargă pe scări, strigându-l pe Spence când ajunge jos. Îl aud când îi răspunde, urmat de râsete și clinchete de pahare, iar ea pleacă în direcția aceea. Sunt convins că socializează cu noii noștri oaspeți.

Mama coboară în același moment și mă privește cu ochii mijiți.

– Dacă mă atingi, îi spun tatălui tău.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu spun nimic.

– Și vino cu noi. Cina va fi servită în curând. Trebuie să vii să o saluți pe Leticia și pe familia ei înainte să mâncăm.

Vorbește de parcă ar fi un ordin. De parcă ar trebui să fiu imediat de acord cu ea.

După ce coboară ultima treaptă se întoarce spre mine și mă privește din cap până în picioare.

– Du-te și schimbă-te. Arăți de parcă ai ieși la alergat.

– Du-te dracului, mormăi printre dinți, dar nu mă aude.

Mă întorc și urc scările, dar nu mă duc în camera mea.

Mă duc înapoi în salonul mamei mele.

Ușile sunt încuiate și zgâlțâi clanța frustrat. Una dintre menajere iese în clipa aceea din camera lui Summer și vine direct spre mine. Când mă vede, se oprește și mă privește cu ochii mari.

– Ai cheile? o întreb cu un zâmbet prietenesc. Trebuie să intru aici.

Se apropie de mine cu grijă, ca și cum i-ar fi frică.

– E biroul mamei dumneavoastră.

– Mi-am uitat portofelul înăuntru, îi spun și mă sprijin de tocul ușii, încercând să par relaxat. N-o să-i pese. Aș ruga-o să deschidă ușa, dar au început deja să sosească oaspeții.

Menajera își mușcă buza de jos, bagă mâna în buzunar și scoate un set de chei. Lucrează aici de câțiva ani. Îi recunosc fața. E drăguță. Tăcută. Nu face probleme. Angajatul ideal, după standardele mamei mele.

– Poftiți, spune ea când deschide ușa.

– Mulțumesc, îi spun sincer. Apreciez ajutorul.

Intru în cameră și închid ușile cât pot de încet. Analizez camera și mă concentrez asupra biroului. Îmi aduc aminte cum Summer stătea întinsă pe el ieri după-amiază, cum soarele strălucea pe pielea ei, iar corpul dezbrăcat era învăluit de o lumină aurie. Cu gura între picioarele ei, văzând cum se zbate sub mine.

Doamne, ce frumoasă era!

Iar acum a plecat.

Cu cât mă uit mai mult la birou, cu atât îmi dau seama...

Că e ceva acolo.

Simt asta.

Mă așez pe scaunul ei și încep să umblu prin sertare. La început nu găsesc nimic interesant. Sunt pe cale să renunț când deschid sertarul de jos, din partea stângă, dar nu văd decât dosare.

Ceva îmi spune că ar trebui să mă uit printre ele. În ele. Le verific, unul câte unul, și dau de un carnet negru, gros. Un jurnal.

Jurnalul lui Summer.

Inima îmi bate nebunește și îl deschid, descoperind scrisul familiar. Paginile pe care le-am citit deja. L-am adus cu mine ca să-l țin în siguranță. Nu am vrut să-l las în camera de la școală și m-am gândit că e mai bine să-l iau cu mine.

A fost o greșeală. Normal că mama a umblat prin lucrurile mele. Normal că l-a găsit. Sunt sigur că a citit fiecare cuvânt și le-a folosit împotriva lui Summer.

Mama e o nenorocită vicleană. Sora mea se pregătește să devină ca ea.

Iau jurnalul cu mine și așez toate lucrurile la loc pe biroul mamei mele. Le las exact așa cum le-am găsit. Ies din salon și încui ușile în urma mea, apoi mă duc în dormitor și ascund jurnalul înainte să mă schimb. Mă duc la baie și mă pieptăn. Mă spăl pe față. Mă dau cu puțin parfum și zâmbesc în oglindă.

Pare mai mult o grimasă, dar e în regulă. Pot să mă prefac la așa-numita cină de familie, iar în clipa în care se termină, plec.

Trebuie să o găsesc pe Summer.

Dacă vrea să fie găsită.

CAPITOLUL 42

SUMMER

Ajung acasă la mama seara târziu, extenuată după evenimentele emoționale de astăzi și după drumul lung cu trenul. Intru în livingul întunecat, fericită că am păstrat cheia ca să pot intra aici.

Îmi dau seama brusc că nu sunt singură. Se aud voci dinspre hol. Din dormitor. Un bărbat și o femeie. Mama mea și... oricine e cu ea.

S-a întors din Caraibe și nici măcar nu mi-a spus. Nici nu mi-a urat sărbători fericite.

Tipic.

Îmi las geanta pe podeaua din sufragerie și mă duc spre hol, strigând ca să o avertizez.

– Mamă! Sunt acasă!

Vocile se opresc.

– Summer, tu ești?

– Da.

Mă duc spre dormitorul meu, deschid ușa și aprind lumina. Arată exact cum l-am lăsat. Are un aer închis. Pare că nimeni nu a mai intrat aici de luni de zile, lucru care sigur e adevărat. Mă așez pe marginea patului și îmi rod unghia mare, ridicând privirea când mama apare în pragul ușii, îmbrăcată doar într-un halat de mătase.

– Ce cauți aici? întreabă gâfâind, dându-și părul de pe față, cu obrajii îmbujorați.

Mă încrunt.

– Nu te bucuri să mă vezi?

– Nu mă așteptam să te văd. Zâmbește, dar fals. Mă bucur că ai venit acasă, dar nu trebuie să te duci la școală luni?

– Nu mă mai întorc.

M-am hotărât în tren, în drum spre casă, după ce mi s-a descărcat bateria telefonului și mi-am dat seama că am uitat încărcătorul în camera de oaspeți. Am avut mult timp să mă gândesc. Și mi-am dat seama că nu mă pot întoarce acolo să dau ochii cu toată lumea. Cu Sylvie.

Cu Whit. Mai ales cu Whit.

– Cum adică nu te mai întorci?

Mama se încruntă, jucându-se absentă cu cordonul halatului din jurul taliei.

– S-au întâmplat prea multe lucruri, vreau să absolv mai devreme. Am suficiente credite, deci cred că pot, îi spun și mă întind pe pat. Nu mai pot să fac asta.

– Ce să faci? întreabă confuză.

– Să mă duc la școală. Să mă prefac că sunt normală. Nu sunt. Sunt bolnavă. Nu pot să înfrunt repercusiunile a ceea ce am făcut. Trebuie să merg la terapie, spun spre tavan, gâtuită de lacrimile care stau să curgă. Mă simt atât de vinovată în legătură cu incendiul. Cu ce s-a întâmplat. Cu ce am făcut.

Se uită peste umăr înainte să intre în cameră și să închidă ușa în urma ei.

– Ai promis că n-o să mai vorbim niciodată despre asta.

– Mă macină, plâng și închid ochii, încercând să nu-mi amintesc, dar nu reușesc. Nu pot înceta să mă gândesc la asta.

Aproape reușisem, dar mulțumită Sylviei Lancaster nu mă pot gândi la altceva de atunci. Să știu că a aflat ce s-a întâmplat mă îngrozește. Aș putea merge la închisoare. Și aș merita asta. Ceea ce am făcut... a fost oribil. Am luat viața unui om. A doi oameni. A unuia pe care îl uram și a unuia care însemna totul pentru mine.

Am făcut atât de multe greșeli! Merit să fiu pedepsită pentru ele.

Lacrimile încep să-mi curgă când mă gândesc la Jonas și la toate lucrurile pe care le-a făcut pentru mine. N-am apucat să-i mulțumesc că mi-a schimbat viața.

Deși mi-a schimbat viața și în alte feluri, întunecate, aducându-l pe Yates în viața mea.

– Draga mea. Vine spre pat și se așază pe marginea lui, suficient de aproape încât să îmi ia obrajii în palme și să mă facă să mă uit la ea. N-ai făcut nimic.

– Ba da. Eu am pornit incendiul. Am trântit lumânarea. Știi asta, îi spun și încep să plâng cu adevărat.

Mă trage aproape, ținându-mă în brațele ei. Îmi lipesc fața de gâtul ei și mă descarc. Plâng, nu numai din cauza a ceea ce am făcut, ci și pentru ce am pierdut, mai ales în ultimele luni, în ultimele ore. L-am avut pe Whit în viața mea și l-am pierdut din cauza a ceea ce am făcut în trecut. L-am iubit.

Încă îl iubesc.

Și l-am pierdut.

Incendiul și secretele mele mă vor afecta toată viața. Poate e momentul să fiu sinceră.

– N-a fost vina ta, murmură în părul meu, atât de încet încât aproape nu o aud. N-a fost niciodată vina ta. Nu lumânarea aceea pe care ai răsturnat-o a provocat incendiul.

Înțepenesc în brațele ei, depărtându-mă suficient de mult încât să mă pot uita în ochii ei.

– Despre ce vorbești?

Îmi dă laoparte părul de pe față și mă privește serioasă.

– Știi că eram furioasă în seara aceea. Eu și Jonas ne certaserăm din nou. Mi-a spus că vrea să divorțăm. Se săturase de mine. Nu mă putea ierta pentru ce făcusem cu Augie, chiar și după tot ceea ce fusese între noi.

Faptul că îl pomenește pe Augustus Lancaster îmi provoacă un nod în stomac.

– Te-am văzut ieșind din camera lui Yates, spune și își ferește privirea, uitându-se în gol, parcă pierdută în amintiri. Am avut suspiciuni legate de voi doi, dar nu am vrut să cred. În adâncul sufletului înțelesesem ce se petrece. Înțelesesem, dar nu știam cum să opresc totul. M-am gândit că poate... vrei să ai o relație cu el.

Ochii mi se umplu de lacrimi și vreau să țip la ea. Era ultimul lucru pe care îl voiam. Și dacă bănuia, de ce nu a încercat să-l oprească? De ce nu mi-a spus nimic? De ce nu i-a spus nimic lui Yates? Lui Jonas?

Pentru că e o egoistă. Insensibilă.

Prea interesată doar de problemele ei.

– Când te-am văzut ieșind din camera lui, m-am dus să-l iau la întrebări. Dormea și am văzut lumânarea

căzută, flacăra pâlpâind în ceara topită. Nu avea să pornească un incendiu, Summer. Nu avea cum să se întâmple asta.

– Și atunci cum a pornit? șoptesc, speriată și nerăbdătoare să aud o explicație.

– Am ridicat lumânarea, am pus-o la loc și am răsturnat-o pe cea de lângă ea, făcând zgomot. Suficient de mult încât să-l trezesc pe Yates. A devenit foarte defensiv când și-a dat seama că sunt în camera lui. A întrebat unde ești și ce știu. I-am spus că știu totul, deși nu era adevărat. Nu erau decât presupuneri.

Mijește ochii și nu pot decât să-mi imaginez că își amintește noaptea aceea.

– Ai spus asta?

Mama încuviințează din cap.

– A spus că ești o târfă. Că tu ai vrut-o. Că l-ai implorat. A spus că nu a putut să reziste pentru că ești atât de frumoasă. De parcă era vina ta. Unii bărbați așa sunt. Niciodată nu-și asumă responsabilitatea pentru faptele lor. Apoi a început să vorbească despre mine. Să-mi spună că îi va zice tatălui său că m-am furișat în camera lui. De parcă aș fi vrut să, nu știu, să-l violez. Serios? Când am râs, s-a înfuriat. Mi-a spus că sunt o târfă care se folosește de tatăl lui pentru bani. Atunci am luat unul dintre sfeșnicele de fier și l-am lovit cu el în cap.

Icnesc, șocată de mărturisirea ei.

– Ce?

– L-am omorât. Încuviințează din cap și se uită la mine. Așa am crezut. Era atât de mult sânge, draga mea! Atât de mult sânge! M-am panicat. N-am știut ce să fac. M-am dus și m-am spălat. M-am schimbat în haine curate. Apoi m-am dus în camera lui și am trântit câteva lumânări, asigurându-mă că iau foc draperiile. Dar s-a întâmplat atât de repede! Prea repede. Focul s-a ridicat pe perete și a înghițit draperiile, transformându-le în cenușă și am știut. Trebuia să ieșim de acolo. Am fugit din camera lui și am venit după tine, iar restul poveștii îl știi.

Mă uit la ea, copleșită de o multitudine de emoții în timp ce mă gândesc la cuvintele ei și la ce înseamnă. În tot acest timp m-a lăsat să cred că eu i-am omorât. M-a

lăsat să cred că eu am pornit incendiul, când de fapt ea a făcut asta.

Mama a făcut asta. A provocat incendiul. I-a omorât.

Și a fost dispusă să mă lase să port povara vinovăției și a fricii.

– De ce m-ai lăsat să cred că eu sunt cea responsabilă?

– Nu puteam să-ți spun ce i-am făcut lui Yates. Te-ai fi speriat. Te-ai fi dus la poliție. Aș fi la închisoare acum dacă ai fi făcut asta. Nu puteam să risc, îmi explică.

– Dar și eu aș fi putut ajunge la închisoare, îi amintesc.

– Din punctul tău de vedere a fost un accident. Nu ai vrut să se întâmple asta. Nu ai fi fost niciodată condamnată, spune, ignorând protestul meu. Slavă Domnului că trupul a fost complet ars. Rezultatele autopsiei nu au fost concludente.

– Mi-ai spus că a murit din cauza intoxicației cu fum.

Mintea îmi e tulbure încercând să-mi amintesc toate detaliile din seara aceea și ce a urmat. Îmi amintesc anumite lucruri. Altele sunt confuze sau pierdute din cauza șocului.

Alte lucruri le-am uitat pentru totdeauna.

– Era fum în plămânii lui, iar asta a arătat că era în viață în timpul incendiului. Dar nu ar fi supraviețuit niciodată loviturii mele. Sau ar fi rămas cu sechele cerebrale și conectat la aparate pentru tot restul vieții. Expresia ei devine amară. I-am făcut o favoare nenorocitului. Cum a îndrăznit să profite de tine, și-ncă atât de mult timp?

Când o aud, îmi dau seama că a știut mereu. A știut și nu a făcut nimic ca să-l oprească.

Dezamăgirea mă copleșește și îmi duc mâna în dreptul stomacului, rugându-mă să nu vomit. Nu i-a păsat suficient de mult încât să-l oprească. Nu a făcut nimic ca să mă protejeze. Am fost singură atât de mult timp. Mai mult decât mi-am dat seama.

– După un timp nu a mai fost nevoit să mă forțeze, recunosc și îmi plec capul de rușine. Mi-a fost mai ușor... să accept.

Mă mângâie pe spate.

– E o lume crudă, draga mea. Bărbații ne folosesc. Sper să nu ți se mai întâmple niciodată asta.

Sfaturile ei sunt goale. Am fost traumatizată și molestată de fratele meu vitreg, și asta e tot ce are de

spus?

Incredibil.

Mă gândesc la Whit și la cum m-a folosit și el. M-a folosit și l-am lăsat. Ba mai mult, mi-a plăcut. Aș putea să-i spun despre relația noastră, dar mi-e frică de ce ar face.

Nu am încredere în ea. Cum aș putea? Mi-e greu să recunosc, chiar și față de mine însămi, dar știam asta de ceva timp. Doar că nu știam cât de departe a mers ca să mă protejeze... și să se protejeze pe ea.

Mă încrunt. Mai mult pe ea decât orice altceva... Nu a fost niciodată vorba despre mine. Poate să spună că a făcut-o din cauza a ceea ce-mi făcea Yates, dar eu știu adevărul.

Era pe punctul de a-l pierde pe Jonas. De a-și pierde statutul social. Banii. Călătoriile. Toată viața. Nu a putut suporta gândul ăsta. Așa că i-a omorât pe amândoi.

Și a devenit singura moștenitoare a averii lui Jonas.

– De ce nu vrei să te întorci la internatul Lancaster? mă întreabă.

Numele Lancaster e ca un cuțit în inimă.

– Nu pot, mamă. Urăsc școala aia și pe toată lumea din ea.

Cu excepția unei singure persoane. Și e la fel de rău ca toți ceilalți. M-a folosit. La fel ca mama lui. Și ca Sylvie.

Doamne, Sylvie! Cât venin era în vocea ei! Ce cuvinte crude mi-a spus! Eu o ador, dar ea mă urăște.

Toți mă urăsc.

– Nu mă pot întoarce, spun pe un ton ferm. Nu mă întorc. Și nu mă poți obliga. O să merg la școala publică de aici. O să dau testele. O să fac orice. Doar... nu încerca să mă convingi să merg înapoi. Va fi o pierdere de timp.

– Bineînțeles că nu, spune și îmi mângâie spatele. Sunt de acord cu sugestia ta de mai devreme. Sunt convinsă că ai suficiente credite să absolvi mai devreme. Poate îți poți lua un an de pauză înainte să mergi la facultate.

– M-ai lăsa să fac asta? o privesc cu speranță și îmi dau seama că dacă joc cum trebuie, o să mă lase să evadez.

– Ai putea călători, spune, căzută pe gânduri. În Europa, la primăvară. Să admiri peisajele. Să vezi lumea. Facultatea e minunată, dar experiențele de viață sunt la fel de importante, dacă nu mai importante.

– Vreau asta, îi spun și mă sprijin de ea.

Mă ia în brațe și mă ține strâns. N-am mai făcut asta de ani de zile. Nici nu-mi amintesc ultima dată când m-a îmbrățișat. Și, deși nu am încredere în ea, am nevoie de asta. De alinare.

– O să-ți ofer asta.

Se aude o voce înfundată de pe hol. Gravă și masculină, strigând-o pe mama.

– Janine? Unde ești?

Mă îndepărtez de ea, confuză.

– Cine e?

Zâmbește.

– Howard. Am fost cu el în Caraibe. Dar nu spune nimic... Soția lui e în Florida cu copiii. Crede că el e în oraș, la muncă.

– Of, mamă!

Sunt convinsă că e un idiot bogat care i-a oferit bani ca să se culce cu el, iar ea a căzut în plasa lui. Așa începe mereu. Nu se poate abține. Așa crede că ar trebui să înceapă relațiile.

– E altfel de data asta.

Îmi amintesc că asta a spus și despre Jonas. La început, când eram mică, m-a întrebat dacă vreau un frate mai mare. Fusesem atât de încântată, disperată să am o familie, încât am acceptat, gândindu-mă că era cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

Dar Yates a devenit cel mai mare coșmar al meu.

Se aude un ciocănit la ușa dormitorului meu.

– Janine? Ce faci?

– Vin imediat! strigă ea. Lasă-mă puțin.

El pleacă și aud cum închide ușa dormitorului.

– Rămâne peste noapte? o întreb după ce a plecat.

– Bineînțeles că rămâne. De ce nu? zâmbește. Mă mai îmbrățișează o dată înainte să se ridice. Vorbim dimineață, bine? Și o să sun la școală luni la prima oră.

– Chiar n-o să mă obligi să mă întorc? o întreb cu speranță.

Clatină din cap.

– O să-ți dau orice vrei. Măcar atât pot face după...

Nu continuă și nici eu nu spun nimic. Îmi e datoare și știe asta. Îmi e datoare cu atât de multe lucruri, dar nu pot colecta datoriile acum.

Probabil n-o voi face niciodată.

E dureros să-ți dai seama că mama ta e om. Că are defecte. A făcut nenumărate greșeli, multe, față de mine, dar nu pot lăsa ca acestea să mă țină pe loc sau să mă facă să o urăsc. Pot doar să las lucrurile așa și să sper că va învăța din ce a făcut în trecut.

Prefer să uit totul.

O privesc cum merge spre ușă și se oprește să se uite la mine.

– Doar... păstrează secretul a ceea ce ți-am spus, bine? Nu mai vorbi despre asta. Nici măcar cu mine.

Încuviințez din cap, știind de ce mă lasă să renunț la internatul Lancaster.

Îmi cumpără tăcerea.

Complezența.

Iar eu o las să facă asta.

CAPITOLUL 43

SUMMER

Șaisprezece luni mai târziu

Ies din taxi și inspir adânc aerul proaspăt și umed înainte să traversez piața către destinația mea. Sunt în Europa, mai exact în Paris, de un an. Merg la școală, urmez istoria artei și mă dedic complet studiului diferitelor perioade artistice și a ceea ce reprezintă picturile. Studiez artiștii. A fost greu. Fascinant.

Mi-a plăcut fiecare secundă.

Obișnuiam să mă înconjor de oameni frumoși. Să mă las amețită de averea lor și de ceea ce puteau face cu ea. Acum mă înconjor de artă plină de însemnătate. Oamenii frumoși te vor răni. Asta fac ei. Dar arta?

Te lasă să o studiezi. Să o absorbi. Și e rareori dureroasă.

Traversez piața și admir clădirile maiestuoase din jurul meu. Magazinele de lux sunt încă închise. Hotelul din

depărtare e abia vizibil. Nu ai ghici niciodată că există o atracție turistică la câțiva pași.

Logic că ar locui acolo. Are sens.

Nu mi-am petrecut prea mult timp explorând centrul orașului, în afară de a vizita Muzeul Luvru și, chiar și atunci, nu merg mai departe de muzeu și de grădinile care îl înconjoară. Nu-mi place să mai merg la magazine. De fapt, nu mi-a plăcut niciodată. Nu am nevoie să merg la cumpărături și să-mi iau cele mai noi haine sau genți de firmă.

Mama se ocupă de asta.

Piața Vendôme e liniștită dimineața. Clădirile elegante îmi amintesc de alte vremuri. Cu coloana imensă din mijloc și statuia lui Napoleon în vârf. Mă opresc și o admir, absorbind istoria, briza rece și zumzetul conversației în franceză a femeilor care trec pe lângă mine.

Să las pe toată lumea în urmă, să părăsesc Statele Unite a fost balsamul de care avea nevoie sufletul meu rănit. Încă mă doare ce mi-a făcut familia Lancaster, chiar și după atâta timp. Mai ales Whit, care nu m-a căutat deloc după ce am plecat. Nu m-a sunat, nu mi-a dat mesaje și nu l-am mai văzut de atunci. Oare a crezut minciunile pe care i le-a spus mama lui? Sunt convinsă că și Sylvie a inventat o poveste complexă.

După tot ce s-a întâmplat între mine și Whit, încă mă deranjează că i-a crezut pe ei în defavoarea mea. Dar e normal, sunt familia lui. Eu sunt un nimeni. M-a aruncat ușor și nu s-a uitat înapoi. Ceea ce am împărtășit a ajuns să fie un secret murdar. E un monstru. Un ticălos.

Iar eu sunt jucăria lui idioată.

Dar în ciuda acestor lucruri, sentimentele nu au dispărut. Încă mi-e dor de el.

Uneori mă tem că sentimentele mele pentru el au devenit mai puternice, iar asta este înspăimântător.

După tot ce s-a întâmplat acasă la familia Lancaster, mama m-a dus la magazin și mi-a cumpărat un telefon nou, iar eu mi-am schimbat numărul. Mi-am închis conturile pe toate rețelele de socializare, fără să verific comentariile sau mesajele primite înainte să fac asta. Mi-am deschis un cont de Instagram, dar nu prea postez. Am și cont pe TikTok. Pot să văd ce fac oamenii cu care am mers la liceu. Majoritatea au conturi publice și expun

în văzul lumii ceea ce fac. Le analizez postările și uneori, când mă simt singură, mi se face dor. Îmi amintesc tot ce am pierdut.

Dar aici am câștigat mult mai multe.

Am făcut multe greșeli în viață. Voi continua să mai fac, dar simt că am mai mult control acum. Mă simt mai responsabilă. Știu că trebuie să mă mai maturizez, dar în Statele Unite nu aveam un drum. La Lancaster. Cu mama. Dacă aș fi rămas în oraș, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mine, deși nu plănuiesc să calc pe urmele ei.

Văd greșelile pe care le-a făcut. Și pe care le face în continuare. Se folosește de bărbați, depinde de ei ca să supraviețuiască. Refuz să fac asta. Vreau să mă îndrăgostesc de un bărbat în ciuda averii lui. Nu-mi pasă dacă are sau nu bani... știu deja că banii nu cumpără fericirea. Vreau să-mi creez propria carieră, propria viață și să depind doar de mine.

De nimeni altcineva.

În mod ironic, imediat după ce am absolvit mai devreme liceul, înainte să plec în Europa, mama a recunoscut că mi-a ascuns ceva: Jonas mi-a lăsat o mică moștenire. Un cont pe care îl puteam folosi pentru facultate... sau orice voiam. Mă gândesc la bani ca la un cadou.

O binecuvântare de la Jonas. Îmi pare rău că l-am pierdut. Știu că mama s-a speriat și a crezut că vom pierde totul, ceea ce era probabil adevărat. Urăsc că a murit din cauza asta. L-am iubit ca pe tatăl meu, deși nu știu ce simțea mama pentru el înainte de sfârșit.

Dar nu am nici un regret față de Yates. Sper să putrezească în iad.

Zăresc magazinul Van Cleef & Arpels din apropiere și mă apropii de vitrină, admirând bijuteriile strălucitoare. O colecție specială Romeo și Julieta, care îmi aduce aminte de ora de engleză din ultimul an de liceu alături de Whit. Doi îndrăgostiți care nu au voie să se întâlnească pentru că familiile lor sunt rivale.

Pare familiar.

Bijuteriile sclipesc și strălucesc în lumină. Van Cleef este unul dintre cele mai scumpe și mai dorite magazine. Jonas i-a oferit mamei un colier de acolo de ziua ei, când aveam paisprezece ani. Într-o vreme purta colierul acela

în fiecare zi, lăudându-se cu el oricui părea suficient de bogat încât să dețină unul.

Plec de lângă geam și mă îndrept spre Ritz, iar când intru, încerc să nu arăt că sunt o țărancă ce nu se poate abține să caște gura la opulența din jurul ei. Holul e superb și mi se pare că pășesc într-o altă epocă. Aerul e înmiresmat. Oamenii sunt eleganți. E plin de aranjamente florale generoase, iar candelabrele strălucitoare de deasupra mea împrăștie o lumină fragmentată în cameră.

– Anotimpul meu preferat!

Mă uit în jur și îl văd pe Monty coborând spre mine pe o scară elegantă, curbată, afișând un zâmbet prietenos, și mă duc spre el, iar el mă ia în brațe. Mă agăț de el și îl strâng tare, recunoscătoare că am rămas prieteni. A găsit cumva contul meu obscur de Instagram și mi-a trimis un mesaj. Am ținut legătura de atunci. Recent mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus că vine la Paris și că vrea să ne vedem, iar eu am acceptat imediat.

– Mă bucur să te văd, îmi spune când se îndepărtează, ținându-mă de umeri. Mă analizează în stilul lui specific. Arăți minunat. Parisul îți prieste.

– Și tu arăți minunat, îi spun. Mă bucur atât de mult să văd un chip prietenos! Ce cauți la Paris?

– Ah, draga mea, hai să vorbim despre asta după ce ne așezăm. Acum să bem niște ceai și să povestim.

Monty mă conduce spre un restaurant minunat, parcă rupt dintr-un vis parizian. Ferestrele imense sunt încadrate de rame suflate cu aur, tavanul e vopsit în culoarea cerului, iar lambriurile, într-un alb lăptos. Toată mobila e crem cu roz pal și puțin auriu, iar fețele de masă sunt de un alb imaculat, decorate cu vaze subțiri cu aranjamente florale.

Ne așezăm pe scaune tapițate și îl admir pe Monty, care pare să se simtă complet în largul lui. Poartă un costum maro în carouri și o cămașă galben pastel, fără cravată, iar părul puțin mai lung îi cade pe frunte și mă privește cu ochi năstrușnici.

– Ești îmbrăcată... impecabil.

Zâmbește și îmi analizează înfățișarea.

Sunt îmbrăcată într-o rochie simplă, cu imprimeu floral, pe care am găsit-o într-un mic magazin în vară. Am părul desfăcut, port în urechi o pereche de cercei cu

diamant pe care i-am primit de la Jonas când am împlinit șaisprezece ani. Am una dintre genţile Chanel ale mamei mele, pe care am luat-o doar pentru că suntem la Ritz și sper să mă potrivesc în peisaj.

Sunt mereu disperată să mă integrez. Un obicei de care îmi e greu să scap.

– Voiam să spun același lucru despre tine, îi răspund zâmbind.

– Chestia asta veche? Se uită în jos înainte să ridice din nou privirea. Voiam să arăt a dandy.

– Cred că ai reușit.

Se apropie ospătarul, iar Monty ne comandă ceai.

– Încă e devreme, spune după ce pleacă ospătarul. O să ne lase în pace câteva ore să bârfim, până va veni ora prânzului și o să putem comanda ceva de mâncare. Dacă nu ai alte planuri.

– Am toată ziua liberă, special pentru tine.

Își sprijină cotul pe masă, bărbia în pumn și fâlfâie din gene.

– Spune-mi ce mai faci. Câți băieți frumoși ai cunoscut? De ce nu te-ai îngrășat douăzeci de kilograme din cauza produselor de patiserie și a untului? Jur că ești mai slabă ca niciodată, draga mea.

– Întâi spune-mi ce faci aici.

Încă nu m-am schimbat când vine vorba să vorbesc despre mine însămi. Tot nu-mi place să fac asta.

– Ah, pentru un bărbat. Bineînțeles. Flutură mâna cu un gest care arată cât e de lipsit de importanță. Am venit pentru un penis. Din păcate, a devenit un nenorocit, m-a dat afară din apartamentul lui mizerabil și iată-mă aici, la Ritz, pentru următoarea săptămână, neștiind ce să fac. Să-mi schimb zborul și să mă întorc acasă mai devreme? Sau să mă bucur de timpul rămas în orașul iubirii?

– Trebuie să rămâi. Întind mâna peste masă și îl ating pe braț. Să explorezi Parisul. Să mănânci multe croasante cu unt.

– Singur? Se încruntă. Aș prefera să-mi petrec timpul în apartamentul acela de rahat, cu tipul acela de rahat și penisul lui imens. Doar dacă nu vrei tu să-mi arăți orașul.

– N-ai mai fost aici? Cred că ai putea să mi-l prezinți mai bine decât aș putea să o fac eu, îi amintesc.

– E adevărat. Sunt convins că ai fost într-un tur cu autobuzul și ai urcat în Turnul Eiffel de când ai venit și

asta a fost tot, nu-i așa?

Ridică dintr-o sprânceană.

Îmi dau ochii peste cap.

– Bineînțeles că a fost printre primele lucruri pe care le-am făcut. Era prima dată când veneam aici. Dar acum am depășit acel moment. Merg doar la Luvru când am cursuri. În rest nu-mi place deloc aici. Sunt prea mulți turiști.

– Ah, în curând vei începe să fumezi, pe terasa unei cafenele, plină de dispreț. Râde încântat. Parisul ți-a făcut foarte, foarte bine.

– Îmi pare rău că nu au mers lucrurile cu tipul tău, spun încet, când se oprește din râs. Ești trist din cauza despărțirii?

– Draga mea, nu sunt trist deloc. Nu a fost tocmai o despărțire. Am venit aici pentru sex. Atât. N-a fost o mare iubire. Nu ca cea din cauza căreia ai suferit tu.

Este singurul căruia i-am povestit despre Whit și despre ceea ce s-a întâmplat între noi. Nu am intrat în detalii, dar știe destul. Și acum, chiar și după un an, crede că suntem suflete-pereche, menite să fie împreună, dar familia lui Whit a intervenit și a stricat totul. În mintea lui Monty suntem o versiune modernă a poveștii Romeo și Julieta.

De-ar fi atât de simplu!

În următoarea oră bârfim și râdem, iar eu mă agăț de fiecare cuvânt al lui Monty în timp ce îmi spune povești din anul care a trecut. A absolvit MIT în decembrie și și-a luat un an de pauză după facultate, înainte să-și înceapă viața.

– Așa se face? îl întreb, încruntată.

– Nu. Probabil că nu. Dar asta am făcut eu. Cine vrea să înceapă să muncească imediat și să renunțe la viață? Dă din mână. Eu nu.

– Ai nevoie să muncești? întreb, sorbind din ceaiul cu lapte.

– Normal că nu. Copiii copiilor mei nu vor avea nevoie să muncească, nu că plănuiesc să am copii. Dar m-aș plictisi. Un bărbat poate să călătorească și să sară dintr-o relație în alta la nesfârșit. Ah, și să meargă la cumpărături.

– Îți place să mergi la cumpărături? îl întreb, plină de speranță.

Brusc, îmi doresc să vizitez câteva magazine. Ceva luxos și frumos. Câteva mici prăvălii cu artă locală.

– Sunt gay și îmi place moda. Normal că îmi place să merg la cumpărături, spune tărăgănat și își dă ochii peste cap. Hai să luăm prânzul și te duc undeva.

Comandăm salate și împărțim un sendviș, iar mâncarea e delicioasă. La fel și compania. Monty îmi spune atât de multe povești, despre oameni de care am auzit, dar pe care nu îi cunosc. Despre oameni cu ai căror frați am fost la școală. O pomenește și pe Sylvie.

– A fost internată în spital chiar înainte de Crăciun, îmi spune, vorbind mai încet. Aproape a murit.

– Ce? Poate că urăsc ce mi-a făcut, dar o să țin mereu la ea. Chiar dacă mă disprețuiește.

– Da. Încuviințează din cap cu o expresie solemnă. Familia a ținut totul ascuns. A fost externată. Cred că de revelion, dar tot nu știu exact ce e în neregulă cu ea. Nu s-a mai întors la internatul Lancaster. Am auzit că Spence e disperat.

– E îngrozitor, spun și mă uit la fața de masă, amintindu-mi de Sylvie. S-a purtat atât de frumos cu mine... până nu a mai făcut-o. Și... Whit?

– Ce e cu el?

Monty abia își poate ascunde amuzamentul și îi arunc o privire aspră, cu ochii mijiți.

– Ce știi și eu nu știu?

– Atât de multe, spune și zâmbește machiavelic. De unde să încep?

– Spune-mi cea mai interesantă bârfă.

Mă aplec, nerăbdătoare să aflu vești.

– A terminat relația cu Leticia.

– Ce? inspir brusc, șocată de veste, gândindu-mă iar și iar la ce aud.

A spus că asta vrea, dar am crezut că nu vorbea serios. Că nu era sincer. Că părinții lui n-ar fi fost de acord.

– Uite care e treaba. Monty vorbește în șoaptă, ca și cum cineva din încăpere l-ar putea auzi bârfind. Și chiar e posibil. E o mare dependentă de cocaină. Lucrurile s-au înrăutățit. De Crăciun, înainte să pleci. Era într-o stare foarte proastă. Chiulea de la școală, abia se mai ținea pe picioare. Părinții ei au trimis-o la dezintoxicare la începutul anului. Whit a inventat o prostie cum că ar fi semnat un contract și a încălcat o clauză din cauza

consumului de droguri. Nu pot să-l învinuiesc. Cine vrea să se căsătorească cu un dependent de droguri?

– Dar e adevărat? întreb, încercând să-mi dau seama dacă chiar făcuseră o înțelegere. Au semnat un contract pentru căsătoria lor?

– Ceva de genul ăsta. Sunt sigur că au făcut-o. Familiile bogate sunt ciudate. Vor să aibă totul în scris. Monty ridică din umeri. În fine, a terminat-o cu ea. Și a făcut ce ai făcut și tu, a absolvit mai devreme. Nu s-a dus nici la facultate, spre groaza și surprinderea părinților lui. A hotărât să facă ceea ce face orice tânăr respectabil cu statutul lui și să călătorească pe continent.

Mă încrunt.

– Pe continent?

– În mare parte în Europa, draga mea. A fost în Insulele Virgine pentru o perioadă, de unde s-a întors bronzat. A stat puțin în Australia. Am auzit că i s-a părut că oamenii sunt prea drăguți acolo.

Îmi vine să râd. Aproape îmi vine să plâng. Sună a ceva ce ar spune Whit... Că australienii prietenoși sunt prea drăguți.

– A fost peste tot. Nu-l urmărești pe Instagram? mă întreabă Monty.

N-aș putea. L-am blocat imediat după tot ce s-a întâmplat și nu am mai verificat ce face. Oricât de mult aș fi vrut.

– Unde e acum?

– Nu știu.

Monty ridică din umeri, dar aud ceva în vocea lui, văd ceva în licărirea din ochii lui.

Cred că știe, dar nu vrea să spună.

După ce terminăm, Monty plătește nota, nu mă lasă să contribui, spune că el m-a invitat, apoi plecăm de la hotel, trecând încet pe lângă vitrina de la Van Cleef & Arpels.

– Doamne, bijuteriile lor sunt extraordinare, spune și se duce spre una dintre ferestre. Ca niște mici opere de artă.

– Sunt frumoase, zic după ce mă opresc lângă el.

Se uită înăuntru pentru o clipă și ceva în expresia lui se schimbă. Ca și cum i-ar fi venit o idee extraordinară. Fără să-și ia ochii de la vitrină, mă întreabă:

– Dacă ai putea să cumperi orice bijuterie, un inel cu diamant sau o pereche de cercei cu smarald, ce ai alege? Ce-ți dorești cel mai mult?

– Un colier, spun fără ezitare.

– Un colier?

– Da. Dacă cerul e limita, aș vrea să fie plin de diamante și să stea fix pe lângă gât, aproape ca o zgardă. Mă gândesc la Whit fără să-mi dau seama. Chiar și acum. După atâta timp. Vreau să fie greu, să simt greutatea pietrelor și a metalului pe pielea mea. Și vreau ca persoana care îmi oferă colierul să îl considere un fel de... revendicare. Ca și cum aș fi a ei.

Închid gura, brusc cuprinsă de rușine.

M-am pierdut în fantezia mea pentru o clipă.

– Măi, măi, spune Monty. Asta sună de-a dreptul pervers.

Mă înroșesc.

– Ți-am mai spus că îmi place genul ăsta de lucruri.

Și este singurul care știe, cu excepția lui Whit.

– Am înțeles. Deci când bărbatul tău ideal va veni la mine într-o zi să mă întrebe ce să-ți cumpere, voi ști ce să-i spun, zice Monty.

– Mă îndoiesc că bărbatul meu ideal va vrea să-mi cumpere un colier cu diamante, îi spun.

Monty își ține buzele, jignit.

– De ce nu?

– Bărbatul meu ideal nu ar vrea să fie văzut cu mine. Probabil că am fost exilată din societatea newyorkeză, îi răspund.

Mama e mult mai aproape, furișându-se cu amantul ei, Howard. E mereu amanta. Rareori soția.

Oare mă așteaptă aceeași viață?

Nu.

Nu o să permit asta.

– Draga mea, spune Monty. Cu mine alături de tine? Vei fi regina societății din New York. Să nu uiți asta.

CAPITOLUL 44

SUMMER

Biletul, care arată mai mult ca o misivă, o carte de vizită de modă veche, e înțepenit în ușa mea. Îl văd când mă apropii de apartament și încetinesc, curioasă. Trag bucata de hârtie, impresionată de calitatea ei. Un carton gros, de culoare crem, cu litere elegante negre, în relief.

O invitație.

Sunteți invitată cordial la cină,
de
Montgomery Michaels al IV-lea
la
Guy Savoy
Vineri, 22 aprilie
Ora 20.00
Vă rog să confirmați

Intru în apartament zâmbind și mă sprijin de ușă după ce o închid. Îi trimit rapid un mesaj lui Monty.

Eu: Am primit invitația ta. Accept.

Răspunsul lui vine imediat.

Monty: Perfect. E de departe cel mai bun și cel mai scump loc în care vei mânca vreodată.

Eu: Bineînțeles că este. Cine mai vine?

Monty: Oameni.

Doar atât spune. „Oameni."

Eu: Câți?

Monty: Suficienți cât să fie interesant.

Eu: Cum ar trebui să mă îmbrac?

Monty: Sexy și elegant. Cred că ar fi trebuit să trec asta pe invitație.

Eu: Nu fac nimic cu jumătate de măsură. Ar fi trebuit să știi deja asta despre mine.

Îi trimit un rând de fețe zâmbitoare.

Monty: Vei avea nevoie de o rochie nouă.

Eu: Da?

Monty: Orice ai avea în dulapul acela mic din apartamentul tău mic, nu e potrivit.

Monty a venit ieri să bem ceva înainte să ieșim la cină. A urât fiecare minut. A spus că apartamentul meu mic îl face să se simtă claustrat. Doar am râs și l-am lăsat să se vaite puțin înainte să plecăm și să luăm cina la unul dintre restaurantele în aer liber de pe malul Senei. A fost o seară frumoasă și am fost înconjurați de cupluri. Iubiți.

M-a făcut să-mi doresc să am un bărbat în viața mea. Deși nu am idee cum este să ai o relație normală. Ceva de lungă durată și plin de iubire. Sunt tânără, am aproape douăzeci de ani, încă mai am timp.

Dar îmi doresc asta. Îmi doresc ca un bărbat să mă privească cu dorință în privire. Să mă atingă ca și cum nu s-ar putea abține. Vreau să fie ceva mare, minunat, complicat și copleșitor.

Vreau ceea ce am avut cu Whit.

Telefonul sună în urma unui alt mesaj al prietenului meu.

Monty: Mergem mâine la cumpărături. Ai cursuri?

Eu: Dimineață.

Monty: Atunci după-amiază. O să fac o programare. O să pregătească rochii pentru tine, ne vor da șampanie și o cameră imensă în care să le probezi.

Eu: Asta sună minunat. Și scump.

Monty: Banii nu sunt o problemă.

Eu: Pentru tine.

Monty: Mâine la acest magazin? Nici pentru tine. Totul va fi pregătit.

Mă încrunt, uitându-mă la telefon. Despre ce vorbește?

Eu: Ce va fi pregătit?

Monty: Nu-ți face griji pentru asta. O să-ți dau mesaj mâine-dimineață cu mai multe detalii. O să ne întâlnim acolo. Și vei proba fiecare lucru pe care ți-l aduc. Fără să te plângi. Ai înțeles?

Eu: Da, mamă.

Îmi trimite două rânduri cu mâini care ridică degetul mijlociu și mă face să râd.

Despre ce vorbește cu „totul va fi pregătit"? Nu înțeleg.

Dar acum mor de nerăbdare să aflu.

Sosesc la magazinul de pe Rue Cambon la ora 14. Trei femei superbe, ca niște statui, îmbrăcate în negru, mă așteaptă înăuntru și mă întâmpină spunând „Bonjour", cu cele mai dulci voci.

– Bonjour, le răspund, oprindu-mă în mijlocul magazinului.

E elegant și luminos, cu foarte puține haine la vedere.

– Sunteți domnișoara Savage? mă întreabă una dintre ele.

Confirm din cap și mă uit în jur, în căutarea lui Monty.

– Domnul Michaels n-a ajuns încă?

– Domnul Michaels va ajunge în curând. Dar avem destule rochii pregătite ca să le puteți proba. Vreți să vă duc în camera de probă?

– Vă rog, îi răspund, urmând-o când se duce spre partea din spate a magazinului.

Celelalte femei zâmbesc, iar eu dau din cap când trec pe lângă ele și nu pot să nu mă simt prost îmbrăcată. Port blugi și un pulover pentru că am fost la cursuri toată dimineața și nu am avut timp să mă schimb în ceva mai potrivit.

Dar ce e potrivit pentru când mergi la cumpărături? Mă simt prostește să mă îmbrac elegant ca să merg la cumpărături, chiar dacă este un magazin de lux.

În Paris se iau cumpărăturile foarte, foarte în serios.

Femeia trage o draperie grea, de un gri strălucitor, și scoate la iveală o cabină de probă spațioasă, cu două scaune și un suport pe care sunt înșirate rochii în toate formele și culorile. Lungi și scurte. Negre, albe și toate culorile posibile. Mă duc spre rochii și mă uit printre ele, fără să mai pot respira când le văd pe toate.

Nici una dintre ele nu are etichetă cu preț. Nu-mi pot permite să fac cumpărături în locul ăsta.

Mă întorc la ea și întreb:

– Cine a ales aceste rochii?

Îmi zâmbește politicos și își duce mâinile la spate.

– Angajații mei, domnișoară. Sper că sunt pe gustul dumneavoastră.

– Sunt frumoase, mulțumesc. Ezit, nu sunt foarte sigură cum să spun asta. Cine a... organizat asta?

Se încruntă.

– Prietenul dumneavoastră, domnul Michaels.

– Nimeni altcineva?

Nu știu de ce aș crede că mai e și altcineva implicat. E atât de... ciudat.

Da, știu că lui Monty îi place să facă cumpărături. M-a luat cu el de câteva ori de când a venit la Paris. Dar nu înțeleg de ce mă pune să aleg o superbă rochie de designer, care costă probabil mii de euro, doar ca să o port o dată. La un restaurant extrem de scump... ca să ce? Să se laude cu mine?

Nu înțeleg.

– Nimeni altcineva, spune ea și se luminează la față. Vreți niște șampanie?

– Ar fi minunat, îi spun zâmbind ușor.

Mă uit după ea când pleacă și abia apoi mă uit din nou la rochii. Sunt frumoase. Majoritatea nu sunt cine știe ce. Scurte. Fără bretele. Cu un decolteu adânc. Cu spatele gol. Arată prea mult din picior.

Mă gândesc la rochia pe care am purtat-o pentru Whit înainte de Ziua Recunoștinței, în urmă cu mult timp. Când am făcut sex pe bancheta din spate a mașinii sale.

Tot corpul mi se încălzește când îmi aduc aminte.

– Draga mea!

Ridic privirea și văd că Monty se uită pe după draperie, cu mâna la ochi.

– Ești decentă?

Râd.

– Sunt goală pușcă.

Își dă mâna de la ochi, complet dezamăgit.

– La naiba, mincinoaso!

Râd și mai tare.

– Chiar vrei să mă vezi dezbrăcată?

– Ești o femeie superbă. Bineînțeles că vreau să te văd dezbrăcată. Dar nu vreau să fac sex cu tine, deci ești în siguranță cu mine. Deja are în mână un pahar de șampanie când vine să se uite printre rochii. Văd că au scos niște piese de calitate pentru tine.

– Toate sunt foarte frumoase și foarte sumare, îi spun.

Rânjește.

– Cu cât se vede mai multă piele, cu atât mai bine.

– Pentru cine? O să îngheț. Poate că e primăvară, dar în Paris, în aprilie, încă e foarte frig.

– Ai o piele foarte catifelată. Laudă-te cu ea, spune și vine mai aproape. Sunt atât de mulți bărbați bogați la Guy Savoy. Probabil ți-ai putea găsi un nou iubit vineri seară.

– Nu vreau un nou iubit, protestez imediat.

– De ce nu? Nu te simți singură? Eu nu pot să rezist prea mult timp. Întotdeauna mi se face dor de penis.

Se bosumflă.

– Nu am mai avut parte de penis de foarte multă vreme, recunosc.

– Cât de mult?

– De când am fost cu Whit.

Monty se oprește și rămâne cu gura căscată preț de câteva secunde, înainte să dea peste cap paharul de șampanie.

– Glumești.

– Vorbesc serios.

– Doamne, nu ești disperată? Aș muri. Pur și simplu, aș înnebuni, spune serios.

– M-am concentrat asupra mea, recunosc eu.

– Nu ți-au obosit degetele de cât te-ai masturbat?

Ridică din sprâncene.

– Nu mă masturbez tot timpul, murmur.

– Mincinoaso! Râde de fața mea șocată. Glumesc. Grăbește-te și probează ceva. Uite, o să aleg eu prima rochie.

E lungă, fără bretele, iar când mă dezbrac, Monty dă din degete.

– Scapă de sutien.

– Dar...

– Nu are bretele. În plus, nu o să porți lenjerie. E vineri seara. Crede-mă, spune cu subînțeles.

Mă încrunt.

– N-o să port?

– Vrei ca hainele să se așeze frumos. Nu să se vadă dungile chiloților sau ale sutienului din dantelă. Oribil.

Se cutremură, în glumă.

Are dreptate. Știu asta. Așa că îmi dau jos sutienul și iau rochia pe mine. Monty spune imediat că nu-i place. Nu-i place nici una dintre rochiile lungi și aproape nici una dintre cele scurte. Până când singurele rochii care rămân sunt extrem de scurte și de sumare.

Iau una de pe umeraș și mă uit la ea. E grea, făcută din plasă neagră și argintie și e atât de scurtă încât sunt convinsă că mi se vor vedea părțile intime.

– Asta arată periculos.

– Mai degrabă miraculos, spune el. Probeaz-o.

O bag pe cap și curge perfect pe mine. O parte a rochiei e argintie, iar cealaltă neagră, iar piesele care se încrucișează în față, pe coapsă, îmi scot în evidență tot piciorul, aproape până la șold. Decolteul e adânc, îmi trece de sâni, ajungând aproape până la buric, și e susținută de două bretele fine. Atât.

Mă simt complet expusă.

– Întoarce-te, îmi cere Monty și îl ascult, uitându-mă peste umăr ca să mă văd în oglindă.

Mi se vede și tot spatele, materialul din plasă coborând aproape până la fund. Tivul rochiei îmi dansează în jurul coapselor. Plasa e atât de transparentă încât mi se văd chiloții negri, iar când mă întorc cu fața, îmi văd și sfârcurile.

– Nu pot să port asta, spun pe un ton ferm. Arăt ca o prostituată.

Monty vine în spatele meu și îmi pune mâinile pe umerii dezgoliți.

– Trebuie s-o porți. Și nu arăți ca o prostituată. Crede-mă. O să uimești toți bărbații care se uită la tine.

– Nu vreau să-i uimesc. Nici măcar nu vreau să mă vadă. Mă întorc într-o parte, iar materialul îmi alunecă pe corp, făcându-mă să mă simt extrem de conștientă de pielea mea. E o rochie senzuală. Sumară. Mai mult decât sexy. Nu am mai purtat niciodată așa ceva. Cât costă de fapt?

– Nu știu sigur. Probabil cel puțin două mii de euro, spune nonșalant.

Aproape mă înec cu propria salivă.

– Ce dracu'? Vorbești serios, Montgomery? E făcută din... nimic.

Mângâi plasa și sfârcurile mi se întăresc. E ca și cum mi-aș atinge propria piele, atât e de subțire.

– E de designer, mă corectează. Și mi se pare perfectă. Ești superbă.

– Dacă aș fi o escortă de lux, îi răspund.

Râde, părând încântat.

– Ah, draga mea, în visele tale.

– Mai degrabă în visele umede ale unui bărbat.

Mă încrunt la el în oglindă, iar asta îl face să râdă și mai tare. Nu mă pot abține și încep și eu să râd.

– Ai nevoie de pantofi argintii, spune, încă chicotind. Cu tocuri cui ca să fii extrem de înaltă. Ca o amazoană. Barete subțiri, care abia se văd. Nu ar trebui să atragă prea mult atenția. Nu vreau ca lumea să se uite la altceva decât la rochia asta și la corpul tău.

– De ce? îl întreb, pe un ton și cu o expresie sinceră. Pe cine încerc să impresionez?

Zâmbetul lui ascuns e aproape enervant și mă face să mă tem.

– Doar pe unul dintre cei mai puternici bărbați din lume.

CAPITOLUL 45

SUMMER

Ajung la restaurant la ora 20, lăsând vântul să mă împingă când intru pe ușile grele. E o noapte rece și sunt îmbrăcată într-o haină groasă din blană artificială pe care Monty a găsit-o pentru mine într-una dintre excursiile noastre la cumpărături. E scurtă, dar îmi acoperă rochia și mai scurtă, deși mi se văd în totalitate picioarele, care strălucesc în urma tratamentului de exfoliere pe care l-am aplicat la duș mai devreme. Așa cum m-a sfătuit Monty, am acordat atenție specială corpului meu. A vrut să mă pregătesc ca și cum ar urma să fac sex cu un rege în seara aceasta.

Nu știu de unde îi vin ideile astea nebunești, dar l-am ascultat și m-am bucurat de răsfăț. De când am ajuns la Paris, nu m-am ocupat prea mult de mine. Am fost prea prinsă, încercând să-mi țin mintea și corpul ocupate ca să nu fiu copleșită de amintirile care mă bântuie.

Ultima săptămână, cu Monty, mi s-a părut un moment de fantezie. Arătându-mi o licărire din vechea mea viață, când credeam cu naivitate că Whit ar renunța la tot ca să fie cu mine. În săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței am trăit momentele mele favorite alături de el. Când m-a urmărit prin toată proprietatea familiei Lancaster și m-a găsit în locuri întunecate, apoi m-a devorat cu gura și mâinile lui frumoase ca premiu.

Mi-e dor de gura și mâinile acelea. Mi-e dor chiar și de lucrurile întunecate și bolnave pe care mi le spunea. Nimeni nu m-a făcut să mă simt ca Whit Lancaster.

Nimeni.

În fața mea apare un rând de scări de marmură, acoperite de un covor roșu. Le urc cu grijă, cu glezne

tremurânde din cauza tocurilor cui de doisprezece centimetri. Sunt subțiri ca acul, la fel ca baretele de peste gleznă și sunt sigură că aș putea să mă împiedic și să mă lungesc pe burtă fără prea mare efort.

Mă întind și mă țin de balustradă cu toată puterea când ajung în capătul scărilor. Podeaua e formată din bucăți de marmură negre și albe, iar tocurile mele fac zgomot când le traversez, mergând spre singura ușă deschisă care are în stânga sigla restaurantului. Încăperea de dincolo de ușă se deschide în fața mea, întunecată și misterioasă, iar eu mă încrunt, surprinsă că nu aud zumzetul conversațiilor sau clinchetul tacâmurilor atingând vesela delicată.

Nu aud nimic.

Încă nu sunt sigură de motivele lui Monty sau ce planuri are în legătură cu cina din seara asta. Mă simt ca o păpușă pe care el o îmbracă. Vrea să arăt într-un anumit fel, să fiu un fel de bombă sexy căreia să-i cadă bărbații la picioare sau ceva de genul ăsta. L-am tot întrebat despre oaspeții de la cina din seara asta, dar a rămas tăcut, frustrându-mă. E enervant.

Sunt sigură că o face intenționat, vrând să fie misterios. Funcționează.

Prea bine.

După ce intru în restaurantul călduros, îmi deschid haina, dorindu-mi să pot scăpa de ea. Un bărbat îmbrăcat într-un costum gri, elegant, apare de nicăieri și vine spre mine cu un zâmbet politicos, ajutându-mă să mă dezbrac. Îi zâmbesc și murmur „merci" când îmi ia haina.

În tot acest timp se uită la fața mea, fără să-și coboare privirea spre corpul meu și mă întreb dacă cineva l-a avertizat despre ce aș putea purta.

Deși ideea e ridicolă. De ce ar face cineva asta?

– Pe aici, domnișoară, spune, cu un puternic accent franțuzesc și îmi arată cu mâna direcția în care ar trebui să merg.

Restaurantul e mic. Întunecat. Intim. Nu mai e nimeni în salon, iar asta e ciudat. E vineri seară. Ar trebui să fie plin de clienți, la fiecare masă să existe oameni care beau, mănâncă și vorbesc.

Trecem prin toate saloanele interconectate, fiecare dintre ele gol, până când ne oprim în ultimul. În mijloc

se află o singură masă cu două scaune și aranjamente așezate în fața lor. Mă încrunt și mă uit la bărbat, dar nu face altceva decât să îmi zâmbească și să dea din cap înainte să plece și să mă lase singură.

Chiar e o cină pentru două persoane? Doar eu și Monty? Atât?

Mă cuprinde dezamăgirea și mă las dusă de ea pentru o vreme. Speram să cunosc o persoană nouă. Alți prieteni de-ai lui Monty cu care să râd și să beau. În schimb, suntem doar noi doi și, pentru o clipă, îmi permit să fiu tristă.

Dar asta durează doar câteva momente. Mi-am plâns destul de milă aproape întreaga viață. E timpul să merg mai departe și să fiu puternică.

Mă plimb prin cameră, trecându-mi degetele pe peretele din lambriu gri-închis, până când mă opresc în fața ferestrei și privesc noaptea pariziană agitată. Copacii încep să înflorească, încântători și plini de speranță în mijlocul vremii reci și vântoase, florile agățându-se cu toată puterea de crengile lor. Ating geamul rece cu vârful degetelor, iar sfârcurile mi se întăresc când simt aerul răcoros.

Abia când simt prezența cuiva intrând în cameră tot corpul mi se încordează și rămân cu spatele la el. E un bărbat. Îi simt parfumul. Puternic și deosebit. Îl inspir discret, dar nu-l recunosc. Oare Monty și-a schimbat parfumul? Mă îndoiesc, având în vedere că a cumpărat un vas întreg de la Hermes când eram cu el și nu miroase deloc așa.

Trec câteva secunde, aproape un minut, dar bărbatul nu spune nimic. Îmi mișc capul, gata să mă uit peste umăr, când izbucnește:

– Nu te întoarce.

Inima îmi bate cu putere și fac ceea ce spune, recunoscând vag vocea. E intenționat mai profundă, de parcă ar încerca să o ascundă și mă întreb cine e.

În adâncul sufletului meu îl recunosc. Îl cunosc. Vine mai aproape și corpul meu prinde viață, iar eu închid ochii, plină de speranță. Tremur, simțind cum în mine se amestecă frica și încântarea. Se oprește în spatele meu, iar eu îmi las capul în jos, uitându-mă la picioarele mele. Îi văd pantofii închiși la culoare și tivul pantalonilor negri. Mi se pune un nod în gât și aștept ceva, un fel de semn.

Respir întretăiat când îl simt. Un singur deget care alunecă pe spatele meu, ca un fulg, și mi se face pielea ca de găină în timp ce coboară. Jos. Până când îmi atinge baza coloanei, trăgând de bucata de material care se ascunde acolo, mângâindu-mă cu degetul.

Degetul dispare și mă simt dezamăgită, dar câteva secunde mai târziu îmi pune mâna pe umăr și mă strânge ferm. Respir ușurată, reacționând imediat la atingerea lui.

– Whit, șoptesc.

Mă strânge mai tare, ținându-mă pe loc. Deschid ochii și îmi văd reflexia în oglindă, și pe a lui, chiar în spatele meu. Îl sorb din priviri cu disperare. E la fel de frumos cum îmi aminteam, poate chiar mai frumos. Pare mai matur. Arată ca un bărbat. Are bărbia la fel de proeminentă, ca și pomeții, pusă în valoarea de gura aceea plină, atrăgătoare. Îl studiez în geam fără rușine și realizez că și el face același lucru cu mine, deși privirea lui e îndreptată în altă parte.

Pe tot corpul meu.

– Ce dracu' porți? întreabă, pe un ton plin de uimire. Monty a ales rochia asta intenționat, ca să mă scoată din minți? Pentru că funcționează.

Înțepenesc sub atingerea lui și încerc să mă îndepărtez de el, dar nu-mi dă drumul.

– Ai plănuit toate astea cu Monty?

– Cum crezi că te-am găsit? Vine mai aproape, atât de aproape încât simt căldura emanată de corpul lui. Cum hainele lui îmi ating spatele aproape gol. Te bucuri să mă vezi, Savage? A trecut mult timp.

Îmi vine să-l plesnesc și să-i sar în brațe în același timp.

– Ce cauți aici, Whit?

– Avem restaurantul pentru noi. L-am închiriat pentru seara asta, mă informează, pe un ton arogant.

Mă încrunt.

– Monty a spus că vom fi mai mulți la cină.

– Doar doi.

– Credeam că vor veni mai mulți oameni, îi spun, urând că par atât de confuză. Cum ar fi Monty. A zis că va fi aici.

– Minunatul tău prieten te-a mințit. Whit îmi mângâie brațul și mă face să tremur. Ți-a fost dor de mine.

Am crezut că în momentul în care îl voi vedea până la urmă pe Whit, după mai bine de un an, voi fi fericită. Încântată. Dar nu sunt.

Sunt supărată. Furioasă. Mă simt înșelată. Folosită.

E ceva nou?

– Nu! izbucnesc.

– Serios? Corpul tău îmi spune altceva. Îmi atinge sânul fără rușine, mângâindu-mi încet sfârcul; materialul din plasă nu-mi oferă aproape nici o protecție în fața atingerii lui. Sfârcul mi se întărește într-o secundă, iar el îl ciupește din nou, până îmi provoacă durere. Rochia asta ar trebui să fie criminală. Văd totul prin ea.

Înghit cu greu, luptându-mă cu rușinea care stă să mă copleșească. Să port rochia aceasta și să vin aici în seara asta reprezintă o greșeală. Am căzut de bunăvoie într-o capcană, ca o fetiță proastă cum am fost mereu. Sunt la fel ca mama mea.

– De ce ai făcut asta? Cum?

– Mi-a fost dor de tine, spune simplu, ca și cum asta ar fi de ajuns. Am vrut să te las singură o vreme înainte să mă apropii.

– Asta pare a fi o minciună gogonată, răbufnesc.

– E adevărul, spune, pe un ton ferm. Știam că ești în Paris aproape din prima zi în care ai ajuns aici.

Sunt furioasă. Monty e singurul cu care am ținut legătura dintre persoanele pe care le cunoaște Whit. Deci, practic m-a dat de gol în fața lui Whit de la început. Dar de ce?

Și de ce e Whit aici?

– Și totuși, nu m-ai contactat.

Dacă m-ar fi dorit, ar fi făcut ceva în sensul ăsta până acum. Nu ar fi stat atât de mult timp departe de mine.

– Nu voiai să fii găsită. Îmi dă drumul umerilor și se întinde în față, punându-mi mâna pe sâni, trăgând ușor de materialul din plasă. E ca și cum ai fi dezbrăcată.

– Nu mă atinge, spun printre dinți.

Râde și e un sunet vibrant, chiar înainte să mă muște de lobul urechii.

– Tremuri, Savage. Vrei asta atât de mult! La fel de mult ca mine.

Își împinge șoldurile spre fundul meu și îi simt penisul. Închid ochii, fără putere în fața lui, dar încă nu sunt dispusă să cedez.

– Trebuie să vorbim mai întâi, îi spun, urând că par atât de slabă. Și el urăște slăbiciunea. Știu asta. Spune-mi de ce ești aici și ce vrei de la mine.

– În primul rând vreau asta. Îmi eliberează sânul și coboară pe o parte, strecurându-și mâna pe sub marginea rochiei pentru a mă cuprinde de partea din față a vaginului, între picioare. Îl revendic din nou.

– Nu sunt proprietatea ta, șoptesc și îmi mușc buza de jos când aplică presiune pe pielea mea sensibilă, abia acoperită de materialul nude.

– Ba e al meu. Întotdeauna a fost al meu, spune, arogant. De când aveam paisprezece ani, Savage. Îți mai aduci aminte noaptea aceea?

Cum aș putea să uit?

– E întipărită în mintea mea, recunosc. Ca și toate celelalte nopți pe care le-am petrecut împreună. Atât de multe. Nu ne săturam unul de celălalt.

Își mișcă degetele, apăsând mai tare, și degetul lui se strecoară înăuntru.

Îmi las capul pe pieptul lui și oftez când începe să mă mângâie. Ce-mi face? Mi-e rușine că reacționez imediat la atingerea lui. Mi se înmoaie genunchii și simt că ar putea ceda oricând. Vintrele mi se încordează, tânjind după mai mult. Vocea lui îmi trezește nenumărate amintiri.

Ard după asta.

– Am așteptat momentul potrivit. Te-am așteptat cât mi-am rezolvat treburile, spune și se joacă cu mine, atingându-mi partea din față a chiloților, care se udă din ce în ce mai tare cu fiecare atingere. Și când am găsit ocazia potrivită, am profitat de ea. Și iată-ne aici. Împreună din nou.

Mă desprind imediat din brațele lui, dorindu-mi din nou căldura lui. Atingerea lui. Mă întorc cu fața la el și îl admir, urând cât de bine arată în costumul elegant, negru; e tuns scurt, iar chipul lui...

Ah, Doamne, chipul lui devastator!

Mă privește de parcă nu ar mai exista nici o altă femeie pe pământ.

Doar eu.

Numai eu.

– Am ceva pentru tine, spune, fără să-și ia ochii de la mine când se întinde spre masa din spatele lui și ia ceva.

Nu este al meu.

Întinde mâna și cobor privirea către jurnalul meu, prins între degetele lui lungi. Simt cum stomacul mi se strânge, iar gura mi se usucă atunci când îl văd. Urăsc jurnalul acela idiot. El m-a băgat în belele de la început.

Ridică privirea și mă uit în ochii lui albaștri ca gheața, care par să se uite în sufletul meu.

– Ultima dată când mi-am văzut jurnalul era în posesia mamei tale.

Pe chipul lui se zărește o urmă de iritare, dar dispare imediat.

– Ți-a spus și ți-a făcut niște lucruri de care nu sunt încântat.

– M-a amenințat, Whit. A spus că va suna la poliție și le va spune că eu am provocat incendiul. Că i-am omorât pe tatăl meu vitreg și pe Yates, mă răstesc la el.

Tresare când spun numele lui Yates și mă întreb de ce.

– Amenințări inofensive. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ea. Nu mai e cazul.

– Da, sigur, pufnesc, incapabilă să mă abțin. Nu am încredere în tine. Nu am încredere în nici unul dintre voi, spun. Încerc să trec pe lângă el, dar mă apucă de braț, nu foarte tare, dar suficient cât să nu pot scăpa de el. Dă-mi drumul.

– Ascultă-mă mai întâi.

– Nu.

– Summer. Vocea lui devine puțin rugătoare, ceea ce e un șoc. Măcar rămâi să iei cina cu mine. Lasă-mă să-ți explic.

Mă bosumflu, încă privindu-l urât.

– Vă urăsc pe tine și pe Monty pentru că m-ați păcălit cu asta.

– Nu-l urăști pe Monty.

Vorbește plin de încredere.

– Sigur te urăsc pe tine, îi spun.

Whit zâmbește, iar imaginea aceea mă lasă fără aer.

– Pe asta mă bazam.

– De ce nu ai putut pur și simplu să mă întrebi dacă vreau să ne vedem?

– Ai fi spus da?

– Nu, răspund imediat.

– De aceea, spune tărăgănat.

Îmi dă drumul, iar cuvintele lui îmi rămân în cap când îmi trage scaunul ca să mă așez la masă. În clipa în care ne așezăm apare un ospătar. Un domn mai în vârstă, îmbrăcat într-un sacou de un alb imaculat, care ne servește cu un pahar de vin înainte ca Whit să înceapă să discute cu el într-o franceză fluentă.

Mă uit la el, întrebându-mă cine e acest bărbat și cine a devenit. Nu-l mai cunosc. Nu cu adevărat. A trecut aproape un an și jumătate de când l-am văzut ultima dată și amândoi ne-am schimbat în acest timp. Cel puțin eu.

Sunt sigură că și el.

După ce pleacă ospătarul, mă aplec peste masă și mă încrunt la el, în timp ce privirea lui alunecă spre decolteul rochiei mele.

– Trebuie să începi să explici.

Își ia paharul de vin și soarbe din el. Privindu-l în timp ce învârte lichidul deschis la culoare.

– Ce vrei să știi?

– Ce s-a întâmplat cu tine și Leticia?

Whit oftează și pune paharul pe masă.

– Asta vrei să știi în primul rând.

– Era viitoarea ta soție până la urmă, spun, încordată.

– Am terminat relația cu ea la scurt timp după ce ai plecat. A încălcat niște clauze din contract din cauza problemei ei grave, și nu tocmai secretă, cu drogurile. Deși s-a lăsat de mai bine de un an.

– Mă bucur pentru ea, spun, părând o scorpie geloasă. Încă mai ții legătura cu ea?

– Da. Dă din cap spre mine. Ai o problemă cu asta?

– Deloc, răspund imediat, apoi iau o gură de vin.

E aspru, rece și delicios.

– Bun. Nici pe iubita ei nu o deranjează că mai vorbim.

Îmi pun zgomotos paharul jos.

– E lesbiană?

Ridică dintr-o sprânceană.

– O spui de parcă a fi lesbiană e ceva rău.

– Nu, bineînțeles că nu, spun defensiv.

Doar că Leticia părea atât de îndrăgostită de Whit la cina aceea de ziua lui…

– E bisexuală, nu că ar trebui să discut despre viața ei personală cu tine, dar sunt sigur că nu ar deranja-o. Acesta este unul dintre motivele pentru care lua droguri. Nu putea fi ea însăși. Părinții ei nu erau de acord.

– Și părinții tăi te lasă acum să fii tu însuți? întreb cu subînțeles.

– Nu neapărat. Dar nu-mi mai pasă ce spun, zice și își trece mâna peste fața de masă imaculată.

În sus și în jos, în sus și în jos, iar eu urmăresc fiecare mișcare.

Îmi imaginez că mă atinge cu degetele acelea. Mi le imaginez în mine.

– De ce ai fugit, Summer? mă întreabă, cu voce caldă.

Prima dată nu aud ce spune. Nu pot decât să mă uit la el, urând că mă descrie atât de bine. Cum eram. O fugară. O fetiță speriată.

Ridic bărbia, refuzând ca amintirile și nesiguranțele din trecut să mă țină pe loc. Decid să fiu complet sinceră cu Whit.

– Nu am fugit. Mama ta m-a amenințat, Whit. A găsit cumva jurnalul și mi-a citit cu voce tare pasaje din el. Mi-a spus că am treizeci de minute să-mi fac bagajele și să plec din casă. Nu mi-a dat de ales.

Strânge din buze.

– Mi-a spus că te-a plătit.

– A mințit! izbucnesc, plină de furie, ridicând vocea. N-am fugit. Am fost obligată să plec. Ce altceva aș fi putut să fac? M-am gândit că tu i-ai dat jurnalul.

– De parcă aș fi făcut asta, replică el.

– Și atunci de ce era la ea?

Expresia lui devine spășită.

– L-am adus cu mine ca să-l țin... în siguranță. Probabil a umblat printre lucrurile mele.

– Ce norocoasă! A găsit jurnalul meu și l-a folosit împotriva mea. Clatin încet din cap. Mi-a fost teamă că mama ta mă va preda poliției și voi fi arestată pentru crimă. De asta nu m-am mai întors la internatul Lancaster. Am primit niște bani, mi-am cumpărat un telefon nou, mi-am șters toate rețelele sociale și am încetat să mai comunic cu... aproape toată lumea.

– De obicei oamenii care fug încearcă să scape de ceva ce au făcut. Se uită la mine, cu o expresie dură. Nu încerc să-l corectez în legătură cu fuga. Tu ai provocat incendiul?

– Nu ai citit jurnalul? îl întreb cu emfază. Încuviințează din cap. Confesiunea mea e acolo.

Nu deschid discuția despre mama. Nu am de gând să-i spun adevărul lui Whit. Dumnezeu știe ce ar face cu informația aceea!

– L-am citit, se rățoiește el. Știu că ai avut... ceva cu Yates.

Fac o grimasă, urând cum sună asta.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume. Yates m-a forțat să fac sex cu el. De mai multe ori. Și ca să nu fac o scenă și să-i supăr pe părinții noștri, eu am cedat și l-am lăsat să facă asta.

Iar și iar și iar.

– Erai un copil.

Pe chipul lui Whit se citește dezgustul.

Față de mine?

– Și noi eram copii când am făcut sex, subliniez, doar ca să-l enervez.

– Nu chiar, spune, plin de iritare. Aveam aproape optsprezece ani și nu te-am forțat să faci nimic.

– Te rog, pufnesc și iau paharul pe care îl golesc.

Mai am nevoie de alcool ca să supraviețuiesc acestei conversații.

– Chiar mă pui în aceeași categorie cu fratele tău vitreg libidinos care se masturba în timp ce te privea făcând duș? Cel care te-a violat? Ridică o sprânceană. Dacă așa stau lucrurile, poate ar trebui să plec acum. Nu are rost să mai continuăm această conversație.

Doamne, cât e de enervant!

– Ce vrei de la mine, Whit? îl întreb, bătând ușor cu pumnul în masă și făcând totul să zornăie. Ești aici pentru încă o partidă cu mine, de dragul vremurilor trecute? Nu știu dacă aș mai putea să am de-a face cu tine. Nu acum.

– Deci ești mai slabă decât atunci când aveai șaptesprezece ani? Pentru că atunci erai al dracului de puternică, Savage. Nu mă lăsai nici pe mine, și sigur nici pe altcineva, să te calce în picioare, spune, pe un ton admirativ.

Nu e adevărat. L-am lăsat să mă calce în picioare și nu numai. Era nesimțit și mă umilea. Mă făcea în toate felurile și mă trata ca pe un gunoi, dar mă întorceam mereu la el. Era ceva în felul în care mă privea. În ceea ce spunea. În atingerea lui dominatoare și săruturile lui

persuasive care întotdeauna mă făceau să fiu la picioarele lui.

Poate nu mai vreau asta. În ciuda dorinței care îmi curge prin vene și a acestui moment de apropiere, încep să cred că Whit Lancaster nu e potrivit pentru mine.

Deloc.

Ospătarul intră cu primul fel de mâncare și așază farfuriile mici în fața noastră. Nu am idee ce e, dar îi zâmbesc ospătarului când face o plecăciune și înclină din cap înainte să iasă din cameră.

– Refuz să mă las prinsă în asta din nou, îi spun după ce pleacă ospătarul.

– Prinsă în ce?

– În orbita ta. Mă uit la farfurie. Ce e asta?

– Foie-gras, țăranco, spune vesel și începe să mănânce cu furculița.

Mâncăm în liniște până nu mai rămâne nimic pe farfurie, iar ospătarul vine să le ia și să ne umple paharele cu vin. Sorb din el, având nevoie de curaj și urând că mă simt atât de nesigură. Nu vreau să fiu aici cu Whit.

Dar vreau. Mă bucur atât de mult că e în aceeași cameră cu mine, că mă privește atent, observându-mi fiecare mișcare. Mi-a fost dor de el. A dispărut atât de brusc din viața mea, iar acum a apărut la fel de brusc. Nu știu ce să cred.

Nu știu ce să simt.

– Părinții tăi au găsit o altă vacă de prăsilă... ah, scuze, o altă moștenitoare cu care să te căsătorești? îl întreb.

Whit se lasă pe spate pe scaun.

– Gelozia nu te prinde, Summer.

Îmi încleștez pumnii.

– Nu sunt geloasă pe nimeni. Mi-a părut rău pentru Leticia. Parcă singurul ei scop în viață era să se căsătorească cu tine și să nască băieți care să ducă mai departe numele Lancaster. Nu trăim în Evul Mediu.

– Nu era singurul ei scop în viață, dar mă îndoiesc că te pot convinge de asta. Poți să crezi ce vrei. Și nu, nu am găsit altă moștenitoare cu care să mă căsătoresc. Dacă vrei să știi, nu am de gând să mă căsătoresc vreodată, spune pe un ton insolent, amintindu-mi de un prinț răsfățat.

– O să călătorești și o să-ți cheltui banii pentru tot restul vieții? ridic dintr-o sprânceană.

– Nu aș putea să-i cheltui timp de trei generații, zice, lăudându-se. Și ce dracu' ar fi în neregulă cu asta? Nu am venit aici în seara asta ca să mă cert cu tine, Savage.

– Nu poți să te întorci în viața mea ca și cum n-ai fi plecat, Lancaster, îi replic, enervată.

– Tocmai am făcut-o, răspunde, foarte mulțumit de sine.

Ospătarul se întoarce, iar seara se transformă în feluri și feluri de mâncare, fiecare mai bun decât anteriorul. O delicioasă supă de anghinare cu trufe negre. O varietate de pâine la cuptor cu unt proaspăt, care are un gust divin. Din ce în ce mai mult vin, până când încep să văd în ceață și nu am nici o problemă în a lua o gură de carne de miel, simțind nevoia să plâng imediat după aceea, gândindu-mă la animalul blănos care a fost sacrificat ca eu să mă pot bucura de această masă.

– Te porți ca un copil, mă ceartă Whit după ce împing farfuria, dezgustată de mine însămi.

– Mieii sunt adorabili.

Îmi tremură buzele. Sunt gata să plâng.

Whit doar dă din cap și zâmbește.

Nu înțeleg ce se întâmplă între noi, dar nu vreau să pun întrebări. Ba mai mult, nu știu ce e cu mine astăzi și de ce sunt atât de emotivă. Să fiu din nou cu Whit mi se pare confuz. La fel ca prezența lui și masa extravagantă pe care o luăm împreună. Ar trebui să fiu furioasă pe el. Ar trebui să fiu mai puternică. E probabil o greșeală să-l las să intre înapoi în viața mea.

O să mă folosească. Știu asta.

După ce farfuriile sunt luate din fața noastră, Whit se sprijină pe scaun și mă analizează, cu un comportament leneș și insolent. E atât de încrezător și impunător în mediul lui. Banii îi dau putere, deși sunt convinsă că părinții lui i-au spus că poate avea orice își dorește.

Nu trebuie decât să cumpere.

– Vino înapoi la hotel cu mine, spune, pe un ton întunecat.

Îmi vine să spun da, dar mă abțin.

– De ce? Ca să faci sex cu mine?

Zâmbește.

– Mi-ar plăcea.

– Mie nu.

Arunc șervețelul pe masă și mă ridic în picioare, ignorând gleznele tremurânde.

Pantofi idioți.

Inspir adânc și mă duc la fereastră, stând cu spatele la Whit și uitându-mă afară. Nu prea mai e trafic. Nici oameni pe străzi. Încă bate vântul, iar când întind mâna spre geam, simt că e rece ca gheața.

Ospătarii intră în cameră și aud cum strâng masa, în timp ce murmură în franceză, iar Whit vorbește cu ei. Am învățat destul de mult de când am ajuns aici, dar nu vorbesc la fel de bine ca Whit. Vocea lui e melodică, accentul corect. Perfect. E sexy.

Totul la el e sexy și, fir-ar, n-ar trebui să fie.

Mă încrunt și mă lipesc cu tot corpul de geam, simțind nevoia ca geamul rece să mă trezească la realitate. Aerul înghețat îmi pătrunde palmele și mă trezește din amețeala cauzată de vin și de mâncarea bogată. Eu sunt cea care a fugit de el. Nu-și putea controla nici mama, nici tatăl. Ei îl controlau pe el, iar eu eram o distracție. Trebuia să scape de mine și am căzut direct în capcana lor.

Ca o fetiță naivă și idioată.

După ce angajații pleacă, Whit se mișcă. Se apropie cu pași repezi, până ajunge din nou în spatele meu, iar căldura lui mă atrage spre el.

– Când ai plecat..., începe, dar se oprește imediat. Parcă încercând să găsească cuvintele potrivite. S-a întâmplat acum aproape un an și jumătate, dar ziua aceea e atât de clară în mintea mea. Mi-am dat seama ce a făcut mama, dar plecaseși deja. Am încercat să-ți dau mesaje. Să te sun. Dar nu ai răspuns. Nu ai răspuns niciodată. Parcă ai fugit și ai dispărut de pe fața pământului. M-am gândit că nu vrei să fii găsită.

– Nu voiam, recunosc, încet.

– Și apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu sora mea. Oftează și mă doare sufletul pentru el, când aud toate emoțiile acelea în vocea lui. Și Leticia a fost o problemă. Toate astea mi-au distras atenția și a trebuit să fiu acolo pentru familia mea. Sylvie încă nu se simte bine și o acuză pe mama că o îmbolnăvește intenționat, iar eu nu știu ce să cred.

Mă întorc cu fața la el când aud ultima propoziție, cu gura căscată.

– Vorbești serios? În legătură cu Sylvie?

Dă din cap, cu o expresie îndurerată.

– Dar nu o cred. Mama noastră n-ar face niciodată așa ceva. O iubește pe Sylvie mai mult decât orice. Vrea doar să se facă bine.

Îmi aduc aminte toate lucrurile pe care mi le-a spus Sylvie. Toate micile indicii. Acuzația aceasta are sens. Eu o cred. Dar nu pot spune asta acum, nu în fața lui Whit.

– La începutul anului trecut am încercat să te caut singur. Dar nu am găsit nimic, așa că am angajat un detectiv particular care te-a găsit aici. În Paris. La câteva săptămâni după aceea m-am întâlnit cu Monty și mi-a mărturisit că vorbea cu tine, explică Whit.

– De ce ai venit să mă vezi acum? De ce nu atunci? întreb, având nevoie să înțeleg.

– Timpul vindecă toate rănile. Zâmbește fără vlagă, dar zâmbetul dispare imediat când mă încrunt la el. Nu știu, Summer. Știam că nu ai vrea să mă vezi.

Problema e că mi-ar fi plăcut să-l văd, dar nu așa. Nu când complotează cu Monty și mă păcălește să vin la un restaurant sub pretextul unei cine fabuloase alături de alți invitați.

– M-ai păcălit ca să ne vedem. De parcă asta e mai bine, îi răspund, încrucișându-mi brațele. Mișcarea nu face decât să-i atragă atenția lui Whit către pieptul meu, iar ochii i se aprind. M-ai ademenit aici sub pretextul unei cine de grup. Chiar credeai că nu o să am o problemă cu asta?

– A fost ideea lui Monty, subliniază, expirând frustrat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei fi furioasă.

– De ce m-ai căutat, Whit? întreb încet. Trebuie să știu.

– Voiam să mă asigur că ești bine, recunoaște. M-am simțit... vinovat. Ca și cum aș fi fost responsabil pentru că te-am făcut să pleci.

– Mi-a fost frică, recunosc și mă uit la masa goală. Doar jurnalul meu mai e pe ea. Doamne, îl urăsc! Mama ta e o persoană cu care nu vreau să am de-a face.

– E ca un câine care latră, dar nu mușcă, spune, deși eu nu-l cred. Poate că e așa cu el, dar niciodată cu mine. N-o s-o las niciodată să-ți facă rău.

– N-o să mă întorc în viața ei ca să-i dau ocazia asta, i-am spus.

– Dacă ești cu mine, o să fie în viața ta, zice el.

CAPITOLUL 46

WHIT

Aștept ca Summer să-mi răspundă, cu toate simțurile ascuțite de anticipare. Probabil îmi va spune să mă duc naibii. Aș merita asta. După toate lucrurile prin care a trebuit să treacă din cauza mea atunci când am fost împreună și după ce am păcălit-o ca să ne vedem în seara asta, ar trebui să-mi spună să mă duc naibii o dată pentru totdeauna și ăsta să fie sfârșitul.

Aș merita asta.

Să-i ia naiba pe Monty și rochia aceea! S-a jucat de-a zâna cea bună cu banii mei și a îmbrăcat-o pe Summer în ceva atât de sexy încât abia mai văd în fața ochilor, darămite să mai gândesc clar. Ard de dorință să o ating. Să-i ridic plasa de pe trupul ei gol și să-i sărut toată pielea fină. Să-i ling centrul acela delicios. Să o înnebunesc cu limba mea până își dă drumul pe fața mea.

Penisul îmi tresare. Când îmi aduc aminte totul. De mirosul ei pe fața și pe degetele mele. De cum îmi lingea degetele după ce avea orgasm. De cum îmi băgam penisul în gura ei primitoare. Eram distruși din toate punctele de vedere, dar ne înțelegeam unul pe celălalt. Pentru noi întunericul era ceva natural. La fel și cuvintele, și gândurile murdare. Inițial voiam să o pedepsesc pentru ceea ce mama ei i-a făcut familiei mele, dar, în schimb, am făcut cel mai nebunesc lucru.

M-am îndrăgostit de ea.

Nu că i-aș putea spune asta. Mi-ar râde în față. Și poate ar fi îndreptățită să facă asta. Nu știu ce e dragostea. Părinții mei nu s-au purtat niciodată ca un cuplu iubitor. S-au tolerat unul pe altul de-au lungul căsniciei lor. Dacă au fost vreodată liberi, fericiți și îndrăgostiți, eu încă nu eram acolo sau nu-mi amintesc de asta.

Summer mă înnebunea de dorință, dar mă făcea să fiu și... blând. Mă făcea să zâmbesc. Mă făcea fericit, la

naiba! O emoție pe care nu credeam că sunt capabil să o simt.

Numai ea reușea asta. Și nu m-am mai simțit așa de când a plecat din viața mea.

Nici măcar o dată.

– Nu mâncăm desert? întreabă Summer din senin, ignorând complet ce am spus.

Se uită la masa goală pe care se află jurnalul ei, care își bate joc de amândoi. Totul a început din cauza jurnalului ăstuia idiot. Dacă aș putea, i-aș da foc. Dar poate îl vrea. S-ar simți mai în siguranță dacă l-ar avea în posesia ei și o să-i ofer siguranța aceea. O să-i ofer orice vrea dacă e de acord să se vadă cu mine.

Nu trebuie decât să ceară.

– Mă gândeam că ai putea fi tu desertul, îi spun pe un ton relaxat, dar plin de gânduri întunecate.

Ochii ei negri licăresc în timp ce mă studiază, cu o expresie precaută.

– Ce vrei să spui?

De parcă nu ar ști.

– Lasă-mă să-ți arăt. Fac un pas spre ea și se lipește cu spatele de geam, tresărind când simte fereastra rece. Aud cum șuieră vântul afară. Nu ai încredere în mine?

– Nu, răspunde imediat.

Mai fac un pas, inspirând discret parfumul ei.

– N-o să-ți fac rău. Decât dacă vrei.

Face ochii mari când aude asta, iar eu nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Vrei să fac asta? mă întind spre ea și mângâi partea din față a rochiei, atingându-i intenționat pielea fină, caldă. Sau vrei să-ți ofer un orgasm?

– Crezi că mai poți face asta? mă întreabă cu vocea tremurândă.

– E o provocare? Ridic dintr-o sprânceană. Nu răspunde. Lasă-mă să-ți arăt ce pot face pentru tine.

O trag de lângă fereastră și o lipesc de perete cu trupul meu, ținând-o acolo. E mai înaltă cu tocuri, aproape la fel ca mine, și mă uit în ochii ei când cobor spre tivul rochiei. Îl ridic ușor, trec de șolduri, până o adun în jurul taliei și are toată partea de jos a corpului expusă.

Mă dau ușor în spate ca să o pot privi și observ picioarele lungi, care strălucesc, și chiloții de culoarea pielii pe care îi poartă. E mai slabă decât îmi aduceam

aminte, are șoldurile mai late și abdomenul atât de plat încât e aproape concav. O ating acolo, simțind cum tremură ușor.

– Nu mănânci niciodată? Ești doar piele și os, șoptesc, coborând pe șoldul stâng și mângâind-o acolo.

– Sunt ocupată, recunoaște. N-am timp.

– Dacă ai fi cu mine, m-aș asigura că mănânci, îi spun și îi mângâi abdomenul, alunecând spre buricul ei. Ți-aș aduce micul-dejun la pat. Toate croasantele proaspete și tot untul pe care îl poți mânca.

– Aș fi grasă.

– Grasă și frumoasă. Mă apropii de ea și buzele noastre aproape se ating. Aș face orice ți-ai dori atâta timp cât ți-ar face plăcere.

– Serios?

Tonul ei e sec. E clar că nu mă crede.

– Da. O sărut ușor și mă retrag, iar ea mă urmărește cu gura și zâmbesc. Vino cu mine!

O iau de mână și o conduc la masă, de unde iau jurnalul pe care îl arunc jos. Aterizează zgomotos și o face pe Summer să tresară.

– Urcă-te pe masă, îi spun încet.

Se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să te întinzi, pe masă. Mă duc la ea, o prind de talie și o ridic pe marginea mesei. Haide, îi spun după ce îi dau drumul. Întinde-te.

Se uită în spate înainte să-și întoarcă privirea la mine.

– De ce?

– Ți-am spus de ce, insist cu nerăbdare. Tu ești desertul.

– Whit, nu știu…

– Of, pentru numele lui Dumnezeu!

O apuc de ceafă și mă apropii de gura ei, oferindu-i un sărut necruțător. Se deschide imediat în fața mea și geme din adâncul gâtului, în timp ce limba ei dansează cu a mea. Vrea asta. Mă vrea pe mine. S-a plâns și a protestat doar de fațadă. A fost un truc.

Poate să se prefacă oricât vrea, dar am fost făcuți pentru asta.

Am fost făcuți unul pentru celălalt.

Ne sărutăm minute în șir. Limbile noastre dansează, dinții mușcă ușor, cu buze hămesite și nerăbdătoare.

O împing mai în spate pe masă, până ajunge aproape în mijlocul ei, cu picioarele atârnând pe margine. Întrerup sărutul și amândoi gâfâim, privindu-ne, în timp ce piepturile noastre se mișcă în același ritm.

– Întinde-te pe spate, îi cer dur și de data asta nu ezită și nu comentează.

Se lasă pe spate, sprijinită în coate, și se uită la mine.

– Așa? întreabă și își desface puțin mai mult picioarele, oferindu-mi o priveliște provocatoare a chiloților pe sub rochie.

– Exact așa. O apuc iarăși de marginea rochiei și o ridic peste talie, peste sâni. Dă-o jos.

Se ridică și scapă de rochie, rămânând în chiloți în fața mea. Vreau să rămână și fără ei, dar o să mă ocup de asta în curând.

– Frumoasă, murmur și îi cuprind sânii, cântărindu-i în palme, mângâindu-i sfârcurile întărite.

Oftează când își împinge pieptul spre mine și îi mângâi pielea sensibilă. Cobor capul ca să o ling. Un sfârc. Apoi pe celălalt. Tremură și masa se cutremură sub ea, iar eu sper să nu o distrugem atunci când facem sex.

Asta chiar ar strica atmosfera.

Sânii ei, sfârcurile rozalii care strălucesc după ce le-am sărutat. Sug unul adânc, îl ling, trag cu buzele de el și beau din ea. Mă apucă de ceafă cu o mână și mă strânge la pieptul ei în timp ce îl sug. O ling și o tachinez. Abia am început și nu mă pot sătura de ea.

O să mă satur vreodată?

Acord aceeași atenție și celuilalt sân înainte să încep să cobor pe corpul ei. O sărut pe abdomen, pe șolduri. Pe pielea plată de sub buric. Îi simt mirosul, o aromă bogată și umedă care îmi atinge nările și simt cum îmi lasă gura apă.

Doamne, a trecut prea mult timp de când a fost a mea! Penisul meu e atât de tare încât mă doare, dar nu o să fac nimic în privința asta.

Acum, în clipa asta, totul e despre ea.

– Whit, șoptește, și trasez cu limba linia chiloților ei.

Ridic privirea și văd că mă privește.

– Da?

– Dă-i jos, îmi spune cu vocea tremurândă.

Zâmbesc. Îi ling chiloții deja uzi și o fac să tremure.

– Nu ai controlul acestei situații, nu-i așa?

– Te rog, șoptește și continui să o ling și să o mușc ușor.

Materialul chiloților e extrem de subțire și mi se pare că-i ating pielea, dar nu e așa. Materialul schimbă puțin atmosfera și nu sunt pregătit să scap de el.

– Nu-ți place asta? o întreb înainte să o ling, simțind cum pulsează sub limba mea.

Șuieră când respiră și închide ochii în timp ce eu continui să o mănânc. Îmi amintesc de ce am vrut să fim în camera asta în primul rând și mă dezlipesc de ea, privind oglinda de deasupra noastră. E întinsă pe masă, cu picioarele desfăcute și corpul expus. Nu i se vede capul. Nu pot să-i văd chipul frumos sau frustrarea din privire și mi-aș dori asta.

– Uită-te în sus, îi șoptesc și face ceea ce i-am spus, deschizând larg ochii când își dă seama. Privește-mă.

CAPITOLUL 47

SUMMER

Mi se face pielea ca de găină când văd reflexia noastră. Whit e între picioarele mele desfăcute și stă cu capul pe spate ca să se uite la mine în oglindă. Nu mă văd mai sus de umeri; nu-mi văd fața, dar e ceva sexy la asta. Mi se pare că mă pot detașa de moment, urmărindu-mă pe mine însămi. E ca și cum nu mi s-ar întâmpla mie.

Dar se întâmplă. Simt cum mă atinge. Cu mâini calde și posesive. Mă face să mă simt ca și cum am fost întotdeauna a lui.

Cred că așa este.

Îmi scoate chiloții și îi aruncă pe jos după ce îi strecoară printre pantofii mei.

– Îndoaie-ți genunchii și sprijină-ți tălpile pe masă, îmi cere.

Fac imediat ceea ce-mi cere, fără să mă pot opri. Mă uit fără să respir cum coboară, îmi pune mâinile pe

coapse și le desparte. Pielea umedă, rozalie, e expusă în totalitate.

Mă gândesc la angajații de la restaurant. Dacă intră peste noi? Dacă ne prind? Voi fi atât de rușinată!

Dar apoi îmi aduc aminte că Whit a închiriat restaurantul în noaptea asta. Probabil le-a spus că avem nevoie de intimitate și să nu intre peste noi.

Îi simt buzele pe mine și gem atât de mult încât e aproape rușinos. Mă chinui să deschid ochii și îi văd capul mișcându-se între picioarele mele, în timp ce mă ține cu mâinile. Îi mângâi părul moale, fără să-mi pot lua ochii de la el pe când limba lui experimentată și buzele arzătoare mă înnebunesc.

Privesc tot timpul. Propriul meu film porno care a prins viață.

Îmi ridic șoldurile, apropiindu-mi vintrele de fața lui și își strecoară mâinile pe sub mine, ținându-mă aproape în timp ce îmi linge și îmi suge pielea tremurândă. Nu se oprește nici măcar o dată și închid ochii pentru o clipă, încercând să mă adun. Să-mi revin. Ceea ce-mi face e tortură. O tortură delicioasă, aproape dureroasă, dar care știu că va merita în final.

Îmi e mult mai ușor să am orgasm când îl privesc. Sunt pe cale să-mi dau drumul. Simt cum orgasmul se apropie. Din ce în ce mai mare. Gem ușor în timp ce continuă să mă lingă, fluturându-și limba pe clitorisul meu. Mă acoperă în totalitate cu gura și simt că mor când începe să mă penetreze cu limba. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Nu mă pot opri din scâncit. Din gemut. Mă mișc încontinuu. Mă ține aproape de el și caută printre fese locul interzis. Mă apasă cu un deget, mă mângâie și asta e de ajuns.

Țip în timp ce orgasmul mă lovește și îi acopăr fața cu nectarul meu în timp ce mă frec de fața lui fără rușine, cu trupul tremurând și vintrele în flăcări, înnebunită de degetele lui. Vine deasupra mea, fără să-și îndepărteze degetele, iar eu îl sărut cu disperare, îi sug limba, simțindu-mi gustul. Întind și eu mâna și îi apuc penisul, mângâindu-l prin haine, dorindu-mi să fie înăuntrul meu.

– Nu pot să fac sex cu tine aici, îmi spune, gâfâind aproape de gura mea.

Găsesc nasturele pantalonilor și îl desfac.

– De ce nu?

– Nu face parte din planul meu, recunoaște și își pune fruntea peste a mea.

Cobor fermoarul și îi bag mâna în pantaloni, prin boxeri, până găsesc pielea tare și fină precum catifeaua. Se scurge în palma mea și încep să-l mângâi.

– Vreau să te simt în mine.

Geme și își împinge penisul în palma mea.

– Nu așa.

– Fă sex cu mine, Whit, îi cer și îi dau drumul ca să-i dau jos pantalonii cu mișcări neîndemânatice, prea nerăbdătoare să îl simt în mine ca să-mi mai fac griji pentru altceva.

Îmi dă peste mână și mă trage de șolduri până ajung pe marginea mesei. Își aruncă hainele, eliberându-și penisul și mă pătrunde dintr-o mișcare, până sunt plină în totalitate.

Nu ne mișcăm, singura mișcare e a penisului lui care pulsează în interiorul meu. Ne analizăm unul pe altul, gâfâind, iar eu mă încordez cât pot de tare.

Geme.

– La naiba!

Își lasă capul pe spate și se uită în oglindă. La trupurile noastre conectate. Și eu mă uit, mușcându-mi buza de jos, în timp ce el iese aproape de tot, acoperit de nectarul meu, înainte să mă pătrundă din nou.

E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ritmul lui e leneș, penetrându-mă de parcă ar avea tot timpul din lume. Îmi place lentoarea și savurez felul în care mă completează cu fiecare mișcare. Îmi aduce aminte că sunt a lui.

Chiar sunt. Sunt a lui în totalitate, dar nu vreau să spun asta cu voce tare. Dacă aș recunoaște asta, ar trebui să recunosc și alte lucruri, dar nu sunt pregătită pentru asta.

În schimb mă concentrez pe felul în care mă pătrunde. Aproape cu venerație, parcă vrând să savureze și el momentul. E admirabil că are atât de mult autocontrol. Oare e doar pentru mine?

Uneori mă întreb dacă astrele s-au aliniat în seara aceea, în apartamentul părinților lui din Manhattan. Dacă eram meniți să ne întâlnim. Să ne sărutăm. Să ne atingem.

Ne-am sărutat. Ne-am atins... sufletele. Ne-am marcat. Ne-am conectat.

Pentru totdeauna.

– Uite cât de frumoasă ești, șoptește grav, cu privirea în oglindă.

Mă uit în sus, la trupul meu reflectat acolo. Ne uităm unul la altul în timp ce continuă să mă pătrundă. Am pielea îmbujorată, sfârcurile întărite și sunt atât de udă încât îi aud fiecare mișcare.

– Mi-a fost dor de tine, recunoaște. Mi-a fost dor de tot ce ține de tine.

Simt un fior în inimă când aud emoția din cuvintele lui.

– Și mie mi-a fost dor de tine, șoptesc.

Își apleacă privirea și mă sărută, buzele noastre se conectează și ne luptăm cu limbile. Mărește ritmul și se mișcă mai tare, iar eu simt un alt orgasm apropiindu-se. Stau într-o poziție ciudată și mă doare spatele în timp ce mă împinge cu forța trupului său, dar nu mă deranjează. Nu atunci când știu că mă așteaptă un alt orgasm.

Fără nici un avertisment, Whit bagă mâna între noi și îmi găsește clitorisul. Îl înconjoară cu mișcări nebune care mă lasă fără aer și rămân nemișcată pentru câteva secunde înainte să mă lovească un alt orgasm care mă face să tremur iar și iar.

Îl strâng cu vaginul meu și îi dau drumul, iar el geme, pulsând în interiorul meu înainte să strige numele meu. Îl strâng în brațe în timp ce tremură și vibrează, vărsându-și sperma în mine.

Rămâne deasupra mea pentru câteva momente până nu mai tremură, iar eu îl mângâi pe spate, dorindu-mi să fi fost dezbrăcat. Se retrage fără să spună nimic și simt cum sperma lui se scurge, acoperindu-mi coapsele și fundul. Probabil scurgându-se pe fața de masă.

– Fetiță murdară, spune, amintindu-mi de Whit la șaptesprezece ani. Băiatul de care m-am îndrăgostit atât de tare. Uită-te la tine.

Bag mâna între picioare, cufundându-mi degetele în sperma lui, înainte să le ridic spre buze, să le ling și să le sug, uitându-mă în ochii lui.

Ochii îi licăresc în timp ce se îmbracă și își trage fermoarul, aranjându-se.

– Târfă murdară!

– Îți place, spun, fără să mă deranjeze că-mi spune așa.

O spune cu afecțiune. Nu sunt târfa nimănui.

Doar a lui Whit.

După ce mă ajută să mă îmbrac, îmi ia haina de la persoana care a adus-o, mi-o pune pe umeri și mă strânge la pieptul lui în timp ce părăsim clădirea, ținând în mână jurnalul. Vântul rece ne lovește din plin și mă bucur că mașina lui apare în câteva secunde. Îmi deschide ușa și urc încântată pe bancheta din spate, iar el mă urmează, băgând mâna pe sub fusta mea ca să mă mângâie pe fund.

În clipa în care mașina pornește, vine spre mine și mă ia în brațe, sărutându-mă ca și cum ar fi ultima dată. Îi răspund cu același entuziasm, sorbind buzele perfecte și atingându-l pe oriunde pot. E la fel de nerăbdător, de pofticios când îmi trage rochia și îmi găsește sfârcul.

– Vii cu mine la hotel, geme aproape de pielea mea, înainte să mă muște.

Chiui și îmi doresc să o facă din nou.

– Bine, spun cu respirația întretăiată.

– O să ți-o trag toată noaptea. Bagă mâna între picioarele mele, dincolo de chiloți, până găsește pielea umedă. Până nu mai poți. Până mă implori să mă opresc.

Simt o bilă de foc care mi se oprește în vintre când mă gândesc la asta și îl sărut din nou, cu toate emoțiile pe care le-am reprimat în ultimul an și jumătate.

– Aș face asta în mașină, dar nu suntem departe de hotel și traficul e lejer, spune, părând amuzat când se dă în spate. Ești atât de lacomă, Savage!

– Și tu la fel, Lancaster, îi amintesc și îi mângâi erecția.

Zâmbește și e o priveliște extraordinară. Băiatul de altădată mi-a zâmbit așa doar spre sfârșit, când am petrecut o săptămână acasă la familia lui. Înainte ca totul să se ducă de râpă.

Mă încrunt și iau mâna de pe pantalonii lui, amintindu-mi din ce în ce mai multe lucruri. Amintiri care mă copleșesc.

Mă îngrijorează.

Îi dispare zâmbetul și are o expresie întrebătoare.

– Ce s-a întâmplat?

Mă uit pe geam, la luminile orașului care plutesc în fața mea.

– Nimic.

Vine mai aproape și îmi pune mâna pe umeri, o atingere ușoară ca un fulg. Parcă i-ar fi frică să mă atingă.

– Minți.

Îmi cobor privirea și inspir când îi simt gura pe ceafă. Atât de delicată. De dulce. Iar Whit nu e niciodată dulce și delicat.

– Mi se pare că e o minciună.

Rămâne nemișcat.

– Ce?

– Asta. Tot ce se întâmplă între noi. Ce s-a întâmplat mai devreme, la restaurant. Și nu știu ce vrei de la mine.

Încă mă ține de umeri ca să nu mă pot mișca. Nu e ca și cum aș putea fugi de el dintr-o mașină în mișcare.

– Te vreau pe tine.

– Pentru o noapte? Mă uit peste umăr, speriată de cât e de aproape. O ultimă partidă de sex înainte să te duci la viitoarea soție?

Se încruntă.

– Nu am o viitoare soție. Ți-am spus că lucrurile s-au terminat între mine și Leticia. Nu mai există nimeni altcineva.

– Sunt convinsă că mama ta ți-a găsit pe cineva.

Îmi întorc privirea, concentrându-mă din nou la luminile orașului. Să mă uit în ochii lui albaștri ca gheața mă tulbură. Ar trebui să fiu supărată pe el. Și pe Monty. Amândoi m-au mințit și nu-mi place asta. Am avut încredere deplină în Monty, iar el tot a plănuit asta, deși știa ce simt față de Whit și relația noastră. Cât era de bolnavă.

Cât de bolnav încă e Whit. Ne vedem după mai bine de un an, după ce m-a trădat, și tot sunt dispusă să-i fac jocurile sexuale.

Sunt dependentă de el și cred că mă pot consola cu ideea că și el e dependent pe mine, dar asta nu mă ajută. Nu face decât să-mi confirme că amândoi suntem un dezastru. Nu are sens să fim împreună.

Sunt tentată să spun asta cu voce tare, dar tac.

– Mama stă departe de viața mea personală, spune Whit, întrerupându-mi gândurile.

– Serios? spun cu îndoială în glas.

– Da. Se apropie și mă sărută ușor pe ureche. Pot să fiu cu cine vreau. Nici unul dintre ei nu-mi poate spune ce să fac.

Inima îmi bate nebunește, amenințând să-mi sară din piept. Vreau să-l întreb dacă își dorește să fie cu mine, dar mi-e prea frică. A trecut mult timp de când am fost cu el ultima dată și nu am de gând să par disperată și să-l implor să mă ia înapoi. De parcă l-aș fi avut vreodată cu adevărat.

– N-o să mă întrebi ce vreau, nu-i așa? Își plimbă buzele pe urechea mea și mă gâdilă. Ți-e frică?

– Sunt supărată pe tine.

– Ești supărată pe mine, hm. Nu pare să mă creadă. Trag aer în piept când bagă mâna pe sub decolteul meu și îmi pipăie sânul. Corpul tău nu pare a fi supărat pe mine.

– Corpul meu minte, la fel ca tine.

Închid ochii când îmi încercuiește sfârcul iar și iar. Înainte și înapoi.

– Uită-te la mine, Summer.

Îmi țin capul plecat, încercând să respir normal, dar degeaba.

– Uită-te la mine, îmi ordonă.

Mă uit la el, așteptându-mă să fie furios, plin de ură, iar toate emoțiile acelea să fie direcționate spre mine.

Dar mă privește cu... tandrețe. Ca și cum aș fi cel mai bun lucru din viața lui.

– Vino cu mine la hotel. Lasă-mă să-ți explic.

– Ce să-mi explici? Ce mai trebuie să-mi explici? Nu am vorbit destul? plâng, simțind cum mă cuprinde frustrarea și îmi încleștez pumnii pe genunchi.

Whit se întinde și îmi desface degetele ca să mă ia de mână. Atingerea lui mă alină și nu ar trebui să facă asta.

– O să mă faci să spun asta în mașină, nu-i așa?

– Te rog să nu spui nimic, șoptesc și mă uit la el, în timp ce sângele îmi pulsează în urechi și mă face să amețesc.

Mă uit la buzele lui, captivată de cât de roșii sunt. Și umflate. După săruturile noastre. După tot ceea ce-mi face. Nu mă pot opri și întind mâna, punând-o pe pantalonii lui. Penisul lui e imens. Tare și gros. Îl mângâi, iar el șuieră. Ridică șoldurile, iar eu continui să-l mângâi.

– Vrei să-mi dau drumul în pantaloni? ridică dintr-o sprânceană.

– Da, spun fără nici o ezitare.

– Costumul ăsta costă peste cincisprezece mii de dolari, îmi spune.

Zâmbesc. Nu mă pot abține. Comunicarea sexuală e mai bună pentru noi. Nu vreau să aud prostii. Cuvinte fără însemnătate care nu reprezintă nimic pentru el. Se răzgândește ușor, iar eu sunt neajutorată. Lipsită de apărare. Nu ar trebui să fac asta. Nu ar fi trebuit să cedez la restaurant și nu ar trebui să mă joc cu el pe bancheta din spate a unei mașini, dar nu mă pot abține.

Nu e o scuză, ci doar adevărul.

– Un motiv și mai bun să te fac să-ți dai drumul, îi spun râzând.

– Doamne, ce frumoasă ești! exclamă plin de admirație, în timp ce mă privește.

Nu mai râd și prin vene îmi curge doar fericire. Nu-mi iau ochii de la el și încă îl țin în mână. Ne pierdem unul în privirea celuilalt, iar tensiunea crește cu fiecare secundă care trece.

Mașina se oprește, iar șoferul ne spune în franceză că am ajuns la hotel. Whit se dezlipește de mine și înainte să-mi dau seama, coborâm din mașină. Whit mă conduce în holul hotelului, ajutându-mă să-mi pun blana pe umeri, acoperindu-mă în totalitate.

E o clădire superbă, cu candelabre strălucitoare care atârnă deasupra noastră și aranjamente florale care își împrăștie aroma dulce în jurul nostru. Nu e la fel de elegant precum hotelul Ritz, dar e spectaculos. Nu m-aș aștepta la altceva de la un Lancaster.

Intrăm singuri în lift, iar Whit apasă butonul pentru ultimul etaj.

– Apartamentul cu terasă? întreb.

– Cam așa ceva, spune tărăgănat și mă privește de sus în jos, prin deschizătura hainei. Rochia asta e indecentă.

– I-am spus asta lui Monty. A insistat să o cumpăr, îi răspund.

– A făcut asta pentru mine. Privirea lui mă arde. I-am spus să găsească o rochie care să-ți evidențieze cât mai bine corpul.

Mă uit urât la el.

– Încă îți place să mă prostituezi.

– Niciodată. Voiam să te văd. În întregime. Doar eu. Voiam să mă tachinezi fără să mă privești și fără să spui

ceva. Rochia e o operă de artă, dar nu se compară cu tine. Trupul tău e perfect.

Îl privesc șocată de complimentele extravagante. Nu seamănă cu Whit pe care l-am cunoscut la internatul Lancaster.

Nici pe departe.

Liftul se oprește și ușile se deschid cu un zgomot discret, iar Whit îmi pune mâna pe spate și mă conduce pe holul scurt, oprindu-se în fața unei uși duble, impozante. Scoate un card și deschide ușa fluturând mâna, iar eu aud cum se descuie.

Intrăm în câteva secunde, iar liniștea e înșelător de calmă. Eu nu sunt nici pe departe calmă. Sunt agitată fără măsură. Inima îmi bubuie. Respir din ce în ce mai repede, am un nod în gât și mâinile îmi tremură vizibil.

Ușile se închid și rămânem învăluiți în întuneric, iar el mă ia de mâna tremurătoare și mă conduce în cameră.

– Vino să vezi priveliștea, spune, iar vocea lui profundă mă învelește și îmi aduce aminte că suntem aici și că suntem împreună.

Într-o cameră de hotel din Paris, într-o noapte rece de primăvară.

Nu e vis. Sau un coșmar.

Mă duce la fereastră și o deschide împingând ușor, iar valul de aer rece îmi chinuie sfârcurile deja întărite. Îl urmez și scot capul pe fereastră, admirând priveliștea încântătoare. Orașul se întinde în fața noastră precum o pătură, Turnul Eiffel se întrevede în depărtare, cu același spectacol strălucitor nocturn. Privesc fascinată și mă las pradă romantismului din acest moment. Whit stă în spatele meu și mă mângâie. Îmi dă haina jos de pe umeri, pe brațe, până cade la podea. Se lipește de mine și mă ține în brațe, iar eu nu mă pot opri din tremurat. Din cauza frigului.

Din cauza lui.

– Mi se pare că nu e real, murmur.

– E real, spune și îi simt mâinile pe abdomenul meu. Te-am găsit în sfârșit, Savage. Și nu am de gând să-ți dau drumul.

Cuvintele lui, felul în care le spune, nu s-au schimbat. Par o promisiune.

O amenințare.

Îmi plac amândouă.

Cu el.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat și a tot ceea ce îmi face, sunt fericită.

Atât de fericită!

CAPITOLUL 48

SUMMER

Mă trezesc amețită, confuză, și încerc să mă concentrez asupra camerei. Îmi dau părul de pe față și mijesc ochii în întuneric, abia reușind să văd ceva. Aud traficul de undeva de jos, aglomerat și insistent, cu câteva sirene ocazionale. Cineva claxonează cu nerăbdare.

Mă mișc în pat și salteaua se lasă. Un corp cald se rostogolește spre mine și cineva mă ia în brațe pe la spate. Își lipește trupul de al meu și mă ține strâns cu brațele musculoase, respiră fierbinte pe gâtul meu și îmi bagă degetele între picioare.

Gem când mă atinge acolo, dar nu e genul de geamăt pe care vrea să-l audă.

– Nu mai pot, spun în agonie, iar el râde, sadic nenorocit.

– Te-am obosit.

E o declarație, nu o întrebare.

– Nu cred că aș mai putea suporta un alt orgasm, îi spun sincer.

Nu mai știu câte am avut noaptea trecută. Mult prea multe. Până când l-am dat la o parte, simțind cum corpul și mintea îmi sunt epuizate.

– Ți-am spus că o să facem sex până nu mai poți.

Mă sărută cu poftă pe gât și își mișcă șoldurile. Erecția lui se strecoară printre fesele mele, tare și intruzivă, iar eu închid ochii și mă pregătesc.

Nu știu dacă aș mai suporta să-l mai simt acolo.

– Culcă-te la loc, mica mea târfuliță, îmi șoptește mieros la ureche și mă mângâie pe obraz. Odihnește-te.

O să ai nevoie.

Adorm în câteva minute și nu mă trezesc pentru multă vreme.

Nici nu visez.

E minunat.

Următoarea dată când mă trezesc, draperiile sunt trase, permițând luminii calde să intre. Văd la capul patului o masă pregătită pentru două persoane, cu două farfurii acoperite cu capace de metal. Tacâmuri și pahare, un coș cu mai multe tipuri de pâine și o farfurie cu bucăți de unt. Lângă masă se află o sticlă pusă la rece, probabil șampanie.

O masă festivă? Sper la prea mult. Nu avem nimic de sărbătorit, decât dacă consideră că a ne asuma vechile roluri e un motiv de sărbătoare.

– Te-ai trezit.

Mă întorc în direcția din care am auzit vocea și îl văd în pragul ușii de la baie, sprijinit de toc. Are mâinile în buzunare și cămașa bleu desfăcută, evidențiind pieptul lui fin și musculos. Are părul umed, de parcă tocmai ar fi ieșit de la duș și, Doamne, cred că nu l-am mai văzut niciodată arătând atât de bine. De relaxat.

Devastator de frumos.

– Bună dimineața, spun cu voce răgușită.

– Mai degrabă după-amiază. Se îndepărtează de ușă și vine spre pat, oprindu-se pe partea mea și sărutându-mă. Bună dimineața, frumoaso!

Clipesc somnoroasă și ridic pătura albă la piept, înmărmurită.

– Ți-e foame? Se uită spre masă. Room-service-ul a venit acum câteva minute.

Doamne, m-au văzut dezbrăcată în pat? M-am trezit destul de acoperită, cu doar un picior pe afară. Ce rușinos!

Whit probabil își dă seama de rușinea mea, căci expresia lui devine mai caldă.

– Am împins masa și suportul mai aproape de pat. Le-au lăsat la intrarea în cameră. Haide. Îmi întinde mâna. Să mâncăm.

– Ăă, sunt dezbrăcată.

Strâng pătura mai tare la piept, simțindu-mă incomod.

Nu sunt obișnuită ca Whit să fie drăguț. E... derutant.

– Atunci îți aduc eu mâncarea.

Se duce la masă și scoate capacele de metal de pe fiecare farfurie, scoțând la iveală o masă bogată cu omletă, șuncă crocantă și câteva boluri cu fructe.

Îmi chiorăie stomacul și mă uit la el.

– Șuncă?

– Servesc mic-dejun american la hotelul ăsta, îmi explică. Vrei un croasant?

– Te rog.

E uimitor să-l văd făcând lucruri casnice, având grijă de mine.

– Cafea? mă întreabă uitându-se la mine.

– Cu lapte, da, te rog.

– Șampanie?

Tentant, dar nu am nevoie de alcool acum.

– Puțin mai târziu.

Îmi aduce o farfurie cu atât de multă mâncare, încât știu că nu am cum să o termin, și mi-o oferă alături de un șervet și tacâmuri. Pune o cană plină de cafea pe noptieră și face același lucru pentru el, băgându-se lângă mine în pat, sprijinit pe perne.

Mâncăm în tăcere, iar tensiunea dintre noi crește din ce în ce mai mult pe măsură ce terminăm. Nu mă pot opri din rontăit croasantul, rupându-l în bucăți mici, asta după ce am terminat deja toate fructele, aproape toată omleta și, bineînțeles, șunca.

– Ești agitată, spune după prea multe minute de tăcere. Simt.

Pun farfuria pe masa de lângă mine și mă șterg pe mâini și la gură cu șervetul înainte să mă uit la el.

– Bineînțeles că sunt agitată. Încă nu înțeleg ce se întâmplă. Sau de ce ești aici. De ce ai complotat cu Monty și ai plănuit cina de seara trecută? Nu înțeleg, Whit.

– Știam că nu vei fi niciodată de acord să te vezi cu mine dacă... te întrebam. A trebuit să găsesc un element surpriză ca să te aduc în aceeași cameră cu mine din nou, îmi explică.

– Și acum iată-mă aici, dezbrăcată în patul tău, ca o idioată. Târfa ta perfectă, bombăn ultima parte, plină de rușine și regretând că am mâncat atât de mult.

– Nu vorbi așa despre tine.

Tonul lui e ferm.

– De ce nu? E adevărat. Așa mi-ai spus mereu, încă de când ne-am întâlnit prima dată. Asta ai vrut de la mine de la început. Ai vrut corpul meu. Ai vrut să-mi distrugi stima de sine și să mă controlezi în totalitate. Ai vrut să fiu la cheremul tău, să te joci cu mine, să facem sex și să mă torturezi. Nu te-ai săturat?

Își trântește farfuria pe noptieră și se apropie de mine, dar mă îndepărtez, pentru că am nevoie de spațiu.

– Nu e așa. Faci ca ceea ce am trăit să sune atât de... sordid.

– Asta pentru că e sordid.

Pătura cade, iar eu îmi încrucișez brațele ca să-mi acopăr sânii, pentru că nu vreau să se uite la ei. Dar bineînțeles că se uită. Se holbează. Se holbează la mine ca și cum nu se poate sătura.

– Vrei să știi adevărul? Sunt obsedat de tine, șoptește, răgușit, cu privirea... rugătoare. La început te uram și uram ceea ce însemnai. Apoi am fost atras de tine în ciuda tuturor lucrurilor. Până la urmă a trebuit să te am, iar apoi nu m-am putut sătura.

Îl privesc, iar corpul îmi tremură, străbătut de o emoție necunoscută. Doamne, când e atât de aproape, devin confuză. E prea mult.

– Știi cât de puternică ești? Cât de frumoasă ești? Mergeai prin campus ca și cum ar fi fost al tău, deși eu am încercat să-ți distrug reputația cu orice ocazie. Ți-am admirat puterea. Am și respectat-o, recunoaște.

– M-ai respectat? Te rog! Te bucurai să mă denigrezi cu fiecare ocazie, îi răspund și îmi cobor brațele.

La naiba! Să se uite. Gura, mâinile și penisul lui au fost pe tot corpul meu noaptea trecută. Ce mai contează?

Continuă ca și cum nu aș fi spus nimic.

– Și apoi ai apărut la cina de ziua mea, stând lângă familia mea de parcă locul tău era acolo, iar eu am venit cu fătuca aia cu care trebuia să mă căsătoresc. Am făcut sex la baie pentru că eram disperat să fii a mea. Nu m-am putut controla.

– Încercai să mă umilești, îl întrerup.

– Nu e adevărat.

– Ai atins-o pe Leticia cu degetele ude după ce le-ai avut în mine, îi aduc aminte și închid ochii când îmi amintesc de momentul umilitor.

Vine mai aproape și îi simt căldura corpului. Mirosul delicios, parfumul scump.

– M-ai marcat. Mi-ai adus aminte că sunt al tău. Nu ți-ai dat seama de asta? Nu mi te-am putut scoate din minte întreaga săptămână petrecută acasă la familia mea. Nu mă puteam sătura de tine. M-am dus la tatăl meu și l-am implorat să mă scape de aranjamentul cu Leticia.

Deschid ochii și văd că mă privește.

– De ce? Ca să fii cu mine?

Nu spune nimic. Nici nu-și îndepărtează privirea. Nu vrea să recunoască, dar văd răspunsul în ochii lui.

Da.

– Lucrurile nu ar merge niciodată între noi, șoptesc.

Mă atinge pe față. Mă apucă ușor de bărbie și îmi lasă capul pe spate.

– Ba vor merge întotdeauna, Summer. Uită-te la mine. Îi întâlnesc privirea și observ intensitatea din ochii lui albaștri. Am fost făcuți unul pentru celălalt.

Mă sărută înainte să apuc să spun ceva și îmi deschid buzele pentru el. Bineînțeles că o fac. E ca un obicei prost de care nu pot scăpa orice aș face. În momentul în care limbile noastre se întâlnesc, scâncesc și mă întind spre el, atingându-i pielea fină de pe piept. Îl mângâi, îl țin strâns, copleșită. Dornică.

Un geamăt răsună din gâtul lui și îi simt mâinile peste tot, dar nu e suficient. Niciodată nu e suficient când vine vorba de el. Cad înapoi pe pat, iar el își dă jos pantalonii și chiloții, scoțând la iveală penisul erect. Mă urc pe el și îl încalec, ghidându-l în interiorul meu.

În clipa în care alunec pe toată lungimea lui, amândoi gemem în agonie. Încă are pantalonii în jurul gleznelor, cămașa desfăcută, iar eu încep să mă mișc deasupra lui cu repeziciune, căutând momentul de extaz care știu că mă va copleși în câteva minute.

Mă prinde de talie și începe să controleze ritmul. E atât de gros și mă umple de fiecare dată când mă las în jos. Îl călăresc, iar vaginul mi se încordează în jurul lui și mă mușcă de piept. Suge unul dintre sfârcuri. Îl mușcă. Îl suge din nou.

Îl țin strâns, cu genunchii în dreptul șoldurilor lui, sărind deasupra lui, cu fața ascunsă în părul lui moale și înmiresmat. Orgasmul e foarte aproape și vreau să-l simt adânc. Cât de adânc se poate.

Geme gâtuit, înăbușit de sânii mei și își dă drumul. Mă umple cu sperma lui și îmi provoacă orgasmul. Ne zvârcolim amândoi, agățându-ne unul de celălalt, gemând și gâfâind până se termină.

Îl țin la pieptul meu pentru că nu vreau să-l mai aud vorbind sau să mă pierd în ochii lui. Nu încă. Vreau să savurez acest moment. Apropierea. Nu am putea fi mai apropiați de atât. Nu știu dacă altcineva m-ar putea face să mă simt cum o face Whit.

Nu știu dacă vreau pe altcineva în afară de Whit.

Iar asta este o revelație terifiantă.

– Hai cu mine acasă, murmură lipit de pielea mea și mă gâdilă cu buzele lui.

– Ce vrei să spui? îl întreb mângâindu-i părul.

Îi sărut tâmpla. Dacă aș putea, l-aș mângâia și l-aș săruta toată ziua. Nu aș vrea să mă opresc niciodată.

– Vino înapoi în Statele Unite cu mine. Mută-te cu mine. Fii cu mine.

Îmi linge celălalt sfârc, cel pe care l-a ignorat în totalitate când am făcut sex, și închid ochii, simțind cum vintrele îmi pulsează cu fiecare mușcătură.

– Ca amanta ta?

Numai asta puteam fi. Micuța târfă a lui Whit.

– Ca egala mea. Partenera mea. Poate... cândva... ca soția mea.

Cuvintele lui îmi provoacă un fior de groază. E același bărbat care a spus că nu se va căsători niciodată.

Mă dau jos de pe el și din pat ca să stau lângă el. Sperma lui mi se prelinge pe coapse, iar părul meu e un dezastru și trebuie să mi-l dau la o parte de pe față. Sunt sigură că arăt într-un mare fel.

Mă privește ca pe cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

– Nu vorbești serios.

– Ba da.

Încep să râd.

– Suntem prea tineri.

– Suntem conectați de mai bine de șase ani, spune, calm, logic. E suficient de mult timp, Summer.

– Nu știi ce spui. Mama ta nu va fi de acord. Nici tatăl tău.

– Să-i ia naiba pe părinții mei. Sunt independent financiar. Nu-mi pot spune ce să fac. Nu-mi controlează

viața. Își coboară picioarele pe marginea patului și își trage chiloții și pantalonii pe el înainte să se ridice și să închidă fermoarul și nasturele. Ar trebui să faci un duș.

Cum poate să fie atât de normal și să facă lucruri atât de banale când purtăm discuții atât de importante?

– Whit...

Se uită la mine, ușor amuzat.

– Ce e?

– Ce faci? dau din mână spre el.

– Mă îmbrac. Îți sugerez să faci același lucru. Deși chiar trebuie să faci duș înainte. Se apropie și se oprește direct în fața mea, băgându-mi mâna între picioare. Bagă degetele în propria spermă și le aduce în dreptul buzelor mele. Ești un dezastru.

Sug sperma de pe degetele lui, așa cum fac mereu.

– Și apoi?

– Vreau să explorez Parisul cu tine.

– Cum să-l explorezi? Fac ochii mari și un pas în spate. Lipsesc de la cursuri.

– Dă-le naibii de cursuri. Ești cu mine. Mă ia de mână și mă trage din nou aproape. Hai să găsim un loc secret în oraș unde să facem sex. O să lăsăm semne peste tot.

– Asta... nu ar trebui să facem așa ceva.

Înăbuș valul de excitare care mă lovește când mă gândesc să facem asta.

– Nu minți, Summer. Nu-ți stă bine.

Mă sărută. Soarbe de pe buzele mele.

Își bagă din nou degetele între picioarele mele și le acoperă din nou de sperma lui ca să le sug. Le ling și le sug, iar ochii lui licăresc înfierbântați înainte să se desprindă de mine, iar eu mă simt goală.

– Du-te la duș. Se întinde și mă lovește peste fund. Tare. Tresar și fug de el. O să mai urmeze și altele.

– Promiți? îl tachinez și flutur din gene.

Mă lovește din nou, mai tare de data asta, și e ca un curent care îmi ajunge direct în vintre.

– Da. O să facem mai multe mai târziu, dacă asta vrei. Acum du-te să te speli. Ca să pot să te murdăresc din nou.

CAPITOLUL 49

SUMMER

Mi se pare că e un truc să fiu din nou cu Whit, ca și cum nu ar fi plecat niciodată. Și să fiu fericită cu el, printre alți oameni, în public. Mă ține de mână în timp ce ne plimbăm pe străzile Parisului, parcă temându-se că mă va pierde pentru totdeauna dacă îmi dă drumul.

Și poate chiar simte asta, nu știu. Într-o clipă eram împreună, apoi am dispărut.

Fără să mai știe nimic de mine.

Monty îmi trimite nenumărate mesaje de-a lungul zilei, dar le ignor pe toate. Sunt supărată pe el. Știa ce face în tot acest timp, plănuind cu Whit pe la spatele meu, și, deși nu mă pot plânge că sunt în compania lui Whit, sunt rănită de singurul prieten din vechea mea lume care m-a înșelat.

Dovedind că e la fel ca toți ceilalți. Whit mă răpește în colțuri întunecate sau în spatele zidurilor. Printre copaci. Oriunde, peste tot, mă trage în întuneric și mă sărută, căutând părțile sensibile. Locul dintre picioare. Sânii. Mă mângâie pe spate, pe fund. Facem sex pe un perete de cărămidă din inima Parisului, ascunși într-o nișă care pare intimă, dar nu este. Mă pune să stau în genunchi într-un colț ascuns, interzis, de la Muzeul Luvru. Mi se pare greșit, ca și cum am profana un loc sfânt, dar lui nu-i pasă, e insistent.

Mă face să am orgasm de fiecare dată.

Spre seară ajungem la o cafenea de pe marginea Senei, bucurându-ne de băutură și mâncare în lumina difuză. Se face frig și mă bucur că Whit a adus un pulover negru și o rochie de la magazinul hotelului în timp ce făceam duș, împreună cu un set de lenjerie intimă din dantelă și mătase. Nu aveam ce să port în afară de rochia scandaloasă, nici măcar o pereche de chiloți, și sunt surprinsă că Whit s-a gândit la toate. Chiar și la pulover.

Telefonul lui Whit vibrează și zâmbește citind mesajul, înainte să răspundă.

– Îl ignori pe Montgomery și nu-i place asta. Spune că e gelos pe penisul meu, îmi zice Whit. Fiindcă îi acorzi toată atenția în loc să i-o oferi lui.

– Probabil îl vrea doar pentru el, bombăn printre dinți, simțindu-mă răutăcioasă. Regret imediat cuvintele și oftez. N-ar fi trebuit să spun asta. Nu vorbesc serios.

– I-am spus mai devreme că ești supărată pe el. Și că de asta nu răspunzi, spune Whit.

– Așa este. Sunt supărată pe el. Iau o gură de vin, dorindu-mi să fie mai tare. Nu-mi place că m-a păcălit.

– A făcut-o pentru tine. Whit se întinde peste masă și își pune mâna peste a mea. Știa că ți-e dor de mine.

– A făcut-o pentru tine, îl privesc pe sub gene. Nu i-am spus niciodată lui Monty că mi-e dor de tine.

Whit își sprijină obrazul în cealaltă mână.

– Mă simt jignit.

– Nu am vorbit deloc despre tine, ridic din umeri și îmi scot mâna de sub a lui. Era prea dureros să mă gândesc la tine.

Se uită la mine, iar lumina care îi cade pe față îi evidențiază și mai mult frumusețea. De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un băiat care e atât de frumos? Mă doare sufletul când îl privesc. Dar când știu de ce e capabil și ce putere are asupra mea, devin precaută.

E ceva ce nu vreau să împărtășesc cu el.

– Sunt aici. Vreau să fiu în viața ta. Nu îmi pasă ce s-a întâmplat în trecutul tău sau ce s-a întâmplat între tine și fratele tău vitreg. Se apleacă spre mine, dar nu mă mișc. Sunt prea șocată de declarația lui. Nu am vorbit niciodată de trecutul meu și nu a menționat nimic despre ce a citit în blestematul acela de jurnal care se află acum în camera lui. Dacă aș putea arde chestia aceea, aș face-o. Vreau să vii cu mine acasă.

Tonul lui e atât de sincer, expresia lui atât de pură și de onestă, încât mi se frânge inima.

– Nu pot.

– De ce nu? Vocea i se schimbă brusc. Devine profundă și autoritară, parcă nefiind dispus să accepte un alt răspuns decât cel pe care îl vrea. Are sens, Summer. Vino acasă cu mine. Mută-te cu mine la New York. Poți învăța istoria artei acolo. Poți să faci ce vrei. Nu va trebui să muncești. Poți să stai în genunchi și să-mi faci sex oral încontinuu. N-o să mă plâng.

Rânjește.

Eu mă încrunt.

Zâmbetul îi dispare și se apleacă, dându-mi o șuviță de păr după ureche.

– Nu am venit până aici ca să mă respingi, Savage. Mă aștept să vii acasă cu mine.

– Nu poți să vii într-o altă țară și să-mi ceri să fac ce vrei tu, spun fără umor. Am închiriat un apartament și nu pot să încalc contractul. Merg la facultate. Am o slujbă. Prieteni. Fac în fiecare zi lucruri care îmi plac. Mi-am făcut o rutină. Îmi place aici.

– Ai cunoscut pe cineva? Despre asta este vorba.

Expresia lui devine feroce și încearcă să se controleze, dar nu reușește. Văd furia și gelozia din privirea lui.

– Nu, recunosc încet. Am fost prea ocupată. Și... nu am știut dacă voi putea găsi vreodată pe cineva care să te înlocuiască pe tine și ceea ce am trăit împreună.

Închid ochii pentru o clipă după ce spun cuvintele, urând că am împărtășit prea mult. Mult prea multe. Nu ar fi trebuit să-i ofer niciodată acest avantaj. Știe cum să folosească asta împotriva mea.

– Trăim, mă corectează și deschid ochii când mă mângâie pe obraz, dându-mi capul pe spate ca să nu am de ales și să accept sărutul lui cald. Încă trăim, șoptește aproape de buzele mele. Și o să fac tot ce e nevoie ca să uiți că te-a mai atins altcineva.

Posesivitatea din privirea lui îmi dă fiori pe șira spinării. Se îndepărtează, trage mâna și soarbe din paharul de pe masă.

– E stabilit atunci, spune după ce înghite.

– Ce? îl întreb.

– Te întorci cu mine în Statele Unite. Zâmbește din nou, de data asta, triumfător. O să ne căsătorim.

Casc gura la el.

– Să ne căsătorim? Whit, încă suntem tineri. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

– De ce nu? pare jignit.

– Pentru că... e ceva atât de legal. E doar o bucată de hârtie. N-o vreau. N-am nevoie de ea.

Mă privește, apoi își lasă capul pe spate și începe să râdă.

– Orice altă femeie ar muri să se căsătorească cu mine. Ar vrea să pună mâna pe banii mei. Iar tu stai aici și spui

că e o bucată de hârtie de care nu avem nevoie. Nu vrei.

– Nu, subliniez. Căsnicia nu e pentru noi. Nu încă.

– Nu există nimeni altcineva pentru mine, spune, iar ochii albaștri îi strălucesc. Nimeni altcineva. Doar tu.

Nu știu ce să spun. Cum să obiectez. Nu am cum să-l conving, așa că fac primul lucru care îmi vine în minte.

Îi pun mâna pe coapsă și îl sărut pe obrazul aspru, inspirând mirosul familiar, unic. În ciuda tuturor lucrurilor, a fricilor mele, vreau să-l cred pe Whit. Vreau să facă parte din viața mea și să aibă grijă de mine. Să mă protejeze. Ne-am proteja unul pe altul.

Dar nu mi-a spus cuvintele pe care voiam să le aud, adică să-mi declare iubirea necondiționată. Cred că nu e vorba despre asta între noi. E vorba de altceva. Ceva diferit. Ceva riscant. Întunecat.

Dragostea nu ar trebui să fie întunecată. Mistuitoare. Așa e pasiunea.

Obsesia.

Nu o să ne săturăm de asta?

Nu o să ne săturăm unul de celălalt?

– Ar trebui să plec acasă, îi spun când aproape mă târăște în holul hotelului după o cină târzie la un restaurant foarte cochet și foarte scump.

M-am simțit prost îmbrăcată în rochia mea cu flori, cardiganul negru, nemachiată și cu părul răvășit din cauza mâinilor neastâmpărate ale lui Whit. Am văzut cum ne-a privit lumea când am ajuns, oamenii de la mese se uitau de sus la noi.

Nu știau că unul dintre cei mai bogați oameni din lume se afla la restaurant, iar când angajații și-au dat seama cine e Whit, serviciul a fost impecabil. Am stat la o masă din mijlocul restaurantului, am fost serviți continuu cu vin și cu diverse feluri de mâncare bogate și delicioase, iar eu am mâncat până nu am mai putut să iau nici o înghițitură. Până la urmă, oamenii și-au dat seama că Whit e o persoană importantă, și până am plecat, paparazzi erau deja acolo și ne făceau poze.

A fost șocant să-i găsim în fața restaurantului, așteptându-ne. Deși Whit a ridicat mâna ca să-i blocheze, iar eu mi-am tras cardiganul pe cap, cineva a reușit să mă fotografieze. Cu Whit. Până la urmă își vor da seama cine sunt și ce legătură există între familiile noastre.

Și ar putea deveni o altă frenezie a ziarelor de scandal.

– Nu. Trebuie să vorbim mai întâi, îmi spune Whit în timp ce traversăm holul, iar fiecare angajat îl salută din cap când se uită spre el. Un șir nesfârșit de „Bon soir, Monsiuer Lancaster" îl urmează la fiecare pas.

Frumusețea hotelului, a bărbatului de lângă mine și senzația că trăiesc un vis nu pot dura la nesfârșit. Nu pentru mine. Nu am cum să fiu atât de norocoasă. Am nevoie de normalitate. Mi-o doresc. Vreau să stau în micul meu apartament și să dorm în patul meu îngust și să merg la cursuri dimineața. Vreau să fiu sigură că viața mea nu se va schimba doar pentru că a apărut din nou în ea.

Asta nu va dura. Îl cunosc. Mă cunosc pe mine. Ne dorim unul pe celălalt, dar devine prea mult. E mistuitor. Ne vom distruge unul pe celălalt.

La fel ca data trecută.

– Whit, te rog. Îl apuc de braț când intrăm în lift, iar în clipa în care ușile se închid, sare pe mine, mă sărută pe gât, îmi bagă mâinile sub rochie și îmi mângâie coapsele cu degetele fierbinți.

– N-o să-ți dau niciodată drumul, Summer. Nu-ți dai seama?

Mă împinge cu putere la perete, iar eu gem și clipesc uitându-mă în ochii lui, șocată să văd atâtea emoții. Parcă ar fi gravate permanent pe pielea lui și mi-l aduc aminte pe Whit de altădată. Băiatul care mă privea cu ochi goi. Care mă privea de parcă nu contam. Care îmi spunea în față că nu însemn nimic pentru el.

A dispărut. A fost înlocuit de un bărbat extrem de pasional care mă vede doar pe mine.

– Nu putem discuta despre asta acum, spune Whit.

Mă încrunt.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt pregătit.

– Whit, nu are sens ce spui.

– Atunci e vina ta.

În clipa în care ușile se deschid, Whit mă ia de mână și aproape mă târăște pe ușile apartamentului, atât e de rapid.

– N-o să te mai las niciodată să pleci de lângă mine, îmi spune după ce intrăm și amândoi gâfâim din cauza efortului. Dă-ți jos puloverul.

Îl dau jos cu degete tremurânde, întrucât tot corpul îmi tremură. E atât de intens încât mă sperie.

– Și rochia, spune după ce nu mai am puloverul. Dezbracă-te de tot. Vreau să te văd goală.

Fac ceea ce-mi spune, deși graba lui mă sperie, și rămân în fața lui fără nici o haină. În clipa aceea pornește încălzirea, iar valul de aer cald pe pielea goală îmi dă fiori, și sfârcurile mi se întăresc dureros. Simt că mă lasă genunchii și îi încordez, trăgând adânc aer în piept când Whit trece pe lângă mine.

Vreau să mă întorc, dar mă opresc când îi aud vocea aspră.

– Nu te uita. Stai cu fața la ușă.

Inspir, atentă la respirația mea, încercând să-mi păstrez controlul. Inspir și expir. Inspir, expir.

Inspir.

Expir.

Caută ceva în valiză sau în șifonier. Nu-mi dau seama exact. Nu știu ce caută. O curea cu care să mă lovească peste fund? Din punctul lui de vedere, probabil o merit pentru că am încercat să fug de el.

Scoate ceva dintr-o pungă. Sau o cutie. Nu sunt foarte sigură. Aud cum se apropie cu pași ușori, iar mirosul lui masculin mă învăluie până ajunge în spatele meu și îmi mângâie umărul gol.

– Am un cadou pentru tine, spune, pe un ton jos, plin de promisiune.

– Ce este?

– Deschide și vezi! Întinde mâna în fața mea, ținând o cutie de catifea gri-deschis. O privesc și mi-e frică să o deschid, dar nu aș putea să explic de ce. Summer!

Pare exasperat de mine, așa că iau cutia și o deschid cu degete tremurânde. Dau la o parte straturile de catifea și văd un colier care îmi taie respirația.

Diamantele strălucesc în ciuda luminii difuze. Florile delicate formează un lanț gros cu diamante, superb și extrem de scump. Îmi dau seama.

– Nu pot sub nici o formă să accept asta, îi șoptesc.

– Ba poți și o vei face. Ia cutia din mâinile mele și scoate ușor colierul pe care îl descheie. Mi-l pune cu grijă la gât. Pietrele atârnă greu la gâtul meu și închid ochii când simt atingerea lui la ceafă. E aur alb. Diamante de

douăzeci și patru de carate care formează un model floral. L-am văzut și am știut imediat că îți aparține.

– Nu vreau să știu cât costă, șoptesc și ating ușor diamantele grele.

– Meriți fiecare bănuț. Mă sărută pe obraz și deschid ochii, privindu-ne în oglinda de pe peretele opus. Ce părere ai?

Mă uit la noi, la diamantele de la gâtul meu. E exact ce i-am descris lui Monty atunci când i-am spus că vreau un colier greu, ca o zgardă, să-i simt greutatea și să știu că sunt a cuiva. Colierul acesta nu e doar un cadou.

E o revendicare. Whit Lancaster mă deține.

Sunt a lui.

– Am vrut să aștept. Am vrut să-ți ofer colierul și să-ți spun aceste cuvinte mai târziu. Voiam să-mi petrec următoarea săptămână oferindu-ți toată atenția mea și să te plimb prin tot Parisul. Voiam să-ți cumpăr orice-ți dorești, să mâncăm și să bem și să facem sex peste tot, dar tu tot încerci să fugi de mine. Și nu te pot lăsa să scapi, spune, pe un ton plin de agonie și își lipește obrazul de al meu, întorcându-și fața spre mine ca să-mi poată mirosi părul.

Tremur de nerăbdare și nu pot să spun nimic de teamă că voi strica momentul. Îmi dau seama că vrea să spună mai multe și aștept, murind de nerăbdare să aud următoarele cuvinte.

– Sunt îndrăgostit de tine, Summer, șoptește, direct în urechea mea, buzele atingându-mi pielea sensibilă. M-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut prima oară, cu ani în urmă.

– Ai un mod foarte ciudat de a o arăta, îi spun și zâmbesc puțin, încercând să controlez senzația de fericire care crește în mine.

Whit mă iubește.

E îndrăgostit de mine.

– Am fost un idiot. Încă sunt. Dar o să încerc din răsputeri să-ți arăt că te iubesc. În fiecare zi pentru tot restul vieții mele, dacă mă lași. Îmi pune mâinile pe umeri și mă strânge ușor, iar eu îl privesc din nou prin oglindă. Uită-te la tine. Ești atât de frumoasă! Mi-a fost atât de dor de tine! Te-am căutat peste tot, iar în acest timp Monty știa unde ești. Abia acum șase luni l-am întrebat dacă mai ține legătura cu tine. Știai asta? La

început n-a vrut să-mi spună nimic. N-avea încredere în motivele mele.

Mă consolează să știu că Monty nu i-a spus din prima lui Whit unde sunt.

– Nici eu n-aș fi avut încredere în motivele tale.

– Am pregătit toate astea și, deși te simți păcălită și ești supărată pe noi pentru că nu am fost sinceri, a trebuit să fac lucrurile așa. Ai fi fugit dacă ai fi știut că sunt aici. N-ai fi acceptat niciodată să ne vedem. Mă mângâie pe mâini, iar atingerea lui ușoară mă face să tremur. Spune ceva. Spune-mi că vrei să fii cu mine. Spune-mi că mă ierți pentru că am fost un idiot. Spune... orice, Summer. Te rog.

Nu cred că l-am auzit vreodată în viața mea spunând cuvintele „te rog".

Și tocmai a făcut asta. Pentru mine.

Mă întorc cu fața la el și îmi las capul pe spate ca să mă pot uita în ochii lui.

– Și eu te iubesc.

Inspiră atât de profund încât pieptul lui îmi atinge pielea dezgolită și se apleacă să își sprijine fruntea de a mea.

– Slavă Cerului!

Mă încrunt.

– Credeai că o să-ți spun nu?

– Nu știam ce să cred. Închide ochii pentru a-și ascunde vulnerabilitatea din privire. E prea târziu. Am văzut-o deja și o țin în inima mea. Mă iubești.

– Te iubesc. Mă ridic și îl sărut. Sunt îndrăgostită de tine. Și nu vreau să mă căsătoresc cu tine, Whit. Nu încă. Hai doar să... fim împreună mai întâi. Putem face asta mai târziu. Sau poate niciodată. Vreau doar să mă bucur de timp alături de tine fără nici o responsabilitate care vine cu numele Lancaster.

Cum ar fi moștenitori și îndatoriri. De parcă ar face parte dintr-o familie regală. E ridicol, dar există așteptări de la el încă de la naștere și nu le va putea evita pentru totdeauna. Dacă ne căsătorim, vor vrea să facem copii imediat.

Iar eu nu vreau copii.

Cel puțin, nu deocamdată. Suntem mult prea tineri. Și nu vreau să-l prind într-o capcană.

– Cum rămâne cu școala? Știu cât e de importantă pentru tine.

– Am spus asta doar pentru că nu îmi spuneai ceea ce voiam să aud. Când deschide ochii și mă privește încruntat, continui: Mi-ai declarat iubirea ta. Asta e tot ce voiam.

– E adevărată. Sentimentele mele pentru tine sunt adevărate. Mă copleșesc. Nu știu ce să fac cu ele, șoptește și îmi cuprinde sânii. Te iubesc atât de mult!

– Arată-mi cât de mult mă iubești, Whit. Îl mângâi pe față. Cobor pe piept. Arată-mi.

Mă duce în pat. Mă iubește cu mâinile și cu gura. Îmi oferă orgasm după orgasm și când mă penetrează într-un final, penisul lui atinge cel mai profund loc și ne uităm unul la altul în timp ce el atinge colierul cu diamante, un gest delicat și posesiv care mă face să tremur.

– A mea, șoptește. Ești a mea, Summer.

– Întotdeauna, îi spun când începe să se miște.

Întotdeauna.

CAPITOLUL 50

WHIT

O lună mai târziu

Intru în biroul avocatului meu la ora 10. Am plecat devreme de acasă pentru că nu voiam să risc cu traficul din Manhattan, dar părinții mei tot au reușit să ajungă înaintea mea. Mă cuprinde iritarea când secretara mă conduce în biroul lui Madison și îi văd așteptând cu aceeași expresie nervoasă. Avocatul meu, Ben Madison, e un bărbat micuț care pare că nu ar fi în stare să omoare o muscă, dar e cât se poate de nemilos.

De aceea l-am angajat. Am nevoie de un rechin de partea mea dacă e să mă lupt cu familia mea.

– Domnule Lancaster, mă bucur să vă văd. Madison se ridică și vine să dea mâna cu mine. Luați loc.

Mă duc spre scaunul gol de lângă biroul lui Madison și îmi desfac sacoul înainte să mă așez. Sunt extrem de serios în dimineața asta, pentru că nu am de gând să le permit părinților mei să-și bată joc de ce e al meu. Am venit să joc.

Am venit la război.

– Nu înțeleg de ce ne vedem astăzi. Mi-am exprimat deja îngrijorările. Fiul meu este cu o femeie care nu e suficient de bună pentru el. Va cheltui toată averea familiei și îi va lăsa pe copiii mei fără nimic, îi spune mama avocatului meu, cu aceeași expresie rece dintotdeauna.

Nu îi place să fie încolțită sau ca cineva să facă pe șeful cu ea. Mi-a controlat mare parte din viață, dar când am devenit adult, i-am spus să se ducă dracului.

Și m-am eliberat.

Ne certăm la cuțite de atunci. A încercat să preia controlul fondului fiduciar pe care l-am primit din partea familiei ei când am împlinit optsprezece ani. N-a reușit. Încearcă din răsputeri să limiteze fondul pe care trebuie să-l moștenesc atunci când împlinesc douăzeci și unu de ani. Nici asta nu se va întâmpla.

Tata nu se luptă cu mine. E aici doar ca o formalitate și, sper, ca să facem un front comun.

Dar vom vedea. Mama e convingătoare. Și deși îmi iubesc tatăl, știu că e un om slab.

Mai ales când vine vorba despre femei.

Mă gândesc la femeia care mă controlează în totalitate și inima mea se înmoaie. Poate e o slăbiciune, dar împreună, eu și Summer suntem puternici. Mi-a fost greu să o las singură în patul meu de dimineață. Goală și caldă, cu părul răvășit după activitățile de noaptea trecută. Am sărutat-o și m-a luat de după gât, implorându-mă să rămân.

– O ultimă întâlnire, iubirea mea, i-am spus pe un ton ferm, plin de determinare. Și nu vor putea să mă mai controleze.

Am convins-o cu greu pe Summer să se întoarcă cu mine în Statele Unite. A fost reticentă. Speriată. Mama nu o place, iar sentimentul e reciproc. Probabil nu se vor înțelege niciodată și nu am o problemă cu asta. Aș alege-o pe Summer în defavoarea mamei mele oricând.

În fiecare zi.

– Nu vreau să mă cert cu tine, îi spun mamei mele. Dar presupunerea ta despre Summer e ridicolă. Nici măcar nu-i pasă de banii mei.

Începe să râdă.

– Mi-e greu să cred asta.

– E adevărat, îi spun și zâmbesc feroce.

Tata nu spune nimic, ceea ce e mai bine. Dacă ar spune un cuvânt greșit, mama ar profita de asta.

– E adevărat, spune Madison și deschide un dosar din care scoate un document. I-l dă mamei mele. Acesta este contractul prenupțial pe care domnișoara Savage l-a semnat în legătură cu căsătoria cu fiul dumneavoastră.

Mama rămâne cu gura căscată când ia documentul, fără ca măcar să-l citească.

– Voi doi vă căsătoriți?

– Nu încă, îi răspund, și urăsc faptul că Summer refuză propunerile mele, dar trebuie să fiu de acord cu dorințele ei. Deși sunt convins că va ceda. Până la urmă. Dar a vrut să avem un contract prenupțial imediat după ce s-a mutat în apartamentul meu. Nu a vrut să creadă cineva că vrea doar banii mei.

– Dar vrea doar banii tăi..., spune mama, iar eu mă aplec și o fac să tacă cu o privire.

– Ai grijă ce spui despre ea, îi spun pe un ton aspru, știind că o s-o rănesc și că nu o să-mi pese. E mama viitorilor mei copii.

– Te rog, nu-mi spune că fata aceea e însărci...

– Sylvia! izbucnește tata, iar ea tresare. Taci!

Închide gura și se uită la documentul pe care eu și Madison l-am întocmit mai devreme săptămâna asta.

– Și ce? spune după ce termină de citit, aruncând hârtia pe marginea biroului avocatului meu. Sunt convinsă că va găsi o metodă să-ți cheltuiască banii. Banii noștri.

– Banii mei sunt banii mei, îi spun cu vehemență. Nu va avea acces la ai voștri. Sau ai tatei, ai lui Sylvie sau ai Carolinei. Cu toții avem fondurile noastre fiduciare și conturi bancare. Știi asta. Ai înființat moștenirile noastre de când eram bebeluși. De ce ești atât de hotărâtă să mi-o furi?

– Din cauza ei!

Se ridică în picioare, roșie la față, cu ochii bulbucați. Sylvia Lancaster nu-și pierde cumpătul. E tulburător de

calmă în aproape orice situație... cu o singură excepție.

– Tu ai făcut asta. Se întoarce spre tatăl meu care se dă în spate auzind vehemența din tonul ei. E numai vina ta. Întâi i-o tragi târfei ăleia ani de zile și ne distrugi căsnicia o dată pentru totdeauna și acum propriul nostru copil are o aventură cu fiica acelei târfe. Nu voi accepta așa ceva!

Tata se ridică la fosta lui soție, amenințător.

– Iei totul atât de personal, Syl. Te porți de parcă Whit ar încerca să te rănească fiind cu Summer. Se uită la mine, plin de înțelegere. Uneori nu putem alege de cine ne îndrăgostim.

Mama se uită la mine, cu ochii albaștri în flăcări.

– Știu că nu am fost mereu cea mai... bună mamă pentru tine, dar...

– Asta nu are nimic de-a face cu tine, îi spun pe un ton înșelător de moale. Are de-a face numai cu mine. Și cu ceea ce vreau. Nu mi-ai dat de ales. Toată viața mea, până am împlinit optsprezece ani, te-am lăsat să iei toate deciziile. Chiar credeam că ai grijă de mine.

– Asta făceam, spune ea. Tata scoate un sunet disprețuitor și se întoarce spre el. Ce? E adevărat!

– Uiți că părinții mei nu te-au acceptat mereu, mai ales la început, îi amintește el.

Râde, agitată.

– Te rog. M-au ales în defavoarea oricui altcuiva. Tatăl tău m-a ales dintr-o mare de debutante care se luptau pentru atenția ta.

– Și apoi te-au cunoscut, spune el, trecând la subiect. Îmi dau seama din privirea ei. Mama s-a îngrijorat că erai prea autoritară. Întotdeauna mi-am dorit să-mi fi dat seama că avea dreptate.

Nu spun nimic. Mi-am făcut griji pentru ce ar putea spune tata, dar se pare că e de fapt un atu.

– Vreau doar ce e mai bine pentru copiii mei, spune ea, și ochii îi licăresc intens.

Acum urmează lacrimile de crocodil.

– Uneori, în detrimentul sănătății copiilor noștri, spune tata, arătând cu degetul în direcția mamei. Nu mă face să vorbesc despre Sylvie.

Lacrimile îi curg acum pe obraji. Își îndepărtează privirea, rușinată. Mama și Sylvie nu mai vorbesc de un an. Sylvie a fugit de curând. Ea spune că e un an de

pauză. Ultima dată când am auzit ceva despre ea era în Fiji.

– Trebuie să-l lași pe fiul nostru să-și trăiască viața, continuă tata, pe un ton blând. E suficient de mare încât să ia propriile decizii și el alege să fie cu Summer. Nu poți face nimic în privința asta, Syl. Lasă-l în pace. Nu-l mai hărțui cu fondul fiduciar. Sună-ți avocații și încetează cu asta.

Se uită la mine și o privesc, incapabil să zâmbesc. Nu pot să simt nimic. Poate că femeia aceasta este mama mea, dar nu prea s-a implicat în creșterea mea. De asta s-au ocupat dădacele și școlile private. Nu a avut niciodată simț matern. I-a păsat prea mult de aparențe și statutul social.

Refuz să las asta să mi se întâmple. Vreau să-mi cresc copiii. Să-mi iubesc soția. Nu vreau să o înșel. Nu vreau să o controlez.

De fapt, îmi place controlul. Dar cel mai mult în privat.

– Bine. Voi opri procedurile legale, spune mama, ridicând bărbia, îngâmfată ca întotdeauna.

Nu i-am spus „mulțumesc". De ce aș face asta? Ea e cea care a început acest dezastru. Ea ar trebui să-mi ceară scuze.

– Într-o zi vei realiza că încercam să-ți fac o favoare. Se apropie de mine și mă uit la ea de pe scaun. Poate că mă privește de sus, dar știm amândoi cine controlează situația. O să vii și o să-mi spui că aveam dreptate. Fata aceea te folosește. Ascultă ce-ți spun.

– Crezi orice vrei. Eu știu adevărul, spun cu calm.

Se uită în jur și își dă seama repede că nu mai e nimeni de partea ei. Pufăie și iese din birou, trântind ușa în urma ei.

– Voi discuta cu avocații în după-amiaza aceasta. Madison se întinde și ia contractul prenupțial pe care Summer a insistat să-l semneze. Sper că va renunța.

– Oricum, nu înțeleg cum a crezut că are un temei legal pentru așa ceva, murmură tata. Ai ceva de băut aici, Madison?

Mă uit cum avocatul meu îi toarnă tatei un pahar de whisky. Mă întreabă dacă vreau, dar îl refuz. Nici măcar nu e prânzul. În schimb, îmi scot telefonul și trimit un mesaj scurt.

Eu: S-a terminat.

Răspunse aproape imediat.

Summer: Vino acasă.

Mă ridic în picioare și dau mâna cu avocatul meu înainte să-l îmbrățișez pe tata.

– Mi-ar plăcea să sărbătoresc cu voi, dar trebuie să plec.

– Unde? întreabă tata, părând suspicios.

Îi ofer un zâmbet misterios.

– Mă cheamă datoria.

O găsesc în dormitorul meu. Încă în pat. Încă dezbrăcată, ciufulită și adormită. În clipa în care intru în cameră încep să mă dezbrac și o privesc cum se uită la mine, zâmbind jucăuș, în timp ce îmi deschei cămașa atât de violent încât îmi sare un nasture. Aterizează pe podea cu un zgomot ușor, iar ea chicotește.

– Leneșo, murmur, iar penisul mi se ridică în pantaloni când cearșaful alunecă, scoțându-i la iveală sânii goi.

Își dă părul peste umăr și îmi permite să văd mai mult.

– Ai plecat și am adormit la loc. Încă simt diferența de fus orar.

– Ești la New York de mai bine de o săptămână, Savage. Scuza asta nu mai ține, o tachinez și mă descalț, scoțându-mi chiloții și pantalonii dintr-o singură mișcare și aruncându-i pe jos.

Când ajung la șosete, mă așez pe marginea patului ca să le dau jos înainte să mă urc în pat. Mă urc peste Summer, iar ea își desface picioarele ca să facă loc șoldurilor mele. Mă uit la ea, fără să-mi îndepărtez privirea în timp ce îi dau câteva șuvițe la o parte de pe față.

Atât de frumoasă! Numai a mea. De când am găsit-o din nou nu suport să stau departe de ea. E tot Summer a mea, dar mai în vârstă. Mai matură. Mai atentă și mai puțin impulsivă decât înainte.

Nici eu nu mai sunt așa.

– Deci a mers bine? întreabă și se încruntă, îngrijorată.

Încuviințez din cap și mă aplec să îi sărut buzele perfecte.

– Mama a făcut o criză.

– Bineînțeles.

– Tata m-a sprijinit.

– Nu e așa rău.

– Chiar nu e. Cred că se vede pe el în mine și își amintește că nu a avut de ales la vârsta mea.

O sărut pe obraz. Pe maxilar. Pe ureche și în locul acela sensibil din spate.

– Și care e alegerea ta? întreabă, cu respirația întretăiată.

– Tu. Mă ridic puțin ca să mă uit în ochii ei. Întotdeauna tu, Summer.

Zâmbește galeș, cu ochi strălucitori.

– Nu vreau banii tăi.

– Ești o proastă că spui asta, conform mamei mele.

– Presupun că nu sunt la fel de lacomă. Deși mă simt pofticioasă. Ridică mâna și îmi mângâie buzele. După tine.

Deschid buzele și o mușc ușor de degete, făcând-o să țipe. Își lasă mâna în jos și o sărut, în timp ce îi spun:

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, spune, înainte să o sărut mai profund.

Cuvintele sunt frumoase, dar în cea mai mare parte a timpului nu au nici un rost. De asta îi arăt că o iubesc.

Îi venerez corpul pentru tot restul zilei.

CAPITOLUL 51

SUMMER

– Draga mea!

Mă grăbesc spre Monty în clipa în care îl văd și îl las să mă îmbrățișeze. Încerc să rezist, dar cedez repede și îl îmbrățișez și eu cu toată puterea. Ba chiar îl și sărut pe obraz, iar asta îl face să se rușineze și să se desprindă din brațele mele.

Nu mă pot abține să nu râd cu răutate.

– Încă ești supărată pe mine. Văd asta, spune când ne așezăm la masă, unul în fața celuilalt.

Mi-a scris noaptea trecută și mi-a spus că s-a întors la New York și își dorește cu disperare să ne vedem și să își ceară scuze.

– Fie-ți milă de săracul om și ieși cu el la prânz, mi-a spus Whit după ce l-am lăsat să citească mesajul. Te adoră.

– M-a rănit.

– Te plângi? Uită-te la noi. Whit a făcut semn în jur, spre dormitorul lui. Eram deja în pat, deși era devreme. Parcă nu ne puteam sătura unul de celălalt. Nu mi se pare că te plângi când facem sex în fiecare seară.

Nu, nu mă aude că mă plâng. De ce aș face asta?

Sunt cu bărbatul pe care îl iubesc, și asta datorită faptului că a complotat cu Monty.

– O să trec peste până la urmă, spun oftând și încuviințez din cap.

Monty se bosumflă.

– Te rog. Eu hoinăream singur pe un alt continent în timp ce tu sărbătoreai întoarcerea ta triumfătoare la Manhattan făcând sex cu minunatul tău iubit în fiecare zi. Să nu îndrăznești să negi, spune când deschid gura să protestez. Voi, porumbeilor, sunteți în toate ziarele. Vorbesc încontinuu despre voi.

– Doar din cauza mamei mele și a tatălui său, îi spun.

Titlurile vorbesc despre istoria care se repetă. E rușinos. Ca să evităm fotografii, Monty a ales o cafenea micuță, nu departe de apartamentul lui, iar eu am venit purtând o pălărie cu bor lat și ochelari de soare imenși care îmi acoperă cea mai mare parte a feței. Și a funcționat. Nimeni nu ne bagă în seamă, iar la asta contribuie și faptul că am venit la o oră oarecare. Mulțimea care a venit pentru prânz a plecat de mult.

– Nu-i așa? Ce scandalos! Îmi place. Sunt convins că asta o face pe Sylvia să țipe în pernă de cel puțin trei ori pe zi.

Monty își lasă capul pe spate și începe să râdă.

– O să depășească momentul, spun zâmbind, deși nu sunt chiar atât de sigură. E atât de furioasă pe mine. Pe noi. Whit nu a făcut ce a vrut ea și sunt convinsă că e dezamăgită.

Faptul că ne urăște pe mine și pe mama nu poate fi ignorat.

Devine imediat serios.

– Am vorbit cu Sylvie de curând.

– Da?

Simt un fior în suflet când îi aud numele. Încă mi-e dor de ea. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat între noi, a fost singura mea prietenă de la internatul Lancaster și simt un gol în suflet, un gol pe care obișnuia să-l umple. Ne-am spus lucruri foarte urâte când am vorbit ultima dată și urăsc asta. Toate influențele acelea exterioare au conspirat împotriva noastră.

– Da. E foarte bine. Se bucură de soare, se relaxează. A spus că se regăsește. Micuța fată bogată în căutarea sensului vieții, explică el.

– Cunosc sentimentul, deși nu aș spune despre mine că sunt bogată, spun, pe un ton melancolic. Mi-e dor de Paris, locul în care m-am regăsit, dar sunt recunoscătoare și pentru viața mea de aici. Alături de Whit. Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de el până nu l-am revăzut. Iar acum locuim împreună. Vrea să ne căsătorim.

Îl refuz în continuare. Asta îl înfurie atât de tare! I-am spus să-și canalizeze toată furia în viața noastră sexuală și exact asta a făcut.

Am trăit niște experiențe foarte interesante.

– Ești bogată acum, spune Monty rânjind.

– Nu-mi pasă de banii lui.

– Jumătate din farmecul lui Whit Lancaster sunt banii lui. M-aș tăvăli dezbrăcat în bancnote de o sută de dolari cu el dacă m-ar lăsa.

Monty își face vânt.

Râd, știind că glumește. Doar îi place să spună lucruri de genul ăsta. Nu e interesat de Whit, dar îl respectă ca prieten. A făcut atât de multe pentru el! M-a găsit pe mine. A aranjat lucrurile să ne vedem după atâta timp în care am fost despărțiți.

Trădarea lui încă mă doare, dar acum îmi dau seama că a făcut-o pentru noi. Sufeream unul fără celălalt. Monty doar încerca să ne ajute.

– Crezi că o vei ierta vreodată pe Sylvie? întreabă Monty și mă face să revin la realitate. S-ar putea să devină cumnata ta, să știi.

Nu-mi place să mă gândesc la căsătoria cu Whit. Nu încă. Suntem încă atât de tineri, iar căsătoria nu înseamnă nimic dacă nu ești pregătit pentru ea. Vreau

doar să fiu cu el. Să-l cunosc mai bine. Să cresc alături de el.

E suficient pentru mine. Momentan.

– Sunt convinsă că o voi ierta până la urmă. Doar te-am iertat pe tine, îi spun și îl fac să zâmbească.

Își pune mâna pe piept și îl privesc cu atenție. Pare bronzat și în formă. A scăpat de garderoba extravagantă și poartă un tricou negru, simplu, și o pereche de blugi care par scumpi. Mi se pare că a mai și slăbit. În trecut s-a mai plâns că viața de student l-a făcut să fie palid și grăsuț, pentru că stătea toată ziua pe scaun.

– M-ai iertat? Serios?

Confirm din cap.

– Bineînțeles. Ești unul dintre singurii mei prieteni. La fel și Sylvie. Sper doar ca și ea să mă poată ierta.

Mai sunt multe lucruri de rezolvat între mine și Sylvie. Chiar și între mine și Whit. Nici unul dintre noi nu e perfect.

Dar facem tot ce putem.

Eu și Monty vorbim și mâncăm, bem cocktailuri colorate și ascult bârfele lui, fascinată. Cunoaște atât de mulți oameni și știe atât de multe secrete!

Mă bucur și mai mult că nu le știe și pe ale mele.

Când ospătarul ia farfuriile goale, telefonul lui Monty vibrează încontinuu și îl verifică discret, dându-l deoparte de fiecare dată.

– Cine e? întreb curioasă.

– Nimeni. Face o grimasă. Un băiat.

– Cineva special?

– Cineva cu un penis mare și un orgoliu și mai mare. Monty își dă ochii peste cap. Aleg cei mai răi bărbați.

– Mie îmi plac penisurile mari și orgoliile mari, îi spun râzând.

– Normal, având în vedere cu cine ești.

– Poate nu e atât de rău, îl tachinez și fac semn spre telefonul lui. Răspunde-i.

– Vrea să ne vedem să bem ceva, spune Monty.

– Ar trebui să te duci, îl încurajez.

– Chiar acum. Îmi aruncă o privire. Nu vreau să te las baltă ca să mă duc să petrec timpul cu iubitul meu. E nepoliticos.

– Oh, deci e iubitul tău acum? ridic dintr-o sprânceană și beau ultima gură din pahar.

– Doar îi spun așa. Nu știu ce este, spune el.

– Ar trebui să te duci, zic pe un ton cald. Distrează-te în seara asta. Vezi unde te duce iubitul tău.

– Nu te superi? întreabă și pare foarte îngrijorat.

– Nu, nu pot să stau prea mult timp supărată pe tine.

Plătim nota și plecăm de la restaurant, îmbrățișându-ne lung înainte să ne despărțim.

– Să mă suni, îmi spune când mașina lui apare în față.

Bineînțeles că are șofer. Sunt sigură că și eu aș putea avea unul dacă i-aș spune lui Whit că vreau. Dar sunt fericită să merg cu taxiul.

– Pa! îi fac cu mâna.

Monty deschide ușa și se întoarce spre mine.

– Vrei să te duc?

Refuz din cap.

– Mă descurc. Mulțumesc.

Privesc mașina plecând și îmi scot telefonul ca să comand un taxi.

– Summer?

Rămân înțepenită când aud vocea și mă întorc încet ca să dau ochii cu...

Augustus Lancaster stă în fața mea, cu o femeie frumoasă la brațul lui. Nu pare mult mai în vârstă decât mine, ceea ce e puțin scandalos.

Dar nu neapărat surprinzător.

– Mi s-a părut mie că tu ești, spune când mă vede. Ce cauți pe aici?

– M-am văzut cu un prieten la masă. Încerc să zâmbesc, dar mi-e greu. Nu mi s-a părut niciodată că mă place prea mult, deși Whit jură că da. Ce mai faceți?

– Bine. Minunat. Ea e prietena mea, Janna.

Femeia brunetă face cu mâna și zâmbește, arătându-și dantura imaculată. E frumoasă. Îmbrăcată impecabil și cu o geantă Chanel pe umăr.

Mă întreb dacă Augustus i-a cumpărat-o.

– Mă bucur să te cunosc, îi spun Jannei și mă uit la Augustus.

– Unde e Whit? mă întreabă.

– Acasă.

– Spune-i să-i răspundă tatălui său din când în când. Mi-ar plăcea să ieșim la cină într-o seară. După ce se liniștesc apele, bineînțeles.

Sunt sigură că se referă la fotografi și la ziarele de scandal.

– Sigur. O să-i spun.

Pleacă, iar eu mă uit după ei. Sunt un cuplu minunat. Augustus îi spune ceva Jannei înainte să vină înapoi la mine și să se oprească în fața mea, cu o privire plină de speranță.

Îmi amintește atât de mult de Whit prin felul în care se poartă, cum vorbește și cum arată! Pare o versiune mai în vârstă a bărbatului pe care îl iubesc.

– Vreau să-ți mulțumesc, Summer. Pentru că îl faci fericit pe fiul meu, spune cu sinceritate. A fost atât de furios după divorț! S-a retras departe de noi și nu am știut cum să ajungem la el. S-a schimbat de când sunteți împreună. Și asta e numai datorită ție.

Mă înroșesc și plec capul.

– Vă mulțumesc. Eu... și el mă face fericită.

– Știu. Mă bate părinteste pe umăr și îmi amintesc ce mi-a spus Sylvie. Cum m-a avertizat în privința lui, dar acum nu-mi mai dă aceeași impresie și ridic privirea, zâmbindu-i. Cu ce te duci acasă?

– Ah, tocmai voiam să chem un taxi...

– În nici un caz, mă întrerupe. Te duc eu acasă.

– Poftim? Nu, nu e nevoie.

– Ba da, spune ferm. Haide. Mașina mea nu e prea departe. În plus, așa voi avea oportunitatea să o conduc. E nouă.

Zâmbește ca un copil și îl urmez unde ne așteaptă Janna.

Hm. Poate nu va fi așa rău să fiu o Lancaster până la urmă.

EPILOG

Cinci ani mai târziu...

Stau pe podium în mijlocul studioului, văzându-mi reflexia în numeroasele oglinzi care mă înconjoară. Mă

întorc ușor spre stânga, apoi spre dreapta, și îmi examinez fiecare latură cu o privire critică, puțin nemulțumită. Adun mormanul de material care formează fusta și apoi îi dau drumul, îmbufnată și pocnind din picior, cu grijă să nu calc pe tiv.

– Sunt grasă.

Mă comport ca un copil, dar nu-mi place cât de rotundă devine fața mea și că a trebuit să lărgim din nou talia rochiei. Sunt foarte emoționată și copleșită de tot ce se întâmplă. De aceea sunt supărată și mă comport ca un copil.

Sunt ridicolă. Știu asta. Dar măcar sunt conștientă de asta, nu-i așa? Slavă Domnului că mă mărit weekendul ăsta, altfel n-aș mai putea să îmbrac rochia.

– Ba nu ești, spune mama indignată de pe scaunul elegant cu tapițerie roz, în timp ce mă privește. Ești însărcinată.

Zâmbesc în oglindă și îmi mângâi automat burta.

– Așa e. Dar totul se întâmplă atât de repede!

– Un alt motiv pentru care să te grăbești și să te căsătorești o dată pentru totdeauna. Mama se ridică în picioare și vine lângă mine pe podium, uitându-se la mine în oglindă. Arăți uimitor.

Zâmbesc.

– Mulțumesc.

– Lasă-le să pună ace pe unde trebuie și apoi poți să te schimbi și pot să te duc acasă.

Mama se uită la telefonul care vibrează și se încruntă. Îmi dă mesaje încontinuu.

Continui să zâmbesc în timp ce croitoresele vin spre mine să termine proba.

– Nu suportă să stea departe de mine. Tânjește după afecțiune.

– N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de îndrăgostit. Și după atâția ani. Îmi dau seama că e mulțumită. Ești o femeie norocoasă, Summer.

Sunt atât de norocoasă! Nu știe nici măcar jumătate.

După ce termin cu proba, ieșim împreună din atelier și ne așezăm pe bancheta din spate a mașinii care ne așteaptă, iar șoferul se uită la mine în oglinda retrovizoare. Înclin ușor din cap, zâmbesc și plecăm, parcurgând străzile din Manhattan către casă. Mama

locuiește în același cartier, de când ea și Howard s-au căsătorit anul trecut.

Are o oarecare reputație pentru că a stricat căsnicii, dar nu-i pasă. Și pentru prima dată chiar cred că e fericită. Howard nu are așteptări de la ea. O apreciază pentru cine e și o lasă să fie ea însăși. Fericirea ei alături de Howard și încurajările lui au permis ca relația noastră să înflorească din nou. Nu am fost niciodată mai apropiate.

Încă avem secretele noastre. Nu i-am povestit lui Whit ce s-a întâmplat cu adevărat în seara cu incendiul. Nu știe despre confruntarea dintre mama și Yates. Voi lua acel secret cu mine în mormânt.

Unele lucruri nu mai trebuie discutate vreodată.

O lăsăm întâi pe mama acasă înainte să parcurgem cele câteva străzi până la mine acasă. După ce parchează, șoferul coboară din mașină și vine să îmi deschidă portiera, oferindu-mi mâna.

– Vă simțiți bine, domnișoară? mă întreabă, îngrijorat.

– Sunt doar puțin obosită, Reggie, îi răspund zâmbind ușor.

Eu și Reggie am devenit prieteni. Mă conduce peste tot. M-a văzut în cele mai frumoase și în cele mai rele momente.

Cum ar fi săptămâna trecută când i-am cerut să tragă pe dreapta ca să vomit pe marginea drumului. Nu a fost cel mai bun moment al meu. Dar, din fericire, Reggie nu mă judecă.

Ajung în câteva minute în apartamentul nostru, care acoperă tot etajul douăzeci și unu al clădirii. Cinci sute de metri pătrați doar pentru noi. Pare mult, dar sincer, umplem fiecare centimetru.

Deschid ușa și o bilă de energie aleargă spre mine, cu părul auriu fluturând și cu ochii albaștri ca ai tatălui său licărind de fericire când mă vede.

– Mama! August Whittaker Lancaster mă cuprinde de genunchi și mă strânge cu putere înainte să mă sărute pe blugi. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Îl iau în brațe și îl pup de nenumărate ori pe toată fața, iar asta îl face să chicotească și să se zvârcolească. E un copil atât de frumos, deși are aproape trei ani și e pe cale

să devină frate mai mare pentru că sunt din nou însărcinată.

Suntem cel mai mare scandal din familia Lancaster. Copii născuți fără să fim căsătoriți. Facem ce vrem, trăim cum vrem, la naiba cu societatea! Singura tradiție pe care Whit a vrut să o păstreze a fost ca numele să se păstreze în familia Lancaster. L-am convins să facem un compromis și am prescurtat numele la August.

Micul meu Augie, cum îi spune mama. Îmi dau ochii peste cap și îi fac pe plac. E foarte posesivă în privința lui, dar și eu sunt.

Îl iubesc pe băiețelul acesta din tot sufletul.

– Unde e tăticul tău? îl întreb mergând prin apartament.

În șemineu arde focul și mă uit pe fereastră, spre orizontul impresionant al orașului. Soarele a început să apună și se reflectă în zgârie-norii care ne înconjoară și trăiesc din nou un moment suprarealist, așa cum mi se întâmplă de câteva luni încoace. Un moment în care îmi dau seama că aceasta este viața mea și sunt atât de fericită încât mi-e greu să cred că merit asta.

Fericire.

Whit face tot posibilul să mă convingă că merit toată fericirea din lume. Și îl ador pentru asta.

Îl ador pentru atât de multe lucruri! Băiatul acesta distrus și puțin nebun care m-a speriat și m-a intrigat la fel de mult. Sunt atât de norocoasă că a apărut în viața mea! Mi-a oferit atât de multe! O casă. Inima lui. Iubirea lui. Copiii noștri.

Încă nu pot să cred că voi mai avea unul. Presupun că asta se întâmplă când se îndrăgostesc doi oameni și nu pot sta departe unul de celălalt.

Îl găsesc pe Whit în bucătărie, punând capacul unuia dintre biberoanele lui Augie.

– Aici erați, spune când ne vede și zâmbește. Apoi se încruntă. N-ar trebui să-l ții în brațe.

Îl ia pe Augie din brațele mele și îl pune pe jos, dându-i biberonul fiului nostru, care începe să soarbă zgomotos, înainte să elibereze un sunet de satisfacție.

– Delicios, spune, sâsâind adorabil.

Îi arunc o privire lui Whit.

– Ce i-ai dat?

– Apă, spune el ridicând din umeri. Cum a fost la probă?

– Obositor. Mă duc la Whit și îi pun mâinile pe piept, iar el se apleacă să mă sărute. Vreau să dorm.

– E aproape ora cinei, zice el.

– Pentru oamenii bătrâni, îl tachinez. În ultima vreme mi se pare că am devenit bătrâni, sau cel puțin eu am devenit: mănânc devreme, mă culc devreme. Sunt mereu obosită din cauza sarcinii și abia am trecut de primul trimestru. Vino să dormi cu mine.

Dădaca noastră, Mari, intră chiar atunci în bucătărie și îl ia de mână pe Augie.

– Vrei să mergem în camera de joacă?

– Da! strigă, zâmbindu-i.

– Mulțumesc, Mari, îi zic, recunoscătoare să am puțin timp alături de soțul meu.

– Pentru puțin, spune ea zâmbind. Mâncați împreună în seara asta?

– Cred că vom mânca puțin mai târziu azi, spune Whit și mă ia de mână. Am aprecia dacă l-ai hrăni pe Augie la ora lui obișnuită.

– Sigur că da, răspunde Mari.

În clipa în care dădaca și fiul nostru pleacă, mă întorc spre Whit.

– Mâncăm mai târziu? Mereu mâncăm cu Augie.

– Nu și în seara aceasta. Whit mă ia de mână și ieșim din bucătărie, pe hol. Meriți o pauză.

– Să am grijă de fiul nostru nu e o slujbă, protestez, iar asta îl face să râdă.

– Augie în sine e o slujbă cu normă întreagă și vom avea doi copii până la sfârșitul anului. Îmi zâmbește peste umăr. În plus, tati vrea să fie puțin singur cu mami.

Numai Whit poate face ca propoziția aceea să sune murdar.

Când ajungem în dormitor și încuiem ușa, deja ne sărutăm nebunește. Whit mă pipăie peste tot. Mă dezbracă de lenjeria intimă înainte să ne trântim în pat; stă lângă mine și îmi mângâie burta umflată.

– E fată, spune solemn în timp ce mă mângâie de sus în jos. Simt asta.

– O să te aibă la degetul mic de la naștere, îl tachinez.

– La fel ca mama ei. Ochii lui albaștri, strălucitori îi întâlnesc pe ai mei și mă sărută din nou. Sărutul devine

imediat carnal și când îi simt limba, mă face să gem. Întrerupe sărutul înainte să ne lăsăm duși de val. Am ceva pentru tine.

– Whit, protestez când el se ridică de pe pat și se duce la dulap, deschizând primul sertar. Faci deja prea multe pentru mine.

Îmi dă mereu cadouri. Cadouri scumpe. Nu am nevoie de toate astea. Sunt fericită cu el și cu mica noastră viața, care nu e chiar atât de mică având în vedere cine e și tot ce are. E un bărbat important care provine dintr-o familie importantă și care a început să se implice în filantropie, ajutând organizațiile dragi lui să strângă bani. În momentul acesta, organizațiile caritabile preferate sunt cele care au de-a face cu copiii, mulțumită băiețelului nostru drag.

Whit se întoarce în pat cu o cutie neagră de catifea. Mi-o înmânează.

– Deschide-o, îmi cere.

Iau cutia și deschid capacul, expirând ușor când văd ce e înăuntru.

Un inel în a cărui montură se află un diamant galben înconjurat de mici diamante albe. Alte diamante albe acoperă restul inelului, făcându-l să strălucească și să sclipească în lumină.

– Ce părere ai? întreabă și vine din nou alături de mine în pat. Mă ia în brațe pe la spate și îmi pune bărbia pe umărul gol. L-am văzut și m-am gândit la tine.

– Trebuie să încetezi să-mi mai cumperi cadouri, îl cert cu blândețe, apoi scot inelul din cutie și mi-l pun pe degetul inelar de la mâna dreaptă. Se potrivește perfect. E frumos.

– Aproape la fel de frumos ca tine, șoptește și începe să mă sărute pe gât cu buze umede. Putem să facem sex? Sau o să-i fac rău fiicei mele?

– Despre ce vorbești? E de mărimea unui bob de strugure în momentul ăsta, îl tachinez și mă întorc ca să-l pot săruta cum trebuie.

Îmi pune mâna pe obraz, iar sărutul devine mai profund și mă trage spre el.

– Atunci recunosc că o să te tratez îngrozitor. O să-ți spun în toate felurile. O să te plesnesc peste fund.

Râd. Pasiunea noastră e la fel de intensă ca întotdeauna, dar Whit nu e la fel de crud ca înainte.

Uneori îmi e dor. Și câteodată jucăm rolurile acelea doar pentru că ne place.

– Poți să mă plesnești peste fund, îi spun încet și zâmbesc.

– Nu e distractiv când îmi dai voie să fac asta, mă tachinează și geme când îi mușc ușor buza de jos. O să te pedepsesc pentru asta.

– Abia aștept. Mă îndepărtez de el și mă pun în patru labe, dând din fundul acoperit de dantelă ca să-l tachinez. Haide. Plesnește-l.

Nu mă plesnește. În schimb, dă dantela la o parte și mă pătrunde cu limba, mă linge și mă înnebunește în câteva secunde. Linge, suge, mă tachinează și mă mângâie până nu mai fac altceva decât să gâfâi numele lui și am un orgasm de o intensitate neobișnuită în ultima vreme.

– Ești atât de excitată când ești însărcinată, spune după ce îmi revin. La fel ai fost și cu Augie.

– Tu ești cel care se distra făcând sex cu mine când eram însărcinată în luna a opta, îi amintesc și mă las pe spate, scoțându-mi chiloții în același timp. Mă analizează, iar privirea lui se oprește între picioarele mele. Tipic masculin. Mai sunt doar câteva zile până ne căsătorim.

Se uită la mine.

– Ești nerăbdătoare?

Încuviințez din cap, luptându-mă cu emoțiile care amenință să mă copleșească.

– Vor fi atât de mulți oameni la nunta noastră! E puțin… înspăimântător.

– O să fii superbă. Vei deveni în sfârșit soția mea. Se urcă pe mine și se apropie de fața mea. M-aș fi căsătorit cu tine la nouăsprezece ani.

– Ridicol, îmi dau ochii peste cap.

– Nu, tu ești ridicolă. Ești singura femeie pe care am întâlnit-o vreodată care nu e impresionată de banii mei, spune, și văd sinceritatea în privirea lui.

Cât de mult apreciază asta.

Când eram tineri, era șocat când îl respingeam și îl refuzam. Nu era obișnuit cu asta. Și sigur nu era obișnuit ca mie să nu-mi pese de averea familiei lui. Până la urmă și-a dat seama că nimic nu conta pentru mine în afară de el.

Sincer, averea atașată numelui lui de familie mi se pare o prostie. Îmi plac doar unii membri ai familiei

Lancaster. Eu și Sylvie vorbim, dar lucrurile nu au mai fost la fel după ce ne-am certat. Tatăl lui Whit vine des în vizită. E îndrăgostit de nepotul lui.

Eu și Sylvia nu ne înțelegem deloc. Abia dacă o las să petreacă timp cu Augie. Nu am deloc încredere în ea și am motivele mele pentru asta.

La fel ca Whit. E de acord cu mine.

Averea lui impresionantă nu contează, pentru că nu banii îl definesc. Whit e special. E iubitul meu. Protectorul meu. Luptătorul meu. Tatăl copiilor mei. Bărbatul pe care îl ador mai mult decât pe oricine altcineva în lumea asta.

Spun asta pentru că sunt privilegiată. Sunt norocoasă că avem suficient de mulți bani încât eu și copiii mei să nu trebuiască să ne facem griji pentru tot restul vieții. Dar și dacă am pierde toți banii, știu că eu și Whit am supraviețui pentru că ne avem unul pe celălalt.

– Monty a venit la proba de astăzi? mă întreabă Whit.

Încep să râd.

– I-am interzis să facă asta. Știu că mi-ar fi spus că m-am îngrășat.

Whit se încruntă furios.

– Nu ești grasă. Ești însărcinată. Ar trebui să-l bat pe Monty pentru că a spus asta.

– N-a spus-o niciodată, dar știu că asta gândește. În plus, pentru el sunt grasă. Iar asta nu se poate întâmpla în ziua nunții, dragule, îl imit pe Monty, dar Whit se încruntă.

– Eu cred că ești frumoasă.

Mă sărută și de data asta nu e la fel. E mai dulce. Mai cald. La fel de amețitor pentru că e un sărut plin de iubire. Știu că a pomenit de palme și că vrea să se poarte urât cu mine, dar în ultima vreme nu am reușit.

Am devenit un cuplu drăgăstos, cum îmi place mie să spun, iar asta îl înnebunește pe Whit.

– Atât de dulce, murmur pe buzele lui și îmi trec mâinile prin părul moale. Nu-mi poți rezista.

– Ar trebui să mârâi și să-ți cer să-mi faci sex oral, spune pe un ton ferm.

– Haide, îi spun. O s-o fac.

– Să te fac... Se strâmbă. Ne lipim frunțile și râde ușor. Mi-e greu să-i spun mamei copiilor mei că e o târfuliță frumoasă.

– Dar sunt târfulița ta frumoasă, Whit, șoptesc și îl mângâi pe spate, coborând ca să-l pot apuca de fund. Poți să-mi spui așa. N-o să mă simt jignită.

– O să fii soția mea în câteva zile.

– Și târfa ta pentru totdeauna, îi spun râzând, dar nu pare să-l ajute să se relaxeze deloc. Haide... Spune-mi ce vrei.

– Vreau să te dezbraci. Să te pui în genunchi și să-ți văd gura în jurul penisului meu, murmură el și ochii i se întunecă atunci când își imaginează asta.

Mă dau jos din pat și îmi scot sutienul, eliberându-mi sânii. Îngenunchez pe podea și îmi pun mâinile pe genunchi ca o supusă adevărată.

– Orice vrei.

Se dezbracă nerăbdător și se așază dezbrăcat pe marginea patului, iar penisul lui se ridică spre buric. Întind mâna, dar mă oprește, punându-mi mâna pe coapsa lui.

Mă încrunt.

– Ce se întâmplă?

– Nimic. Doar că..., zâmbește, năstrușnic. Aproape rușinat. Te iubesc atât de mult, Summer. Cum de am fost atât de norocos să te găsesc?

– E așa cum spui mereu. Îmi eliberează mâna, iar eu îi prind penisul de la bază și îl strâng ușor. Am fost făcuți unul pentru altul. Astrele s-au aliniat în noaptea aceea și ne-au permis să ne găsim.

– Chiar crezi asta?

Se lasă pe spate, sprijinindu-se cu mâinile pe saltea, iar eu mă ridic în genunchi și îl iau în gură, sugând profund. Se scurge pe limba mea, iar gustul ușor amărui zăbovește acolo și îi dau drumul, lingând capul umflat.

– Cred asta din tot sufletul, îi spun. Care e al tău, să știi. Sunt a ta.

Mă mângâie pe față. Pe păr. Mă apasă pe ceafă până ajung din nou în dreptul penisului său.

– Asta e drăguț, spune, pe un ton arogant și nu mă pot abține să nu râd. Acum suge.

Fac ceea ce-mi spune, băgându-l în gură. Îi provoc orgasmul în câteva minute. Zâmbesc, știind că nimeni nu-l înțelege ca mine. Nimeni.

E al meu.

Iar eu sunt a lui.

MULȚUMIRI

Cartea asta, oameni buni, e un monstru. O bestie. O poveste fără sfârșit. Cartea care nu se mai termina. Cea mai lungă pe care am scris-o vreodată! Aceasta este, de asemenea, cartea care l-a făcut pe Devney Perry să spună că s-ar putea să am nevoie de o intervenție dacă nu o închei curând. Ha! Dar ea nu voia să se termine!

Ceea ce vreau să spun este că povestea asta ar fi putut continua la nesfârșit, ca una dintre acele saga de amploare care erau atât de populare în anii '80. Whit a pus mâna pe mine în decembrie și nu a vrut să mă lase să plec. Cartea asta pur și simplu mi-a curs printre degete, dar m-a și înnebunit, pentru că povestea este... nebună. Sper că v-a plăcut. Sper că i-ați iubit pe Whit și Summer la fel de mult ca și mine. S-ar putea să scriu o carte pentru Sylvie. Povestea ei a rămas neterminată, nu credeți?

Această carte a fost sumbră, mai sumbră decât stilul meu obișnuit, dar ocazional îmi place să vizitez partea întunecată...

Ca de obicei, vreau să le mulțumesc tuturor celor de la Valentine PR pentru ceea ce fac pentru a-mi ușura munca. Lui Brittany și Serenei, pentru notele lor de lectură. Lui Hang Le pentru coperta incredibilă și lui Kevin Roldan pentru fotografia superbă a modelului Zach Cox. De asemenea, Rebeccăi și lui Sarah pentru munca grea depusă la această carte.

Și, ca întotdeauna, mulțumesc cititorilor, bloggerilor, recenzorilor etc., care îmi citesc cărțile și le promovează peste tot. Apreciez toată atenția și grija pe care o puneți în postările și recenziile voastre! Înseamnă foarte mult pentru mine.

Dragi cititori, dacă v-a plăcut această carte, aș aprecia foarte mult dacă ați lăsa o recenzie pe site-ul de pe care ați cumpărat-o sau pe Goodreads. Vă mulțumesc foarte mult!

Numele Falk se pronunță similar cu cuvântul *fuck* din expresia *Don't*

fuck with me! (Nu te pune cu mine!)

În original, *permit* și *licence*. Primul este provizoriu, destinat minorilor de peste 16 ani, și presupune anumite restricții și limitări ale drepturilor în conducerea autovehiculelor pe drumurile publice. Cel de-al doilea se poate obține la majorat și conferă drepturi depline.